O NOUĂ SERIE CU

JACK REACHER

LEE CHILD

ȘI

ANDREW CHILD

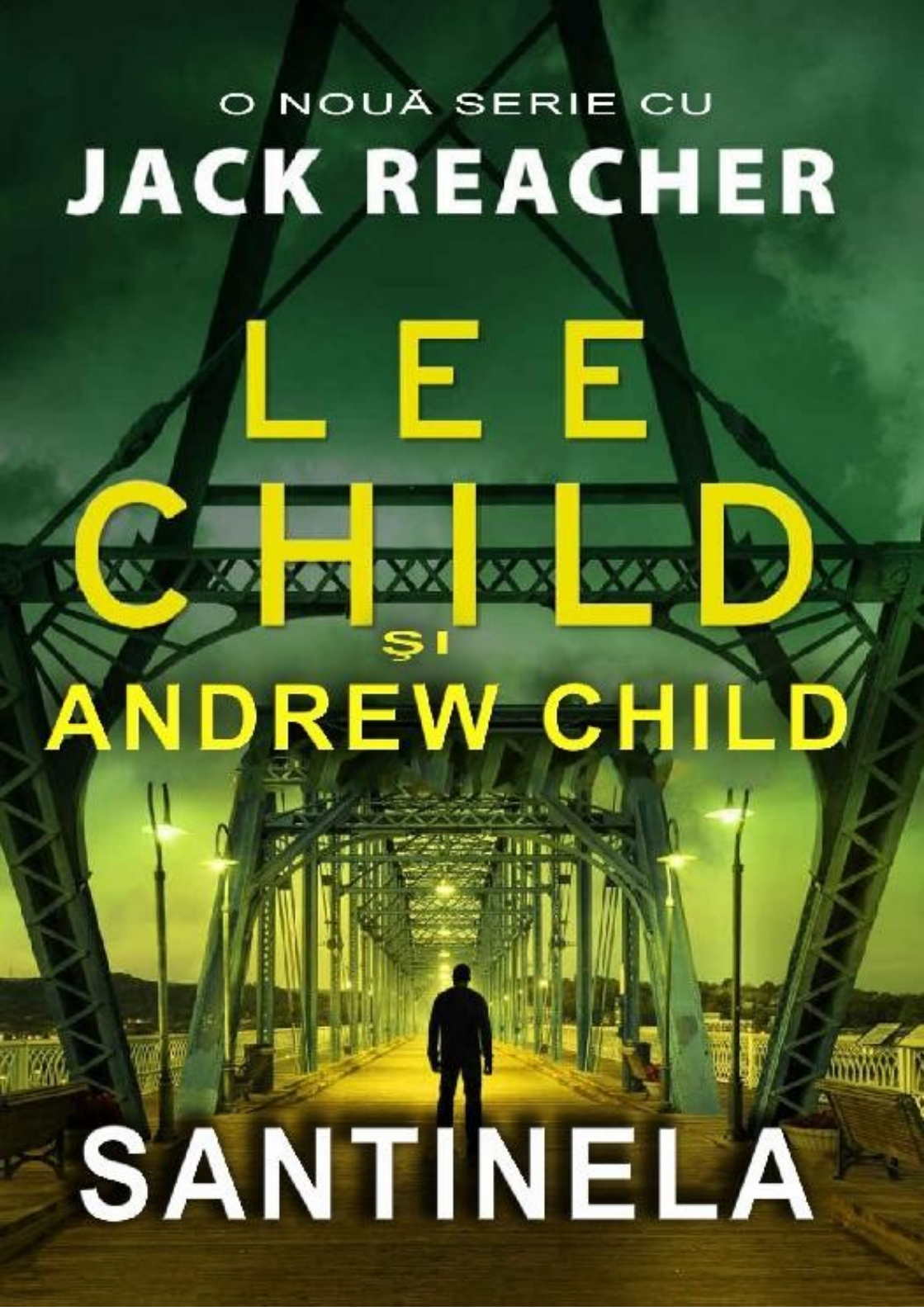

SANTINELA

Lee Child
&
Andrew Child

SANTINELA

The Sentinel
2020

Colecţia
3A
2021

UNU

Rusty Rutherford a ieșit din apartamentul său într-o dimineață de luni, la exact o săptămână după ce fusese concediat.

Și-a petrecut primele zile după ce l-a lovit securea cu jaluzelele trase, consumându-și stocul de pizza congelată și așteptând să sune telefonul. *Puncte slabe semnificative*, scria în scrisoarea de concediere. *Inabilități manageriale. Deviații de comportament de bază și fundamentale*. Era de necrezut. O asemenea distorsiune a adevărului. Și atât de nedrept. De fapt, încercau să pună problemele recente ale orașului pe seama lui. Era... o greșeală. Pur și simplu. Ceea ce însemna că va fi corectată cu siguranță. Și în curând.

Orele treceau încet. Însă telefonul lui a rămas tăcut. Iar e-mailul personal s-a umplut de spamuri.

A mai rezistat o zi, apoi și-a luat vechiul laptop și l-a pornit. Nu avea o armă sau un cuțit. Nu știa cum să coboare în rapel dintr-un elicopter sau să se parașuteze dintr-un avion. Dar totuși, cineva trebuia să plătească. Poate că dușmanii lui din viața reală aveau să scape basma curată. De data asta. Dar nu și răufăcătorii din jocul video pe care i-l trimisese un prieten. Se ferise să îl joace, înainte. Violența i se părea prea extremă. Prea inutilă. Acum nu mai era așa. Zilele în care arăta milă se terminaseră. Doar dacă...

Telefonul lui a rămas tăcut.

Douăzeci și patru de ore mai târziu, avea un scor mare la joc și o ușoară deshidratare, dar altceva nu se schimbase. A închis computerul și s-a prăbușit pe canapea. A rămas acolo cea mai mare parte a următoarei zile, alegând la întâmplare dintr-un teanc de Blu-ray-uri pe care nu-și amintea să le fi cumpărat, și implorând în tăcere universul să-l trimită înapoi la muncă. Va fi diferit, și-a jurat el. Mai înțelegător. Mai răbdător. Mai diplomat. Empatic, chiar. Ar cumpăra gogoși pentru toți cei din birou. De două ori pe lună. De trei ori, dacă era necesar.

Telefonul lui a rămas tăcut.

Nu bea prea des, dar ce altceva mai era de făcut? La sfârșitul unui alt Blu-ray începu să se deruleze genericul. Nu mai putea suporta încă un film, așa că s-a retras în bucătărie. A recuperat o sticlă nedeschisă de Jim Beam din fundul unui dulap. S-a întors

în sufragerie și a pus un vechi LP zgâriat al lui Elmore James pe platan.

A sfârșit prin a adormi, cu fața în jos pe podea, după... nu era sigur cât timp. Tot ce știa era că, atunci când s-a trezit, își simțea capul ca și cum ar fi fost plin de pietre, care se mișcau și fremătau de parcă ar fi încercat să iasă din craniu. A crezut că durerea nu se va mai termina niciodată. Dar când mahmureala i-a trecut în sfârșit, s-a pomenit că trăiește o nouă stare emoțională. Sfidarea. Era un om nevinovat, până la urmă. Nici unul dintre lucrurile rele care se întâmplaseră nu fusese din vina lui. Asta era al naibii de sigur. El fusese cel care le prevăzuse. Cel care îl avertizase pe șeful său despre ele. De nenumărate ori. În public și în particular. Și care a fost ignorat. De nenumărate ori. Așa că după șapte zile de singurătate, Rutherford a decis că e timpul să se arate. Să-și spună partea lui de poveste. Cuiva care ar fi vrut să asculte.

A făcut un duș și a scos niște haine din dulap. Pantaloni de stofă și un tricou polo. Noi. Culori sumbre, cu logo-uri, ca să arate că vorbea serios. Apoi și-a recuperat pantofii din colțurile opuse ale holului, unde îi aruncase. Și-a luat cheile și ochelarii de soare din biblioteca de lângă ușă. A ieșit pe coridor. A coborât cu liftul, singur. A traversat holul. A trecut prin ușa rotativă grea și s-a oprit pe trotuar. Soarele de la jumătatea dimineții părea un furnal, iar căldura lui bruscă îi scotea perle de sudoare de pe frunte și de la subsuori. A simțit o tresărire de panică. Oamenii vinovați transpiră. Citise asta undeva, iar singurul lucru pe care voia cu disperare să-l evite era să pară vinovat. S-a uitat în jur, convins că toată lumea se va uita la el, apoi s-a forțat să se miște. A accelerat ritmul, simțindu-se mai vizibil decât dacă ar fi mers gol pe stradă. Dar adevărul era că majoritatea oamenilor pe lângă care trecea nici măcar nu observaseră că era acolo. De fapt, doar doi dintre ei i-au acordat vreo atenție.

În același timp în care Rusty Rutherford ieșea din apartamentul său, Jack Reacher pătrundea într-un bar. Se afla în Nashville, Tennessee, la șaptezeci și cinci de mile nord est de orășelul somnoros al lui Rutherford, și căuta soluția unei probleme. Era o chestiune practică, în primul rând. O problemă de fizică. Și de biologie. Mai exact, cum să atârne un tip de un

tavan fără să provoace prea multe daune permanente. Cel puțin tavanului. Era mai puțin îngrijorat de tip.

Tavanul aparținea unui bar. Iar barul aparținea tipului. Reacher pusese pentru prima dată piciorul în acel loc cu o zi înainte. Sâmbătă. Aproape duminică, pentru că era aproape de miezul nopții când a ajuns în oraș. Călătoria lui nu fusese ușoară. Primul autobuz cu care a călătorit a luat foc, iar cel care l-a înlocuit a rămas blocat sub un pod, după ce șoferul greșise drumul cu douăzeci de mile înainte. Reacher era înțepenit din cauza ședерii prelungite pe scaunul autobuzului când a coborât în stația Greyhound, așa că a făcut câțiva pași, către locurile pentru fumători, și a petrecut câteva minute pentru a-și atenua durerea din mușchi și articulații. A stat acolo, pe jumătate ascuns în umbră, în timp ce restul pasagerilor se agitau, vorbeau și butonau telefoanele, își revendicau bagajele și se îndepărtau treptat.

Reacher a rămas acolo unde era. Nu se grăbea. Ajunsese mai târziu decât se așteptase, dar asta nu era o problemă majoră. Nu avea niciun angajament de respectat. Nici o întâlnire la care să participe. Nimeni nu-l aștepta, nu se îngrijora sau se supăra. Plănuise să găsească un loc unde să rămână peste noapte. Un restaurant, ca să mănânce ceva. Și un bar unde să asculte muzică bună. Ar fi trebuit să fie încă în stare să facă toate aceste lucruri. Poate că va trebui să schimbe ordinea. Poate să combine câteva activități. Dar va fi în regulă. Și la unele hoteluri, genul pe care Reacher îl prefera, era în regulă să se cazeze mai târziu. Mai ales dacă plătești cu bani gheață. Ceea ce el făcea întotdeauna.

Mai întâi muzica, a decis Reacher. Știa că nu lipsesc astfel de localuri în Nashville, dar voia un anumit tip de loc. Un loc vintage. Cu ceva istorie. Un loc unde Blind Blake ar fi putut cânta, pe vremuri. Poate chiar și Howlin' Wolf. Cu siguranță nu un local nou, sau sofisticat, sau dichisit. Singura întrebare era cum să găsești un astfel de loc. Luminile erau încă aprinse în depoul de autobuze, iar o mână de oameni încă lucrau, sau așteptau, sau pur și simplu se țineau departe de stradă. Unii dintre ei trebuiau să fie localnici. Poate că toți erau. Reacher ar fi putut să ceară indicații. Dar nu a intrat. Prefera să se orienteze după instinct. Cunoștea orașele. Putea să le citească forma și fluxul, așa cum un marinar poate simți direcția valurilor

care vin. Instinctul îi spunea să meargă spre nord, așa că s-a îndreptat către o intersecție largă și a ajuns pe un teren viran presărat cu moloz. Mirosul greu de motorină și țigări se estompa în spatele lui, iar umbra lui se prelungea în față pe măsură ce mergea. Se îndrepta spre un șir de străzi înguste și paralele, mărginite de clădiri similare din cărămidă, pătate de funingine. Se simțea că este o zonă industrială, dar degradată și părăsită. Reacher nu știa ce fel de afaceri prosperaseră în trecutul orașului Nashville, dar orice se fabricase, se vânduse sau se depozitase, se întâmplase în mod clar pe acolo. Și era clar că nu se mai întâmpla acum. Clădirile erau tot ce mai rămăsese. Și nu pentru mult timp, se gândi Reacher. Fie se vor investi niște bani pentru consolidare, fie se vor degrada și prăbuși.

Reacher a coborât de pe trotuarul destrămat și a continuat să meargă pe centrul străzii. S-a gândit că mai avea de parcurs încă două străzi. Cel mult trei. Dacă nu găsea nimic bun până atunci, ar fi luat-o la dreapta, spre râu. A trecut pe lângă un loc care vindea cauciucuri uzate. Un depozit pe care o organizație de caritate îl folosea pentru a depozita mobila donată. Apoi, în timp ce traversa următoarea stradă, a prins zgomotul unei chitare bas și bubuitul unei tobe.

Sunetul venea de la o clădire aflată în mijlocul străzii. Nu arăta promițător. Nu avea ferestre. Nici un indicator. Doar o fâșie îngustă de lumină galbenă care ieșea de sub o singură ușă de lemn. Lui Reacher nu-i plăceau locurile cu puține ieșiri, așa că a fost tentat să continue să meargă, dar când s-a apropiat de ușă, aceasta s-a deschis. Doi tineri, poate în jur de douăzeci de ani, cu tricouri fără mâneci și o sumedenie de tatuaje, au ieșit pe trotuar împiedicându-se. Reacher s-a mișcat pentru a-i evita și, în același moment, o chitară a început să vuiască din interior. Reacher a făcut o pauză. Improvizația era bună. Izbea, creștea și se înălța, și exact când părea că s-a stins și ultima notă, o voce de femeie a preluat controlul. Era tristă, disperată, agonizantă, ca o direcție către o lume a celei mai profunde suferințe imaginabile. Reacher nu a putut rezista. A pășit peste prag.

Aerul dinăuntru mirosea a bere și a transpirație, iar spațiul era mult mai adânc decât se așteptase Reacher. Era, de asemenea, destul de lat, creând efectiv două zone separate, cu o zonă neutră în mijloc. Partea din dreapta era destinată iubitorilor de

muzică. Erau câteva zeci în acea seară, unii stăteau în picioare, alții dansau, alții făceau un pic din amândouă. Scena se afla dincolo de ei, lângă peretele îndepărtat, ocupând întreaga adâncime a sălii. Era joasă, construită din lăzi de bere cu un fel de tablă bătută în cuie pe deasupra. De fiecare parte se aflau câteva boxe modeste și o pereche de bare metalice atârnate de tavan pentru a susține luminile. Cântăreața era în centrul scenei. Lui Reacher i s-a părut micuță. Înaltă de cel mult un metru și cincizeci și subțire ca un pai. Părul ei era tuns într-un bob blond perfect care strălucea atât de tare încât Reacher s-a întrebat dacă nu cumva era o perucă. Chitaristul se afla în stânga ei, cel mai aproape de ușă. Basistul era în dreapta ei. Amândoi aveau părul creț și ondulat, pometii înalți și ascuțiți și semănau atât de mult încât ar fi putut fi gemeni. Cu siguranță frați. Tobosarul era și el acolo, bătând ritmul, dar umbra din spatele scenei era prea întunecată pentru ca Reacher să vadă clar.

Partea stângă era pentru băutură. Erau șase mese rotunde, fiecare cu câte patru scaune, și patru scaune la barul care era așezat pe perete, vizavi de scenă. Era dotat cu obișnuita gamă de dozatoare de bere, frigidere de sticle și distribuitoare de băuturi spirtoase. O oglindă se întindea pe toată lățimea lui, cu o crăpătură zimțată în formă de stea la jumătatea distanței, în centru. Rezultatul aruncării unei sticle, s-a gândit Reacher. Îi plăcea cum arăta. Îi dădea un plus de caracter. Dar nu era suficient pentru a compensa cel mai mare defect al locului. Secțiunea de tavan din fața barului. De ea atârnau zeci de sutiene. Poate sute. Erau tot felul de stiluri, culori și mărimi. De unde apăruseră, Reacher nu voia să știe. I se părea sordid. Inutil.

Și neplăcut din punct de vedere practic. Pentru a ajunge la bar, orice persoană cu o înălțime rezonabilă ar trebui fie să treacă prin ele, fie să se aplece sub ele. Reacher a așteptat până când trupa și-a terminat ultima melodie, apoi s-a aplecat și a înaintat până când a fost suficient de aproape pentru a prinde un scaun de bar. Era singurul din acea parte a sălii și nu-și putea da seama, după expresia inexpresivă a barmanului, dacă era o situație care îl mulțumea sau nu.

— Cafea, a spus Reacher, când barmanul l-a băgat în seamă, în sfârșit. Neagră.

— Nu am cafea, a răspuns barmanul.

— OK. Cheeseburger. Cartofi prăjiți. Fără salată. Fără murături. Și o Cola.

— Nu avem cheeseburgeri.

— Ce mâncare aveți?

— Nu am mâncare.

— Unde găsesc pe aici?

Barmanul a ridicat din umeri.

— Nu locuiesc pe aici.

Reacher și-a luat Coca-Cola și s-a întors să privească scena. Spera ca o altă trupă să se instaleze, dar nu era niciun semn de activitate. Jumătate din spectatori se adunaseră în jurul meselor. Restul se îndreptase deja spre ușă. Fără muzică și fără nicio speranță de mâncare, Reacher s-a gândit că ar fi putut la fel de bine să-și termine băutura și să-i urmeze afară. A continuat în direcția în care mergea înainte de a fi ademenit înăuntru, dar când a ajuns pe aleea din capătul celălalt al clădirii a auzit un zgomot. S-a întors și aproape că s-a ciocnit cu chitaristul din trupa pe care tocmai o auzise. Tipul a făcut un pas înapoi, cu ochii mari de frică și cu husa chitarei ridicată ca un scut. Din spate, cântăreața aproape că s-a izbit de el. Reacher a ridicat mâinile, cu palmele îndreptate spre exterior. Era conștient de efectul pe care îl putea avea înfățișarea lui. Avea 1,98 m. O sută zece de kilograme. Avea părul răvășit. Nu era bărbierit. În general copiii alergau urlând la vederea lui.

— Îmi pare rău, băieți. Reacher a încercat un zâmbet liniștitor. Nu am vrut să vă sperii.

Chitaristul și-a coborât husa, dar nu a înaintat.

— Apropo, excelentă performanță în seara asta, a spus Reacher. Când cântați din nou?

— Mulțumesc. Chitaristul a rămas retras. În curând. Sper.

— Aici?

— Nici o șansă.

— De ce? Publicul e rău?

— Nu. Proprietarul e rău.

— Stai. Cântăreața s-a uitat fix la Reacher. De ce ești aici? Lucrezi pentru el?

— Nu lucrez pentru nimeni, a spus Reacher. Dar ce e rău la proprietar? Care este problema?

Cântărețul a ezitat, apoi a ridicat un deget, apoi altul.

— Nu a vrut să ne plătească. Și ne-a jefuit. A furat o chitară.

— Una de-a mea, a spus chitaristul. Cea mai bună chitară de rezervă a mea.

— Serios? Reacher a pășit înapoi. Asta nu sună ca o bună abordare de afaceri. Trebuie să fie mai mult decât atât.

— Cum ar fi? Cântăreața s-a uitat la chitarist.

— Cum ar fi nimic, a spus el. Ne-am terminat reprezentația. Am împachetat. Ne-am cerut banii. El a refuzat.

— Nu înțeleg. Reacher a făcut o pauză. Într-un loc ca ăsta, muzica este atracția. Nu decorul. Asta e al naibii de sigur. Ai nevoie de formații ca să ai muzică. Și dacă nu plătești trupele, cum le faci să cânte? Mie mi se pare o strategie autodistructivă. Trebuie să fi făcut ceva care să-l enerveze.

— Nu înțelegi cum funcționează lucrurile în domeniul muzical. Chitaristul a clătinat din cap.

— Explică-mi și mie.

— De ce?

— De ce? Pentru că te rog. Îmi plac informațiile. Învățarea este o virtute.

Chitaristul și-a sprijinit husa pe pământ.

— Ce e de explicat? Acest gen de lucruri se întâmplă tot timpul. Nu putem face nimic în privința asta.

— Trupele nu au putere. Cântăreața și-a pus mâna pe umărul chitaristului. Localurile au.

— Nu există nimeni care să vă ajute să rezolvați lucrurile? Managerul vostru? Agentul vostru? Muzicienii nu au astfel de oameni?.

Chitaristul a clătinat din cap.

— Muzicieni de succes, poate. Nu și noi.

— Nu încă, a spus cântăreața.

— Poliția, atunci?

— Nu. Mâna cântărețeiși-a atins buzunarul de la jachetă. Fără poliție.

— Nu-i putem implica, a spus chitaristul. Dacă ne facem un renume pentru că suntem dificili, nimeni nu ne va angaja.

— Ce rost are să fii angajat, dacă nu ești plătit?

— Ideea este că trebuie să cântăm. Oamenii ne aud. Cântăreața s-a bătut cu degetul în tâmplă. Nu poți fi descoperit dacă nu ești auzit.

— Probabil că da. Reacher a făcut o pauză. Deși, dacă e să fiu sincer, cred că trebuie să vă gândiți la mesajul pe care îl trimiteți.

— Ce mesaj? Chitaristul și-a sprijinit un umăr de perete. Dă-o dracu-o. Asta e tot ce putem face.

— Doar așa vom reuși, a spus cântăreața. În cele din urmă.

Reacher nu a spus nimic.

— Ce-i? Crezi că facem un lucru greșit?

— Poate că am exagerat. Reacher s-a uitat la fiecare dintre ei. Dar mie mi se pare că le spuneți proprietarilor de cluburi că este în regulă să vă jefuiască. Că sunteți fericiți să nu fiți plătiți.

— Nu-i așa, a spus cântăreața. Urăsc să nu fiu plătită. Este cel mai rău.

— Te-ai făcut înțeleasă clar cu privire la lucrul asta?

— Bineînțeles. Chitaristul s-a îndreptat. Am făcut-o. Am insistat să ne plătească. S-a prefăcut că o va face și m-a dus în biroul lui. Doar că un tip aștepta acolo. Paznicul. E uriaș. Probabil că au plănuit totul dinainte, pentru că nu a spus nimic. Nu a așteptat. Doar m-a apucat de mână. De mâna stângă. Și-a ridicat mâna stângă pentru a sublinia ideea. A apucat-o și a împins-o în jos pe birou, unde este un fel de placă de metal. Îndoită și pătată. Oricum, mi-a ținut mâna acolo, iar proprietarul a ocolit biroul și a deschis sertarul de sus. A scos un ciocan. A folosit o chestie cu ghearele pentru a-mi despărți degetele, apoi a spus că trebuie să aleg. Puteam să luăm banii, dar el îmi rupea degetele. Unul câte unul, pe rând. Sau puteam pleca, nevătămat, fără bani.

Reacher era conștient de o voce în capul lui care îi spunea să plece. Spunându-i că asta nu era problema lui. Dar auzise cum tipul putea să facă să sune o chitară. Își amintea că îi urmărea degetele când era pe scenă. Erau opusul degetelor lui Reacher. Rapide și delicate, dansând pe corzi. Și-a imaginat că bătăușul îl apucase de mână. Proprietarul, mânuind ciocanul. Așa că rămas pe loc.

— Dacă vrei, aș putea să mă întorc acolo, a spus Reacher. Să-l ajut pe proprietar să vadă lucrurile dintr-un alt unghi. Poate îl fac să se răzgândească asupra taxei din seara asta.

— Ai putea face asta?

Cântăreața nu părea convinsă.

— Mi s-a spus că pot fi foarte convingător.

— Ai putea fi rănit.
— Cineva ar putea. Dar nu eu.
— El are un ciocan.
Chitaristul tropăi pe loc.
— Mă îndoiesc că ciocanul va intra în joc. Și nu ar fi o problemă chiar dacă ar fi așa. Așa că de ce să nu încerc eu? Ce ai de pierdut?
— Nu sunt sigur că sunt...
— Mulțumesc. Cântăreața i-a tăiat calea. Apreciem orice ajutor pe care ni-l poți da. Doar te rog să ai grijă.
— Întotdeauna am, a spus Reacher. Acum, spune-mi despre chitară. Rezerva ta cea bună. Tipul chiar a furat-o?
— Tipul cel mare a făcut-o, a spus chitaristul. Oarecum. M-a urmărit de la birou și mi-a luat-o. Apoi a aruncat-o pe scări până la subsol și s-a uitat la mine ciudat, ca și cum mă provoca să mă duc să o iau.
— Ai lăsat-o acolo?
Chitaristul s-a uitat în altă parte.
— Nu te simți prost. A fost o mișcare corectă. Reacher a făcut o pauză. Valora mult?
— O mie de dolari, probabil. Chitaristul a ridicat din umeri. Pentru mine e mult.
— Și proprietarul, cel cu ciocanul. Cum îl cheamă?
— Lockhart. Derek Lockhart.
— Cât de mult a promis să vă plătească?
— Două sute de dolari.
— Bine. Și în afară de Lockhart, tipul care era cu el în birou și barmanul, cine mai lucrează acolo?.
— Nimeni.
— Mai este cineva, a spus cântăreața. Un puști care servește la mese. E în spate mai tot timpul și fumează iarbă.
— Altcineva?
— Nu.
— Ați văzut vreo armă în local?
S-au uitat unul la altul și au dat din cap.
— Bine, atunci. Unde este biroul lui Lockhart?
— La etajul doi, a spus chitaristul. Scările sunt după băi.

Înăuntru, un client singuratic avea grijă de ultima sa sticlă de bere. Barmanul împingea o mătură zdrențuită pe podea între

mese și scenă. Nu era nici urmă de altcineva, așa că Reacher s-a îndreptat spre băi și s-a strecurat pe scări.

A văzut o ușă care dădea spre un palier îngust. Era închisă. Reacher a putut auzi o voce de cealaltă parte. Era de bărbat, era sigur de asta, dar nu putea deslușî niciun cuvânt. Erau în surdină. Ritmate. Ca și cum cineva ar fi numărat. Probabil verificând încasările săptămânale. Deci probabil că ușa era închisă. Reacher a apucat mânerul. L-a răsucit. Și în același timp s-a aruncat cu umărul în ușă. Aceasta a cedat ușor, trimițând în aer fragmente de lemn sfărâmat.

— Îmi pare rău, domnilor. A intrat în cameră și a împins ușa înapoi în cadrul ei distrus. Nu mi-am dat seama că era încuiată.

Spațiul era mic. Mai degrabă un dulap decât un birou. Doi bărbați erau înghesuiți în spatele biroului, umăr lângă umăr. Tipul de mărime normală, pe care Reacher l-a luat drept Lockhart. Celălalt, un uriaș slăbuț și flasc, trebuia să fi fost paznicul. Amândoi erau încremeniți în scaunele lor. Suprafața biroului era acoperită de un morman de bancnote încrețite și unsuroase.

— Cine naiba ești tu?

Lui Lockhart i-a luat o clipă ca să-și găsească vocea.

— Numele meu este Jack Reacher. Reprezint formația care a cântat pentru dumneavoastră în seara asta. Sunt aici pentru a vorbi despre contractul lor.

— Nu au un contract.

— Acum au. Reacher a apucat un scaun din lemn curbat care era singura piesă de mobilier din încăpere disponibilă, i-a testat rezistența și s-a așezat.

— E timpul să pleci, a spus Lockhart.

— Abia am ajuns aici.

— Nu ai voie aici. Nu în timp ce numărăm.

— Nu te-ai gândit la asta până la capăt, nu-i așa?

Lockhart a făcut o pauză, căutând o capcană.

— Ce vrei să spui?

— Ai spus că nu pot fi aici. Și totuși este clar că sunt. Raționament greșit din partea ta.

— Trebuie să pleci. Lockhart a vorbit cu o claritate exagerată. Sau te pot arunca afară.

— *Tu* mă poți arunca afară? Reacher schiță un zâmbet.

Pumnul lui Lockhart se strânse pe biroul din fața lui.

— Pot să pun să fii aruncat afară.

— Ești sigur? Unde sunt toți oamenii tăi?

— Toți oamenii de care am nevoie, sunt chiar aici. Lockhart arătă spre însoțitorul său.

— Cine, el? Mai întâi, e un singur om. Unul. Așa că ar trebui să spui "singurul tip de care am nevoie". Dar nici asta nu e corect, nu-i așa? Pentru că e clar că nu e în stare să facă treaba asta. Aș putea să dorm și el nu m-ar putea da afară. Aș fi putut să mor de bătrânețe și tot n-ar fi putut s-o facă.

Reacher se uită în ochii uriașului pe tot parcursul schimbului de replici. Îi văzuse cum se îndreptau spre Lockhart. L-a văzut pe Lockhart răspunzând cu o mișcare imperceptibilă a capului. Tipul cel mare s-a ridicat de pe scaun. Reacher știa că nu exista decât o singură mișcare care avea vreo șansă de reușită. Tipul putea să se arunce direct peste birou. Dacă era suficient de rapid, ajungea înainte ca Reacher să se ridice în picioare. Dar chiar dacă Reacher ar fi fost deja în picioare, tipul putea profita de cea mai puternică armă a sa. Greutatea lui. Avea cel puțin 45 de kilograme în plus față de Reacher. Împreună cu viteza pe care ar fi căpătat-o plonjând în față, toate acele kilograme s-ar fi tradus într-un impuls formidabil. Reacher nu avea cum să-l contracareze. Ar fi fost trântit cu spatele pe podea. Prins la pământ. Blocat în colț, fără a putea să-și folosească pumnii, picioarele sau coatele. Și nici să respire. Apoi, tot ce ar trebui să facă tipul ar fi să aștepte. Fizica va termina lupta pentru el. Putea să stea acolo până când Reacher leșina. Ar fi fost cea mai ușoară victorie pe care a obținut-o vreodată.

Însă tipul a făcut o alegere greșită. În loc să se arunce peste masă, a încercat să se strecoare pe lângă ea. Asta a fost o greșeală gravă pentru cineva cu constituția lui. Provocarea lui Reacher i-a întunecat gândirea. Nu mai era concentrat pe victorie. Doar își închipuia ce bătaie i-ar putea servi lui Reacher. Ceea ce i-a dat timp lui Reacher să ridice placa de metal de pe birou. Să prindă bine o margine în palme. Și să o înfigă în gâtul tipului, ca o lamă de ghilotină inversată, zdrobindu-i laringele și traheea. Apoi Reacher l-a împins direct în față, iar tipul a căzut înapoi în direcția din care venise și a aterizat, sufocat și bolborosit, într-un colț.

— În mod normal, nu aș fi făcut asta, a spus Reacher, așezându-se înapoi pe scaun. Nu chiar din prima clipă. I-aș fi dat

o șansă să plece. Dar apoi mi-am amintit că el a fost cel care i-a luat chitara puștiului, așa că m-am gândit că toate șansele au fost anulate.

Lockhart își căuta disperat telefonul.

— Ar trebui să sunăm la 911. Repede.

— Prietenul tău va fi bine, a spus Reacher. Sau poate că nu va fi. Dar între timp, în timp ce el se ocupă de problemele sale de respirație, să ne întoarcem la contractul trupei. Cât ai promis că veți plăti?

— Nu am promis nimic.

Reacher își trecu degetul pe marginea plăcii metalice.

— Eu cred că ai promis.

Lockhart s-a năpustit în lateral, aruncându-se spre sertar. Reacher i-a urmărit mișcarea și a aruncat placa metalică, învârtind-o ca pe un frisbee. L-a lovit pe Lockhart în nas, spărgându-i osul și azvârlindu-l pe spate în scaun.

— Încep să cred că această jucărie este periculoasă. Reacher a ridicat placa și a scăpat-o pe podea. Nu ar trebui să te mai joci cu ea. Acum. Contractul. Dă-mi un cifră.

— Două sute de dolari.

— Două sute de dolari a fost cifra inițială. Dar, de când ați stabilit, ai dezvăluit un interes ciudat pentru degetele umane. Spuneți-mi, câte sunt la mâna stângă a unui chitarist, de exemplu?.

— Cinci.

Vocea lui Lockhart era înăbușită din cauza căilor respiratorii obturate.

— Tehnic, sunt patru. Celălalt deget este degetul mare. Dar accept răspunsul tău. Deci, două sute de dolari înmulțit cu cinci înseamnă...?.

— O mie.

— Foarte bine. Aceasta este noua noastră cifră. Acceptăm bani gheață.

— Las-o baltă.

— Sunt destui bani aici. Dacă e prea dificil pentru tine să numeri, poate ar trebui să-i iau pe toți?

— În regulă.

Lockhart aproape că a țipat. A selectat două teancuri de bancnote și le-a împins pe birou.

— Bun. Acum să adăugăm și taxa de întârziere. Asta înseamnă încă cinci sute de dolari.

Lockhart i-a aruncat o privire încruntată și a întins un alt teanc.

— Aproape am terminat. Urmează suprataxa pentru înlocuirea echipamentului. O mie.

— Ce naiba...

— Pentru chitara puștiului. Prietenul tău a aruncat-o pe scări. Ia banii înapoi de la el dacă vrei, dar în nici un caz nu vor ieși din buzunarul clientului meu.

Ochii lui Lockhart se plimbau înainte și înapoi peste grămada de bani care se micșora. Reacher aproape că-i putea vedea creierul lucrând în timp ce calcula cât îi mai rămăsese și dacă șansele sale de a păstra ceva se vor îmbunătăți dacă va coopera.

— OK. Încă o mie. Dar nici un cent în plus. Și spune-le copiilor ăstora că, dacă se mai întorc, le rup mai mult decât degetele. Și chiar dacă nu vin aici, nu vor mai cânta niciodată în orașul ăsta.

Reacher a clătinat din cap.

— Ne înțelegeam atât de bine, iar tu a trebuit să strici totul. Nu m-ai lăsat să termin. Terminasem cu plățile. Dar nu apucasem să ne ocupăm de stimulente. E important, așa că ascultă-mă cu atenție. Fiecare membru al trupei pe care o reprezint mă are la numere favorite în telefon. Dacă se întâmplă ceva cu vreunul dintre ei, mă voi întoarce aici. O să-ți rup mâinile. O să-ți rup picioarele. Și o să-ți atârna lenjeria intimă de tavanul barului. În timp ce încă o porți. Ne-am înțeles?

Lockhart a dat din cap.

— Bine. Acum, stimulentul numărul doi: alte formații. Chiar dacă nu le reprezint, îi iau sub protecția mea. Ca o curtoazie. Gândește-te la asta ca la contribuția mea la artă. Înseamnă că, dacă aud că ai jefuit o altă trupă, mă voi întoarce. O să-ți iau toți banii. Și îți voi atârna lenjeria intimă de tavanul barului, la fel ca înainte. Ne-am înțeles și asupra acestui aspect?

Lockhart a dat din cap.

— Excelent. Și, în caz că te întrebai, voi efectua controale aleatorii, prin sondaj pentru a testa respectarea legii. Acum, când va cânta următoarea formație aici?

— Mâine.

— Bine. Sper să fie la fel de bună ca cea din seara asta. Dar chiar dacă nu sunt, nu uita. Trebuie plătiți.

DOI

Rusty Rutherford nu era în mod normal genul de om care să zăbovească în cafeneaua locală. Obișnuia să meargă la aceeași cafenea în fiecare zi. Întotdeauna în drum spre serviciu. Și doar pentru cofeină. Nu se ducea în căutare de conversație. Nu era interesat să găsească o nouă companie. Rutina lui era mereu aceeași. Stătea liniștit la coadă și își folosea timpul pentru a analiza orice probleme îl așteptau în ziua respectivă. Și-a dat comanda. Și-a ridicat băutura imediat ce a fost gata. Și a plecat. Procesul era tranzacțional, nu social. Chiar și după săptămâna pe care a petrecut-o izolat în apartamentul său, s-a dovedit a fi un obicei greu de abandonat.

Procesul de adaptare nu a fost ușurat de răspunsul pe care l-a primit de la ceilalți clienți. În mod normal, prezența lui era destul de neutră. Oamenii nu se bucurau să îl vadă. Nu erau nici nemulțumiți. Nu manifestau nicio curiozitate. Nici animozitate. Ar fi putut fi un manechin de magazin, atât de mult avea efect asupra interacțiunilor sociale care aveau loc în acel loc. În acea zi de luni, însă, se simțea ca un magnet cu polaritatea greșită. Părea să-i respingă pe toți cei din jurul lui. Clienții din jur lăsau un spațiu mai mare decât de obicei de o parte și de alta. În rarele momente în care reușea să stabilească un contact vizual, cealaltă persoană se întorcea înainte de a se gândi la o modalitate de a începe o conversație. Când a ajuns la tejghea, încă nu schimbase nici măcar un cuvânt cu vreun semen. Dar văzuse cum a interacționat barmanul cu cei doi bărbați din fața lui atunci când s-au apropiat pentru a comanda. Le-a zâmbit. Și i-a întrebat dacă își doreau o cafea obișnuită. Nu i-a zâmbit și lui. Și nu a spus niciun cuvânt.

— Comanda mea obișnuită, vă rog, a spus Rusty.

— Care ar fi ce? a întrebat ea.

Rusty a auzit pe cineva chicotind în spatele lui la coadă. A simțit nevoia să fugă. Dar nu, el era acolo din principiu. Pentru a lupta pentru drepturile sale. Un pic de ridicol nu avea să-i frângă hotărârea.

— Cafea amestec, medie, fără lapte.

— Doi dolari.

Barmanița s-a întors, a luat un pahar de carton și l-a trântit pe tejghea.

— Nu. Rusty a clătinat din cap. O să-o beau aici.

Barmanița l-a privit cu o privire care spunea “Serios? Aș prefera să nu o faci”.

— Oh, așa e, a spus ea cu voce tare. Am uitat. Ți-ai pierdut slujba. Nu mai ai unde să te duci.

A aruncat paharul de carton la gunoi, a scos o ceașcă de porțelan, a turnat, vărsând cafeaua în farfurie, și a împins-o spre el, vărsând și mai mult.

În același timp în care Rusty Rutherford intra în cafenea, un telefon începu să sune. Într-o casă aflată la un kilometru și jumătate în afara orașului. Într-o cameră în care se aflau două persoane. Un bărbat și o femeie. Femeia a recunoscut tonul de apel în momentul în care telefonul a început să bâzâie. Știa ce înseamnă. Șeful ei avea să ceară intimitate, așa că s-a ridicat fără să aștepte să fie concediată. Și-a închis caietul. L-a strecurat în buzunarul din față al șorțului ei. Și s-a îndreptat spre ușă.

Bărbatul a verificat dacă pictograma securizată de pe ecranul telefonului era verde, apoi a apăsat tasta de răspuns.

— Sunt Speranski.

Speranski nu era numele lui real, desigur, dar ar fi putut la fel de bine să fie. Îl folosea în mod profesional de peste cinci decenii.

Vocea de la celălalt capăt al liniei a spus un singur cuvânt:

— Contact.

Speranski a închis ochii pentru o clipă și și-a trecut degetele mâinii libere prin părul alb și sălbatic. Era timpul. Își făcuse o mulțime de planuri de-a lungul anilor. Fusese implicat în o mulțime de operațiuni. A supraviețuit multor crize. Dar niciodată miza nu fusese atât de mare.

Pentru el. Pentru el personal. Și pentru singura persoană din lume la care ținea.

În același timp în care se răspundea la telefon, Jack Reacher se urca într-o mașină. Rezolvase enigma de fizică/biologie spre satisfacția sa - și disconfortul extrem al proprietarului barului - și începuse să se întoarcă pe jos spre stația de autobuz. Avea de gând să urmeze principiul său consacrat de a lua primul autobuz care pleacă, indiferent de destinația acestuia, când a auzit un vehicul apropiindu-se încet din spate. A ridicat degetul mare la

întâmplare și, spre surprinderea sa, mașina a oprit. Era nouă, strălucitoare dar comună. O mașină închiriată. Probabil luată de la aeroport. Șoferul era un tip cu aspect îngrijit, în jur de douăzeci de ani. Purta un costum simplu de culoare închisă, iar viteza cu care respira și paloarea feței sale sugerau că nu era departe de un atac de panică în toată regula. Un om de afaceri, s-a gândit Reacher. Lăsat singur pentru prima dată. Disperat să nu strice nimic. Și, prin urmare, să strice tot ce atinge.

— Scuzați-mă, domnule. Tipul era chiar mai nervos decât părea. Știți drumul spre I40? Trebuie să merg spre vest. A făcut un gest către un ecran de pe tabloul de bord. GPS-ul din chestia asta mă urăște. Încearcă să mă trimită pe străzi care nu există.

— Sigur, a spus Reacher. Dar e greu de explicat. Ar fi mai ușor să-ți arăt.

Tipul a ezitat și l-a privit pe Reacher de sus în jos, ca și cum abia acum i-ar fi luat în considerare înălțimea. Lățimea pieptului său. Părul lui nespălat. Fața lui nebărbierită. Rețeaua de cicatrici din jurul articulațiilor mâinilor sale enorme.

— Doar dacă nu cumva preferi să continui să conduci fără țintă? Reacher a încercat o expresie îngrijorată.

Tipul a înghițit în sec.

— Unde te duci?

— Oriunde. I40 este un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a începe.

— Ei bine, OK. Tipul a făcut o pauză. Te voi duce la autostradă. Dar nu mă duc prea departe după aceea. Nu e un loc în care ai vrea să mergi, sunt sigur.

— Cât de departe?

— Șaptezeci și cinci de mile, poate. Un orășel lângă un loc numit Pleasantville. Un nume inspirat, nu-i așa?

— Au o cafenea în orașul ăsta?

Tipul a ridicat din umeri.

— Probabil. Nu pot spune cu siguranță. Nu am mai fost niciodată acolo.

— *Probabil* e suficient de bine pentru mine, a spus Reacher. Să mergem.

Rutherford a ridicat ceașca și și-a dat seama că avea de înfruntat o altă dilemă neanticipată. Unde ar trebui să se așeze? Să se decidă nu era o problemă, în mod normal. El nu stătea. Și

nu avea o duzină de ochi furioși care să-l cerceteze în timp ce căuta un răspuns. S-a luptat cu dorința de a se ascunde în partea din spate a cafenelei. Asta ar fi fost opțiunea cea mai puțin incomodă, cu siguranță, dar cu greu i-ar fi servit scopului său. Nu voia nici un loc la fereastră - nu era pregătit să se expună atât de mult - așa că a optat pentru o masă mică, pătrată, în centru. Avea două scaune acoperite cu vinil roșu, iar pe blatul ei era scris pe fiecare centimetru pătrat al suprafeței. De la clienții anteriori, a presupus el. Erau versuri de cântece. Poezii. Ziceri înălțătoare. A aruncat o privire la cuvinte, nu a găsit nici unul cu care să fie în legătură cu el, apoi s-a forțat să ridice privirea. A încercat să stabilească un contact vizual cu oamenii de la celelalte mese. Și a eșuat. Cu excepția unui copil mic, ai cărui părinți s-au ridicat și au plecat când și-au dat seama ce se întâmpla. Rusty a sorbit din cafeaua. A vrut să o facă să dureze cel puțin o oră. A băut până la zaț. Și tot nu a reușit să interacționeze cu nimeni, în afară de barmaniță, care nu a ratat nicio ocazie de a-i arunca priviri ostile. Și-a reumplut ceașca și a schimbat masa. Niciunul dintre aceste lucruri nu i-a adus o schimbare de noroc. A mai rezistat încă patruzeci de minute, iar apoi barmanița s-a apropiat și i-a spus să comande ceva de mâncare sau să plece.

— Nu voi comanda mâncare, i-a spus Rusty. O să plec. Dar mă voi întoarce mâine. Și în ziua următoare. Și în fiecare zi după aceea până când toată lumea va crede că sunt nevinovat.

Barmanița i-a aruncat o privire goală și s-a retras la tejghea.

Rusty s-a ridicat în picioare.

— Ascultați-mă, a spus el.

Nimeni nu l-a băgat în seamă.

— Ascultați-mă! Rusty a ridicat vocea. Ceea ce s-a întâmplat cu orașul e foarte nasol. Am înțeles asta. Dar nu a fost vina mea. Nu e vina nimănui. Adevărul este că am încercat să împiedic acest lucru să se întâmple. Și am fost singurul care a făcut-o.

Nimeni nu i-a acordat atenție.

Barmanița s-a aplecat peste tejghea, cu un pahar de carton în mână.

— Luați asta și plecați, domnule Rutherford. Nimeni nu vă crede. Și nimeni nu vă va crede vreodată.

În același timp în care Rusty Rutherford părăsea cafeneaua, Jack Reacher sosea în orașul său. Ieșirea din Nashville nu fusese o problemă. Reacher se orientase folosindu-se de instinctul său, plus reperele pe care și le amintise din călătoria cu autobuzul de sâmbătă seara și găsise autostrada fără să se piardă. Cel puțin nu atât de pierduți încât șoferul să observe. De cum au ieșit din oraș, Reacher l-a convins să regleze radioul pe un canal local de blues, apoi și-a înclinat scaunul și a închis ochii. Muzica era pe jumătate decentă, dar, în ciuda acestui fapt, tipul nu se oprea din vorbit. Despre New York. Despre compania de asigurări pentru care lucra. Cum că acesta a fost primul său caz după ce a fost promovat ca negociator. A zburat în acea dimineață pentru o întâlnire la biroul lor din teritoriu. S-a rătăcit în drum spre orașul în care exista o problemă pe care trebuia să o rezolve. Ceva legat de calculatoare. Și guverne străine. Și chei și portaluri și tot felul de alte lucruri care nu-l interesau pe Reacher. Lăsă cuvintele să îl cuprindă și căzu într-un somn confortabil, deschizând ochii doar când simți că mașina încetinește și că intră pe o autostradă de stat care se îndrepta spre sud. Jumătate de milă dincolo de ieșirea de pe autostradă era plin de restaurante și de drive-through-uri, de dealeri de mașini și de lanțuri de hoteluri. După aceea, terenul se deschidea. Erau ferme acolo unde terenul era plat, întins și răsucit în tot felul de forme neregulate de contururile întinse, și crânguri de copaci înalți și maturi acolo unde terenul era abrupt. După zece minute, au virat din nou spre vest și au continuat pe un drum mai abrupt și mai întortocheat pentru încă aproximativ o oră, până când au ajuns la periferia orașului. Tipul a continuat să conducă până când au găsit ceea ce Reacher a presupus că era strada principală, apoi a tras pe dreapta.

Reacher a coborât și a cercetat ce era în jur. Locul părea inofensiv, s-a gândit el. Un loc de la sfârșitul secolului al XIX-lea, completat de un aflux de bani venit prin anii cincizeci, judecând după clădiri. Unele, prea vechi, au fost îndepărtate. Altele, mai noi, umpluseră golurile, dar acum își arătau vârsta. Imaginea de ansamblu a rămas neschimbată. O rețea standard. Suficient de compactă pentru a necesita semafoare la o singură intersecție. Acestea nu mergeau în acea zi, ceea ce provocase consternare printre unii dintre șoferii care treceau pe acolo. Dar, în afară de asta, lucrurile păreau în regulă. Suficient de în regulă pentru o

oprire scurtă, oricum. Reacher s-a gândit că ar putea petrece o jumătate de oră acolo. Nu exista nicio legătură străveche. Nici un nume care să-l intrige. Nici o semnificație militară. Nici un semn sau structură interesantă. Nici o legătură cu vreunul dintre idolii săi muzicali. Nici un motiv pentru a rămâne. Nu mai mult decât dura să ia o cafea, oricum. Prioritățile erau priorități.

Reacher se afla la o jumătate de stradă de intersecția cu semafoarele stricate, la capătul vestic a ceea ce el credea că era strada principală a orașului. Era o cafenea în diagonală, vizavi. Poate că mai erau și altele, în altă parte în oraș, dar Reacher nu a văzut niciun motiv să verifice. Nu era mofturos. Așa că a profitat de haosul din trafic și a început să traverseze strada.

Reacher se îndrepta spre cafenea. Rutherford o părăsea. La început, Reacher nu i-a acordat prea multă atenție. Era doar un tip, mic și banal, care ținea în mână paharul de carton și-și vedea de treabă. Oricare ar fi fost aceea. Dar o clipă mai târziu, interesul lui Reacher a crescut brusc. A simțit un fior la baza gâtului. Un semnal de la un sistem de avertizare ancestral conectat în spatele creierului său. O recunoaștere instinctivă. Model și mișcare. Prădătorii se învârteau în cerc. Se apropiau de prada lor. Doi bărbați și o femeie. Împrăștiați. Poziționați cu grijă. Coordonați. Pregătiți să-și întindă capcana.

Trei împotriva unuia. Nu e genul de șanse care să-l îngrijoreze pe Reacher. Dar Reacher nu era ținta lor. Asta era clar.

Oamenii erau poziționați la fiecare capăt al străzii. Unul dintre ei se prefăcea că se uită în vitrina unui magazin din capătul vestic, chiar înainte de intersecția cu semafoarele stricate. Celălalt se afla la capătul estic, unde strada se termina într-o alee, prefăcându-se că face ceva la telefonul său. Un perimetru de aproape 40 de metri. Femeia era postată de cealaltă parte a aleii, la începutul străzii următoare. La trei metri distanță. Era un şir solid de clădiri la nord de trotuar. Strada la sud. Intrările magazinelor în care să se strecoare, dacă era momentul potrivit. Asfalt pe care să treacă în fugă, dacă nu venea nicio mașină.

Rutherford se îndrepta spre est. Nu se grăbea. Nici nu zăbovea. Doar în derivă, în propria lui bulă. Nu fără țintă, se gândea Reacher. Mai degrabă preocupat. Urmând o rută cunoscută. Confortabil cu mediul înconjurător. Fără să fie atent. Nu căuta intrările în magazine. Nu verifică traficul.

Tipul din partea vestică avea în jur de 1,78 m. Purta un tricou negru simplu și pantaloni cargo. Avea părul tuns scurt și avea o cască de ureche, ca cele pe care Reacher le mai văzuse la oamenii de afaceri. Tipul de la capătul estic era de aceeași înălțime. Avea aceleași haine. Același păr. Aceeași cască. Femeia de pe cealaltă parte a aleii era de asemenea îmbrăcată în negru, dar hainele ei erau mai mulate și nu avea părul tuns scurt. Era lung și roșu și îl avea legat într-o coadă de cal.

Tipul din partea vestică s-a desprins de la fereastră și a început să meargă. Se îndrepta spre est. La cincizeci de metri în spatele lui Rutherford. Se mișca cu o ușurință și dezinvoltură. Era clar că trebuia să încetinească pasul pentru a nu-și depăși ținta. În fața lor, o femeie se oprise la marginea trotuarului pentru a avea grijă de un copil în cărucior. Dincolo de ea, un cuplu stătea în picioare, vorbind. Erau îmbrăcați în echipament sport. Niște oameni obișnuiți. Nu făceau parte din tipar. Fără să fie conștienți de ceea ce se întâmpla.

Perimetrul s-a apropiat până la 30 de metri.

Tipul din est și-a atins casca. O clipă mai târziu, o mașină a apărut în gura aleii. Rulase în față de undeva din umbra aleii. Un sedan obișnuit. O Toyota. Albastru închis. Reacher a văzut-o mișcându-se, mai degrabă decât să o audă. Un hibrid în modul complet electric, s-a gândit el. O alegere inteligentă. Păcat că unitatea 110 nu a avut așa ceva pe vremuri.

Perimetrul se apropiase la 25 de metri. Reacher a pășit pe trotuar.

Rutherford s-a apropiat de femeia cu căruciorul. Ea s-a ridicat în picioare în timp ce el s-a apropiat de ea. Copilul ei și-a aruncat ursulețul de pluș pe jos. Rutherford s-a aplecat și l-a recuperat. Poate că Rutherford nu era atât de neștiutor pe cât părea. Era o manevră perfectă pentru a verifica trotuarul din spatele lui. Poate că, până la urmă, Rutherford știa că era urmărit. Apoi, optimismul lui Reacher s-a evaporat. Rutherford avea ochii ațintiți doar asupra puștiului. I-a întins jucăria. Femeia a smuls-o, aruncând o privire furioasă. Rutherford a continuat să meargă.

Perimetrul coborâse la 18 metri. Reacher a schimbat direcția. A început să se îndrepte spre est. La 10 metri în spatele tipului din vest.

Cuplul în haine sport s-a îndepărtat de perete. Limbajul lor corporal devenise mai violent. Conversația lor trebuie să se fi înrăutățit. Bărbatul a înaintat, cu umărul în față. S-a izbit de Rutherford, răsturnându-i cafeaua. Partenera să l-a ajuns din urmă. L-a apucat de braț și l-a tras deoparte, clătinând din cap și încruntându-se.

— Hei! a spus Rutherford.

Nu a primit niciun răspuns.

Întoarce-te, s-a gândit Reacher. Ignoră șobolanii în haine sport. Observă-l pe tipul care te urmărește.

Rutherford nu s-a întors. Și-a continuat să meargă.

Perimetrul se apropiase la 12 metri. Încă șase metri între Reacher și tipul din vest.

Era evident ce avea să se întâmple în continuare. Reacher o putea vedea la fel de clar ca și cum ar fi fost scris pe cer cu fum alb. Mașina se mișca un pic mai în față, astfel încât portiera din spate să fie la nivelul trotuarului. Tipul din est avea să o deschidă. Tipul din vest îl va împinge pe Rutherford înăuntru și va sări el însuși înăuntru. Femeia ar fi intrat pe partea cealaltă. Tipul din est se va așeza pe scaunul pasagerului. Și ar pleca cu mașina. Mai puțin de cinci secunde pentru întreaga operațiune, dacă o făceau cum trebuie. Și ar fi fost liniște. Fără probleme, fără tam-tam. Nimeni nu ar vedea nimic.

Perimetrul era de șase metri. Trei metri între Reacher și tipul din vest. Era timpul pentru o decizie.

Erau patru contra unu, acum. Poate cinci sau șase împotriva unuia, dacă aveau ceva rezerve mobile. Nu e genul de cotă care să-l deranjeze pe Reacher. Dar Reacher nu era ținta lor.

Mașina s-a mișcat, exact la momentul potrivit. Rutherford s-a oprit, fără să se gândească la asta. Doar un șofer nerăbdător care o lua pe o scurtătură pe alee. A luat o înghițitură de cafea, așteptând ca mașina să se îndepărteze. A rămas pe loc. Tipul din est a deschis ușa din spate și a ținut-o. Celălalt și-a accelerat pasul. S-a întins. Mâna stângă i-a cuprins vârful capului lui Rutherford. Cea dreaptă a apucat de cotul lui Rutherford. A început să-l împingă spre bancheta din spate. Dar era prea lent. Tot ce a sfârșit a împinge a fost aerul gol.

Perimetrul era de zero metri. Reacher se afla la lângă tipul din vest, în partea stângă a acestuia. L-a apucat de guler pe Rutherford. Și-a întins brațul drept peste pieptul tipului din vest,

ca o barieră de oțel. A pivotat în sensul acelor de ceasornic pe piciorul său drept. L-a împins pe Rutherford înapoi și în lateral. Și l-a ținut acolo, în afara razei de acțiune a celorlalți.

— Să păstrăm lucrurile ca între civili, a spus Reacher. Arată-mi un act de identitate, sau urcă în mașină și pleacă.

— Dă-i drumul, a spus tipul din vest.

— Dacă aveți un motiv legitim pentru a-l reține, presupun că aveți un fel de legitimație oficială. Dacă ai, arată-mi-o. Dacă nu ai, pleacă cu mașina. Aceasta este ultima ta șansă.

— Cine naiba ești tu?

— Având în vedere situația, ar trebui să te limitezi la problemele relevante.

— Cine ești tu?

— Ți-am dat două opțiuni. A pune întrebări irelevante nu a fost una dintre ele.

— Dă-i drumul.

Tipul a încercat să pășească în jurul lui Reacher, cu brațul întins, încercând să-l apuce pe Rutherford. Reacher l-a lovit în tâmplă, iar el a ricoșat în perete și a căzut ca o marionetă cu sforile tăiate.

Reacher s-a întors spre celălalt tip.

— Îți dau o ultimă șansă. Adună-ți gunoiul și pleacă. Sau nu o faci și vei fi adăugat la grămadă. Alege. Oricum ar fi, mie îmi convine.

Reacher a surprins o mișcare cu coada ochiului. Geamul pasagerului de la Toyota se deschisese. Șoferița își ridica brațul. Se uita direct la el. Ridica o armă? Reacher nu a mai așteptat să afle. I-a dat drumul lui Rutherford și l-a învârtit pe tipul din est, astfel încât să fie cu fața la mașină. L-a apucat de guler și de centură. Și l-a aruncat cu capul înainte prin geamul deschis, înghesuindu-l bine, cu brațele prinse și picioarele zbătându-se neputincios.

Reacher a făcut un pas înapoi pentru a evita picioarele care se agitau și a verificat dacă Rutherford era încă acolo, încremenit pe loc. Apoi a simțit, mai degrabă decât a auzit, un obiect greu care se îndrepta spre ei. L-a apucat pe Rutherford și l-a împins înapoi și, o clipă mai târziu, un Chevy Suburban negru a năvălit pe trotuar, oprindu-se chiar în locul în care Reacher se afla. Portiera șoferului s-a deschis și un bărbat a sărit afară. Era mai scund decât ceilalți și mai slab. Un alt bărbat a sărit de pe

partea pasagerului și i s-a alăturat. Au stat unul lângă altul pentru o clipă, amândoi într-o versiune a unei poziții ciudate de arte marțiale, apoi s-au relaxat. Au făcut un pas înainte. Se simțeau bine împreună. Era clar că mai făcuseră acest gen de lucruri înainte.

— Dați-vă la o parte, domnule, a spus șoferul. Nu este lupta dumneavoastră. Tipul vine cu noi.

Reacher a clătinat din cap.

— Nu-l luați cu voi. Asta este un lucru clar. Poate să plece, dacă vrea. Singura întrebare este dacă tu o vei face. Sau ai vreo dorință puternică de a te alătura amicilor tăi în spital?.

Șoferul nu a răspuns, iar Reacher a devenit conștient de un zgomot ca și cum ceva era târât, în partea cealaltă a Suburbanului. Tipul pe care îl aruncase prin geamul Toyota se eliberase și, împreună cu femeia de pe alee, încerca să-și așeze tovarășul inconștient pe bancheta din spate. Se formase un cerc de curioși, începând de pe trotuar și până pe stradă. Îi amintea lui Reacher de mulțimile care se adunau în locurile de joacă în prima zi a fiecărei școli noi pe care o frecventa, în copilărie. El și fratele său, Joe. Unul lângă altul. Luptându-se cu ei. S-a uitat la Rutherford. Nu încerca să fugă, ceea ce era ceva. Dar Reacher știa că nu ar fi fost de ajutor dacă mulțimea devenea ostilă.

Cei doi indivizi au făcut un schimb de priviri. Se gândeau la următoarea mișcare. Să-l ia prin surprindere ieșea din calcul, așa că trebuiau să aleagă între un atac frontal și o retragere tactică. Niciuna dintre opțiuni nu părea să fie atrăgătoare. Apoi s-a auzit o sirenă. Pietonii s-au împrăștiat. Mașina s-a îndepărtat, cu motorul pe benzină pornind în timp ce șoferul apăsa accelerația. Bărbații zvelți au sărit înapoi în Suburban și au băgat mașina în marșarier, lovind colțul din față al mașinii de poliție din față înainte de a demara în trombă. Rutherford a rămas nemișcat, cu ochii mari și gura căscată.

Cele două mașini de poliție s-a oprit la marginea străzii și și-a stins sirenele și semnalele luminoase. Patru ofițeri au sărit din ele. Trei au urcat imediat pe trotuar. Unul a zăbovit ca să inspecteze avariile mașinii. Toți aveau armele scoase, dar nu ridicate. Se așteptau ca numărul lor să le ofere un avantaj, a ghicit Reacher, dar nu-și asumau niciun risc. Ceea ce părea a fi o atitudine rezonabilă.

— La pământ, a spuse ofițerul principal. Cu fața în jos.

— Ne arestați? a întrebat Reacher.

— La ce vă așteptați? La o acadea? La pământ!

Reacher nu s-a mișcat.

Ofițerul a făcut un pas mai aproape.

— La pământ. Fă-o acum.

Polițiștii sunt la fel în toată lumea. Odată ce își asumă o poziție în public, nu mai dau niciodată înapoi. Încercarea de a-i convinge este o pierdere de timp. Reacher știa asta din experiență personală. Dar totuși, există standarde de respectat.

— În regulă, a spus Reacher. Te las să ne arestezi. Oricum, vom fi eliberați în cinci minute. Dar n-o să ne pui la pământ.

TREI

Baza temporară a echipei fusese stabilită cu o săptămână înainte într-un motel aflat la opt mile vest de oraș. Traficul era redus, așa că, teoretic, distanța putea fi parcursă în douăsprezece minute fără a atrage atenția. Dar în acea după-amiază, ocupanții ambelor vehicule au avut nevoie de mult mai mult timp pentru a se întoarce.

Băieții din Suburban au ajuns primii. A fost mai ușor pentru ei, deoarece niciunul nu era rănit. Au început prin a se îndrepta 15 km spre nord. Șoferul, care se numea Vasili, a accelerat puternic pentru a scăpa de poliția care sosea, apoi a încetinit la limita legală până când au ajuns la un teren viran aflat în spatele unei liziere compacte de arbori. Locul era destul de izolat, dar știau că e mai bine să nu dea foc vehiculului avariat. Ar fi fost ca și cum ar fi trimis polițiștilor o hartă prin SMS și ar fi spus "Iată SUV-ul pe care îl căutați". Iar dacă putea fi salvat, Suburbanul ar fi fost în continuare un bun valoros, așa că s-au pus pe treabă. Vasili l-a aliniat cu un stâlp de beton de la capătul unui gard de pe marginea drumului și s-a izbit înapoi în el. A înaintat puțin și a repetat manevra, apoi a coborât pentru a verifica pagubele. Era satisfăcător, a decis el. Suficient de adânc pentru a ascunde izbitura suferită atunci când au acroșat mașina de poliție, dar nu atât de mare încât să ofere unui alt polițist o scuză pentru a-i trage pe dreapta. A trecut prin spatele copacilor și a curățat interiorul, în timp ce partenerul său, care folosea numele Anatole, a schimbat plăcuțele de înmatriculare. Apoi s-au mutat în vehiculul lor de rezervă pentru ultima porțiune de 13 mile.

Natasha conducea Toyota. A condus spre sud cam șase mile. Mergea foarte încet. Avea un motiv în plus să conducă încet. Era îngrijorată pentru doi dintre însoțitorii ei. Tipul pe care Reacher îl aruncase prin fereastră, Petya, se alesese cu un umăr rănit. Natasha nu era sigură dacă răul fusese făcut când îl aruncase prin geam sau când ieșise de acolo. La momentul respectiv fusese tăcut, dar acum avea fața palidă și gemea de fiecare dată când treceau de o denivelare sau de o groapă. Ilya, tipul lovit de Reacher, era încă inconștient. Natasha era îngrijorată ca ar fi putut suferi o comoție și nu voia să provoace daune suplimentare. Îi voia pe amândoi înapoi în joc cât mai curând posibil. Era greu să privească ceea ce se întâmplase în acea după-amiază altfel decât ca pe un eșec. Odată cu eșecul vine și

pericolul înlocuirii. Acel pericol crește dacă echipa este incompletă. Iar acest pericol trebuia evitat cu orice preț.

După cincisprezece minute, au tras într-o parcare aparținând unui restaurant de pe marginea drumului. Natasha a schimbat plăcuțele de înmatriculare, în timp ce cealaltă femeie, Sonya, l-a ajutat pe Petya să urce în vehiculul lor de rezervă. Împreună, cele două femei l-au transferat pe Ilya, inconștient, și au curățat interiorul Toyota. Apoi au pornit spre motel, făcând o buclă mai mare spre vest decât era necesar, ceea ce a prelungit ultima etapă la 12 mile.

Natașa nu se grăbise în etapele călătoriei spre motel. În parte datorită unei pregătiri temeinice. În parte datorită mândriei de a-și face treaba cum trebuie. Dar mai ales datorită faptului că nu aștepta deloc să treacă la următorul pas în acest proces. Raportul. Efectuarea apelului nu prezenta dificultăți majore. Nu exista nicio dificultate deosebită în a descrie ceea ce se întâmplase. Știa că interlocutorul ei o va asculta fără întrerupere. Și-ar fi păstrat orice întrebare pe care ar fi avut-o până când ea ar fi terminat de vorbit. Ar fi închis. Și apoi ar fi urmat așteptarea. Pentru verdict. Să continue. Sau să se retragă. O șansă de a lupta. Sau un dezastru.

Informația va urca în lanțul de comandă până când se va lua o decizie. Cine era implicat sau unde se aflau, Natasha nu știa. Sistemul fusese conceput în acest fel. Pentru securitate. Compartimentarea conducea în lumea în care ea activa în prezent. Ea bănuia că trebuie să existe o legătură locală. Cineva cu urechea ciulită. Cineva a dat alarma de la început. Care ar putea sau nu să fie încă implicat. Cineva care ar putea, sau nu, să aibă un cuvânt de spus în ceea ce privește rezultatul. Identificarea lui sau a ei ar fi posibilă, presupunea ea. Poate că ar fi necesar. Cu siguranță de dorit. Dar asta era o problemă pentru viitor. În acest moment, tot ce trebuia să o preocupe era să își mențină echipa, și deci pe ea însăși, pe teren.

Ofițerul comandant s-a ocupat de percheziționarea lui Reacher. A fost minuțios. Și încet. Rutherford era în spatele primei mașini înainte ca ofițerul să ajungă la talia lui Reacher. Își recâștiga un pic de autoritate, a presupus Reacher. Arătând după al cui orar lucrau. Reacher a stat nemișcat și l-a lăsat să termine. Apoi ofițerul s-a dat la o parte și a dat un telefon pe

mobil, în timp ce un alt polițist l-a condus pe Reacher în spatele celei de-a doua mașini.

Reacher se aștepta ca secția de poliție să fie în afara zonei centrale a orașului, într-un loc unde imobilele erau mai ieftine, așa că a fost surprins când călătoria s-a încheiat după două străzi. Polițistul și-a folosit luminile pentru a trece în trombă prin intersecția cu semafoarele stricate, a luat-o pe următoarea la stânga, apoi a virat din nou la stânga într-o parcare de lângă o clădire lată din gresie. Aceasta avea coloane grecești și era împânzită de rânduri de ferestre paralele. Ofițerul s-a oprit lângă mașina care fusese lovită de Suburban și a coborât. Un panou înrămat anunța locul ca fiind tribunalul, iar litere mai mici dedesubt adăugau că aici se aflau, de asemenea, departamentul trezorierului, secretarul orașului și departamentul de poliție. Tot ce-i lipsea pentru o eficiență deplină era închisoarea.

Ofițerul i-a condus pe lângă intrarea cu portic din fața clădirii, care era aparent rezervată pentru membrii publicului care nu fuseseră arestați, și a continuat pe o parte a clădirii. S-a oprit la o ușă metalică simplă, a ignorat cititorul de carduri și a descuiat-o cu o cheie, apoi l-a condus pe Reacher în jos pe o scară de ciment slab luminată. Au ieșit în dreptul unui birou de recepție. Acesta era vitrat până la tavan și avea un set complet de jaluzele, care erau închise. Pe partea opusă, balustrade de alamă căptușeau scările pe care cetățenii respectabili le puteau folosi în drumul lor pentru a depune rapoarte, a face cercetări sau a desfășura orice alt fel de afaceri legitime pe care le aveau oamenii obișnuiți.

Ofițerul a apăsat pe o sonerie și, după o clipă, s-a deschis o ușă care ducea spre o zonă de înregistrare. Un alt polițist aștepta la o masă mare de lemn. În spatele lui se aflau două birouri pe care se aflau computere uzate, dar funcționale, care în acel moment erau oprite, un teanc de tăvi adânci de plastic într-un curcubeu de culori și o plantă palidă, cu ghiveciul spart. Pereții erau acoperiți cu afișe care avertizau împotriva pericolelor criminalității și încurajau publicul să își asume responsabilitatea pentru propria siguranță. Polițistul a luat una dintre tăvi și a aruncat-o pe masa de lângă locul unde se afla Reacher.

— Puneți bunurile acolo. Părea plictisit. Le vei primi înapoi când vei fi eliberat.

Reacher a scos sulul de bani. Periuța lui de dinți. Cardul de bancomat. Și pașaportul său.

— Asta-i tot?

— De ce altceva mai am nevoie? a spus Reacher.

Polițistul a ridicat din umeri și a început să numere banii. Când a terminat, i-a înmânat lui Reacher o chitanță, apoi i-a condus pe un coridor până la o ușă pe care scria *Camera de Interogatoriu 2*. Interiorul era căptușit cu plăci speciale pentru estomparea sunetului. Reacher le mai văzuse înainte. Știa că nu aveau niciun scop de izolare fonică. Făceau parte dintr-un truc psihologic menit să le dea suspecților iluzia că se aflau într-un loc în care era sigur să își verse mizeriile despre partenerii lor. Podeaua era din beton neted, iar masa și scaunele din metal erau fixate cu șuruburi pe ea. Fereastra de observare era făcută să arate ca o oglindă, iar o bandă de ghidare se întindea în jurul pereților la nivelul taliei. Reacher a ghicit că îl aduseseră acolo pentru că nu aveau decât o singură zonă de celule. Nu ar fi vrut să-și asume riscul ca el să vorbească cu tipul pe care îl salvase. Era prea mare riscul ca ei să-și pună de acord poveștile. Și știa că îl vor face să aștepte. O oră, cel puțin. Poate două. O tactică standard. Izolarea generează nevoia de a vorbi. O dorință de a vorbi poate deveni o dorință de a mărturisi. El însuși a folosit tehnica, de nenumărate ori. Și asta nu era prima dată când era folosită împotriva lui.

Ambele scaune erau prea aproape de masă pentru a fi confortabile, așa că Reacher s-a așezat pe podea, în colțul opus ușii. Ceasul din capul lui îi spunea că trecuse o oră și treizeci și șapte până când ușa s-a deschis din nou. Nouăzeci și șapte de minute. Cel mai mare număr prim de două cifre. Unul dintre preferatele lui. A luat-o ca pe un semn bun. Un semn mai puțin bun era zâmbetul îngâmfat de pe fața bărbatului care intrase în cameră. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani și era numai păr creț și trăsături rotunjite. S-a așezat pe scaunul cu spatele la fereastră și a continuat să zâmbească.

— Văd că te-ai făcut comod, a spus bărbatul. Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți. Vrei să iei loc? Vrei să te așezi la masă? Să vedem dacă nu putem să aranjăm lucrurile?

Reacher a ridicat din umeri ca și cum nu i-ar fi păsat, apoi s-a ridicat, s-a întins și s-a așezat pe scaunul de cealaltă parte a mesei.

— Eu sunt John Goodyear. Zâmbetul bărbatului a devenit și mai larg. Eu sunt detectivul de aici.

— Jack Reacher.

— Știu asta. Dar ceea ce nu știu este ce urmărești tu. Ce cauți în orașul meu?

— Nu urmăresc nimic. Mă aflu în acest oraș din întâmplare.

— Ce fel de întâmplare? Ai fost răpit de extratereștri și te-au lăsat aici la întâmplare?.

— Am făcut autostopul. Cu un tip. Aici s-a întâmplat să fie destinația lui. Eu nu vreau să stau aici. Voiam să-mi iau ceva de mâncare. O cafea. Apoi să plec.

— Cu alte cuvinte, plănuiai să rămâi doar cât să jefuiești un magazin?

— Ce?

Goodyear a scos din buzunar periuța de dinți a lui Reacher și a pus-o pe masă.

— Vezi, am mințit. Știu ce urmărești. Bagi asta în buzunar și te prefaci că e o armă. Oamenii nu vor crede asta de fiecare dată, sigur, dar mulți nu vor dori să riște. Am dreptate?

— Ești un idiot.

— Sunt? Goodyear a zâmbit. Atunci, ia în considerare asta. A așezat sulul de bani al lui Reacher pe masă, lângă periuța de dinți. Ai un card de bancomat, dar nu ai luat aceste bancnote de la nicio bancă. Ei folosesc bancnote noi și foșnitoare. Astea s-ar lipi și ar bloca aparatul. Deci, de unde le-ai luat?

— Le-am câștigat.

— Cum?

— O nouă pasiune a mea. De curând m-am implicat într-o afacere cu muzică.

Goodyear s-a aplecat și și-a coborât vocea.

— Un sfat înțelept, Reacher. Suntem în secolul al XXI-lea. Departamentele de poliție au acum computere, iar aceste computere sunt toate conectate. Caut descrierea ta în Tennessee și în nouă state din jur. Rezultatele vor veni în curând. Foarte curând. În câteva minute, poate. Cel mai inteligent lucru este să vii în întâmpinarea mea. Spune-mi tu însuți, chiar acum, și te voi ajuta. Așteaptă până când voi avea

un teanc de hârtii tipărite de la calculator și va fi mai rău pentru tine. Mult mai rău. Cine știe ce alte acuzații ar putea ieși la iveală? Vagabondajul nu ar fi o mare surpriză, de exemplu.

— Nu am văzut niciun lac în drum spre oraș, a spus Reacher. Cred că asta explică totul.

— Ce anume explică?

— De ce încerci să pescuiești aici. Nu ai niciun motiv să mă suspectezi de vreo infracțiune. Călătoresc fără bagaj. Și ce dacă? Am făcut-o de ani de zile. De când am plecat din armată. Și ca să fim bine înțeleși, nu ai contactat niciun alt departament de poliție.

— Ce te face să crezi asta?

— Dacă ai fi făcut-o, ai fi avut deja un răspuns. Să recunoaștem, sunt un tip cu un aspect deosebit. Nu mai există nimeni în Tennessee sau oriunde altundeva care să corespundă descrierii mele. Dar asta nu contează din două motive. În primul rând, pentru că nu am nicio problemă pe undeva. Și în al doilea rând, nu ai putut contacta alte departamente. Toate sistemele voastre sunt căzute.

Zâmbetul lui Goodyear s-a estompat.

— Ce știi despre sistemele noastre? Ce ți-a spus Rutherford?

— Celălalt tip pe care l-ați arestat pe nedrept? Nimic. Nu am schimbat niciun cuvânt cu el. Nici nu era nevoie. Am un sistem al meu.

— Ce sistem?

— Globul ocular, uman, seria unu. Haide, detective. Este evident. Ofițerul tău a anunțat arestarea mea de pe telefonul mobil. Terminalul din mașina lui era nefuncțional. Computerele din zona de recepție au fost oprite. Camerele de supraveghere nu funcționează. Și nu e vorba doar de departamentul de poliție. Semafoarele din oraș nu funcționează. Se întâmplă ceva ciudat. Ce se întâmplă?

Goodyear s-a mișcat în scaun, dar nu a răspuns.

— Bine, să trecem peste chestiile minore și să ajungem la miezul problemei. De ce ar vrea cineva să-l răpească pe Rutherford? Părea un tip destul de inofensiv.

— Cine spune că cineva a încercat să-l răpească?

— Eu.

— Ce știi tu despre răpire?

— Destule. Recunosc o ambuscadă când văd una. Rutherford nu știe. Tipul are nevoie de protecție. Ar trebui să-l ții în custodie pentru binele lui și să suni la FBI. Răpirea este jurisdicția lor. Nu ți-ar crea niciun fel de muncă în plus.

— Să nu ne grăbim. Zâmbetul lui Goodyear apăru din nou. Nu e nevoie să trimitem un mesaj federal. Poate că indivizii cu care te-ai încurcat încercau să pună mâna pe Rutherford. Știi să citești gândurile? Nu știi ce plănuiau să facă cu el. Dacă încercau să-l prindă - și nu spun asta pentru că nu știm - probabil că voiau doar să-l ducă într-un loc privat unde să aibă un schimb de opinii complet și sincer. Poate chiar să-i dea o bătaie de modă veche. Dacă îmi scot pălăria de detectiv, nu pot spune că nu o merită. La naiba, dacă ar fi fost o încercare de răzbunare, tot orașul ar fi fost suspect. Aș avea nevoie de o închisoare mai mare. Și chiar dacă ai dreptate, eu zic că nu e nici un rău, nici o greșeală. Așa că de ce să nu lăsăm lucrurile așa?

— De ce nu scriu o declarație? Tu o dai federalilor. Fă-ți treaba. Protejați și serviți, sau cum se spune în acest stat. Nu ai nevoie de computere ca să faci asta.

— De ce nu-ți păstrezi pentru tine teoriile tale nebunești?

— De ce ești atât de disperat să ascunzi asta sub preș? Ce a făcut Rutherford?

— De ce ești atât de disperat să afli asta? Nu e cea mai inteligentă mișcare din punctul tău de vedere, Reacher. Continuă așa și s-ar putea să fiu nevoit să mă uit mai atent la rolul tău. Am auzit că ai lăsat un om inconștient. L-ai aruncat pe altul prin geamul unei mașini. Cu astfel de atacuri, ai putea ajunge la închisoare.

—Nu am atacat pe nimeni. Trotuarul era alunecos. Asta e tot. Primul tip a alunecat într-un zid. Al doilea s-a împiedicat. A avut noroc că geamul mașinii era deschis, altfel s-ar fi ales cu o vânătaie urâtă.

— În regulă. Să revenim. Spui că tipii ăștia au încercat să-l răpească pe Rutherford. De ce ar fi făcut asta?

— De unde să știu eu? Nimeni nu-mi spune ce a făcut.

—Care este legătura ta cu el?

— Nu avem nicio legătură.

— Ți-a dat el banii ăștia? Goodyear a arătat cu un gest spre teancul de pe masă.

— Nu.
— Te-a angajat ca gardă de corp?
— Nu.
— Cum te-a contactat?
— Nu m-a contactat.
— Unde v-ați întâlnit prima dată?
— Nu ne-am întâlnit niciodată. Nu înainte de ziua de azi. L-am văzut intrând într-o ambuscadă. L-am ajutat să scape. A fost o chestie de moment.
—Ești doar un bun samaritean?
—Exact.
— Unde s-a dus Rutherford înainte de cafenea?
— Pe lună. Are un cuib secret de dragoste acolo. Mă gândeam să-l închiriez, dar oglinzile de pe tavan sunt prea mici.
— Vă sfătuiesc să luați în serios această situație, domnule Reacher.
— De ce?
Goodyear nu a răspuns.
— Dacă vrei să fiu serios, dă-mi niște hârtie. Voi scrie o declarație pentru FBI.
— Nu-ți dau nicio hârtie.
— Atunci du-mă până la autostradă.
— Sunt detectiv. Nu fac plimbări.
— Atunci, dacă nu mă acuzați că am jefuit un magazin imaginar, se pare că treaba noastră aici s-a terminat. Sau aș putea să aduc un avocat.
— Nu e nevoie de un avocat. Goodyear a făcut o pauză. În regulă. Poți pleca. Dar ascultă-mi sfatul. Nu rămâne mult pe aici. Pleacă din oraș. Imediat. Și uite care e cel mai important lucru. Nu mai avea de-a face cu Rusty Rutherford.

PATRU

Goodyear l-a escortat pe Reacher înapoi în zona de recepție, a pus banii și periuța de dinți pe masă și s-a întors în biroul său. Avea nevoie de intimitate pentru a da un telefon. Celălalt polițist a adăugat pașaportul și cardul de bancomat al lui Reacher ca un jucător de poker care anunță un pariu, apoi a continuat cu un formular și un pix. Reacher a semnat, și-a pus bunurile în buzunare și a clătinat din cap când polițistul a încercat să-l îndrume spre ieșirea din spate. A luat-o în schimb spre scările publice și a trecut în grabă pe lângă șirul de portrete înrămate, atârnate în foaierul din marmură. A trecut prin ușa centrală, a ocolit o structură temporară pe care se construia o rampă de acces și s-a întors pentru a se îndrepta spre strada principală. Nu avea de gând să pornească la drum fără cafeaua lui. Prioritățile erau priorități. A început să traverseze peluza și, când s-a apropiat de parcare, a auzit o voce care îl striga. Era Rutherford. Așteptase lângă ușa metalică, dar acum se grăbea, cu un braț ridicat.

— Scuzați-mă, îmi pare rău, nu știu cum vă cheamă. Vă rog să așteptați.

Reacher a încetinit și i-a permis lui Rutherford să îl ajungă din urmă.

— Numele meu este Rusty Rutherford.

A întins mâna.

— Jack Reacher.

— Domnule Reacher, putem vorbi puțin?

— Dacă vorbim în timp ce mergem. Trebuie să ajung undeva.

— Vă rog. Rutherford nu mai avea suflu și devenea agitat. Opriți-vă. Doar pentru o clipă. O să fiu rapid.

Reacher s-a oprit.

— Două lucruri. În primul rând, îți mulțumesc. Cred că m-ai salvat acolo.

— Cu plăcere.

— Și în al doilea rând, trebuie să întreb ceva. Sunt în pericol? Detectivul tot vorbea despre un furt de mașină, dar nu asta s-a întâmplat. Am avut timp să mă gândesc în celulă înainte să mă interogheze. Ceea ce s-a întâmplat nu a fost întâmplător. A fost planificat. Tipii ăia mă așteptau. La început am crezut că erau acolo pentru tine. Nimic de genul ăsta nu mi s-a mai întâmplat până acum. Dar apoi mi-am amintit că unul dintre ei a încercat

să mă prindă înainte să intervii tu. A încercat să mă împingă în mașină. Detectivul a spus că eram confuz. Că m-am înșelat. Dar nu eram, nu-i așa? Vreau doar să știu ce se întâmplă.

— Nu am nicio idee despre ce se întâmplă, a spus Reacher. Acesta nu este orașul meu. Nu te cunosc. Nu știu ce ai fi putut face ca să superi oamenii. Nu știu ce ai tu de valoare. Dar aici se întâmplă ceva ciudat. Asta e sigur.

— Deci, ce ar trebui să fac?

— Asta e decizia ta. Filozofia mea este să sper la ce e mai bun, dar să mă pregătesc pentru ce e mai rău. Așa că, având în vedere circumstanțele, aș spune că cel mai inteligent lucru ar fi să părăsești orașul. Să lași ca orice se întâmplă să se liniștească de la sine. Să te întorci când lucrurile se vor fi liniștit.

— Să părăsesc orașul? Ochii lui Rutherford s-au mărit. Nu. Nu pot să fac asta.

— De ce nu?

— M-ar face să par vinovat.

— Pentru ce?

— Asta e o poveste lungă.

Reacher s-a gândit un moment. Era deja după-amiaza târziu. Îi era foame. Trebuia să mănânce, fie acolo, fie în altă parte. Ar fi fost mai greu să facă autostopul pe întuneric. Și era curios să afle de ce un șoarece de bibliotecă, cu o cămașă pătată de cafea, credea că a nu părea vinovat era mai important decât propria lui siguranță.

— E vreun loc pe aici unde se vând burgeri buni? Am putea mânca ceva și tu mi-ai putea povesti despre asta.

— Ai spus că trebuie să fii undeva?

— Am spus. Dar pot să aștept un pic până ajung acolo. Nu e nevoie să fii inflexibil. Am auzit că e rău pentru sănătate.

În același timp în care Reacher vorbea cu Rutherford, două persoane încercau să-l sune pe Speranski. Unul de pe un telefon cu cartelă. Unul pe telefonul securizat pe care îl folosise mai devreme. Niciunul dintre apeluri nu a fost preluat. Nu imediat. Semnalul a fost blocat. Pentru că Speranski coborâse în camera generatorului. Doar pentru câteva minute. Voia să vadă locul pentru ultima oară înainte ca menajera lui să facă curățenie. Știa că asta nu mai putea aștepta prea mult. O parte din sânge era deja vechi de mai bine de două săptămâni. Subiectul

rezistase mult timp. Îi dăduse câteva informații esențiale. Le spusese despre Rutherford. Ce era în posesia acestuia. Ceea ce era aur, din punct de vedere profesional. Și personal, îl făcuse să se simtă din nou tânăr. Nu prea avea ocazia să mai verse sânge în zilele astea. Îi lipsea. S-a uitat la bălțile întunecate de pe podea. Picăturile care se împrăștiau pe pereți. Cătușele. Uneltele aliniate pe căruciorul din oțel inoxidabil. Zone curate unde fuseseră valizele. Și-a retrăit momentele preferate. Și a zâmbit. În mod normal, nu știa când se va ivi următoarea ocazie. Sau cu cine va fi. Dar de data asta le știa pe amândouă.

Va fi foarte curând.

Și va fi cu trădătorul. De îndată ce nu va mai fi de folos.

Primul telefon care a sunat, când s-a întors la nivelul solului, a fost cel cu cartelă. A fost un apel scurt. De la un tip aflat la o distanță mică. Un raport. Mai întâi, fapte. Apoi opinii. Scurt și concis. Așa cum îi plăcea lui Speranski. Ceea ce însemna că, atunci când telefonul securizat a sunat câteva momente mai târziu, Speranski știa deja ce avea să spună tipul de la capătul firului:

— Rutherford a scăpat.

— Bine, a răspuns Speranski. Deci încercăm din nou.

— S-ar putea să nu mai încercăm. Centrul este îngrijorat. Încercarea eșuată a provocat un spectacol. Și Rutherford a fost ajutat. Nu știm de cine, sau ce forță este implicată. O nouă încercare ar putea atrage mai multă atenție. Ar putea fi contraproductiv.

— Deci, ce propune Centrul să facem? Nimic?

— Decizia finală nu a fost încă luată. Așteptați și urmăriți este poziția actuală. Să vedem dacă elementul iese la suprafață de unul singur. Și dacă apare, să vedem dacă este cu adevărat periculos.

Speranski și-a luat telefonul de la ureche și s-a luptat cu dorința de a-l sparge în milioane de bucăți. Aceasta era cea mai rea parte a muncii pe teren. Faptul că trebuia să aibă de-a face cu niște cretini fără coloană vertebrală care se ascundeau toată ziua în spatele birourilor. Care nu-și puneau niciodată propriul fund la bătaie și apoi se jucau cu viețile oamenilor care o făceau. Și apoi erau prea slabi pentru a profita de o ocazie unică în viață, de a întoarce situația împotriva inamicului, chiar și atunci când aceasta le-a fost oferită pe tavă.

A ridicat din nou telefonul la ureche.

— Trebuie să te întorci la ei. Chiar acum. Convinge-i că a privi și a aștepta nu este o opțiune. Este posibil ca obiectul să nu iasă niciodată la suprafață. Asta este adevărul. Și dacă apare, s-ar putea să nu fie periculos. Și asta e adevărat. Dar niciunul dintre aceste lucruri nu contează. Dacă FBI-ul nu-l găsește aici, ce vor face? Vor renunța? Nu. Vor continua să vâneze. Până la sursă. Până când vor avea succes. Ceea ce s-ar putea întâmpla înainte ca misiunea să se încheie. Ceea ce ar fi un dezastru. Și chiar dacă ar fi după aceea, ar fi sfârșitul... agentului în cauză. Ceea ce, evident, nu voi permite niciodată să se întâmple.

— Înțeleg. Și sunt de acord. Dar Centrul este îngrijorat de expunere. De atragerea atenției. De a ne da de gol.

— Spune-le că nu există niciun pericol să se întâmple asta. Interferența a fost o situație singulară. O întâmplare. Un vagabond, un fel de fost polițist militar, a văzut situația și a intervenit. Nu o va mai face din nou. I s-a spus să părăsească orașul.

— De unde știi?

— Am operat în acest oraș mai mult de cincizeci de ani. Am contacte.

— Sunt de încredere?

— Asta vine direct de la departamentul de poliție.

— OK. Asta e bine. Dar dacă vagabondul nu părăsește orașul?

— Atunci voi lua măsuri la fața locului.

— Cum ai făcut cu jurnalista?

— Exact așa.

— În regulă. O să vorbesc cu ei. Voi încerca să-i fac să înceapă din nou supravegherea, cel puțin.

— Nu este suficient. Trebuie să-l luăm pe Rutherford, și repede. Ei nu înțeleg de ce este nevoie pentru a stârni isteria. Eu am folosit totul. Presa locală. Campanii de șoapte. O întreagă armată de roboți pe rețelele de socializare. Rezistă deocamdată, dar nu poate dura. Bula se va sparge. Altceva se va întâmpla și va acapara lumina reflectoarelor. Rutherford trebuie să dispară cât timp toată lumea din oraș încă îl urăște.

Rutherford l-a condus spre restaurantul său preferat. Se afla la parterul unei clădiri de birouri de pe strada principală, la trei străzi de cafenea. Reacher nu a fost încântat de exterior, dar

trebuia să recunoască faptul că proiectantul făcuse o treabă credibilă cu interiorul. Tema era anii '50, cu mult crom, iar separeurile de-a lungul ambelor părți ale încăperii aveau fiecare propriul mini tonomat. Pe peretele din spate se afla un telefon public de modă veche, iar în centru era un rând de mese înalte cu patru locuri acoperite cu granit. Pereții laterali erau acoperiți cu picturi uriașe de mașini. Toate erau decapotabile. Cadillac-uri și Chevy. Turcoaz și roz. Mergeau cu viteză pe autostrăzile pitorești sau erau parcate lângă munți cu vârfuri înzăpezite și lacuri strălucitoare, cu familii fericite care se revărsau afară cu seturi de picnic și mingi de fotbal.

Nu mai erau alți clienți în local, așa că s-au aşezat la un separeu aflat la jumătatea peretelui din dreapta. Se afla sub un Chevrolet turcoaz, de unde Reacher putea să supravegheze ușile care dădeau spre stradă și bucătărie. O clipă mai târziu a apărut o chelneriță. I-a zâmbit lui Reacher în timp ce se apropia, dar expresia i s-a răcit când a văzut cine era tovarășul lui de masă. Reacher a comandat doi cheeseburgeri și o cafea. Rutherford a comandat unul, apoi au stat în tăcere până când chelnerița le-a adus cănile.

— Ai văzut cum s-a uitat la mine?

Rutherford și-a împins cana la o parte.

— Am fost și eu nepopular în anumite cercuri din când în când, a spus Reacher. Dar să ai un oraș întreg supărat pe tine? Asta e o adevărată realizare. Ce ai făcut?

— Nimic.

— Bine. Reacher a luat o înghițitură de cafea. Ce nu ai făcut?

— Cred că marele meu păcat este că nu am făcut suficient pentru a evita să mă aleg cu vina pentru mizeria în care se află orașul.

Mintea lui Reacher a sărit la semafoare și la computerele poliției.

— Ești trezorierul orașului? Un fel de contabil municipal?

— Nu. Rutherford s-a foit pe bancheta lui. De ce crezi că aș fi?

— Nimic din oraș nu funcționează. De obicei, asta se întâmplă pentru că facturile nu au fost plătite.

Rutherford a zâmbit pentru prima dată de când Reacher îl cunoscuse.

— Măcar dacă asta ar fi fost problema. Asta ar putea fi ușor de rezolvat. Situația orașului este mult mai gravă. Totuși, are o

oarecare legătură cu banii. Am fost loviți de un atac *ransomware*.

— Habar n-am ce este asta.

— *Ransomware*? Este un program software care blochează o rețea de calculatoare. Calculatoarele în sine și datele pe care le folosesc. Toate înregistrările și informațiile de la toate departamentele diferite. Și toate telefoanele, laptopurile și tabletele, dacă sunt conectate.

— Bine. Și cum faci să deblochezi totul și să funcționeze din nou?.

— Trebuie să cumperi o cheie.

— De unde?

— De la cel care te-a atacat.

— Pe bune?

— Oh, da. Din ce în ce mai multe orașe sunt lovite. Uneori mai multe deodată, dacă au servicii comune.

— Cu cine are servicii comune acest oraș?

— Cu nimeni. Facem totul pentru noi înșine.

— Deci ați fost vizați în mod special? De ce?

— Niciun motiv special. Pur și simplu a fost ușor. Infrastructura noastră este un vis plăcut pentru hackeri. Un amalgam de sisteme vechi și depășite. Vulnerabilități peste tot. Nici o apărare viabilă. Și trebuie să înțelegi că acesta este un fenomen în creștere. Orașele sunt lovite. Spitalele. Departamente de poliție. Corporațiile, de asemenea. Dar, de obicei, acestea încearcă să ascundă și să plătească în liniște.

— Corporațiile plătesc?

— Uneori. De cele mai multe ori? Nu prea știu.

— Nu cumva plata încurajează mai multe atacuri?

— Probabil. Rutherford a ridicat din umeri. Dar ce alternativă au?

— Orașul nu va plăti, nu-i așa?

Rutherford nu a răspuns.

— Mie mi se pare că acest gen de lucruri trebuie eradicat, a spus Reacher. Nu încurajat. Una e să-i faci să creadă că o să plătești. Să stabilești un schimb: banii în schimbul cheii. Dar ticăloșii care v-au atacat nu ar trebui să plece cu nici un cent. Nu ar trebui să plece deloc. Ar trebui să verificați dacă cheia funcționează. Apoi să le găsiți baza și să le dați foc. Să-i

identificați pe toți cei implicați și să le dați foc la case. Trimiteți-le un mesaj să nu mai încerce din nou.

— Mi-aș cam dori să putem, spuse Rutherford. Dar nu așa funcționează.

— De ce nu?

— Nu vorbim de valize pline de bancnote. Nu este vorba de bani lichizi. Întotdeauna moneda virtuală este cea pe care o vor acești oameni. Bitcoin, de obicei. Nu există nici o cheie fizică. Doar un cod de calculator. Acesta este livrat de la distanță prin intermediul internetului de la o adresă care este atât de criptată încât este imposibil să se afle cine a trimis-o. Uneori este de undeva din SUA. De obicei, este din Rusia sau Iran sau altundeva de genul ăsta.

— Ați putea sparge codul?

— Teoretic. Există companii specializate pe care le putem angaja. Am un prietenă care a fondat una, de fapt. A fost agent FBI. O expertă în infracțiuni cibernetice. Dar toate aceste companii sunt scumpe. Și nu există nicio garanție că vor avea succes. Chiar dacă reușesc, mai este și problema timpului. Cât timp îți poți permite să rămâi fără infrastructura critică? Iar unele programe de răscumpărare au o limită de timp încorporată. Dacă nu plătești în x zile, săptămâni sau orice altceva, datele tale sunt șterse definitiv.

O chelneriță a apărut cu un ibric de cafea și i-a umplut cana lui Reacher. Nu era cea care îi întâmpinase. Mai tânără, puțin mai înaltă și mult mai prietenoasă. I-a zâmbit lui Rutherford, în loc să se încrunte la el, apoi s-a întors spre Reacher și și-a înclinat capul într-o parte.

— Te cunosc de undeva?

— Puțin probabil. Abia am ajuns astăzi în oraș.

— Bineînțeles. Știam că te-am recunoscut. De aceea. Te-am văzut coborând dintr-o mașină, chiar peste drum. O Impala, nu-i așa? Argintie? Un bărbat distins o conducea. Un bancher, poate?

— Asigurări.

— Vezi? Nu eram departe de adevăr. E o muncă interesantă, asigurările?

— De ce mă întrebi pe mine?

— Omul acela nu e șeful tău?

— Eu nu am un șef.

— Deci ești independent?

— Cam sta e ideea.

— Trebuie să fie frumos. Oricum, burgerii tăi vor fi gata în curând. Dacă aveți nevoie de ceva între timp, sunați-mă.

Rutherford a așteptat până când chelnerița s-a întors în bucătărie.

— Revenind. *Ransomware*. Dacă nu plăteti pentru a obține cheia, ai două opțiuni. Să o iei de la zero, ceea ce este dificil și super scump. Rutherford a ezitat. Sau ștergi totul de pe toate computerele și încarci o copie curată din copia de rezervă.

— Opțiunea B sună bine. De ce nu face asta orașul?

— Ar avea nevoie de două lucruri. O copie de rezervă, o copie curată a tuturor datelor. Și de un manager IT care să le reinstaleze.

— Orașul nu are un manager IT?

— Nu mai are. Eu am fost. M-au concediat.

— Pentru că nu ai făcut o copie de rezervă curată?

— Cam așa ceva. Doar că e un pic mai complicat de atât. Le-am spus șefilor mei de nenumărate ori că avem nevoie de un sistem care să ne protejeze împotriva unui atac și de o copie de rezervă, pentru orice eventualitate. Orașul era o țintă atât de ușoară. Dar sistemul de protecție era costisitor. Nu au vrut să-l facă. Ar fi trebuit să plec. De mai multe ori. Dar îmi place orașul. Mi-a plăcut, oricum.

— Deci nu ai protejat sistemul și n-ai făcut copia de rezervă, iar asta s-a întors și te-a mușcat de fund?

— Nu. Rutherford a închis ochii pentru o clipă. Am făcut ceva și mai prostesc.

Trecuseră douăzeci și cinci de minute, dar telefonul Natashei nu a sunat.

Motelul era format dintr-o singură structură, lungă și joasă, îmbrăcată în lemn maro. Era împărțit în nouăsprezece secțiuni. Un birou la capătul estic, cu o intrare acoperită și o nișă pentru gheață și băuturi răcoritoare. Apoi optsprezece camere de oaspeți, fiecare cu o ușă și o fereastră, începând cu camera unu de lângă birou și întinzându-se spre vest. Echipa Natașei ocupase camerele de la cincisprezece la optsprezece. Lăsaseră cincisprezece libere, ca tampon, în caz de ocupanți adiacenți și de pereți subțiri. Vasili și Anatole, de pe Suburban, dormeau în cea de-a șaisprezecea. Ilya și Petya în cea de-a șaptesprezecea.

Iar Natașa și Sonya în camera optsprezece. Când se întorseseră, după schimbul de mașini, cele două femei îl căraseră pe Ilya în camera lor și îl așezaseră, inconștient, pe canapea. Petya le urmase înăuntru, îngrijindu-și brațul. O clipă mai târziu li se alăturaseră și ceilalți doi bărbați.

Așteptare.

Treizeci de minute au trecut. Telefonul Natașei nu a sunat.

Ea a verificat semnalul acestuia de trei ori. De trei ori a constatat că era la maxim. Probabil că se aplica un fel de proverb, s-a gândit ea. Oala supravegheată nu fierbe niciodată. Ceva de genul ăsta. Sau poate ceva mai actual. A înlăturat gândul și a încercat să se concentreze asupra chestiunilor practice. Cum ar fi umărul lui Petya. La început el a fost reticent să o lase să-l examineze, dar în cele din urmă a cedat. A constatat că era dislocat și l-a pus la loc. Apoi l-a verificat pe Ilya și a constatat că respirația și pulsul îi reveneau la normal.

Au trecut treizeci și cinci de minute. Telefonul ei nu a sunat.

— Ar trebui să facem ceva? a întrebat Vasili.

— Da, a spus Natașa. Aşteptăm.

— Pentru cât timp?

— Cât timp este nevoie.

— Dar de ce durează atât de mult? Trebuie să fie ceva în neregulă.

— Nu e nimic în neregulă.

— Cum poți fi atât de sigură? Ce altă explicație există? Vasili și-a coborât vocea. Am dat-o în bară. Știm cu toții ce se întâmplă când o dai în bară. Cu toții am auzit zvonurile.

— Încetează cu astfel de vorbe. Nu ar trebui să asculți zvonurile.

— Atunci de ce le ia atât de mult timp să decidă ce vor să facem?

— Și dacă s-au hotărât? Sonya și-a ridicat privirea de la masă. S-au decis, dar nu ne-au spus?

— De ce nu ne-ar spune? a spus Vasili. Cum putem respecta ordinele dacă nu ni se dau?

— Și dacă nu nouă ne dau ordinele? a spus Sonya. Dacă au adus o altă echipă? Și nu vor să lase nimic în urmă?

— Încetați, a spus Natasha. Sunteți paranoici.

— Chiar suntem? a spus Sonya. Gândește-te la asta. Ei știu unde ne aflăm. Știu că suntem toți împreună. Facem totul prea ușor pentru ei.

Ilya a mârâit de pe canapea și a deschis ochii.

Vasili a trecut la fereastră.

— Totul e liber. Deocamdată.

Au trecut patruzeci de minute. Telefonul Natașei a sunat în cele din urmă.

Reacher a mușcat din primul său burger.

— Deci, ce ai făcut de ai fost atât de prost?

Rutherford a clătinat din cap.

— Am încercat să rezolv eu însumi. Lucram la un software de detectare și neutralizare a atacurilor cibernetice. L-am numit "câinele de pază". Prietenul pe care l-am menționat? Agentul FBI? Ea mă ajuta. A vrut să-l numească *Cerberus*. Dacă funcționa, intram în afaceri împreună. Aveam de gând să-l scoatem pe piață. Și să câștigăm averi.

— Bănuiesc că software tău nu a funcționat.

— Nu. Și nici copia de rezervă pe care am încercat să o fac nu a funcționat. Și totuși, eu sunt învinuit. Ceea ce este atât de nedrept. Nici unul dintre acești idioți care acum nu mă mai suportă nu au idee cu ce m-am confruntat. Multe dintre aceste atacuri sunt sponsorizate de unele țări. Au hale uriașe pline de oameni. E singura lor slujbă. Au resurse nesfârșite. De cealaltă parte sunt eu, pe cont propriu, punând laolaltă piese refolosite, recuperate de oriunde le găsesc.

— Ca David și Goliat. Doar că Goliat a câștigat.

— Așa e. Ceea ce a fost întotdeauna rezultatul cel mai probabil, dacă te gândești la asta.

— Dar oricât de probabil sau improbabil ar fi fost, tu nu mai ai o slujbă. Și toată lumea te urăște. Orașul e frumos, sigur, dar există o lume întreagă dincolo de el. De ce nu pleci la drum pentru o vreme?.

— S-ar putea să fac asta. În cele din urmă. Dar mai întâi trebuie să-mi reabilitez numele.

— Cum?

— Există documente pe vechiul meu laptop care dovedesc că sunt nevinovat. Am angajat o avocată care a citat orașul pentru a le obține. Pot arăta cum l-am prevenit și avertizat pe șeful

meu și cum m-a ignorat. Și mai este ceva. Ticălosul răspândește un zvon cum că eu am fost cel care a infectat rețeaua. Spune că am ratat o actualizare a sistemului de protecție împotriva virușilor, în timp ce eram într-o călătorie, și apoi chiar am deschis un e-mail contaminat. Rutherford și-a dat ochii peste cap. Îți vine să crezi? Eu am fost cel care a introdus politica de actualizare a sistemului de protecție, în primul rând. Pun pariu că el a fost cel care a ratat o actualizare. Când îmi voi primi laptopul înapoi, o voi dovedi.

— Rusty, îți admir spiritul, dar ești sigur că aceasta este cea mai bună cale de urmat? Ar fi o victorie seacă dar nu te-ai putea bucura de ea pentru că ai fi băgat în spatele mașinii unui alt răpitor.

— Acel detectiv de la poliție mi-a spus clar că nu crede că a fost o tentativă serioasă de răpire. Și cum ar fi putut fi? Care ar fi fost scopul? Eu nu sunt bogat. Nu am rude celebre. Nu cunosc niciun secret. Nu m-am culcat cu soția nimănui.

— Ei bine, cineva i-a trimis pe tipii ăia după tine. Și nu a fost cineva care a vrut să te invite la o prăjitură.

— M-am gândit la asta. Nu i-am recunoscut pe niciunul dintre ei. Așa că nici ei nu cred că mă cunoșteau pe mine. Ar putea fi un caz de confuzie de identitate.

— Există aceste lucruri moderne. Se numesc fotografii. Mi s-a spus că până și telefoanele mobile le pot face acum.

— Corect. Dar să angajezi o gașcă de huligani care să mă târască undeva și să mă bată măr? De ce să faci asta? Asta ridică o grămadă de probleme. O mulțime de cheltuieli, probabil. Și chiar dacă toată lumea din oraș crede că atacul este din vina mea, cine a fost rănit cu adevărat? E doar isterie. Ziarele, rețelele de socializare, oamenii vorbesc prostii. Spunând că școlile din oraș se vor închide. Că nu vor mai fi leagăne noi în parc. Jumătate din mașinile departamentului de poliție vor trebui să fie casate. Prețul benzinei se va dubla. Prețurile caselor se vor prăbuși. Toate astea sunt o grămadă de prostii. Unii dintre angajații orașului vor trebui să lucreze mai multe ore, desigur. Și să-și folosească propriile telefoane. Dar cine nu are minute nelimitate în zilele noastre? Arhiva online este chiar la zi, așa că orașul va pierde un pic de imagine, dar nu suntem singurii. O mulțime de orașe au fost perturbate în ultima vreme. Nu merită să comiți infracțiuni pentru asta. Atâta timp cât

sistemele sunt din nou funcționale până la sfârșitul lunii pentru plata salariilor, nu e mare lucru. În pofida agitației.

— De cât timp sunt oprite calculatoarele?

— De două săptămâni.

— Mai este o săptămână până la sfârșitul lunii. Orașul nu are nici o copie de rezervă. Ai spus că este nevoie de timp pentru a o lua de la zero și nu există un manager IT. Mie mi se pare o problemă serioasă.

— Dar orașul nu o ia de la zero. Îi plătim. Nu ți-am spus asta? Înțelegerea cu ei trebuie să fie aproape încheiată.

— Dacă cineva plătește, cineva va rămâne cu o gaură în contul bancar. S-ar putea să nu fie mulțumit de asta.

Rutherford a clătinat din cap.

— Compania de asigurări plătește. Au un tip care negociază, încercând să scadă prețul. Poate tipul cu care ai venit tu. Chiar dacă nu reușește să-i facă să cedeze și trebuie să plătească prețul întreg, nu cred ca o mare corporație de asigurări vrea o bucată din mine.

Ospătărița cea prietenoasă le-a strâns farfuriile.

Reacher a luat o înghițitură de cafea.

— Ai spus că lucrezi la un fel de software nou. Pentru a detecta aceste atacuri și a le opri. A fost învins înțeleg. Dar există vreo posibilitate ca acesta să mai fie de ajutor? Gândește-te la cineva care poartă o armură de corp. Ar trebui să fie impenetrabilă, dar ești împușcat de un nou tip de glonț care este capabil să o penetreze. E nasol pentru tine, pentru că ești mort, dar criminaliștii pot învăța multe. Calibrul glonțului. A fost dublu căptușit? Ce fel de material? Și așa mai departe. Apoi se pot face niște deducții.

— M-am gândit la același lucru. Exact la asta speram și eu. Am verificat. De mai multe ori. Nu am avut noroc. Și i-am trimis o copie fostei mele prietene de la FBI. Și ea lucrează la asta. Ea are mai multe resurse, dar nu pare să aibă speranțe.

Reacher a pus niște bani pe masă și s-a strecurat afară din separeu. Ospătărița cea prietenoasă și-a strecurat telefonul în buzunarul șorțului și s-a apropiat. A cerut să vorbească puțin cu Rutherford. Avea nevoie de ajutor. Vocea ei spunea că avea legătură cu un computer. Limbajul trupului ei spunea că are legătură cu altceva. Reacher a zâmbit. A descoperit că oamenii răspund la crize în două moduri. Unii se apucă de rezolvat

problema. Alții, dovedesc că problema nu era din vina lor. Lui Reacher îi plăcea primul tip. Rutherford părea a fi din primul tip.

Reacher a ieșit afară. S-a mutat într-o parte pentru a-i oferi lui Rutherford puțină intimitate. Un bărbat a ieșit din umbră. Avea în jur de 1,80 m. Avea ochii înfundați, pe o față palidă, nebărbierită. Cizme ponosite, cu pielea ruptă, expunându-și vârfurile de oțel. Blugi murdari. Un tricou negru strâmt sub o jachetă măslinie. Rămășite din stocurile armatei, s-a gândit Reacher. Probabil italian, după nuanța de verde.

Mâna bărbatului s-a strecurat în buzunarul jachetei și a îndreptat ceva dur și cilindric spre pieptul lui Reacher.

— Mișcă-te, a spus el. Pe alee.

CINCI

Speranski era din nou în sufragerie, citind ziarul, când telefonul securizat a sunat din nou.

— Vești bune, a spus vocea de la celălalt capăt al firului. Centrul a fost de acord. Echipa a fost trimisă înapoi. Și imediat au restabilit contactul.

— Excelent, spuse Speranski. Unde era?

— Intra într-un restaurant. Vizavi de clădirea lui Rutherford.

— Îl pot lua de acolo? Care este planul?

— Nu înăuntru. Să aștepte. Să-i ia când ies.

— Pe ei?

— Corect. Rutherford și vagabondul.

Speranski a rămas tăcut un moment. Îl mințise contactul său din cadrul departamentului de poliție? Sau nu reușise să aibă un interogatoriu adecvat?

— Au apărut împreună, spuse vocea. Din direcția tribunalului. Părea că se cunoșteau, conform raportului. Probabil că au fost eliberați în același timp și au început să vorbească.

Asta suna ca o presupunere, se gândi Speranski. Nu-i plăceau presupunerile. Poate că era timpul să testeze loialitatea contactului său. Sau competența lui. Sau ambele. Da. Cu siguranță ar trebui să facă asta. Dar la timpul potrivit. Situația actuală trebuia rezolvată mai întâi. Dacă nu era așa, oricum nu mai conta nimic altceva.

— Deci îi vor lua de pe stradă? spuse Speranski.

— De pe o alee, a spus vocea. E una chiar lângă restaurant, mi s-a spus. Probabil că o cunoști. Îi vor ademeni pe ea. Vor bloca intrarea cu Suburbanul pentru a evita martorii. Și îi vor anihila cu electroșocurile.

Speranski cunoștea aleea. Și-a imaginat scena. Era potrivită, a decis el. Planul era simplu, dar uneori simplu e cel mai bine. Și dacă îl prindeau pe vagabond, precum și pe Rutherford, asta putea fi avantajos. Pentru că el nu-l putea atinge pe Rutherford. Nu-și putea permite să lase urme. Nimic care ar putea ridica suspiciuni la autopsie. Trebuia doar să se bazeze c-o să-l sperie. Dar putea să-i facă orice voia vagabondului. Ceea ce, fără îndoială, ar fi ajutat la dezlegarea limbii lui Rutherford.

Și ar fi fost distractiv.

Trebuia să o cheme pe menajera lui. Să-i spună să pregătească camera generatorului. Să curețe instrumentele, cel puțin. Pereții și podeaua puteau probabil să mai aștepte.

Reacher se uită la bărbatul din fața lui cu geaca bombată și nu spuse nimic.

— Pe alee. Tipul arătă cu mâna liberă. Mișcă. Mergi cu spatele. Acum. Îți spun eu când să te întorci.

— Ce-i cu graba asta? spuse Reacher. Este o decizie serioasă. O să am nevoie de mai multe informații. Să începem prin a-mi explica de ce aș vrea să intru pe alee.

— Pentru că așa spun eu.

Reacher a clătinat din cap.

— Vezi, ăsta nu este un motiv convingător. De fapt, este chiar opusul. Cu o clipă în urmă, înainte de a deschide gura, exista o posibilitate să ajung acolo. Bazat pur și simplu pe șansă. Nu ar fi fost foarte probabil. Dacă un matematician ar fi fost aici, ar fi putut calcula probabilitatea, oricât de mică ar fi fost aceasta. Acum, pe de altă parte, chiar dacă ai inventa o ramură nouă a matematicii, nu ai fi putut găsi un număr suficient de mic, ca probabilitate.

Bărbatul se agita de pe un picior pe altul.

— OK. Calculează asta. Mergi pe alee, chiar acum, sau te împușc.

— Din nou, nu este convingător. Dacă vrei să mă duci pe alee, trebuie să ai un motiv care să nu implice să mă împuști pe stradă, altfel ai fi făcut-o deja. Și, în plus, pentru a mă împușca, ar trebui să ai o armă.

— Am o armă. Tipul își flutură geaca. O am îndreptată spre tine.

— Ai o armă în buzunar? Da. Bine. Nu mi-am dat seama. Ce fel de armă este?

Gura tipului s-a deschis, dar nu a ieșit niciun cuvânt.

— Pistol sau revolver?

Tipul nu a răspuns.

— Treizeci și opt sau patruzeci și cinci?

Tipul a rămas tăcut.

— Scoate-l afară. Arată-mi-l. S-ar putea să te învăț ceva.

Tipul nu se mișcă.

— Nu ai o armă. Este în regulă. Poți să recunoști. Dar îți dai seama că jocul s-a terminat? Pentru că asta e adevărata ta problemă. Știi deja că nu mă poți obliga să fac nimic de unul singur. De aceea te-ai prefăcut că ești înarmat. Doar că nu ești înarmat. Așa că uite care e decizia mea. O să-ți refuz invitația. Și îți voi da de ales. Spune-mi cine te-a trimis și de ce mă vrea pe alee, și te las să pleci. Pe de altă parte, ai un telefon?

Tipul nu a răspuns.

— Dacă ai unul și alegi să nu-mi spui ceea ce vreau să știu, ar trebui să-l scoți. Sună la 911. Imediat. Pentru că am de gând să te arunc prin fereastra aia. Nu vrei să riști să sângerezi pe podea.

— Nimeni nu sună la 911.

Era o voce de bărbat, de undeva din spatele lui Reacher.

— Și dacă cineva va fi aruncat prin fereastră, acela vei fi tu.

O a doua voce.

Reacher s-a întors și a văzut doi bărbați ieșind pe alee. Amândoi aveau, de asemenea, în jur de 1,80 m înălțime. Amândoi erau rași în cap și aveau barbă stufoasă. Purtau salopete unsuroase și erau solizi, cu brațe groase ca de maimuță care se curbau în fața lor. Reacher și i-a imaginat într-un atelier de camioane care transportau toată ziua anvelope uriașe.

— Vezi, de aceea nu-mi plac aleile, a spus Reacher. Ele atrag șobolanii. Mai sunt și alții acolo? Dacă da, ar fi bine să se strecoare afară acum. Pentru că nu știu ce ai în minte, dar orice ar fi, doi saci de grăsime nu vor rezolva problema.

— Noi suntem trei.

Tipul inițial își scosese acum mâna din buzunar și o strânsese în pumn.

Reacher l-a apucat de ureche, l-a învârtit și l-a aruncat în față, astfel încât a ricoșat de pe burțile celorlalți tipi și a aterizat la picioarele lor.

— Nu sunteți chiar de aceeași categorie de greutate, dar rămâneți ca să vă pot vedea pe toți.

Reacher a așteptat ca bărbații mai solizi să îl ajute să se ridice. L-au pus la verticală, apoi s-au strâns bine de o parte și de alta. Un impuls subconștient de a-l apăra pe cel mai slab din grup? Sau prostie? Reacher nu știa. Dar oricare ar fi fost motivul, era o poziție proastă. Ar fi trebuit să se împrăștie. Să

formeze un triunghi. Să multiplice amenințarea pe care o reprezentau. Să-i pună pe cei mai solizi la colțurile exterioare. Să-i facă să avanseze împreună. Să atace simultan. Apoi, chiar dacă Reacher reușea să-i blocheze pe amândoi, ar fi fost ocupat temporar. Slăbănogul ar fi fost liber. În față și în centru. Șansa lui de a fi un erou.

— Presupun că aveai de gând să transmiți un fel de mesaj, a spus Reacher. Vrei să-mi spui ce era?

Băieții solizi au făcut schimb de priviri, apoi cel care ieșise primul de pe alee a făcut un pas înainte.

— Știm ce faci, a spus el. Oprește-te. Mergi acasă. Și ia-ți șeful cu tine.

—Șeful meu fiind?

— Omul cu care ai venit aici.

— Bine. Acum avem o problemă reală. Știi de ce? Dacă tu crezi că tipul ăla e șeful meu, înseamnă că tu crezi că eu sunt aici să lucrez. Dacă sunt aici ca să lucrez, sunt plătit. Dacă nu mai lucrez și plec, nu voi fi plătit. Voi pierde. Așa că e ca și cum ai încerca să-mi iei bani din buzunar. Știți ce se întâmplă cu oamenii care încearcă să facă asta?

Tipul s-a uitat la amicul său, dar nu a răspuns.

— Detaliile variază, dar rezultatul este întotdeauna același. O lungă ședere în spital. Dar aceasta este ziua ta norocoasă. Îți voi oferi o șansă de a renunța la pedeapsa obișnuită. Spune-mi cine te-a trimis și vom fi chit.

— Nu pot face asta.

— Încerci să mă enervezi? a spus Reacher. Chiar nu-mi place folosirea imprecisă a limbajului. Vrei să spui că nu vrei să-mi spui. Evident că poți. De fapt, o vei face. Ai nevoie doar de încurajarea necesară.

Reacher l-a apucat pe slăbănog și l-a tras în față. Le-a schimbat geometria. Le-a redus opțiunile.

— Încearcă din nou, a spus Reacher. Spune-mi cine te-a trimis.

Nici unul dintre bărbați nu a răspuns.

Reacher i-a răsucit mâna slăbănogului astfel încât partea interioară a brațului să fie îndreptată în sus, apoi l-a prins de încheietura mâinii.

— Știi că atunci când oamenii spun că un copil are brațul rupt, de multe ori osul nu este rupt de tot? Este ceea ce se numește fractură verde. Osul este doar îndoit. Pentru că tinerii sunt

flexibili. Dar pe măsură ce îmbătrânești, oasele devin mai fragile. Nu se mai îndoaie. Ele se sparg. Acum, tipul ăsta nu e un copil. Nu e nici bătrân. Mă întreb cât de mult vor rezista oasele lui înainte de a se rupe?

Reacher a început să îndoaie. Tipul a început să țipe. Mai mult de anticipare decât de durere, a presupus Reacher, având în vedere forța limitată pe care o folosea. A rămas cu ochii pe poziția tipilor solizi. Nu mai aveau timp. Cea mai bună opțiune a lor acum ar fi fost ca slăbănogul să se lase la pământ, iar ceilalți doi să se năpustească simultan și să-l împingă pe Reacher cu spatele la perete, prinzându-i brațele. Și, dacă aveau noroc, să-i agațe picioarele.

Ei nu s-au mișcat.

Reacher a îndoit brațul și mai mult. Tipul a țipat mai tare și s-a ridicat în vârful picioarelor. Chiar dacă nu mai putea să se lase la pământ, ceilalți doi tot ar fi trebuit să atace. Avea să fie mai dificil ca înainte și tipul lor s-ar putea să fie puțin avariat, dar tot era cea mai bună șansă a lor.

Nu s-au mișcat.

Reacher a îndoit brațul și mai mult. Tipul a țipat mai tare. S-a ridicat mai sus pe vârfuri. Tipul din dreapta lui Reacher s-a mișcat în față. Încet. Singur. Reacher și-a roti mâna dreaptă pentru a încolăci gâtul slăbănogului și s-a rotit astfel încât capul său să urmărească mișcarea tipului mai solid. A așteptat până când capetele celor doi tipi au fost la câțiva centimetri distanță. S-a răsucit astfel încât tâmplele lor să fie paralele. Apoi și-a înfipt cu putere pumnul stâng în partea laterală a craniului slăbănogului, folosindu-l ca pe o bilă albă pentru a-l lovi pe tipul mai solid. Reacher i-a dat drumul, iar cei doi s-au prăbușit într-un morman încâlcit de membre. S-a învârtit înapoi, cu cotul ridicat în caz că celălalt tip îl urma. Dar acesta nu se mișcase. Stătea nemișcat, cu gura deschisă și cu brațele largi de maimuță care se încovoiau inutil în față.

— Suntem doar noi doi acum, a spus Reacher. Despre ce ar trebui să vorbim?

Tipul nu a răspuns.

— Ce zici de asta? Răspunde-mi la întrebarea mea despre cine te-a trimis și poți să-ți duci prietenii la spital. Altfel, te vei alătura lor acolo. Este alegerea ta.

Bărbatul a făcut un pas înapoi, ca și cum s-ar fi retras, dar și-a plantat piciorul din spate mult prea evident. A făcut o pauză, apoi a sărit în față, cu brațele largi, încercând să-l prindă pe Reacher într-o îmbrățișare de urs. Ar fi fost o mișcare rezonabilă dacă ar fi mascat-o mai bine. Reacher l-a lovit de ambele părți ale gâtului, apoi l-a apucat de partea din față a salopetei, a pivotat și l-a aruncat în perete. Ochii bărbatului au devenit sticloși, și a rămas fără suflare. Reacher l-a izbit în plexul solar, nu foarte tare. Voia să-l pună la pământ pe tip, dar nu să-l doboare. Cel puțin nu până când nu dezvăluia un nume. Bărbatul s-a aplecat în față, picioarele i s-au îndoit și a ajuns să se prăbușească la picioarele lui Reacher. Dar înainte ca el să poată vorbi din nou, Reacher a auzit o sirenă. Câteva clipe mai târziu, strada pulsa cu lumină roșie și albastră.

— Oprește-te. Mâinile sus. Vocea era distorsionată de difuzor, dar Reacher a recunoscut-o oricum. Și de data asta te lungești la pământ.

ȘASE

În același timp în care Reacher era înregistrat la tribunal, Speranski era din nou jos, în camera generatorului. În parte pentru a verifica progresul. Și în parte pentru că era entuziasmat de perspectiva unei nopți aglomerate. Poate mai multe nopți ocupate, dacă vagabondul se dovedea la fel de rezistent cum fusese jurnalistul. În timp ce se afla sub pământ, două apeluri au încercat să dea de el. De la aceleași două persoane ca și înainte. Unul de pe un telefonul mobil cu cartelă. Unul pe telefonul securizat. Numai că de data aceasta, când s-a întors la nivelul solului, a sunat primul telefonul securizat.

— E gata? a spus Speranski.

— Negativ, a spus vocea. Echipa a trebuit să abandoneze.

Speranski a rezistat impulsului de a sparge telefonul.

— De ce? Cine a dat-o în bară de data asta?

— Nimeni n-a dat-o bară. Au fost luate deciziile corecte. Vagabondul a părăsit restaurantul înaintea lui Rutherford. A dat impresia că are de gând să rămână prin preajmă, așa că echipa și-a păstrat poziția, așteptând fie ca Rutherford să îl ajungă din urmă, fie ca vagabondul să se îndepărteze. Apoi s-a întâmplat ceva. Vagabondul s-a luptat cu ei. Din senin, chiar acolo, pe trotuar. Nimeni nu ar fi putut anticipa asta.

— Bine. Cu cine s-a bătut?

— Cu trei bărbați. Doi solizi, unul mai slab. Localnici, probabil. Nu sunt oameni pe care i-am mai folosit.

— Cât de grav a fost rănit? E la spital?

— Nu. Nu a fost rănit. A câștigat. Cu ușurință. I-a demolat pe toți trei. Dar chiar în timp ce lupta se încheia, a venit o mașină de poliție. L-au arestat pe loc.

— Și Rutherford? A fost rănit?

— Nu. Nu a fost implicat. A evitat totul. A rămas în restaurant până când ultimul a fost doborât, apoi trebuie să se fi furișat pe o ușă din spate, pe alee. A fost văzut traversând strada și intrând în clădirea în care locuiește.

— Văzut? De ce nu s-a luat nicio măsură?

— Poliția era încă acolo. Echipa a trebuit să-l lase să treacă. Nu a existat altă alternativă.

— Și unde este Rutherford acum?

— Încă în locuința lui. Nu cred că va ieși prea curând.

Speranski s-a gândit puțin.

— Deci au fost implicați doar vagabondul și poliția? Nu și vreunul dintre oamenii noștri?

— Corect, a spus vocea.

— Nu au fost curioși? Nu a fost spectacol? Nimic pentru care Centrul să se agite?.

— Nimic.

— Bun. Unde este echipa acum?

— Urmărește locuința lui Rutherford.

— Excelent. Știi, asta ar putea să fie în favoarea noastră. Va fi mai ușor să ne ocupăm de ei separat. Le știm locația exactă, iar vagabondul va fi în siguranță cel puțin până mâine dimineață. Perfect. Uite ce propun. Lasă doi oameni să supravegheze locuința lui Rutherford. Restul echipei ar trebui să se odihnească. Dacă Rutherford nu apare până la șase dimineața, vor merge la o locație pe care o voi confirma în timp util. Ar trebui să se ascundă acolo și să aștepte. Le va fi livrat vagabondul. Voi face eu însumi aranjamentele pentru asta. Ar trebui să-l supună prin orice mijloace necesare și să-l aducă aici. Apoi întreaga echipă se poate concentra pe Rutherford. Cu vagabondul scos din peisaj, nu ar trebui să mai aibă alte probleme.

Următorul apel a venit de la telefonul cu cartelă. A fost scurt. De la un om aflat la o distanță mică. Un raport. Mai întâi, fapte. Apoi opinii. Scurt și concis. Așa cum îi plăcea lui Speranski. Numai că de data aceasta după informațiile primite Speranski a furnizat un set de instrucțiuni. Ceea ce însemna că, atunci când telefonul cu cartelă a sunat din nou câteva momente mai târziu, Speranski știa deja ce avea să spună interlocutorul:

— Sunt Marty. Am ceva ce te-ar putea interesa.

La subsolul tribunalului erau patru celule și nu existau ocupanți în acea noapte, în afară de Reacher. Nu știa dacă o astfel de ocupare era normală. Poate că rata criminalității în oraș era scăzută. Poate că poliția nu se pricepea să prindă infractorii. Sau poate că situația actuală îi stimula pe polițiști să evite să completeze formulare și să întocmească rapoarte de mână. Dar oricare ar fi fost motivul, Reacher era mulțumit de rezultat. Avea nevoie de un loc unde să doarmă și iată o soluție care nu-l obliga să se despartă de niciun ban. Și-a dat jos jacheta și a rulat-o pentru a face o pernă. S-a întins pe banca de

metal. A închis ochii și l-a lăsat pe Howlin' Wolf să se dezlănțuie în capul lui. Următorul a fost Magic Slim. Le-a dat câteva cântece fiecăruia. Apoi a numărat până la trei și a adormit.

Reacher s-a trezit singur la ora 7:00 dimineața, așa că zăcea treaz de o oră, cântărindu-și prioritățile zilei, când a auzit pași care se apropiau. Cineva rapid și ușor. Reacher a deschis ochii și a văzut un polițist în uniformă pe care nu l-a recunoscut. Avea în jur de un metru și șaptezeci și arăta de parcă ar fi putut alerga un maraton înainte de micul dejun fără să se gândească de două ori. Avea o șuviță groasă de păr negru și strălucitor legată la ceafă și un zâmbet cald și primitor. Pe plăcuța ei de identificare scria Rule. Reacher nu putea decât să-și imagineze ironiile pe care le stârnise la academie.

— Ridică-te și strălucește. Ofițerul Rule a deschis ușa celulei și i-a făcut semn lui Reacher să iasă. Un detectiv vrea să vă vadă.

— Goodyear?

Reacher nu s-a mișcat.

— Cineva nou. Ofițerul Rule a ridicat din umeri. Nu știu cine este. Abia a ajuns aici. Trebuie să fie din altă jurisdicție.

— Să presupunem că mă duc să-l văd. Reacher s-a ridicat în picioare. Și apoi?

— Asta depinde de el. Și de detectivul Goodyear.

— Vreo veste despre idioții care m-au atacat?

— Ei... Noul detectiv ar trebui să aibă ultimile informații.

— Ai vreo idee de ce au făcut-o?

— Ai spus-o deja. Ofițerul Rule a zâmbit. Sunt niște idioți.

— Cine sunt ei?

— Doar o gașcă de țărănoi locali. Nimeni pentru care să îți faceți griji. Ofițerul Rule a făcut o pauză și s-a uitat mai atent la Reacher. Deși bănuiesc că nu sunt prea mulți oameni de care să vă faceți griji.

— Nu e chiar așa. Reacher și-a luat geaca și a ieșit din celulă. Chiar zilele trecute am intrat într-o dezbatere despre bunăstarea unui grup de muzicieni în devenire.

— Nu asta am vrut să spun. Ofițerul Rule l-a luat de cot pe Reacher și l-a ghidat spre coridor. Și cred că știi asta.

Noul detectiv l-a făcut pe Reacher să aștepte exact o jumătate de oră. Cu un minut mai mult decât un număr prim. Cu un minut mai puțin decât un altul. Reacher a fost dezamăgit.

Tipul purta un costum negru cu o cămașă albă și o cravată îngustă vișinie. Era mai în vârstă decât Goodyear. Asta era clar. Dar cât de mult mai în vârstă era greu de spus. Reacher a presupus că cel puțin zece ani, dar tipul avea genul de față care rezista la riduri și nu se lăsase. Capul îi era chel, dar proaspăt ras, așa că nu exista niciun indiciu despre locul unde ar fi trebuit să fie linia părului în mod natural. Era slab. Și părea în formă, într-un mod natural, ca și cum făcea sport.

Tipul s-a așezat la masă. A scos un caiet negru din buzunarul de la jachetă, apoi i-a făcut semn lui Reacher să se ridice din locul său de pe podea și să i se alăture.

— Numele meu este Wallwork. E devreme și nu sunt o persoană matinală, așa că hai să trecem direct la subiect. De ce i-ai atacat pe acei oameni noaptea trecută?

— Unde este detectivul Goodyear? a spus Reacher.

— E pe aici pe undeva, a spus Wallwork. Dar eu mă ocup de acest caz. Deci. Spune-mi. Bătaia de la restaurant. De la ce a pornit?

— Cretinii ăia au făcut-o. Reacher și-a încrucișat brațele. Au venit după mine. Le-am dat o șansă să plece. Nu e vina mea că au fost prea proști ca să profite de ea.

— Atunci, de ce te-au atacat?

— Tu ești detectivul. Tu să îți dai seama.

— Nu există niciun motiv la care să te gândești?

— În afară de prostie?

— Bine. Deci ar trebui să consider că a fost un atac întâmplător și neprovocat?

— Neprovocat, da. La întâmplare, nu. Au crezut că lucrez cu un tip de la asigurări. Au încercat să mă avertizeze.

— De ce ar fi făcut asta?

— Tu ești detectivul.

— Bine. Nu mă ajuți. Dar cu siguranță ar trebui să te ajuți pe tine. Ascultă. Tocmai am fost la spital. I-ai lovit destul de bine pe tipii ăia. Nu vor putea lucra o vreme. Nu vor putea să facă mare lucru. Nu sunt fericiți din cauza asta. Caută să se răzbune. Vor să depună plângere.

— Lasă-i s-o facă. Nu se va întâmpla nimic.

Wallwork a ridicat din umeri.

— Poate că da. Poate că nu. Dar asta ar duce la un proces. Nu este nici o cale să eviți asta. Tribunalele sunt destul de

aglomerate pe aici. Ar putea trece ceva timp până când vei apărea. Va trebui să te ținem închis între timp. Și mai trebuie să ne gândim și la juriu. Vor fi toți din zonă. Crezi că le-ar plăcea ideea că un huligan a venit în oraș și i-a bătut pe ai lor? Și mai e ceva. Băieții și-au făcut deja poze. De către un profesionist. Mai multe fotografii. Au tot felul de umflături. Vânătăi. Tăieturi. Arată rău.

— Nu arătau prea bine nici la început.

— Nu contest asta. Dacă aducem câteva mame în juriu? Să-și imagineze că le-ai provocat asemenea pagube fiilor lor? Ai risca.

Reacher nu a spus nimic.

— Desigur, există o altă cale pe care am putea să o urmăm. Nu sunt cei mai deștepți indivizi. Probabil că aș putea să-i fac să se răzgândească. Să-i fac să renunțe la toate aceste discuții despre acuzații penale. Dar dacă aș face asta pentru tine, aș avea nevoie de ceva în schimb.

— Cum ar fi?

— Incidentul anterior. Cel în care a fost implicat Rusty Rutherford. Detectivul Goodyear a rămas cu sentimentul că nu erai pe deplin onest. Dacă ești cinstit cu mine, o să am grijă să pleci de aici.

— Cum adică să fiu sincer cu tine? Niște tipi au încercat să-l răpească pe Rutherford. Eu i-am oprit. Nu mai e nimic de spus.

— L-ai urmărit pe Rutherford pe stradă pentru o vreme, corect?

Reacher a dat din cap.

— L-ai văzut scăpând ceva? Într-un coș de gunoi, poate, sau într-un canal?

— Nu.

— După ce ați intervenit, înainte de sosirea ofițerilor, a încercat să ascundă ceva?

— Nu.

— Ar fi putut fi foarte mic. O cheie sau o unitate flash.

— Nu a ascuns nimic.

— L-ați văzut trimițând ceva prin poștă?

— Nu.

— La restaurant trebuie să fi vorbit. A spus ceva despre un depozit? Sau o cutie de valori?

— Nu.

— A menționat că a fost pe undeva recent?

— Nu. Dar a spus că pleacă peste câteva zile la o cabană de pescuit pe care o are în Noua Scoție. Dar când și-a scos portofelul pentru a plăti cina am văzut că avea un pașaport mexican în el. Un bilet de avion. Și o grămadă de pesos.

Wallwork și-a închis carnețelul și l-a pus jos.

— Îți bați joc de mine, domnule Reacher?

— Și de ce nu aș face-o? Și tu îți bați joc de mine, detective. Sau ar trebui să spun agent?

Wallwork nu a răspuns.

— În parte e vorba de costum, a spus Reacher. În parte despre întrebările tale. Dar mai ales despre pantofii tăi.

Wallwork s-a uitat instinctiv în jos la picioarele sale.

— Pun pariu că te-au costat de trei ori mai mult decât au costat pantofii detectivului Goodyear, a spus Reacher. Și pun pariu pe o mie de dolari că nu i-ar schimba cu tine. Nici măcar dacă ar fi de mărimea lui și ar fi noi. Uită-te la ei. Nu au cauciuc pe talpă. Nu sunt suficient de largi. Pielea nu este foarte groasă. Nici un polițist din lume nu i-ar purta.

Wallwork a respirat lung și lent.

— Știam că e o greșeală. Ți-am citit dosarul de serviciu. Am vrut să fiu sincer cu tine de la început, dar șeful meu nu a vrut să accepte. A insistat asupra subterfugiului ăsta. Știu că este o exagerare să-ți cer să ai încredere în mine acum, dar privește lucrurile astfel. Aș putea pleca pur și simplu. Să neg totul. Să spun că acest interogatoriu nu a avut loc niciodată. Dar nu am de gând să fac asta. Am de gând să îți spun adevărul.

Wallwork și-a scos portofelul, a scos un card laminat și l-a așezat pe masă lângă caiet. În centru era un vultur albastru și alb. Acesta ținea în gheare un mănunchi de treisprezece săgeți. O ramură de măslin cu treisprezece frunze și fructe de pădure în cealaltă. Era un scut cu munți în stânga și apă în dreapta. Cuvintele *"US Department of Homeland Security" (Departamentul de Securitate Națională al SUA)* se aflau într-un inel exterior. Iar sub acestea, *Jefferson Wallwork, agent special, Agenția de Securitate a Infrastructurii.*

— Acesta este cine sunt cu adevărat, a spus el.

— Deci, ce vrei să știi cu adevărat? a spus Reacher.

— Atacul *ransomware* asupra orașului. Ai auzit despre asta?

Reacher a dat din cap.

— Există două moduri în care *ransomware*-ul poate pătrunde într-o rețea de calculatoare. Prin internet. Sau de la ceva care este conectat fizic. Un stick de memorie. O unitate de disc. Ceva de genul ăsta.

— Nu Rutherford a făcut-o.

— Știi asta cu siguranță?

— Mi-ai citit dosarul de serviciu. Am fost investigator. Și un anchetator își dezvoltă simțul pentru oameni. Am vorbit cu Rutherford. Am petrecut timp cu el. Nu el a făcut-o.

— Poate că ai dreptate. Într-un fel sper că ai dreptate. Dar fără dovezi, rămâne o posibilitate. Trebuie să o accept. Sau să o exclud.

— Atunci vorbește cu Rutherford. Întreabă-l în față. Prinde-l cu o minciună, sau lăsați-l să-și reabiliteze numele.

— Aș vrea să pot.

— De ce nu poți?

— Dacă este implicat? Îl aducem aici, el își anunță amicii, iar ei întrerup negocierile cu compania de asigurări. Blochează datele orașului pentru totdeauna. Și se târăsc înapoi în bârlogul lor. N-am avea nicio șansă să-i prindem. Sau dacă amicii lui ne urmăresc și ne văd că îl aducem, același rezultat.

— Și ce ai de gând să faci?

— Cealaltă posibilitate este transmisia online. O urmărim și pe asta. Sperăm să se rupă ceva. Între timp, trebuie să te rog să nu-i spui asta lui Rutherford. Sau altcuiva. Ar putea avea consecințe extrem de grave dacă ai face-o.

— Rutherford și-a pierdut slujba. Toată lumea din oraș îl urăște. A fost aproape răpit. Nu am de gând să mai arunc nimic pe seama lui.

— Bine. Mulțumesc. Acum, înainte de a pleca, am un mesaj de la detectivul Goodyear. Chestia cu schimbul pentru a-i face pe acei oameni să renunțe la acuzațiile de agresiune? A fost ideea lui. Eu m-am cam bazat pe ea. Și are nevoie să faci ceva pentru el.

— Ce?

— În această dimineață. Chiar acum, de fapt. Are o mașină care te așteaptă afară să te ducă la autostradă. Și vrea cuvântul tău că nu te vei mai întoarce.

— Și dacă nu vreau să părăsesc orașul?

— Haide, Reacher. Ajută-mă. Ieri l-ai rugat să te ducă cu mașina.

— Asta a fost ieri. De atunci, orașul m-a fermecat.

— Îți face o ofertă corectă, Reacher. Ești în oraș de mai puțin de douăzeci și patru de ore și deja ai fost implicat în două încăierări majore.

Reacher a stat o clipă să cântărească oferta lui Goodyear. Trebuia să se gândească și la bunăstarea lui Rutherford. Iar într-o lume ideală, el l-ar fi scos din joc pe cel care se afla în spatele trimiterii acelor huligani după el la restaurant. Nu era corect ca soldații de rând să plătească singuri prețul. Dar, pe de altă parte, orașul nu avea stație de autobuz. Și nici semne de un prea intens trafic de camioane, ceea ce era cea mai bună șansă când venea vorba de a face autostopul. Oamenii deveneau din ce în ce mai neîncrezători în a lua străini în mașinile lor, în zilele astea. Mai ales străinii care arătau ca el.

— Bine, a spus Reacher. Voi pleca. În această dimineață. Dar am două condiții.

— N-o să câștigi niciun ban din asta. Să fim clari în privința asta.

— Nu vorbesc despre bani. Este vorba de altceva. Idioții ăia m-au atacat pentru că au crezut că lucrez pentru un agent de asigurări. Ăsta trebuie să fie tipul care m-a dus cu mașina ieri. Va sta într-un hotel undeva în oraș. Un tip din New York. E tânăr. În jur de 20 de ani. Nu poate fi greu de găsit. Vreau să te asiguri că, dacă eu nu sunt aici, nu-și vor îndrepta atenția spre el. Asta înseamnă să-i avertizezi să-l lase în pace. Într-un limbaj pe care ei îl pot înțelege. Înțelegi ce vreau să spun?

Wallwork a zâmbit.

— Cred că da.

— Și trebuie să-l avertizezi să-și păzească spatele, în cazul în care cel care i-a trimis pe frații Chuckle trimite pe altcineva. Cineva mai bun.

Wallwork a dat din cap.

— Pot să fac asta.

— Și apoi mai este Rutherford. Dacă trebuie să îl investighezi, așa să fie. Dar trebuie, de asemenea, să îl ții în siguranță. Cu siguranță nu este capabil să o facă singur.

Mașina pe care Goodyear o trimisese aștepta în parcarea tribunalului când Reacher a ieșit pe ușa metalică de la capătul scărilor. Era lungă, elegantă și germană, de un negru metalic, și strălucea în soarele dimineții de parcă tocmai fusese spălată. Din punct de vedere tehnic, era un sedan obișnuit, cu patru uși și portbagaj, dar pentru ochiul lui Reacher părea prea joasă în spate. Părea mai degrabă ghemuită pe asfalt decât așezată pe roți, ca și cum ar fi fost strivită înainte de a ieși din fabrică.

Șoferul l-a văzut pe Reacher ieșind. A apăsat un buton pentru a deschide portbagajul, a coborât și s-a îndreptat rigid spre partea din spate a mașinii. Avea în jur de cincizeci și ceva de ani, s-a gândit Reacher, cu părul argintiu tuns scurt și pielea bronzată și uscată a unui tip care petrecea mult timp în aer liber. Nu era înalt - poate un metru și șaizeci și cinci cel mult - și purta pantaloni chino bej și o cămașă albă. Cămașa era strânsă pe umeri, dar și în jurul burții. Era ca și cum ar fi fost cândva în formă, dar se străduia să rămână așa și nu era pregătit să admită că s-ar putea să nu reușească. S-a uitat la Reacher și a rânjit, făcându-și simțită nemulțumirea față de perspectiva ca cineva atât de neîngrijit să fie lăsat să călătorească în vehiculul său imaculat.

— Eu sunt Marty. Tu ești Jack Reacher?

Reacher a dat din cap.

— Poți să închizi portbagajul, Marty. Fără bagaje. Doar hainele pe care le am pe mine.

Această revelație nu l-a făcut pe Marty să pară mai entuziasmat. A clătinat din cap, a împins un buton de pe marginea capacului portbagajului, ceea ce a făcut ca acesta să se închidă încet, și s-a îndreptat spre partea pasagerului. A deschis ușa din spate și s-a dat la o parte în timp ce Reacher se înghesuia în spațiul îngust. Apoi s-a dus pe partea lui de mașină și s-a urcat la volan. Și-a prins centura de siguranță, a pornit motorul și a ieșit din parcare. A trecut prin fața clădirii, a virat la stânga și la dreapta de-a lungul câtorva străzi mărginite de case unifamiliale care se făceau mai mari și mai depărtate pe măsură ce înaintau, până când au intrat pe un drum drept și lat, cu câmpuri pline de plante joase de culoare verde închis de o parte și de alta. Poziția soarelui îi spunea lui Reacher că se îndreptau spre sud.

— Unde mergem, Marty?

Reacher s-a mutat spre centrul banchetei din spate.

— Spre autostradă. Marty a aruncat o privire la reflexia lui Reacher în oglindă înainte ca ochii lui să se întoarcă la drum. Acolo vrei să mergi, nu-i așa?

— Am venit pe autostradă. Reacher s-a deplasat încă puțin. Este la nord de oraș.

— Mergem pe o altă autostradă.

— Care altă autostradă? Și de ce?

— Ascultă. Detectivul Goodyear este un prieten. M-a rugat să duc pe cineva până la autostradă. Nu a specificat care. Pe aici îmi convine mai mult. E convenabil pentru niște afaceri pe care le am în această după-amiază. Ce contează pentru tine, nord sau sud? Vagabonzii nu pot alege. Ai prefera să cobori și să mergi pe jos? Pe căldura asta?

— De fapt, da, a spus Reacher. Îmi place să mă plimb. Căldura nu mă deranjează. Lasă-mă să cobor chiar aici.

Marty a continuat să conducă.

— Goodyear a vrut să se asigure că părăsesc orașul? a spus Reacher. A spus-o clar?

— Da.

— Ce a spus că am făcut ca să devin atât de indezirabil?

— Să te bați. În general să faci probleme. Să te asociezi cu persoane indezirabile. Genul ăsta de lucruri.

— Și orice probleme pe care le-aș putea face în viitor, vrea să le fac în altă parte?

— Da.

— Nu s-a gândit că aș putea face probleme chiar aici, în mașina ta?

— S-a gândit că ai putea încerca. Dar am lucrat în poliție timp de 20 de ani. Știe că dacă ești atât de prost încât să încerci ceva, mă descurc eu.

Marty și-a mișcat coapsa dreaptă pentru a dezvălui un pistol mic și o pereche de cătușe uzate, așezate pe marginea bombată a scaunului.

Pistolul era o recuzită inutilă, se gândi Reacher. N-avea cum să-l folosească. Ar fi avut nevoie de un al doilea tip pentru a avea vreo șansă. Altcineva pe bancheta din spate. Care să țină arma îndreptată spre Reacher și să-l țină încolțit în spatele scaunului gol al pasagerului. Era imposibil pentru Marty să facă asta. Nu în timp ce conducea. Nu putea să se uite la drum și să

țintească în spatele lui în același timp. Trebuia să se răsucească. Să evite tetierele. Să tragă mai mult sau mai puțin la întâmplare. În acest caz, Reacher i-ar fi luat arma.

— Gândește-te, a spus Marty. Polițiștii te alungă din oraș pentru un motiv anume. Crezi că dacă ai fi găsit într-un șanț, plin de gloanțe de la o armă înregistrată pe numele unui derbedeu care a murit pe vremea când Reagan era președinte, cineva ar fi dat doi bani pe tine?

— Eu cu siguranță nu m-aș bucura de asta.

— Cui îi pasă de fericirea ta?

Reacher s-a deplasat puțin mai la stânga.

— Se pare că am pornit cu stângul, Marty. Hai să o luăm de la capăt. Să facem un armistițiu. Ce zici de asta? Nu voi face probleme în mașina ta. Și tu îmi spui unde mă duci. Și nu-mi spune autostradă, pentru că știu că nu e adevărat.

— Bine. Nu pe autostradă. Ai dreptate.

— Atunci unde?

— Vei afla când vom ajunge acolo.

— Nu mă cunoști foarte bine, Marty, așa că nu-ți voi purta pică, dar nu sunt genul de om căruia îi plac răspunsurile vagi. Precizia este importantă pentru mine. Așa că am să-ți mai dau o șansă. Unde mă duci?

Marty și-a mișcat din nou coapsa și a bătut arma cu mâna dreaptă.

— Ce te face să crezi că ești în poziția de a da șanse?

— În timpul celor douăzeci de ani pe care spui că i-ai petrecut în departamentul de poliție, ai observat vreodată modul în care mașinile de patrulare aveau un panou de plexiglas care despărțea partea din față de cea din spate?

— Sigur că am observat. Și nu mi-a plăcut. Aceste panouri sunt antiglonț. M-au împiedicat să trag în șmecheri când îi conduceam în anumite locuri.

— O atitudine de înțeles în anumite situații. Reacher s-a mai mișcat puțin. Dar e una pe care poate că ar trebui să o reconsideri acum.

Reacher a desfăcut centura de siguranță a lui Marty și a apucat capătul liber cu mâna stângă, trăgând-o înapoi și lipind capătul metalic de ușă cu genunchiul stâng. S-a întins spre Marty și și-a pus palma stângă pe fruntea lui, apoi l-a tras înapoi, prinzându-i capul pe loc. Apoi și-a strecurat brațul drept

în jurul scaunului și și-a apăsat pumnul pe gâtul lui Marty. Mașina a virat. Marty s-a chinuit cu volanul pentru o clipă. Apoi și-a luat pistolul și s-a agitat, îndreptându-l spre spate și încercând să îl îndrepte spre Reacher, care se lipea cu putere de spătarul scaunului șoferului.

Reacher a mărit presiunea asupra gâtului lui Marty până când acesta a simțit cum traheea lui începe să cedeze.

— Aruncă arma.

Marty a continuat să se agite pentru o clipă înainte ca realitatea să se instaleze și să dea drumul la armă. Aceasta a ricoșat pe scaunul pasagerului și a zdrăngănit pe podea.

Reacher a relaxat puțin presiunea.

— Bine. Acum oprește mașina.

Marty a accelerat.

— Nu-i inteligent, Marty. Dacă nu oprești mașina se vor întâmpla mai multe lucruri. În primul rând, îți voi comprima gâtul. Există tot felul de vene și artere în gâtul unei persoane. Vor fi strivite. Asta va întrerupe alimentarea cu oxigen a creierului tău. În curând vei leșina. Dacă mașina se mai mișcă, vom face un accident. Ceea ce ar fi bine din punctul meu de vedere. Spătarul acestui scaun mă va proteja. Tu, pe de altă parte, ai avea o problemă. Una majoră. Nu știu cât de bine cunoști fizica, dar un principiu în special ar intra în joc. Inerția. Știi ce este asta?

Reacher a simțit o ușoară clătinare a capului lui Marty.

— Inerția este tendința unui obiect de a-și menține starea actuală. Dacă ceva este staționar, rămâne staționar, cu excepția cazului în care altceva îl mișcă. Dacă ceva este în mișcare, rămâne în mișcare, dacă nu îl oprește altceva. Același lucru este valabil și pentru corpul uman. Acesta este motivul pentru care mașinile au centuri de siguranță. Fără ele, în caz de accident, mașina se oprește, dar ocupanții continuă să se miște. Ei ies prin parbriz. Se pot înfige în obiecte ascuțite. Se pot întâmpla tot felul de lucruri dureroase. Poate chiar fatale. Și tu nu porți centura de siguranță, nu-i așa, Marty? Nu mai porți.

Mașina a încetinit, dar încă se mișca.

— Și mai ai o problemă în plus. Inerția lucrează împotriva ta într-un alt mod. Simți cât de strâns îți țin capul? Nu va continua să se miște dacă mașina se lovește de ceva. Se va opri. Dar corpul tău nu. Nu există nimic care să-i oprească mișcarea

înainte. Singurul lucru care îl reține este gâtul tău. Nu doar venele și arterele din gâtul unei persoane. Există și nervi.

Marty a luat piciorul de pe accelerație, a îndreptat mașina pe marginea drumului și, în cele din urmă, s-a oprit. Reacher a simțit cum corpul lui Marty se relaxează.

— Mi s-a spus să te duc la o benzinărie, a spus Marty. Una abandonată.

— Și? a spus Reacher.

— Nu știu. Nu mi s-a spus și nu am întrebat. După cum tocmai am demonstrat, nu-mi doresc să mor.

— Unde este benzinăria?

— În față, cam la o jumătate de milă. E pe dreapta. Lângă un showroom de mașini abandonat. Înainte vindeau Studebakers. Când vezi semnul, știi că ești aproape.

— Cu cât te plătește Goodyear?

Marty a încercat să dea din cap.

— Dacă nu e vorba de bani, ce are el despre tine? Sper că e ceva important.

— Asta nu e opera lui John, spuse Marty. El este un om cinstit. Mi-a spus că te-a vrut afară din oraș pentru că ești un scandalagiu, iar eu iau asta ca pe un adevăr evanghelic. Mi-a cerut să te duc cu mașina până la autostradă. Am fost de acord ca o favoare pentru un prieten. Chestia cu benzinăria e o afacere separată. El nu știe nimic despre asta.

— Goodyear e un tip cinstit? Atât de cinstit încât ai putea să mă împușți cu gloanțe dintr-o armă ilegală, să mă arunci într-un șanț și el ar închide ochii?

Marty încercă să scuture din nou din cap.

— Nu. Asta ține numai de mine. Și oricum e o cacialma. Am spus lucrurile alea doar ca să te țin sub control. Arma nici măcar nu e încărcată. E ceva ce am învățat la locul de muncă. Să-i faci pe băieții răi să creadă că ești dispus să le faci rău. Atunci nu trebuie să o faci.

— Bine. Să-l lăsăm pe Goodyear deoparte pentru o clipă. Cu cine ai făcut acest aranjament separat?

— Aici lucrurile devin complicate. Nu pot să-ți spun. Nu pentru că nu vreau. Ci pentru că nu știu. E doar o voce la telefon.

— Deci este un bărbat, nu o femeie?

— Corect.

— Deci, un bărbat necunoscut te sună din senin și îți cere să fii complice la ce? Răpirea? De crimă? Și tu spui: Sigur, OK?

— Nu e atât de simplu. E din perioada în care eram polițist. Am încercat să-i fac o favoare unui tip odată, când am crezut că are nevoie de așa ceva. M-am uitat în altă parte și asta a fost o greșeală, pentru că imediat ce a scăpat a cerut alte favoruri ca să nu spună ce am făcut. Asta a durat ani de zile. De aceea am renunțat la poliție în cele din urmă. Am crezut că nu-i mai sunt de folos, ca o să mă lase în pace. Dar m-am înșelat. M-a pus să livrez un pachet aici. Să strâng niște bani acolo. Lucruri de genul ăsta. Am crezut că nu se va termina niciodată. Apoi, într-o zi, tipul a murit. A fost călcat în timp ce traversa strada. De un șofer beat. Știu că e greșit să te bucuri de moartea unei alte ființe umane, dar nu m-am putut abține. Eram în culmea fericirii. Am crezut că în sfârșit eram liber. Că mi-am recăpătat viața. A durat o săptămână. Apoi, într-o seară, a sunat telefonul. O voce pe care nu o mai auzisem până atunci mi-a spus că a moștenit anumite fișiere de la tipul mort și că, dacă nu voiam să le predau poliției, aranjamentul anterior va continua. A spus că nu va fi nimic prea greu. Doar o mică favoare din când în când.

— Și l-ai crezut?

— Sincer? Nu știu. Părea destul de serios. Dar eram obosit și disperat, așa că am decis să risc. I-am spus că nu mai fac nimic. Lasă-mă în pace, sau du-te și fă ce ai de făcut. Ceea ce cred că a făcut. A doua zi dimineață s-a auzit o bătaie în ușă. Când am ajuns la ușă, cineva lăsase o pereche de pachete. De aceeași mărime. De aceeași formă. Erau numerotate cu numărul unu și doi. L-am deschis mai întâi pe cel cu numărul unu. Înăuntru erau... părțile intime ale unui bărbat. Toate, dacă înțelegi ce vreau să spun. Mi-am petrecut următoarele două ore în baie. Apoi am deschis a doua cutie. Era goală, în afară de o bucată de hârtie. Era scris de mână pe ea. Un fel de scriere de școală veche. Scria că dacă vrei ca bărbăția ta să ajungă într-una din astea, nu face nimic. În caz contrar, răspunde la telefon la ora nouă seara și urmează instrucțiunile întocmai.

— Ai răspuns la telefon?

— La naiba, da. Tu nu ai fi făcut-o?

— Ce te-au pus să faci?

— Să scap de ceva. Patru valize.

— Restul tipului din cutie?

— Așa cred. Dar nu m-am uitat înăuntru.

— Bine. Deci... Înapoi în prezent. De unde știa tipul ăsta misterios că Goodyear ți-a cerut să mă alungi din oraș? Goodyear trebuie să fie și el pe lista lui.

— Nu. Tot eu am fost. Tipul a dat un ordin ca toată lumea să raporteze orice apariție a lui Rutherford. Sau orice are legătură cu el. Goodyear mi-a spus că Rutherford a fost implicat în bătăile în care ai fost implicat. M-am gândit că asta te leagă de el. Mai bine să fim precauți, nu? Așa că am anunțat.

— Are și alți oameni care să se ocupe de Rutherford?

— Nu știu sigur. Dar sigur nu este un tip mărunt. Pun pariu că are o întreagă rețea care lucrează pentru el.

— Ce vrea de la Rutherford?

— Crezi că l-aș întreba așa ceva? Pare genul de om cu care ar fi o idee bună să intri în contradicții?

— Pare exact genul.

— Probabil de aceea tu ești cel care este scos din oraș și eu sunt cel care conduce.

— O să iau asta ca pe un compliment.

— Ia-l cum vrei tu. Deci, ce se întâmplă în continuare? Cred că vrei mașina. Bine, atunci. Ia-o. Dar fă un singur lucru pentru mine. Trebuie să fac să pară că ai evadat. Dacă el crede că te-am lăsat să pleci, sunt mort. Mai rău decât mort. Așa că vreau să mă rănești. Și vreau să faci să pară convingător. Știu că ai băgat trei oameni în spital noaptea trecută, așa că nu te abține.

— Nu am de gând să te rănesc. Și nu am de gând să-ți iau mașina. Cel puțin nu încă. Voi merge mai întâi în recunoaștere pe jos și apoi voi face un plan.

— Ce să cercetezi? Autostrada e la nord, așa cum ai spus. Du-te acum. Pune piciorul în prag. Ieși din stat înainte să mă găsească.

— Nu mă interesează să ajung la autostradă. Asta a fost ideea lui Goodyear. Am treburi neterminate și, evident, o parte din ele se află la benzinărie. Oamenii s-au chinuit mult să mă prindă. Ar fi nepoliticos să nu apar.

— Să rămâi aici este o idee proastă. Îți amintești cutia numărul unu? Ăsta e genul de lucruri de care sunt capabili. Și valizele. Nu vreau ca următoarea mea treabă să fie să împrăștii părți din tine prin tot ținutul. Iar eu nu vreau ca altcineva să împrăștie părți din mine. Așa că cel mai bun lucru ar fi...

— Dă-mi arma.

— Nu e încărcată. Ți-am spus.

— Dă-mi-o oricum.

Marty a recuperat arma de pe podea și i-a dat-o. Era un pistol de calibrul 22. Un Smith & Wesson 2213. Reacher a verificat-o. Nu era unsă. Iar încărcătorul nu avea gloanțe. Marty spusese adevărul.

— Și telefonul tău, a spus Reacher.

Marty și-a deconectat telefonul de la un suport de bord.

— Acum telefonul tău cu cartelă.

— Nu am unul.

— Nu-mi irosi timpul. În niciun caz nu ai cum să comunici cu un tip care aranjează crime folosind un telefon care poate fi localizat.

Marty a scos din buzunar un mic telefon pliabil.

— Și cheile tale.

Marty a suspinat și i-a dat lui Reacher un obiect de mărimea unei cutii de chibrituri cu patru butoane și un logo. Era atașat un mănunchi de alte chei. Cele mai multe păreau să fie pentru încuietori obișnuite. Dar una era mult mai mică. Reacher a ținut-o în mână.

— De la cătușele tale?

Marty a dat din cap.

— Leagă-te de volan. O singură încheietură e suficient.

Marty a făcut cum i s-a spus.

— E în regulă. Reacher a deschis ușa. Rămâi aici. Stai liniștit. Mă întorc imediat.

ȘAPTE

Reacher a pornit la drum și, după douăzeci de metri, a ajuns la intrarea pe un câmp, pe partea dreaptă a drumului. Nu era mare lucru pe câmp. A ghicit că tutunul fusese cultivat cândva acolo, iar presupunerea venea mai mult din lecțiile pe jumătate reținute în școlile făcute în părți îndepărtate ale lumii decât din recunoașterea plantelor brune și butucănoase care se împrăștiau pe suprafața solului roșu sfărâmicios. Și-a croit drum spre partea opusă, care era mărginită de o lizieră de copaci subțiri, s-a strecurat printr-o deschizătură și a continuat paralel cu drumul.

După un sfert de milă, Reacher a văzut spatele unei perechi de clădiri. Cea mai apropiată era mai lată și mai înaltă. Pete de vopsea albă de un metru pătrat se desprindeau de pe suprafața ei de beton găurit. Un stâlp de poate un metru pătrat răsărea din partea cea mai îndepărtată, dublând înălțimea acoperișului. Un set de majuscule roșii mari era încă atașat și spatele literelor S, T, U, D și E era vizibil înainte ca restul numelui să fie ascuns de zid. Cea de-a doua structură era mai mică. Era puțin mai mare decât un chioșc, în partea laterală a unei curți acoperite cu acoperiș. Nu mai existau pompe de benzină. Reacher a presupus că fuseseră scoase, recondiționate și vândute în magazine de artă din orașele bogate. Odată văzuse una în vitrina unei galerii, la vânzare pentru mai mulți bani decât costa o mașină. Un simbol că vremurile se schimbă, s-a gândit el. La fel ca și benzinăria închisă. Cândva înfloritoare, din cauza vecinului ei, vânzător de mașini. Apoi, o luptă disperată pentru supraviețuire, agățându-se de fiecare ocazie pe măsură ce oameni deveneau din ce în ce mai puțini, o luptă care slăbea, încetinea și, în cele din urmă, înceta cu totul. Nu era un loc unde să faci afaceri acum. Asta era clar. Nu trecuse niciun vehicul de când Reacher intrase pe câmp. Nu mai erau decât alte două forme vizibile. Ascunse în spatele clădirii mai mari. Un Suburban și o Toyota. Negru și albastru. Aceleași ca în ziua precedentă. Întrebarea era dacă au transportat același număr de oameni.

Reacher s-a gândit că ar fi pus o persoană pe acoperiș care să vadă mașina lui Marty apropiindu-se și care să-i anunțe pe ceilalți. Mașina ar fi trecut prin fața clădirii și, dacă Reacher ar fi condus-o, ar fi continuat printre clădiri și ar fi oprit la jumătatea drumului, pe partea cealaltă. O persoană ar fi ieșit din

ascunzătoare, ar fi deschis ușa din spate, pe partea șoferului, apoi ar fi intrat în spate. Altul ar urma cu un pistol cu tranchilizante și ar împușca ținta înainte ca aceasta să aibă șansa de a reuși să iasă din spațiul îngust. Deci trei persoane, minim trei. Suficient pentru a face treaba cu ușurință. Dar, dacă erau precauți, puteau folosi două persoane ca să deschidă ambele portiere din spate, și care să aibă două pistoale cu tranchilizante. Asta ar necesita un nivel mai ridicat de îndemânare și pregătire pentru a se asigura că băieții cu pistoalele nu se împușcă între ei pe bancheta din spate a mașinii, dar ar evita orice problemă dacă ținta ar fi riscat și s-ar fi aruncat spre ușa care se deschidea sau ar fi reușit să apuce arma înainte ca aceasta să tragă. Deci, cel mai probabil, cinci persoane. Și dacă erau și mai precauți, ar fi avut pe cineva mobil care să se miște dacă ceva nu mergea bine. Șase persoane. Două perechi, două persoane singure. Același număr ca și ieri.

Reacher a hotărât să lase la urmă observatorul de pe acoperiș. Era prea îndepărtat fizic ca să reprezinte o amenințare și, chiar dacă ar fi fost înarmat, nu ar fi riscat să tragă în caz că și-ar fi lovit proprii oameni. Probabil că perechile se ascundeau undeva în apropierea colțurilor din spate ale clădirilor. Persoana mobilă era factorul necunoscut. El sau ea ar fi fost cel sau cea care l-ar fi putut imobiliza primul.

Dacă exista unul.

Reacher și-a găsit un loc de unde să observe. Putea să aștepte toată ziua. Între timp, adversarii lui ar fi devenit nervoși. Fără îndoială că fuseseră informați că Marty părăsise tribunalul. Îngrijorarea ar fi început să apară până acum. Ar fi fost îngrijorați că ceva nu a mers bine. Cu cât întârzierea era mai mare, cu la atât mai mult stres aveau să fie supuși. Cu cât mai mare era stresul, cu atât mai mare era șansa să facă o greșeală.

Au trecut douăsprezece minute. Nimic nu s-a mișcat. Nimic nu a scos vreun sunet. Apoi Reacher a auzit un vehicul. Se apropia dinspre nord. Reacher a văzut mișcare pe acoperiș. Lângă stâlpul cu litere. Un cap a apărut, ridicându-se încet. Era o femeie. Îmbrăcată în negru. Cu părul roșcat. O mai văzuse înainte. Ieri. Pe partea opusă a aleii, înainte ca ea să-și urce amicul inconștient în spatele Toyota. A stat nemișcată cinci sau șase secunde, apoi s-a ascuns din nou, ridicându-și mâna la

ureche în timp ce se apleca. A apărut o mașină. Mergea cu viteză. Un Mustang decapotabil, albastru cernealã, cu acoperișul coborât. Un bărbat conducea. Pe scaunul pasagerului se afla o femeie care zâmbea. A trecut fulgerător, cu motorul urlând, împrăștiind pietriș în urmă.

Următorul vehicul pe care Reacher l-a auzit se îndrepta în direcția greșită, așa că a rămas nemișcat, lipit de pământ, invizibil. Sunetul motorului era același, așa că a presupus că era Mustangul care se întorcea. Tipul care se dădea mare, sperând să aibă parte de acțiune în acea noapte. Au mai trecut cinci minute.

Zece. Apoi a auzit un vehicul care venea în direcția corectă. Ceva mai lent și mai ușor. Reacher s-a ghemuit, gata să țâșnească.

Din nou mișcare pe acoperiș. Capul femeii a apărut din nou. De data aceasta s-a ridicat mai repede. S-a ridicat cu totul, atingându-și urechea, și a început să alerge spre centrul clădirii. S-ar fi uitat direct la Reacher dacă nu ar fi fost atât de concentrată pe acoperișul de sub picioarele ei. Când vehiculul care se îndrepta spre sud a trecut pe lângă ea, nici măcar nu și-a întors capul. Apoi a dispărut. Reacher a presupus că a sărit pe o trapă. S-a lăsat și el jos, cuibărindu-se în pământ. Nouăzeci de secunde mai târziu, femeia s-a strecurat afară printr-o deschizătură de la capătul unui panou, aproape de mijlocul peretelui din spate. Tipul pe care Reacher îl doborâse s-a strecurat după ea și au fugit spre Toyota. Cei doi tipi mai scunzi cu care Reacher schimbase câteva cuvinte au ieșit din chioșc și au sprintat spre Suburban. Apoi ambele vehicule au pornit și au accelerat, cu roțile învârtindu-se pe suprafața netedă, îndepărtându-se de oraș.

OPT

Speranski se afla în sufrageria sa, mâncând micul dejun, când telefonul securizat a sunat din nou.

— Avem o problemă, a spus vocea de la celălalt capăt al firului. L-am pierdut pe Rutherford.

— Cum naiba s-a întâmplat asta? Speranski și-a aruncat ziarul prin cameră. Două persoane trebuiau să supravegheze locuința lui. Instrucțiunile mele nu au fost clare?

— Au fost clare. Două persoane supravegheau. Unul dintre ei era agentul principal. A primit un mesaj de la portarul lui Rutherford. Rutherford îi ceruse să cheme un taxi.

— Și cum a dus asta la dispariția lui Rutherford?

— Agentul i-a spus portarului să facă ce i se ceruse. Și să comande un al doilea taxi, care să sosească în același timp. Ca să-l poată urmări. Cele două vehicule operaționale erau ocupate la locul ambuscadei. Ea s-a gândit că dacă portarul nu-i găsea un taxi, Rutherford ar fi fugit și ar fi chemat unul de unul singur. Sau și-ar fi luat propria mașină. Oricum ar fi fost la fel de rău. Poate mai rău.

— Deci, ce a mers prost?

— Nu știu. Fie portarul a dat-o în bară, fie compania de taxi. A venit doar o singură mașină și Rutherford a luat-o.

— Spune-mi că măcar știm numărul ei?

— Știm. Numărul, descrierea și fotografia.

— Rutherford a spus care este destinația?

— Da. N-o să-ți placă. Aeroportul Nashville.

— Nu. Speranski s-a ridicat în picioare. Rutherford nu poate fi lăsat să se îmbarce în avion. Ar fi un dezastru absolut. Unde sunt agenții care îl supravegheau?

— În drum spre aeroport. La fel și restul echipei. Având în vedere urgența situației, i-am rechemat de la locul ambuscadei.

— Bine. Ține-mă la curent. Vreau să știu în momentul în care Rutherford va fi interceptat. Speranski a făcut o pauză. Așteaptă. Cum rămâne cu vagabondul? Care este situația lui?

— Asta nu e clar. Trebuie să fi existat un fel de întârziere după ce a fost luat de la tribunal. Nu fusese predat când echipa s-a retras. Am considerat că găsirea lui Rutherford era o prioritate mai mare.

— Deci, unde este?

A urmat o tăcere de câteva clipe pe linie.

— Acesta este un alt lucru pe care nu-l știm.

Reacher a rămas unde era, tăcut și nemișcat. Nu voia să se arate doar pentru a se trezi față în față cu încă o jumătate de duzină de ticăloși care îl pândiseră tot timpul, așa că și-a mai acordat încă cincisprezece minute înainte de a risca să plece. S-a târât înapoi pe drumul pe care venise până când a ajuns la copacii paraleli cu drumul. Apoi s-a ridicat și a început să se miște mai repede. Parcursese un sfert de milă când a simțit ceva vibrând în buzunar. A scos telefoanele lui Marty. Cel cu cartelă bâzâia. Reacher a deschis telefonul și l-a dus la ureche.

— Da, a spus el.

— Unde naiba ești?

Era o voce de bărbat, întreruptă și distorsionată.

Semnalul trebuie să fie slab, a ghicit Reacher. Probabil din cauza locației îndepărtate. Probabil că nu era prea bun pentru claritatea sunetului. Dar, pentru orice eventualitate, și-a ridicat cămașa, a dublat materialul și l-a folosit pentru a acoperi micul microfon.

— La două minute, a spus Reacher.

— De ce durează atât de mult? Cuvintele celuilalt bărbat erau aproape înecate de pocniturile și zgomotele de pe linie.

— Tipul ăla pe care m-ai trimis să-l livrez? E un dur. A trebuit să-l fac KO.

— E inconștient?

— Cam așa ceva.

— Asta e bine. A fost o schimbare de plan. Echipa care a fost trimisă să te întâlnească a fost mutată, temporar. O altă situație. Mai urgentă. Dar asta mă privește pe mine. Ai vreo frânghie la tine? Sau o pereche de cătușe din plastic?

— Am o pereche de cătușe adevărate. De la departamentul de poliție.

— Sunt bune. Acum, fă ce îți spun. Când ajungi la benzinărie, du-l pe tip în interiorul clădirii și leagă-l cu cătușele de ceva. Asigură-te că nu scapă, iar când pleci, asigură-te că nu rămâne niciun semn că ai fost acolo. Și asigură-te că-ți ții telefonul pornit. S-ar putea să am altă treabă pentru tine mai târziu.

Marty stătea cu fața în sus când Reacher s-a întors la mașină. Era țeapăn, îmbufnat. Încerca să-și recupereze un pic de

demnitate. Reacher s-a urcat pe partea pasagerului și i-a dat cheile, telefoanele și pistolul.

— Ai găsit locul?

Marty și-a desfăcut cătușele.

— Da, a spus Reacher. Acum condu.

— Unde? Marty a pornit motorul. Te rog, spune autostradă.

— Până la benzinărie. O jumătate de milă, cum ai spus.

Marty s-a încordat.

— Ești sigur?

— Absolut. Nu e nimeni acolo.

— Atunci de ce mergem?

— Pentru că am decis să te las în pace.

— Cum? Ce ai de gând să faci?

— O să te leg cu cătușele de ceva solid și apoi o să-ți împrumut mașina. Voi lăsa cheile la tribunal.

— Ai de gând să trimiți poliția să mă ia?

— Nu. Tipul de la telefon trimite pe cineva. Crede că o să mă ia.

— Nu înțeleg.

— Tipul a sunat pe telefonul tău cu cartelă acum un minut. E o încurcătură la el, care a cauzat o întârziere. Spune-le băieților lui că ai încercat să mă încătușezi așa cum ți-a spus, dar că nu eram atât de inconștient pe cât credeai. Te-am atacat și te-am încătușat eu.

— N-o să mă creadă niciodată.

— Aș putea să te las inconștient dacă asta ar ajuta.

Marty a făcut o pauză de parcă s-ar fi gândit serios la asta.

— Ce zici de asta? a spus Reacher. O să te încătușez cu brațele atât de sus, la spate, încât nu ai cum să o fi făcut singur. Va fi inconfortabil, dar ar trebui să fie credibil.

Marty nu a răspuns. Doar a tras mașina în fața vechii benzinării și s-a târât tăcut până la chioșc. Reacher l-a urmat înăuntru.

— De ce mă ajuți? Marty a tresărit când Reacher i-a strâns cătușele. Am încercat să ajut pe cineva odată. Uite în ce necazuri am intrat.

— Am mai avut probleme înainte, a spus Reacher. Am supraviețuit. Și acum am pești mai mari de prăjit.

Abordarea generală a lui Reacher în ceea ce privește șofatul era să găsească pe altcineva care să o facă. El era capabil să conducă un vehicul, în sens tehnic. Armata îi asigurase o pregătire temeinică. Nu omorâse niciodată pe nimeni cu mașina. Cel puțin, nu din greșeală. Nu avusese niciodată vreo coliziune. Nici una neintenționată. Problema lui era în principal una de temperament. Un bun șofat necesita un echilibru între acțiune și reacție, viteză și reținere, măsură și control. O cale de mijloc, constantă și susținută. Reacher, pe de altă parte, era construit pentru extreme. În mod implicit, el se mișca extrem de încet sau extrem de repede. La un moment dat putea să pară lent, leneș, aproape comatos. În următoarea, putea să izbucnească într-o frenezie de acțiune, furioasă, necruțătoare, atât timp cât era necesar, apoi să revină la o liniște senină până când se prezenta următoarea amenințare. Dar în acea dimineață, după ce îl încătușase pe singurul om din apropiere de o țeavă de apă, nu mai avea alternative. Nu trecea niciun autobuz. Nici mașini ca să facă autostopul. Și chiar dacă ar fi existat, era problema rapidității.

O altă situație, spusese tipul de la telefonul cu cartelă. *Mai urgentă.*

Același tip care le ordonase lacheilor săi să raporteze orice apariție a lui Rutherford.

Același tip ale cărui victime apăreau dezmembrate în valize.

Reacher a mers către mașină, a deschis portiera și s-a strecurat la volan. A rotit cheia pentru a porni motorul, a băgat în viteză și a apăsat pe accelerație. Și-a prins centura de siguranță cu o mână și a tras tare de volan cu cealaltă. Mașina s-a rotit într-o buclă strânsă și a reintrat pe șosea într-o rafală de pietriș. S-a îndreptat spre nord. Înapoi în oraș. Se deplasa cât de repede putea. Destul de lin pe porțiunile drepte. Puțin cam zdruncinat în curbe. Câmpurile, plantele și frunzișul verde-închis erau o ceață de o parte și de alta a șoselei, până când drumul s-a îngustat și au început casele. A făcut dreapta și stânga pe străzile rezidențiale. A trecut pe lângă tribunal. S-a jucat de-a „cine frânează primul” cu un Camaro roșu-sângeriu la intersecția cu semafoarele stricate. A câștigat. Și a oprit în fața cafenelei. I-au scârțâit cauciucurile. Oamenii se holbau. Era

parcat pe un loc ilegal, dar Reacher nu era îngrijorat. Într-un fel sau altul, nu avea să stea acolo mult timp.

Reacher a tras de ușă și a cercetat interiorul cafenelei. Barmanița servea doi bărbați în costume. Alte patru persoane așteptau la coadă. Doi bărbați. Două femei. O pereche de adolescenți se aflau în singurul separeu din spate, lipiți unul de celălalt, șoptind. Trei dintre celelalte mese erau ocupate. Una de către un bărbat cu părul cărunt, încremenit și aplecat peste ceașca lui. Una de o femeie de vreo douăzeci de ani, care bătea la tastele unui computer argintiu subțire. Cealaltă era ocupată de un tip cu părul lung și drept, care se holba la perete și își mișca mâinile de parcă ar fi cântat la o tobă imaginară.

Nici urmă de Rutherford.

Reacher a făcut un pas în cafenea.

— Scuzați-mă, a spus el.

S-a făcut liniște și toată lumea s-a întors să se uite la el. Toată lumea în afară de toboșar.

— Îl caut pe Rusty Rutherford, a spus Reacher. Toată lumea știe cine este?

Capetele au dat din cap. Vocile murmurau și bolboroseau, toate în mod afirmativ.

— A fost azi aici? Sau l-a văzut cineva în altă parte?

Capetele au negat. Voci murmurau și mormăiau, toate în sens negativ.

— Știe cineva unde locuiește?

Capetele s-au clătinat.

— OK, a spus Reacher. Dacă îl vedeți pe Rutherford, vreau să-i transmiteți un mesaj. Spuneți-i că Jack Reacher spune să se ducă acasă. Sau la secția de poliție. Oricare dintre ele este mai aproape. Fără întârziere. Să aștepte să iau legătura cu el. Puteți să faceți asta?

Capetele au dat din cap. Dar nu cu prea mult entuziasm.

Reacher a condus trei străzi și a abandonat mașina lui Marty în fața restaurantului. Înăuntru, doar un singur separeu era ocupat. Cel de sub fotografia unui Cadillac roz. Un cuplu de pensionari, suficient de bătrâni pentru a fi deținut un Cadillac adevărat, stăteau unul lângă altul. Luau un mic dejun relaxat. Friptură și ouă pentru el. Pentru ea, o prăjitură cu o glazură de

fructe. Și cafea pentru amândoi. Din belșug. Chelnerița lăsase tot ibricul.

Nu era nimeni la mesele din centru. Nimeni nu folosea telefonul cu plată de pe peretele din spatele sălii. Nimeni nu era vizibil în bucătărie.

Nici urmă de Rutherford.

Reacher se apropie de separeul bătrânului cuplu.

— Îmi pare rău că vă întrerup dimineața, oameni buni, a spus el. Îl cunoaște vreunul dintre voi pe Rusty Rutherford?

— Îl cunoaștem, a spus bărbatul, după o clipă.

Femeia și-a înfipt cotul în coastele soțului ei.

— Ei bine, știm cine este, a adăugat bărbatul. Nu e ca și cum ar fi un prieten sau ceva de genul ăsta. Nu pot să spun că am schimbat vreodată vreun cuvânt, dacă mă gândesc bine.

— E un idiot, asta e ceea ce este, a spus femeia. De ce întrebi despre el?

— Trebuie să-l găsesc, a spus Reacher.

— Ca să-i tăbăcești fundul?

— Asta nu e în capul listei mele, nu.

— Ar trebui să fie. Femeia își lăsă furculița în farfurie. Ar trebui neapărat să-i dai un șut în fund. Să-l lovești bine. O merită. E un imbecil.

— Poate că o merită, a spus Reacher. Poate că nu. Oricum ar fi, trebuie să-l găsesc. Și repede. Dacă îl vedeți, îi veți transmite un mesaj din partea mea?

Bărbatul a dat în cele din urmă din cap, așa că Reacher i-a spus ce voia să-i transmită lui Rutherford, apoi s-a întors când a sesizat o mișcare în colțul camerei. Era o chelneriță care ieșea din bucătărie. Prima pe care o întâlnise cu o seară înainte.

— Nu ești aici ca să creezi din nou probleme, nu-i așa?, a spus ea.

— Din nou? a spus Reacher. Nu am mai făcut probleme înainte.

Chelnerița i-a aruncat o privire dură, apoi a luat ibricul de cafea de la masa cuplului de bătrâni.

— În regulă, atunci. O masă pentru o persoană? Stai unde dorești. O să aduc o ceașcă.

— Nu rămân, a spus Reacher. Îl caut pe Rutherford. Tipul cu care am fost aseară.

— Știu cine este Rutherford. Toată lumea din oraș știe.

— A fost azi aici?

— Nu. Nu l-am văzut. Nu vine niciodată dimineața. E doar un tip care ia cina.

— Știi unde locuiește?

— Nu chiar. Undeva în oraș, cred. Nu prea departe, pentru că merge mereu pe jos. Nu l-am văzut niciodată coborând dintr-o mașină.

— Mulțumesc, a spus Reacher și a pornit spre fundul camerei.

— Unde te duci?, a întrebat chelnerița.

— La telefonul public.

— Nu este conectat. Pe cine vrei să suni?

— Pe nimeni. Vreau să verific cartea telefonică. Să văd dacă adresa lui Rutherford este trecută.

— Nici acolo nu e nici o carte. Chestia aia e doar o recuzită. Decoratorul l-a pus acolo. A spus că îi conferă autenticitate.

— Serios? a spus Reacher. Bine, atunci. Cred că o să încerc altceva. A dat din cap și s-a întors spre ușă.

— De ce nu te uiți pe telefon?, a spus chelnerița. Cine mai folosește cărți de telefon și chestii tipărite în zilele noastre?

Reacher a făcut o pauză. El le folosea. La fel cum folosise radioul militar și rețeaua telefonică obișnuită și serviciul poștal al Statelor Unite. Lucruri pe care le înțelegea. Și el trimisese și primise telexuri și faxuri pe vremuri. Dar nu se împăcase niciodată cu telefoanele mobile. Nu într-o măsură semnificativă. Nu a avut niciodată nevoie. Nici măcar atunci când tot ce făceau era să dea și să primească apeluri.

— Poți să faci asta pentru mine? Reacher și-a scos pachetul de bani. Să cauți adresa lui Rutherford pe telefon? Cât costă așa ceva?

Chelnerița a dat banii la o parte și și-a scos telefonul din buzunarul șorțului.

— Am date nelimitate. Sunt abonată la contractul fostului meu soț, prin intermediul serviciului său. Asta este. Este singurul lucru bun care a ieșit din căsnicia noastră. Ea a butonat câteva secunde la telefon, apoi a clătinat din cap. Îmi pare rău. Nu există vreo înregistrare. Deși probabil că este un lucru bun dacă te gândești, având în vedere cât de nepopular este el acum.

Reacher s-a strecurat înapoi în mașina lui Marty, a pornit-o și a făcut o întoarcere strânsă în U. A trecut în viteză prin

intersecție. A ratat la limită o camionetă veche Chevy. A luat următoarele două viraje la stânga. A parcat într-o zonă retrasă de la capătul parcării tribunalului. Și s-a grăbit spre intrarea principală.

Ofițerul Rule era de serviciu la birou când Reacher s-a apropiat de zona de recepție de la subsol. A folosit scările publice, ceea ce n-a făcut-o să obiecteze. Și nu părea surprinsă să îl vadă, ceea ce l-a bucurat pe Reacher.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Reacher?

— Am nevoie de niște informații.

— Cu privire la ce?

— Rusty Rutherford. A apărut vreun raport despre el? De aseară? Despre dispariția lui sau despre faptul că a fost târât în alte vehicule?

— Domnule Reacher, vă rog să fiți înțelegător. Am auzit că ați fost în Poliția Militară. Ceea ce înseamnă că știți că, chiar dacă am fi primit vreun raport... Ofițerul Rule a făcut o pauză de o clipă, nu aș putea să vă spun nimic despre el.

— Vă mulțumesc. Ce ziceți de adresa lui, atunci? Știți unde locuiește?

— Da, știu. Dar știți că nu pot să vă dau acest tip de informații.

— Vă rog. Este important. Îmi fac griji pentru el.

— De ce vă faceți griji?

— A dispărut. Trebuie să-l găsesc.

— Sunt sigur că nu ai de ce să te îngrijorezi. Dacă Rutherford nu e prin preajmă, probabil că a plecat din oraș. Probabil că s-a speriat după ziua de ieri. Nu e chiar genul luptător, iar faptul că a fost aproape de două bătăi într-o zi a fost probabil prea mult. Pun pariu că s-a dus să-și viziteze rudele pe undeva. Asta ar fi o mișcare inteligentă pentru el.

— Am încercat să-l conving să plece din oraș. A refuzat. A fost de neclintit în privința rămânerii.

— În acest caz, probabil că s-a ascuns din nou. S-a dus acasă după ce a fost concediat și nu a mai ieșit de acolo timp de o săptămână.

— De aceea am nevoie de adresa lui. Ca să verific dacă e bine.

— De ce nu ar fi? E ceva ce nu-mi spui?

— Tipul cu care am vorbit azi-dimineață înainte de a merge cu prietenul detectivului Goodyear. Mai e prin preajmă?

— Nu. A plecat imediat după ce ai plecat tu. De ce?

— A lăsat vreo instrucțiune să aveți grijă de Rutherford?

— Nu, din câte știu eu. Ar fi trebuit?

— Am nevoie de adresa aceea. Reacher a făcut o pauză. Și dacă aș fi primit un pont anonim?

— Cu amenințări specifice de violență? Împotriva lui Rutherford?

— Nu în mod specific. Să spunem că este o bănuială de vechi investigator.

— Aș avea nevoie de mai mult de atât. Și ar trebui să mă duc eu însumi. Să o fac oficial. Ar vrea el asta, având în vedere toată atenția nedorită pe care o primește?

— Cel puțin îndrumă-mă în direcția corectă. Știi că nu încerc să-i fac rău. Eu sunt cel care i-a salvat fundul ieri.

— Așa se pare. Așa e. Dar poate că două grupuri sunt pe urmele lui Rutherford și tu doar îți țineai rivalii la distanță până la sosirea întăririlor.

— Să zicem că am vrut să răpesc un tip ca Rutherford. Ți se pare că aș avea nevoie de întăriri?

— Ei bine, nu. Dar s-ar putea să fi urmat ordinele.

— Obișnuiam să urmez ordine. De cele mai multe ori. Arăt eu ca cineva care face asta acum?

Ofițerul Rule nu a răspuns.

— OK, a spus Reacher. Am înțeles. Nu-mi da adresa lui Rutherford. Spune-mi doar atât. Dacă aș fi un vechi prieten care vrea să-i facă o vizită surpriză, ce fel de loc ar trebui să caut? O căsuță la țară? O mansardă în centrul orașului? O casă unifamilială lângă locul unde lucra?

— Nu ești credibil. Rusty Rutherford nu este genul de om care să aibă grămezi de prieteni care să apară neanunțat.

— Chiar și așa. Fă-mi pe plac.

Ofițerul Rule a rămas tăcută pentru o clipă.

— Există un lucru pe care nu-l înțeleg. De ce îți dai atâta osteneală? De ce îți pasă atât de mult de Rusty Rutherford? Nimănui altcuiva nu-i pasă. Ce este el pentru tine?

Reacher a ridicat din umeri.

— Se pare că a făcut tot ce a putut, pentru a face ceea ce trebuie și a fost tras pe sfoară de cei de deasupra lui. Ceva

asemănător mi s-a întâmplat și mie odată. Nu mă face să mă simt bine. Iar acum are o grămadă de ticăloși pe urmele lui dintr-un motiv pe care nu-l înțeleg, iar voi nu vă grăbiți să-l ajutați. Cineva trebuie să o facă.

— Și acel cineva ești tu?

— Cred că da.

— De ce?

Reacher ridică din nou din umeri.

— Pentru că mă aflu aici.

— În regulă. Ascultă. Nu pot vorbi în calitate oficială, dar personal l-aș cataloga pe Rutherford ca fiind genul de om care locuiește într-un apartament. Și dacă un vechi prieten s-ar întâmpla să mănânce la restaurantul la care ai fost ieri și să se uite direct peste drum, nu ar fi complet în partea greșită a orașului.

NOUĂ

Reacher știa că telefoanele mobile pot afișa hărți. Văzuse cum se face. Nivelul de detaliu era bun pentru o navigație de bază, se gândea el. Auzise că se puteau lua în calcul informații despre trafic în timp real și actualizări ale vremii, ceea ce putea fi util dacă te duceai cu mașina undeva. Sau în drumeții. Știa că se puteau accesa și imagini din satelit, dacă voiai să vezi acoperișuri sau vârfurile copacilor. Dar dacă i se dădea posibilitatea de a alege, Reacher ar fi preferat întotdeauna o hartă pe hârtie. Cea cu care se antrenase la West Point. Destul de mare și rezoluţie destul de bună pentru a dezvălui terenul detaliat. Un factor critic pentru un soldat. Diferența dintre victorie și anihilare. Sau între a pune o capcană și a intra într-o capcană.

Un factor critic pentru un soldat. Uneori la fel de important pentru un civil.

Reacher avea o imagine clară. Restaurantul. Clădirea de apartamente. Cafeneaua. Un triunghi îngust. Întreaga zonă de operațiuni a lui Rutherford, în afară de scurta sa excursie la secția de poliție. A făcut ca totul să fie atât de ușor pentru cei care voiau să-l prindă. Dacă Rutherford ieșea din nou afară, Reacher nu-și putea imagina cum ar fi putut să nu fie reperat imediat. Și de data asta nu ar fi fost nimeni care să-l salveze.

Dacă Rutherford era ascuns în apartamentul său, ar putea fi în regulă. Pentru o vreme, cel puțin. Să răpești pe cineva de pe stradă este una. Prin natura sa, e un proces fluid. E rapid. Ușor de realizat. Ușor de abandonat dacă merge prost. Să răpești pe cineva din interiorul unei clădiri e o altă treabă. Mai ales dacă vrei să o faci pe ascuns. Nu poți să spargi ușa apartamentului cuiva. E prea zgomotos. Cineva ar putea auzi. Un vecin, sau cineva care lucrează în clădire. Așa că e nevoie de un fel de șiretlic. Asta implică o planificare suplimentară. Resurse mai mari. Poate recuzită și costume. Și chiar dacă reușești să intri, rămâne problema de a aduce ținta în stradă.

Dacă Rutherford era ascuns în apartamentul său.

Reacher i-a mulțumit ofițerului Rule, apoi a coborât scările către subsolul tribunalului, câte trei pe rând, și aproape că a doborât un tip care se grăbea să intre pe ușă. Era subțire, purta pantaloni chino și un tricou polo. Cu un logo. Ca să arate că era serios.

Rusty Rutherford în persoană. Nu se ascundea. Nici nu era răpit. Nu încă.

Reacher l-a apucat pe Rutherford de umeri, l-a învârtit și l-a împins afară.

— Dă-mi drumul! Rutherford a încercat să se elibereze. Ce naiba... ce faci, Reacher?

— Ar fi mai bine să stai departe de poliție pentru o vreme. Reacher i-a dat drumul. Tocmai le-am spus că ai din nou probleme. Poate că ai dispărut. S-ar putea să aibă întrebări.

— Aproape că am avut probleme. Rutherford și-a netezit tricoul.

— Ce s-a întâmplat?

— Am coborât din locuința mea în această dimineață. Mă îndreptam spre cafenea. Am ajuns până la ușă, dar unul dintre vecinii mei tocmai intra. Este un domn mai în vârstă, așa că m-am dat la o parte ca să-l las să treacă și am văzut o față pe care am recunoscut-o. Peste drum. Femeia care conducea mașina în care ticăloșii ăia au încercat să mă împingă ieri.

— Ce-ai făcut?

— M-am speriat. M-am panicat de tot. Am fugit la portar și am țipat la el să îmi comande un taxi până la aeroport. Apoi m-am dus sus să iau niște lucruri, dar nu mai puteam gândi limpede. Nu mă puteam hotărî ce să împachetez. Știam că am portofelul cu actele și cărțile de credit, așa că m-am gândit că voi pleca - oriunde - și voi cumpăra tot ce am nevoie când voi ajunge acolo. Așa că m-am dus jos și m-am urcat în taxi când a venit. A durat o eternitate. Sau așa mi s-a părut, oricum.

— Și de ce ești aici acum?

— Am ajuns la jumătatea drumului spre Nashville și apoi m-am gândit, ce fac? Nu știu cum e să fiu pe fugă. Nu vreau să fiu pe fugă. Vreau să rămân aici. Să-mi reabilitez numele. Și apoi m-am gândit la tine.

— Ce-i cu mine?

— Erai în închisoare. Pentru că mi-ai salvat fundul. A doua oară. Nu puteam să te las în spatele gratiilor, așa că m-am gândit că măcar atât puteam face, să te scot pe cauțiune.

— Apreciez sentimentul, Rusty, dar bătaia din fața restaurantului nu a fost legată de tine.

— Ba da, a fost. Tipii ăia erau acolo ca să mă prindă. Holly - chelnerița - era sigură de asta. De aceea m-a ajutat să ies pe ușa din spate, pe alee.

Reacher a clătinat din cap.

— Idioții ăia au fost acolo pentru mine. Au crezut că lucrez pentru tipul de la asigurări care negociază pentru a repune în funcțiune computerele din oraș. Holly a pus totul la cale. Îți amintești întrebările pe care mi le punea? Despre cel cu care am ajuns în oraș?

— Nu înțeleg. Ei cred că îi pot face pe negociatorii firmelor de asigurări să lucreze mai repede dacă îi bruschează?

— Nu voiau ca eu să lucrez mai repede, a spus Reacher. Voiau să mă retrag.

— Asta are și mai puțin sens. Toată lumea din oraș vrea să revină la normal cât mai repede posibil.

— Cineva nu vrea. Și oricare ar fi motivul, cred că este separat de încurcătura în care crezi că te afli. Cred că ar trebui să aflăm despre ce este vorba. Și cred că ar trebui să începem prin a mânca ceva.

— Cum ne va ajuta asta?

— Întotdeauna mănâncă atunci când poți. Atunci nu va trebui să mănânci când nu poți. Și este o oportunitate să împuști doi iepuri dintr-o lovitură. Dacă Holly e acolo, vreau să spun. E timpul ca ea să spună câte ceva.

Reacher o luă pe lângă tribunal și, când ajunseră în parcare, îi aruncă lui Rutherford cheile lui Marty.

— Poftim, a spus el. Tu conduci.

Rutherford s-a oprit brusc.

— Așteaptă. A cui e mașina asta? Ai furat-o?

— Aparține unui tip pe care l-am cunoscut azi dimineață. Mi-a împrumutat-o. Nu va avea nevoie de ea pentru o vreme.

— Nu știu. Rutherford a rămas nemișcat. Am propria mea mașină. De ce nu o folosim?

— Asta e aici. A ta nu este.

Rutherford a atins mânerul cu prudență, de parcă ar fi crezut că îl va electrocuta, apoi a deschis portiera șoferului și a urcat înăuntru.

— Credeam că mergem la restaurant A căutat butonul pentru a muta scaunul înainte. Nu e departe. Am putea merge pe jos.

Reacher a clătinat din cap.

— Nu putem lăsa mașina aici. S-ar putea să avem nevoie de ea mai târziu. Și nu mergem direct la restaurant. Vreau să ne plimbăm puțin cu mașina mai întâi.

— Să mă plimb pe unde?

— Oriunde. Arată-mi vechea ta școală. Casa primei tale prietene.

— De ce?

— Pentru că sper că ne va urmări cineva.

Rutherford a virat la dreapta la ieșirea din parcare și, timp de câteva minute, a condus stângace și sacadată, ca un adolescent nervos care încearcă să obțină permisul înainte de a fi pregătit. A petrecut mai mult timp uitându-se în oglindă decât prin parbriz. De două ori a atins bordura. Dar, după o vreme, s-a liniștit și a trecut pe lângă casa în care se născuse. Apoi a trecut cu mașina pe lângă școala sa primară. Apoi casa în care locuise o fată irlandeză pe nume Siobhan, cu care, când avea șase ani, sperase să se căsătorească, până când ea l-a părăsit pentru că refuzase să renunțe la visul său de a deveni pilot de curse. Apoi casa în care se mutase familia lui când avea zece ani. Liceul lui. Și a continuat, trecând de la un cartier la altul, unele ordonate și prospere, altele sărăcăcioase și deprimate, fiecare având o legătură cu trecutul său. Era ca și cum ar fi călătorit printr-o enciclopedie de cărămizi și mortar a vieții sale. Fiecare nou punct de reper părea să-l relaxeze sau să-l întinerească. Fiecare îl făcea pe Reacher să se simtă și mai claustrofob. Ideea de a-și petrece o viață întreagă într-un singur loc devenea reală și palpabilă în fața ochilor săi.

Traseul pe care l-au urmat era perfect pentru scopul lui Reacher. Prea întortocheat pentru ca cineva să-l urmărească fără să se dea de gol. Prea aleatoriu pentru ca cineva să anticipeze și să meargă mai departe. Singura dezamăgire a fost că nimeni nu a încercat. Reacher nu era nerăbdător din fire. Nu era obosit de compania lui Rutherford sau iritat de comentariile sale. Dar nici nu dorea să-și prelungească timpul petrecut în oraș, așa că, după încă un minut, i-a spus lui Rutherford să întrerupă turul său de nostalgie și să se îndrepte spre aleea de lângă restaurant.

— Clădirea ta este cea de vizavi? a spus Reacher în timp ce au coborât din mașină.

Rutherford a dat din cap.

— Femeia pe care ai recunoscut-o de ieri. Cea care te urmărea. Unde stătea?

— Mă simt ca un prost acum. Rutherford dădea înapoi. Poate că doar mi-am imaginat că era ea. Poate că am reacționat exagerat la toată chestia asta. Nu am dormit prea bine noaptea trecută și...

— Nu. Reacher s-a întors cu fața la el. Când instinctul îți spune că ceva nu e în regulă, atunci ceva nu e în regulă. Ascultă-ți întotdeauna instinctul. Este ceea ce te va salva de la a fi împins în spatele mașinii unui infractor.

— Femeia se prefăcea că se uită în vitrina unui magazin. În diagonală, vizavi de intrarea în clădirea mea. Este o farmacie, în principiu, dar vinde tot felul de lucruri sofisticate, așa că se numește apotecă. Este plin de lumânări, jucării de pluș și lucruri de decorat. Și își schimbă vitrina în fiecare săptămână. E o junglă acum. Săptămâna trecută a fost o plajă. Săptămâna trecută era ceva legat de girafe.

Reacher s-a uitat după colț și a identificat magazinul descris de Rutherford. Nu se afla nimeni în apropierea lui. A verificat trotuarul în ambele direcții. Niciuna dintre persoanele care lipseau de la benzinărie nu se afla acolo. Niciuna dintre persoanele din ambuscada eșuată nu era acolo.

— A dispărut, spuse Reacher. Nimeni din cei de ieri nu este la vedere. Acum uită-te și tu. Spune-mi dacă mai e cineva pe care l-ai mai văzut. Cineva care ți-a acordat prea multă atenție recent. În cafenea. La magazinul alimentar. Pe stradă. Chiar dacă nu ești sigur sută la sută. Chiar dacă este doar o senzație.

Rutherford se uită pe alee, ținându-și corpul cât mai în spate și întinzând gâtul ca o broască țestoasă din carapace. Apoi s-a retras și a clătinat din cap.

— Nimeni.

Reacher a făcut un pas spre intrarea în restaurant, iar din telefonul lui Rutherford a început să răsune o melodie synthrock.

— Trebuie să răspund la asta. Rutherford a verificat numărul de pe ecran. Este avocatul meu.

S-a îndepărtat la trei metri și a vorbit la telefon mai puțin de un minut.

— Nenorociții!, a spus el când s-a întors. Îți amintești că ți-am spus că am cerut o hotărâre judecătorească să mi se dea laptopul meu de la serviciu? Evident, șeful meu știe că e terminat dacă pun mâna pe el, pentru că judecătorul spune acum că pot să mi-l dea. Dar doar după opt săptămâni. Și numai dacă plătesc paisprezece mii de dolari pentru ca ei să modifice informațiile confidențiale din el, acum că nu mai sunt angajat al orașului.

— Pot face asta? a spus Reacher.

— Avocatul meu spune că pot. Spune că m-au pus la zid.

— Există vreo altă cale de a obține laptopul? Vreo șmecherie legală pe care o poate face?

— În afară de a intra prin efracție și de a-l lua, nu.

— Atunci ce ai de gând să faci?

— Să fiu de acord, cred. Am nevoie de acel computer. Am banii. Pot să aștept. Și se spune că răzbunarea este un fel de mâncare care se servește mai bine rece, nu?

Cuplul de pensionari plecase până când Reacher și Rutherford au intrat în restaurant și niciun alt client nu se mai afla în local. Au ocupat același separeu ca și în seara precedentă, cu Chevy-ul turcoaz și cu vedere spre ambele uși, iar câteva minute mai târziu o chelneriță a ieșit din bucătărie cu două cești și un ibric de cafea. Era femeia care îl ajutase pe Reacher cu lista telefonică online.

— L-ați găsit, deci, a spus ea, și i-a făcut semn din cap lui Rutherford în timp ce îi turna băutura lui Reacher.

— Da, a spus Reacher. Acum caut pe altcineva.

— Cine este de data asta?

— Holly. Colega ta de serviciu. Lucrează astăzi?

— Asta e tura ei. Chelnerița s-a încruntat. Ar trebui să fie, oricum. Dar nu este aici. A anunțat că e bolnavă. Din nou. De aceea sunt aici, pentru a o înlocui. Din nou. În loc să merg la cumpărături în Nashville cu fiica mea, așa cum am plănuit.

— Holly se îmbolnăvește des?

— Lipsește des de la serviciu. Și spune că e bolnavă.

— Dar nu o crezi?

— Nu spun asta. Cred că depinde de definiția pe care o dai bolnavului. Eu cred că de multe ori nu este în stare să lucreze. Săraca fată. Sau fată proastă. Alegeți.

— Crezi că se întâmplă altceva? Băutura, poate?

— Nu băutura. Mai degrabă bătaia.

— Are un soț abuziv? Sau iubit?

— Nu, după spusele ei. Spune că e singură și nu vreau să o fac mincinoasă. Dar machiajul din jurul ochilor ei? Cu siguranță asta este. În unele zile trebuie să și-l pună cu o mistrie. Și cămășile cu mâneci lungi pe care le poartă când sunt peste 40 de grade? Chestiile astea nu-i susțin afirmațiile. Nu, domnule. Ori e cuplată cu un nemernic, ori e cea mai neîndemânatică persoană din lume. Acum, cu ce vă pot servi?

Reacher a comandat o grămadă de clătite cu extra bacon, apoi a adăugat două felii de plăcintă cu mere, în timp ce Rutherford se chinuia să aleagă între vafe și clătite. În cele din urmă s-a hotărât în favoarea vafelelor și, în timp ce chelnerița mâzgălea pe caietul ei, Reacher a întrebat dacă localul avea ziare. L-a văzut pe Rutherford zâmbind.

— Ce-i? a spus el când chelnerița a dispărut din raza de acțiune. Nu-ți place să fii la curent cu știrile?

— Îmi plac știrile. Rutherford și-a scos telefonul. Tocmai asta e ideea. Știri. Nu istoria.

Chelnerița s-a întors și a lăsat pe masă un teanc de ziare locale și naționale.

— Ar trebui să le pună pe toate la reciclare, a spus Rutherford. Nu e nimic în niciunul dintre acestea pe care să nu-l fi putut citi deja aici. Și-a ridicat telefonul. Cu mult mai multe detalii. Și mai detaliat. Așteaptă. A luat un ziar local din vârful teancului. Mi-a scăpat acest detaliu. Ciudat.

— Ce anume?

— O jurnalistă a fost ucisă. Văzusem asta în titlurile de pe internet, dar nu observasem numele ei. E acolo, uite. A pus ziarul jos și a arătat spre articolul de deasupra paginii. Mi-a sărit în ochi pentru că mă contactase de câteva ori. Este ciudat când victima este cineva pe care îl cunoșteai. Chiar dacă nu o cunoșteai foarte bine. A citit mai mult din articol și fața lui și-a pierdut toată culoarea.

— Oh, Doamne. E scârbos. Scrie că a fost răpită și ținută în viață, probabil zile întregi. Și că a fost torturată. Apoi corpul ei a fost tăiat și aruncat în trei locuri diferite.

— Lasă-mă să văd.

Reacher a luat ziarul și a citit povestea.

Rutherford și-a luat telefonul, a apăsat câteva taste și și-a trecut degetul în sus și în jos pe ecran.

— Nu pot găsi mai multe. Există o poză, dar numai cu ea, înainte de a dispărea.

— Ai spus că te-a contactat. Reacher a pus ziarul jos. În legătură cu ce?

Rutherford a ridicat din umeri.

— Prima dată a fost acum câteva săptămâni. Mi-a trimis un e-mail. Făcea cercetări pentru un articol. Ceva legat de registrele cu acte de proprietate, cred. Era cam în perioada în care a ars depozitul în care se aflau toate arhivele orașului. Toate arhivele și documentele din timpul Războiului Civil, totul a fost distrus. Voia să știe dacă există înregistrări digitale, așa că, cred că a venit la mine, pentru că eu eram managerul IT.

— Ai putut să o ajuți?

— Îmi amintesc că m-am gândit că ar putea avea noroc. Orașul tocmai terminase un proiect uriaș de digitalizare a tuturor documentelor publice și de a le pune online. Era aproape gata de lansare, dar i-am dat oricum adresa de e-mail a femeii care conducea proiectul, în caz că ar fi putut să arunce o privire mai devreme. Apoi, la câteva zile după atacul *ransomware*, mi-a lăsat un mesaj vocal. Voia să știe dacă există o altă modalitate de a vedea înregistrările, acum că baza de date era blocată. Evident, nu exista, iar eu aveam probleme mai mari pe cap, așa că nu am dat curs cererii.

Chelnerița le-a adus mâncarea, dar Reacher nu a început să mănânce imediat. Se gândea. O femeie care intrase în contact cu Rutherford fusese răpită și ucisă. Un grup încercase să-l răpească pe Rutherford. Un grup cu antecedente de tortură și ciopârțire și de aruncare a cadavrelor în valize, dacă era de crezut Marty. Lui Reacher îi plăcea din ce în ce mai puțin situația.

— Rusty, apreciez că te-ai întors să mă scoți pe cauțiune în dimineața asta, a spus el, când amândoi au terminat de mâncat.

Chiar dacă eu ieșisem deja. Eram în drum spre ieșirea din oraș când niște tipi au încercat să-mi întindă o ambuscadă. Patru dintre tipii de ieri. Cred că sunt aceiași oameni care au ucis-o pe jurnalistă. Trebuie să iei asta în serios. Foarte serios, sau următorul articol din ziar va fi despre părți din corpul tău găsite în mai multe locuri diferite. Ar trebui să părăsești orașul. Chiar acum. Nici măcar să nu te întorci în apartamentul tău.

— Să părăsesc orașul? Și unde să mă duc? Și când să mă întorc? Și ce să fac între timp? Rutherford își șterse fața cu șervețelul. Dacă e adevărat că cei care mă urmăreau pe mine au ucis-o pe jurnalistă, e o acțiune destul de serioasă pentru un orășel de mărimea asta. Ei trebuie să fie din altă parte. Și dacă pot ajunge la mine aici, pot ajunge oriunde. Dacă plec și ajung într-un loc pe care nu-l cunosc, unde e mai ușor pentru ei să mă prindă? Deci nu. Am de gând să rămân. Și o să lupt.

— Știi cum să lupți? a spus Reacher.

— Nu. Dar tu știi. Te-ai descurcat bine împotriva acestor tipi până acum.

— Rusty, am fost bucuros să te ajut. Dar nu am de gând să rămân aici pentru totdeauna.

— Nu pleca încă. Te rog. Rămâi o vreme. O să te plătesc. Am economii.

— Nu am nevoie de bani. Și oricum nu ți-aș lua economiile tale.

— Bine, atunci. Lasă banii. Voi plăti învățându-te despre calculatoare. Te voi ajuta să intri în secolul XXI. Sau în cel de-al douăzecilea, oricum. Sau cel puțin să folosești un telefon mobil.

Rutherford avea dreptate în legătură cu faptul că nu exista nici o garanție a siguranței lui dacă fugea. Și nu era sigur pentru el nici să rămână. Nu pe cont propriu. Nu cu agenți federali care nu-și respectau promisiunile de a-l proteja. Și nici cu oameni ca Marty care îl urmăreau, având ordin să raporteze unde se afla.

— Ce-ar fi să rămân? a spus Reacher. Pentru o zi sau două. Și, în schimb, nu mă înveți nimic despre calculatoare?

— Ne-am înțeles. Rutherford îi întinse mâna. Ce facem acum? Ne ascundem? Sperăm că nu vor încerca din nou?

— Nu, a spus Reacher. Trecem la ofensivă. Spune-mi, la ce oră își termină tura portarul din clădirea ta?

— A spus că azi a făcut o tură dublă. O să fie acolo până la zece în seara asta.

— Bine. Trebuie să facem câteva pregătiri. Dar mai întâi vreau să fac o vizită. Ia-ți telefonul. Verifică în agenda telefonică. Vreau să găsești o adresă.

ZECE

Reacher auzise de-a lungul anilor povești despre oameni care se întorceau acasă, beți sau drogați, și intrau în casa greșită. Uneori erau găsiți acolo mai târziu, adormiți în pat sau leșinați pe podea. Uneori erau împușcați de proprietarul de drept al casei. Alteori chiar ei trăgeau, crezând că propria lor casă a fost invadată. Reacher auzise o mulțime de scuze de-a lungul carierei sale. Ideea unei adrese greșite era una pe care o găsise întotdeauna greu de înghițit. Acest lucru s-a schimbat când a ajuns în cartierul lui Holly.

Și-l putea imagina proaspăt construit. La trei kilometri vest de oraș. O casă dreptunghiulară după alta. Un teren dreptunghiular după altul. Toate pe o succesiune de străzi în unghi drept. Toate ridicate în câmpurile din jur de potopul de bani care curgea în jurul statului, într-un val de dezvoltare postbelică. Ar fi fost ușor să confunzi o casă cu alta când erau proaspăt ridicate. Să o alegi pe cea greșită ar fi fost încă o greșeală ușor de făcut, în ciuda variațiilor minore care au apărut în timp. Aici era un acoperiș mai nou, mai puțin decolorat după mai puțini ani petrecuți sub soarele feroce din Tennessee. O extindere a casei acolo, sfidând contururile uniforme ale vecinilor. Unele case aveau vopsea mai proaspătă. Unele aveau peluze mai verzi. Iar altele aveau proprietari care renunțaseră cu totul la încercările lor de decorare și grădinărit.

Reacher a urcat pe aleea care ducea spre casa de lângă cea a lui Holly, dar nu o făcea din greșeală. Era o mișcare deliberată. Din cauza ușii de la intrare a lui Holly. Avea cea mai proastă ușă, din punctul de vedere al unui polițist. Nu avea ferestre, așa că nu puteai vedea înăuntru din exterior. Avea un vizor, așa că oricine din interior putea vedea afară. Și era făcută din panouri de lemn. Erau subțiri. Nefolositoare pentru securitate. Puteau fi sparte într-o secundă. Dar acest tip de ușă avea un avantaj pentru oricine apăra casa. Oricât de ușor ar fi fost de deschis, nu ar fi fost nevoie. Puteau să tragă direct prin ea. O pușcă de vânătoare ar fi fost cel mai bună soluție. Nu că Reacher s-ar fi așteptat ca o chelneriță să pândească pe hol cu o încărcătură completă în pușcă. Dar la ce nu te aștepți, te ucide.

La ușa vecinului nu a răspuns nimeni. Reacher a sunat din nou la sonerie și a așteptat. A lăsat timp pentru picioarele bătrâne sau cele foarte tinere. Apoi, când a fost destul de sigur că

locuința era nelocuită, a coborât pe lângă partea laterală a garajului. A ales o secțiune de gard care nu vizibilă și unde lemnul părea să fie cel mai rezistent și a sărit în curtea din spate a lui Holly.

Se părea că speranțele cuiva pentru acel spațiu fuseseră mari. Demult. Cu mult timp în urmă. Aproximativ jumătate din suprafață era gazonată. Marginea sa curbată urmărea o formă sinusoidală și era finisată cu o bordură de cărămizi rustice, așezate cap la cap. Numai că acum mortarul dintre ele era crăpat, iar iarba era pârjolită și moartă. În colțul îndepărtat se afla scheletul de lemn al unui foișor. Reacher a presupus că fusese conceput ca un loc de relaxare. Poate cu gândul la o sticlă de vin. Poate cu un pic de romantism. Numai că acum vița de vie care fusese împletită deasupra lui era zbârcită și uscată. Spalierul era sfărâmat în mai multe locuri. Iar lanțul care susținea leagănul suspendat era desprins pe o parte.

Partea din curte care nu avea gazon fusese acoperită cu dale. Era clar că nu mai văzuseră o mătură de multe luni. Mai era și o masă rotundă de metal, vopsită în verde, cu o scrumieră care se revărsa și o pereche de scaune. Erau așezate lângă o ușă glisantă. Era făcută din sticlă. Mult mai bine, s-a gândit Reacher.

Reacher a rămas aproape de perete și s-a mișcat până când a fost suficient de aproape pentru a privi înăuntru prin ușă. A putut vedea o singură persoană. O femeie. Purta un halat roz și stătea la o masă mică, cu o cană de cafea în fața ei, neatinsă. Era aplecată cu capul în mâini, iar părul îi era desfăcut, căzut în cascadă în față. Reacher a bătut în geam. Femeia s-a ridicat brusc în picioare. S-a întors spre ușă. Reacher a putut-o vedea clar. Era Holly. Fața ei era schimonosită de șoc. Și frică. Și avea o vânătaie uriașă în jurul ochiului stâng. Și-a înclinat capul până când părul i-a acoperit din nou fața, apoi i-a făcut semn lui Reacher să plece.

Reacher a clătinat din cap.

Holly i-a făcut semn cu mâna să plece.

Reacher a făcut un gest ca și cum ar fi vrut să bată din nou la ușă. Și-a tras brațul mult înapoi. I-a dat de înțeles că, dacă va bate, va fi tare.

Holly a sărit, s-a repezit la ușă, a glisat-o, l-a împins pe Reacher înapoi și a ieșit afară. A împins ușa, încercând să fie cât mai blândă, dar s-a asigurat că era complet închisă.

— Ce faci aici? Vocea ei era un șuierat tăios. O să-mi faci probleme.

— Se pare că te-ai descurcat fără ajutorul meu, a spus Reacher. Cine ți-a făcut asta la față?

Holly și-a tras părul pe față.

— Nimeni. Mă grăbeam să mă pregătesc pentru muncă ieri și era târziu când am ajuns acasă și eram obosită, așa că am uitat că am lăsat ușa dulapului deschisă și am intrat direct în ea. Oricum, stângăcia mea nu e treaba ta. Ce dorești? Și de ce ești în curtea mea?

— Sunt aici în calitate de reprezentant al Asociației Internaționale a Luddiștilor. Facem o campanie de recrutare și după noaptea trecută mi-am dat seama că ai fi un candidat ideal.

Ochiul bun al lui Holly s-a îngustat și a făcut o jumătate de pas înapoi.

— Ce este un Luddit?

— Cineva care se opune progresului. Mai ales cel care vine din tehnologiile moderne. Numit după un englez. Ned Ludd. A stricat o grămadă de mașini în secolul al XVIII-lea.

— Ești nebun? Nu-mi pasă de un englez antic. Și nu mă opun progresului.

— Atunci de ce nu vrei ca, computerele din oraș să funcționeze din nou? Ce alt motiv ai putea avea ca ele să rămână închise?

Holly a clătinat din cap.

— Ai înțeles totul greșit. Eu lucrez la restaurant. Calculatorul nostru funcționează bine. De ce mi-ar păsa de cele ale orașului?

— Fraierilor care m-au atacat aseară cu siguranță le-a păsat. Am presupus că le împărtășești sentimentele.

— Ce fraieri? Tipii ăia nu au nimic de-a face cu mine.

— Ba da, au. Sunt prietenii tăi. Sau prietenii prietenului tău.

— Nu am un iubit.

— Atunci sunt prietenii tăi.

— Nu.

— Bine, atunci. Lasă-mă să te întreb ceva. Înainte de noaptea trecută, știi de câte ori am fost confundat cu un tip de la asigurări?

Holly nu a răspuns.

— De zero ori, a spus Reacher. În toată viața mea. Și apoi de două ori într-o jumătate de oră. Mai întâi tu. Apoi ei. Ai avut un motiv. M-ai văzut cu adevăratul tip de la asigurări.

Holly a rămas tăcută.

— Și fraierii au avut un motiv, a spus Reacher. Unul diferit.

Holly nu a răspuns.

— Au crezut că sunt un tip de la asigurări pentru că tu le-ai spus că sunt, a spus Reacher. Nu m-au văzut ieșind din mașina tipului și, să recunoaștem, oricum nu au creierul necesar pentru a trage propriile concluzii. Chiar niște concluziile greșite. Putem măcar să fim de acord cu asta?

— Cred că da, a spus Holly.

— Toată lumea din oraș știe că firma de asigurări va plăti răscumpărarea și va face să funcționeze computerele. Fraierii voiau ca firma de asigurări să se retragă. Asta înseamnă că tu vrei ca firma de asigurări să se retragă. Ceea ce înseamnă că vreți ca calculatoarele să rămână blocate. De ce?

Holly nu a răspuns.

— OK, a spus Reacher. Hai să abordăm problema dintr-un alt unghi. Când a fost arestat ultima dată prietenul tău?

Ochiul bun al lui Holly s-a mărit.

— Ți-am spus, nu am un iubit.

— Ba da, ai.

Ea a scuturat din cap și s-a uitat la pământ.

— Fumezi, Holly?

S-a uitat la scrumiera de pe masă.

— Uneori. După serviciu. Când am avut o zi grea.

— Te machiezi la serviciu?

Holly a dat din cap.

— Atunci cum se face că niciunul dintre mucuri de țigară nu are ruj pe ele?

Holly și-a mușcat buza inferioară pentru o clipă.

— Din cauza momentului în care le fumez. Vin acasă de la serviciu, mă demachiez, îmi pun pijamaua și halatul și ies să fumez o țigară chiar înainte de culcare. Mă relaxează. Mă ajută să adorm.

— Nu te cred. Cred că sunt ale prietenului tău. Cred că el stă aici, la aer curat, fumând, în timp ce tu muncești pe brânci la restaurant ca să-i plătești viciul.

— Nu. Nu e așa. A clătinat din cap. Ți-am spus. Nu am un...

Ușa a alunecat și un bărbat a ieșit și a împins-o pe Holly la o parte. Avea în jur de un metru optzeci și opt, era slab, cu pielea palidă și pătată cu smocuri inegale de barbă roșcată. Avea părul unsuros legat într-o coadă de cal care îi atârna între omoplați. Purta pantaloni de trening, largi și informi, acoperiți cu supereroi din desene animate, și un tricou care cândva ar fi putut fi alb.

— Nu mai pune întrebări.

Tipul s-a împiedicat în față. Ochii lui abia dacă erau deschiși, deoarece se chinuiau să se adapteze la lumina soarelui. A mai făcut un pas, a luat unul dintre scaunele de metal și l-a fluturat ca și cum ar fi încercat să îmblânzească un leu.

— Taci din gură. Și pleacă.

— Cum te cheamă? a spus Reacher.

Tipul nu a răspuns.

— E o întrebare simplă. Majoritatea oamenilor se obișnuiesc cu numele lor cu mult înainte de a începe grădinița. Unii chiar învață să îl scrie. Dar dacă ai nevoie de mai mult timp, Holly și cu mine am putea intra înăuntru. Ea ar putea să-mi facă o ceașcă de cafea. Am putea sta de vorbă.

— Numele meu este Bob.

— Bine, a spus Reacher. Presupun că minți, dar Bob e un nume la fel de bun ca oricare altul, așa că o să-l acceptăm. Acum, Bob. Vrei să facem asta aici? Mă gândeam că am putea merge sus. Să vedem dacă mai sunt uși de dulapuri lăsate deschise.

Tipul s-a holbat la Holly.

— Deși se pare că ți-ar prinde bine puțină lumină solară, așa că o să fac o înțelegere cu tine. Răspunde-mi la o întrebare, sincer, și nu voi introduce nicio parte a scaunului în nicio parte a corpului tău.

Tipul nu a răspuns.

— Ultima dată când ai fost arestat, a spus Reacher. Când a fost asta?

Nici un răspuns.

— Nu e greu, spuse Reacher. Începe cu ziua săptămânii. Sunt doar șapte din care poți alege.

Nici un răspuns.

— Nu ți-au obosit încă brațele? a spus Reacher. Simte-te liber să pui chestia aia jos oricând.

Scaunul nu era o alegere prea bună ca armă. Era prea ușor pentru a fi folosit ca o bâtă, mai ales împotriva cuiva de mărimea lui Reacher. Și era prea greu de manevrat pentru a înjunghia cu el. Cea mai bună opțiune a tipului era să-l arunce, de preferință făcându-l să se învârtă, și să încerce să exploateze instinctul natural al lui Reacher de a-l îndepărta. Brațele lui ar putea fi scoase din poziție, doar pentru o clipă. Atenția lui s-ar putea să se piardă, măcar puțin. Tipul ar putea avea o singură șansă să dea o lovitură. Dacă era destul de rapid.

Tipul nu a aruncat scaunul. A făcut o jumătate de pas și a lovit cu el în corpul lui Reacher. A mai făcut încă o jumătate de pas și a lovit din nou corpul lui Reacher. Apoi a ridicat scaunul mai sus și s-a năpustit asupra feței lui Reacher. Reacher a apucat piciorul cel mai apropiat cu mâna stângă și a forțat scaunul într-o parte. Tipul s-a agățat de el. Trăgea cât de tare putea, disperat să îl recupereze. Era lancea lui. Scutul lui. Proprietatea lui, și nu avea de gând să renunțe la ea. Trăgea cu ambele mâini. Ceea ce îi lăsa capul și corpul complet expuse. Reacher ar fi putut continua să tragă de timp toată după-amiaza, dar avea o regulă când venea vorba de lupte. Să le termine. Și să le termine repede. Așa că a lansat un pumn rotund uriaș cu mâna dreaptă. Pumnul său a lovit partea laterală a capului tipului ca un baros. Picioarele lui au părăsit pământul și a zburat într-o parte, aterizând zdrobit pe pământ, acolo unde ar fi trebuit să fie iarba, și aruncând în aer un penaj subțire de praf.

Holly a alergat spre el, s-a ghemuit și i-a pipăit gâtul pentru a vedea dacă are puls.

— Este bine?, a spus ea. Este în viață?

— Probabil. Reacher a pus scaunul lângă masă. Fizic, cel puțin din punct de vedere fizic. Acum du-te înăuntru. Îmbracă-te. Ia-ți poșeta.

— De ce? Unde mă duci?

— Nicăieri. Te duci singură. Trebuie să stai departe de casă pentru câteva ore. Poliția va fi aici în curând. După aceea, te poți întoarce. Sau nu. Depinde de tine.

Lui Holly i-au trebuit zece minute pentru a se pregăti să înfrunte lumea. Reacher a folosit timpul pentru a-l căra pe tipul inert pe terasă și a-l lega de scaunul pe care tocmai îl flutura. Holly a apărut în bucătărie într-o rochie de vară roz înflorată,

adidași albi și o șapcă de baseball din denim. L-a privit pe Reacher, apoi s-a întors fără să spună un cuvânt. El a ocolit pe lângă garaj și a privit-o cum se îndepărta într-un roadster Mazda argintiu vechi, cu acoperișul ridicat. Apoi s-a întors în bucătărie și s-a servit cu cafeaua care mai rămăsese în ibric. A mai așteptat încă zece minute, în cazul că ea se întorcea. Apoi s-a întors la mașina lui Marty și i-a spus lui Rutherford să conducă până la secția de poliție.

— E timpul să fii sincer, Rusty, a spus Reacher când au luat prima curbă în unghi drept. Ce nu-mi spui?

— Nimic. Rutherford a aruncat o privire spre Reacher. Adică, cum ar fi?

— Tipii care te urmăresc. Trebuie să ne dăm seama ce vor. Nu vor să te ucidă - nu încă, oricum - altfel ar fi făcut-o deja. Nu vor să se răzbune, altfel ar fi trimis niște clovni de joasă speță ca cei de aseară. Operațiunea lor este prea sofisticată pentru asta. Și prea costisitoare. Așa că trebuie să dorească ceva. Ceva de valoare.

— Nu am nimic de valoare.

— Ce zici de informații? Ceva ce numai tu știi.

— Eu nu știu nimic. Nimic important, oricum.

— Poate că știi. Ar putea fi ceva ce părea banal când l-ai aflat. Ceva ce ai întâlnit la serviciu, dar nu ți-ai dat seama de importanța lui la momentul respectiv. Erai managerul IT al orașului, nu-i așa? Deci trebuie să fi avut acces la toate computerele orașului. La toate datele sale. Nu te-ai plictisit niciodată să cauți prin dosare confidențiale? Să citești e-mailurile oamenilor?

— Bineînțeles că da. Toată lumea face asta.

— Ce fel de secrete ai găsit?

— Nimic interesant.

— Avea cineva o aventură?

— Nu.

— A fost cineva presat să voteze într-un anumit fel?

— Nimic legat de votare.

— A luat cineva mită?

— Nu.

— Lipsesc bani?

— Nimic de genul ăsta.

Rutherford a apăsat accelerația și a trecut pe lângă un camion de gunoi.

— Poate că ai cules niște informații fără să-ți dai seama. E-mailul de la jurnalista moartă, de exemplu. Ar fi putut fi vreun fel de mesaj ascuns în el?

— Nu. Rutherford a încetinit în timp ce o furgonetă a ieșit de pe o alee. Nu existau atașamente. Iar mesajele ei erau doar simple întrebări despre actele de proprietate. Din anii '40 sau '50, cred. Nimic despre care să am vreo cunoștință, oricum.

— Dar corespondența obișnuită? Ai primit ceva neobișnuit? Acasă, sau la birou?

— Nu. Nu primesc aproape deloc corespondență. În afară de facturi. Și maculatură.

— Ați cumpărat ceva recent? O carte veche? Un tablou? O piesă de mobilier? O mașină? Niște haine de epocă? Orice lucru în care ar putea fi ascuns un document sau un disc de calculator?

— Am primit niște Blu-ray-uri noi. Dar cele pe care nu le-am văzut încă sunt încă în ambalajele lor.

— Au mai fost și alte coincidențe? Cum ar fi jurnalista care te-a contactat și apoi a murit?

— Nu mă pot gândi la niciuna. Viața mea nu este foarte interesantă. Tot ce am făcut a fost să lucrez pentru oraș.

— Te cred, Rusty. Dar dacă aflu că ai lucrat la negru pentru NASA sau CIA, o să fiu supărat.

— Aș vrea eu. Dar chiar vezi o grămadă de oameni de știință sau spioni bătând la ușa mea? Să-mi ceară ajutorul? Ți-am spus despre singurul meu proiect secundar. Cel la care lucram cu prietena mea. Și nu are nicio valoare. Nu a funcționat. Nimeni nu-l vrea. Nici măcar eu.

UNSPREZECE

Reacher l-a lăsat pe Rutherford în mașină ca pe un copil. Sau ca pe un câine.

Nu a fost o decizie de care Reacher să fie pe deplin mulțumit. Știa că existau riscuri. Auzise că existau legi împotriva lăsării copiilor în mașini. Nu era sigur în privința câinilor. Dar riscurile de care Reacher era îngrijorat erau, oricum, altele. Nu era îngrijorat de supraîncălzire sau deshidratare sau de faptul că vehiculul ar fi fost furat cu Rutherford încuiat în el. Se gândea la șansele ca un tip ca Marty să treacă pe acolo. Să-l vadă pe Rutherford. Să scoată un telefon cu cartelă. Să cheme cavaleria. Sau ca detectivul Goodyear să recunoască mașina prietenului său și să înceapă cu întrebări la care Reacher nu era pregătit să răspundă. Nu încă. Ceea ce era scopul pentru care se afla acolo. Risc versus recompensă. Oportunitatea de a testa o teorie. Să unească niște puncte vitale. Sau să afle că se înșela.

Oricum ar fi, la fel de valoros.

În orice caz, mai bine să se grăbească.

Ofițerul Rule era încă în spatele ghișeului când Reacher a ajuns la subsol. Și-a ridicat privirea de pe un formular la care lucra și Reacher a jurat că i-a văzut ochii luminându-se când l-a zărit. Sau poate că el doar spera că ochii s-au luminat.

— Domnule Reacher, a spus ea. Ați reușit să-l găsiți pe Rusty Rutherford?

— Alarmă falsă, a spus Reacher. Se pare că este bine. Aș avea nevoie de ajutorul tău cu altceva, totuși.

Ofițerul Rule și-a încrucișat brațele.

— Cine lipsește de data asta?

— Nimeni. Este vorba despre un caz recent. O crimă. O jurnalistă care a fost găsită tăiată în bucăți. Am citit despre asta în ziar. Trebuie să știu un singur lucru. Când au fost aruncate bucățile din corpul ei, au fost puse în valize?

Orice urmă de bună dispoziție a dispărut de pe fața ofițerului Rule.

— Este un caz îngrozitor. Nu pot să discut despre el. Știți bine asta. Detectivul Goodyear se ocupă de el. Puteți să-l întrebați pe el. Dar nici el nu vă va spune.

— Este aici?

— Nu în acest moment.

— Am o singură întrebare. E un răspuns cu da sau nu. Te rog!

— Știi că nu pot.

— Ai face-o dacă ai putea?

— Poate.

— Atunci ce zici de un schimb? Eu te ajut pe tine. Tu mă ajuți pe mine.

Ofițerul Rule a făcut o pauză.

— Ce ai găsit?

— Este o femeie care lucrează la restaurantul de vizavi de clădirea lui Rutherford. Holly. Are un prieten...

— Care este un pierde-vară, de care îi este atât de rușine încât nici măcar nu vrea să recunoască existența lui în fața colegilor ei? Ofițerul Rule a clătinat din cap. Ei știu oricum, bineînțeles. Machiajul nu poate acoperi decât un număr limitat de vânătăi. Dar dacă încerci să mă ispitești cu un caz de violență domestică, poți să uiți de asta. Am mai fost pe drumul ăsta cu Holly. Nu duce nicăieri. Nu vrea să coopereze.

— Ce-ar fi dacă ai putea pune capăt violenței domestice fără să ai nevoie de ajutorul lui Holly? Și în același timp, ți-ai pune o pană importantă la pălărie.

— Cum aș putea face asta?

— De cât timp este prietenul ei în scenă?

— De câțiva ani, cel puțin. Ofițerul Rule s-a încruntat. Nu știu exact când a apărut. Mă bazez doar pe momentul în care am văzut prima dată vânătăi și am început să pun întrebări.

— Ați verificat numele tipului în calculator?

— Bineînțeles că da. Este curat.

— Ești sigur că este numele lui real?

Ofițerul Rule a ridicat din umeri.

— I-ați verificat amprentele? a spus Reacher.

— Nu. Nu l-am putut aresta. Holly nu a vrut să depună plângere și nu existau alte dovezi că el a lovit-o.

— A mai fost arestat pentru altceva în ultimele două săptămâni? De când calculatoarele au fost închise?

— Nu știu. Fără computere nu este la fel de ușor să ținem pasul cu cine face ce face, ca de obicei. De ce?

— Cred că ar trebui să verifici, a spus Reacher. Cred că vei afla că a fost arestat recent. Și cred că există un alt motiv pentru care Holly îl ține secret.

— Cum ar fi?

— Ai putea să faci niște cercetări și să afli dacă și-a dat numele lui adevărat? Și dacă are vreun pseudonim?

— Poate. Dacă aș avea un motiv întemeiat să o fac.

— Ai prieteni pe care i-ai putea suna în alte departamente de poliție? Cineva cu computere funcționale care ar putea verifica numele pe care le dai?

— Poate. Dacă îmi spui de ce.

— Tipul care m-a adus ieri în oraș este agent de asigurări. E aici pentru a negocia răscumpărarea care trebuie plătită pentru ca tu să îți poți recupera calculatoarele. Holly m-a văzut coborând din mașina lui. Apoi a tras cu urechea la conversația mea cu Rutherford de la restaurant și a ales partea greșită a bățului. A crezut că și eu lucrez pentru compania de asigurări, de aceea a chemat gorilele alea ca să-mi spună să mă retrag. Întrebarea este, de ce ar fi făcut asta? Cine ar putea beneficia de pe urma menținerii calculatoarelor offline?

Ofițerul Rule s-a încruntat. Apoi a clipit. Apoi zâmbetul ei a revenit mai strălucitor ca niciodată.

— Cineva care este căutat în altă jurisdicție.

— Eu aș merge mai departe, a spus Reacher. Aș presupune că e cineva căutat în altă jurisdicție pentru ceva serios. Ceva pentru care termenul de prescripție este pe cale să se împlinească.

— De aceea a stat ascuns atât de mult timp, trăgând de pe urma bietei Holly. A scăpat, la momentul potrivit - pentru el - pentru că verificările noastre de rutină pe calculator erau imposibile. De ce au toți nenorociții noroc?

— Poate că norocul lui e pe cale să se schimbe.

— L-aș schimba cu plăcere pentru el. Dacă acele telefoane se vor confirma. Și dacă l-aș putea găsi.

— Poate că, acționând după o bănuială, ai putea arunca o privire în curtea din spate a lui Holly. Oricând în următoarele 90 de minute ar trebui să fie suficient.

— Pe bune?

Reacher a dat din cap.

— Poate că voi arunca o privire în curtea ei. Poate că ai dreptate și în legătură cu valizele. Dar n-ai auzit asta de la mine. A fost ținut departe de presă de teama imitatorilor. Și ca un test pentru oricine pretinde că este martor.

— Mulțumesc, domnule ofițer Rule. Și mult noroc cu telefoanele.

— Reacher, așteaptă. Am o întrebare pentru tine. De unde ai știut?

— Despre prietenul lui Holly?

— Nu. Despre valize.

— Face parte din ceva la care lucrez. Probabil. Încă mai pun cap la cap lucrurile.

— Ai grijă pe ce calci. Aceasta este o investigație activă. Nu ar trebui să te apropii de ea. Dacă știi ceva, trebuie să-mi spui.

— Nu-ți face griji. O să vă spun. Când voi fi sigur.

Rutherford dormea când Reacher s-a întors la mașină. Ca un copil. Sau ca un câine.

— Ai aflat ce-ți trebuia? a spus Rutherford, frecându-și ochii când Reacher s-a strecurat pe scaunul pasagerului.

— Încă o piesă din puzzle, a spus Reacher. Poate.

— Deci, ce urmează pe listă?

— Cazarea.

— Ai putea sta la mine acasă.

— Mulțumesc, dar nu. Și nici tu nu poți sta acolo. Ai văzut-o pe femeia de ieri care îți supraveghea clădirea. Asta arată că știu unde locuiești. Trebuie să găsim un alt loc. Un loc discret. Anonim. Unde putem veni și pleca fără să atragem atenția. Și într-o locație convenabilă. Un motel în afara orașului, poate? Sau lângă autostradă?

Rutherford întinse mâna spre butonul care pornea motorul, apoi își trase mâna înapoi și își scoase telefonul.

— Va trebui să caut pe Google. Am locuit aici toată viața mea, așa că nu am stat niciodată într-un hotel din oraș. A apăsat și a dat click și a derulat timp de câteva minute, apoi a lăsat telefonul. Și mai este o problemă. Fără supărare, Reacher, dar chiar ești genul de om care poate veni și pleca fără să atragă atenția? Indiferent de cât de anonim sau discret este un motel?

Reacher nu a spus nimic.

— Ce zici de asta ca alternativă? a spus Rutherford. Am cheia de la apartamentul unui vecin. Este la același etaj, vizavi de al meu. Tipul care îl deține este plecat într-o croazieră. Nu-i place căldura, așa că e plecat aproape tot anul. Cu excepția iernii. Eu am grijă de apartament pentru el. Și îi ud plantele. Am putea sta

amândoi acolo. Prietenul meu nu s-ar supăra și nimeni altcineva nu ar ști. De fapt, ne-ar putea ajuta, pentru că dacă cineva ne-ar vedea intrând în clădire, ar presupune că ne îndreptăm spre apartamentul meu, așa că nu ne-ar căuta, dar de fapt ar căuta în locul greșit. Și dacă cineva ar încerca să ne facă o vizită, portarul m-ar suna pe mobil. Am putea să-i vedem cum se uită la noi.

— Ar putea funcționa. Reacher a făcut o pauză. Există un garaj în clădirea ta?

— Da. La subsol. Accesul se face de pe strada din spate.

— Mașina ta este acolo?

Rutherford a dat din cap.

— Fiecare apartament are un loc. Poți închiria mai multe, dacă vrei. Și există locuri pentru vizitatori, dacă vreți să parchezi mașina asta pe unul dintre ele.

— Mașina asta poate rămâne pe stradă, a spus Reacher. Ai bandă adezivă la tine acasă?

— De ce aș avea bandă adezivă?

— Dar un cuțit ascuțit?

— Am câteva cuțite de bucătărie. Dar nu sunt super ascuțite. Nu sunt un bucătar prea bun.

— Unde este cel mai apropiat magazin de feronerie?

— Nu sunt sigur. Dar există un popas pentru camioane lângă autostradă, care vinde astfel de lucruri.

Popasul pentru camioane nu era cel mai mare în care Reacher intrase vreodată, dar era pe aproape. Mai degrabă un mic sat decât o benzinărie mare. Avea pizzerii și restaurante cu burgeri și standuri de pui prăjit. Două moteluri. O cafenea. Chiar și un magazin de suveniruri. Zona cu pompele de combustibil era aproape de mărimea unui teren de fotbal, dar părea adăugată ulterior. Pompele erau împărțite în două grupuri. Patru pompe de dimensiuni normale pentru mașini și SUV-uri. Și șase pompe mai mari, mai departe una de cealaltă, pentru camioane și remorcile lor.

Au lăsat mașina la una dintre pompele obișnuite și s-au îndreptat spre clădirea principală. Rutherford a avut nevoie de o clipă pentru a se orienta, apoi l-a condus pe Reacher spre un dulap plin de cuțite. Reacher a ales două. Unul mare și unul mic. Cel mare nu i-a plăcut în mod deosebit din cauza oțelului său

tocit și ieftin, dar l-a luat oricum pentru că s-a gândit că avea un aspect intimidant, ceea ce putea fi o calitate utilă. Cel mic era mult mai satisfăcătoare. Lama sa se plia astfel încât să încapă ușor într-un buzunar. Avea o muchie bine ascuțită și un mecanism care îi permitea să se deschidă cu o mișcare a încheieturii mâinii. Reacher a plătit cuțitele cu bani gheață, apoi a pus două role de bandă adezivă în coșul său, împreună cu o cutie de spray cu piper pentru Rutherford. Se îndrepta înapoi spre casă când a zărit un raion de îmbrăcăminte. Un fel de magazin de îmbrăcăminte.

A scotocit prin jur până când a descoperit o pereche de pantaloni kaki și un tricou verde pal care credea că i se potrivesc. A adăugat o cămașă din denim pe care s-a gândit că ar putea-o purta ca pe jachetă ușoară. Apoi s-a dus la casă cu ce-și luase și a plătit în avans pentru niște benzină. I-a înmânat lui Rutherford o pungă care conținea totul, mai puțin hainele, și s-a dus la toaletă să se schimbe. Și-a transferat periuța de dinți, pașaportul, cardul de bancomat și banii în noile buzunare și a aruncat hainele vechi la gunoi. Când a ieșit, l-a găsit pe Rutherford între două cabinete calde care distribuiau crenvurștii pentru hotdogii pe care ți-i făceai singur.

— Ți-am luat astea, a spus Rutherford, și i-a întins o altă pungă.

Reacher a luat-o și s-a uitat înăuntru. A văzut două cutii viu colorate. Una dintre ele conținea un telefon mobil. Cealaltă o cască Bluetooth. I-a înmânat geanta înapoi lui Rutherford.

— Mulțumesc, Rusty. Apreciez gestul. Dar nu sunt genul de om care să folosească telefoane mobile.

— Te rog, ia-o, a spus Rutherford. Este mai degrabă pentru mine. Nu poți fi alături de mine 24 de ore din 24 și 7 zile din 7 și m-ar face să mă simt mai bine știind că pot să te sun dacă am nevoie de tine. Chiar și faptul că am așteptat aici chiar acum m-a agitat atât de tare încât aproape că te-am urmărit în baie. Și uite... Rutherford a băgat mâna în geantă și a scos telefonul. Ți-am luat cel mai vechi tip de telefon pe care îl aveau. Era ultimul care mai rămăsese. Nici măcar nu merge pe internet. Poate da apeluri și poate trimite mesaje. Asta e tot. O să ți-l instalez eu. O să-l țin încărcat. Și când totul se va termina, dacă nu-l mai vrei, dă-mi-l înapoi. Sunt sigur că există un muzeu pe undeva care l-ar lua.

Reacher nu a spus nimic.

Dar l-a lăsat pe Rutherford să-i dea punga.

În același timp în care Reacher își schimba hainele, telefonul de unică folosință al lui Speranski începuse să sune. A răspuns imediat. A fost un apel foarte scurt. De la un bărbat aflat la o distanță scurtă. Un raport. Mai întâi, un fapt. Apoi o opinie. Scurt și concis. Lăsându-l pe Speranski să se simtă extrem de ușurat. A luat o înghițitură de ceai cu gheață, apoi a format un număr pe telefonul său securizat.

— Puteți rechema echipa, a spus Speranski când i s-a răspuns la apel. Rutherford și vagabondul s-au întors în oraș.

— I-ai văzut?, a spus vocea de la capătul firului.

— Nu. Persoana mea de contact de la departamentul de poliție a raportat asta.

— Nu i-a arestat?

— Nu a intrat în contact cu ei. Nu în mod direct. Un alt ofițer a făcut-o. A menționat asta fără să realizeze semnificația.

— De ce s-au întors?

— Nu știu. Poate că Rutherford s-a răzgândit în privința zborului. Poate că vagabondul l-a contactat și l-a chemat înapoi. O să aflăm noi.

— Au dat vreun indiciu despre unde se duc?

— Nimic concret.

— Bine. Vom acoperi locuința lui Rutherford, cafeneaua și restaurantul. De obicei nu se îndepărtează prea mult.

— Bine. Încă un lucru. Pune echipa să treacă pe la locul ambuscadei în drum spre oraș. Sau cel puțin câțiva dintre ei. Omul meu trebuia să-l aducă pe vagabond. E clar că i s-a întâmplat ceva.

— O să-i pun să verifice. Putem aranja curățarea dacă este necesar. Și dacă nu este necesar?

— Fă-o necesară. Omul a dat greș. Sau ne-a vândut. Oricum ar fi, nu ne mai este de folos acum.

Înapoi afară, Reacher a alimentat cu benzină, apoi i-a spus lui Rutherford să meargă pe strada din spatele clădirii sale și să oprească la douăzeci de metri de intrarea în garaj.

— Există o cameră de luat vederi în exterior?, a întrebat el când au ajuns.

— Da. Rutherford a arătat cu degetul. Este una chiar deasupra ușii. Uneori, dacă e târziu și plouă și lucrează un portar drăguț, poți să îți aprinzi farurile și el îți deschide de la distanță. Te scutește de a ieși.

— Cum se deschide în mod normal?

— Cu o telecomandă. Trebuie doar să o apropii de un senzor. Și există o tastatură de rezervă.

— Codul se schimbă frecvent?

— Nu. Rutherford și-a dat ochii peste cap. A fost 1 2 3 4 de când m-am mutat aici.

— Cum este amenajat garajul?

— Cobori pe o rampă, care face o curbă spre stânga. Ar trebui să claxonezi, dar nimeni nu o face. Apoi, spațiul principal este doar un dreptunghi mare. Există stâlpi la fiecare trei lățimi de mașină. Spații de-a lungul fiecărei laturi. Și un rând dublu în centru.

— Camere de luat vederi?

Rutherford s-a gândit un moment.

— Da. Sunt acele jumătăți de globuri pe tavan. N-aș putea spune câte sunt.

— Există acces pietonal în clădire?

— Da. Există o ușă în capătul celălalt. Aceasta duce la o scară cu trepte care duc până la hol. Pentru a o deschide, trebuie să folosești telecomanda sau există o altă tastatură pe care o poți folosi.

— Bine. Vom risca să trecem o dată, apoi vreau să ocolim prin fața clădirii și să ne oprim undeva unde se vede bine intrarea principală.

Rutherford a trecut încet pe lângă intrarea în garaj, apoi a tăiat pe o alee, strecurându-se pe lângă o pereche de tomberoane, și a parcat mașina până la bordura aflată în diagonală față de restaurant. A lăsat motorul pornit, gata de plecare. Reacher a scanat strada din față, lucrând sistematic, proiectând o grilă mentală peste fațadele magazinelor și secțiunile de trotuar. Nimeni nu pierdea vremea prin zonă.

Nimeni nu aștepta în niciuna dintre mașinile parcate. Niciun vehicul nu a trecut pe lângă ei mai mult de o dată. Nimeni nu se plimba pe jos. Rutherford a scos noul telefon mobil din cutie. Reacher și-a repetat scanarea, uitându-se de data aceasta în spatele lor. Rutherford a meșterit la o bucată de plastic de

mărimea unui card de credit până când a separat o secțiune care conținea un mic cip auriu. L-a introdus într-o fantă în partea din spate a telefonului. A glisat bateria peste el și a apăsat butonul de pornire. Reacher a repetat scanarea în partea din față. Nu a văzut pe nimeni. Telefonul s-a aprins și a redat o melodie electronică stridentă. Reacher și-a repetat scanarea, în spate. Nu a văzut pe nimeni.

— Bateria este puțin încărcată, a spus Rutherford și i-a dat telefonul lui Reacher. O să stăm în mașină o vreme? Aș putea să-l încarc.

— Nu, a spus Reacher. Drumul este liber. E timpul să ne mișcăm. Uite ce vreau să faci. Intră în clădire și spune-i portarului că te-ai întors de la aeroport pentru că ai uitat ceva. Spune-i că ți-ai reprogramat zborul pentru după-amiaza asta și că de data asta vei merge cu mașina la aeroport, dar că aveți nevoie de sfatul lui în legătură cu ora la care ar trebui să pleci pentru a ajunge acolo până la patru și un sfert. Indiferent de ora pe care o sugerează, mulțumește-i, spune-i că ne vedem peste câteva săptămâni, când te întorci, apoi urcă la etaj. Numai că nu rămâi în propriul apartament. Du-te la vecinul tău. Așteaptă-mă acolo. Bine?

— Bine. Rutherford i-a înmânat cheia de la mașină lui Reacher și a deschis ușa. Și o să-ți trimit un mesaj când ajung acolo. Ai un telefon acum. Ai putea să îl folosești.

DOISPREZECE

Mesajul lui Rutherford a sosit după cinci minute. Acesta conținea două cuvinte. *Înăuntru. În siguranță.* Reacher l-a citit, a mai așteptat încă cinci minute, apoi a luat geanta de la stația de camioane de pe bancheta din spate, a coborât din mașină și s-a îndreptat spre holul lui Rutherford.

Cabina portarului ieșea din peretele lateral, vizavi de lifturi, la distanță egală între intrarea din față și o ușă despre care Reacher a presupus că ducea la scările spre garaj. Avea părțile laterale din mahon care se potriveau cu panourile de pe pereți, iar partea superioară din marmură cu nervuri verzi avea același model ca și podeaua. Din câte și-a dat seama Reacher. Cel puțin optzeci la sută din suprafața sa era acoperită. Existau dosare cu inele pline de directoare, proceduri și regulamente. Un monitor de calculator. Un telefon, înțesat de tot felul de butoane și ecrane. Și un telefon mobil cu un ecran mare. Spațiul din spatele ghișeului era probabil de dimensiuni normale, dar portarul părea să-l umple complet. Părea să aibă în jur de douăzeci de ani, cu capul ras, o față gingașă, ochi mici și o constituție solidă. Foarte solidă. Genul de tip care se descurcase bine în echipa de fotbal din liceu, și-a închipuit Reacher, dar a cărui viață mersese de acolo în jos.

— Vă ajut?, a spus tipul.

Anii petrecuți de Reacher în poliția militară îl învățaseră că majoritatea investigațiilor ține de numere. Dacă o soție moare, de obicei soțul este cel care a ucis-o. Ceva lipsește din magazine, de obicei un angajat este cel care a furat. Cineva împărtășește secrete, de obicei este pentru bani. Cu excepția cazului în care este șantajat, ceea ce este mai puțin obișnuit. Sau păcălit. Sau acționează din principiu, ceea ce este cel mai rar lucru dintre toate.

— Spune ce preț ai, spuse Reacher.

Tipul s-a uitat la el, cu privirea pierdută.

— Pentru ce?

— Tocmai ai dat un telefon. Sau ai trimis un mesaj. Sau un e-mail. Spune-mi prețul ca pe viitor să-mi trimiți mie mesajul.

Tipul s-a întins și și-a acoperit telefonul. Acesta a dispărut complet sub laba lui uriașă.

— Nu am trimis niciun mesaj. Nu știu despre ce vorbiți.

— Sigur că știi, a spus Reacher. Tocmai ai avut o conversație cu domnul Rutherford. Apoi i-ai spus cuiva la ce oră pleacă la aeroport. La fel cum le-ai spus că a cerut un taxi în această dimineață.

Tipul s-a ridicat brusc în picioare. Era la fel de înalt ca Reacher. La fel de lat ca Reacher. Poate mai rapid decât Reacher.

— Vrei să-i faci rău domnului Rutherford? Încearcă. Vezi ce se întâmplă.

Reacher a făcut o pauză. Investigațiile țin de numere. Dacă tipul nu era motivat de bani, atunci ce? Șantajul era următorul, din punct de vedere statistic, dar Reacher nu credea asta. Iar principiul este cel mai rar lucru dintre toate.

— Remarcabil. Reacher a întins mâna. Știam eu că vei trece testul. Dar nu putem fi niciodată prea atenți. Nu când siguranța domnului Rutherford este în joc. Mă bucur că faci parte din echipă.

— Suntem în echipă?

— Bineînțeles că da. Îl ținem pe domnul Rutherford în siguranță. Ai auzit că a fost atacat ieri pe stradă?

Tipul a dat din cap.

— Eu am fost cel care l-a salvat, a spus Reacher.

— Tu ai fost? Tipul i-a strâns mâna lui Reacher. Mulțumesc. Îmi place domnul Rutherford. Este întotdeauna drăguț cu personalul din clădire. Nu ca unii dintre nemernicii care locuiesc aici. Aș putea să vă spun câteva povești...

— Pun pariu că ai putea, a spus Reacher. Dar după ziua de ieri trebuie să fim foarte atenți. S-ar putea să existe o scurgere. De aceea m-au trimis aici. Ca să văd dacă cineva a schimbat tabăra.

— Nu și eu.

— În mod clar. Dar ceilalți portari? Putem avea încredere în ei?

— Cred că da. În băieții de zi, în orice caz. Pe ceilalți nu-i cunosc atât de bine. Dar domnul Rutherford oricum nu prea iese noaptea. Doar dacă nu lucrează. Atunci stă plecat toată noaptea, uneori, dacă actualizează sistemele sau orice altceva fac tipii ăia de la calculatoare.

— OK, bine. Reacher s-a aplecat în față și i-a făcut semn tipului să se apropie. Acum, iată care e treaba. O să fiu sincer cu tine. Credem că cel care a încercat să-i facă rău domnului

Rutherford ieri va încerca din nou astăzi. Sunt aici pentru a-i opri, dar am nevoie de ajutorul tău. Vreau să faci două lucruri. Ești cu mine?

— Ce două lucruri?

— În primul rând, arată-mi cum pot vedea imaginile de pe camerele de supraveghere din garaj. Apoi, trebuie să-ți iau locul pentru o vreme.

— Poți vedea camerele de aici, a spus tipul. A apăsat bara de spațiu de pe tastatura computerului și ecranul s-a luminat. Acesta era împărțit în nouă dreptunghiuri. Cel din stânga sus arăta strada din fața intrării în garaj. Fiecare dintre celelalte oferea o vedere diferită a interiorului, în culori clare și limpezi. Înregistrează, așa că nu trebuie să mă uit tot timpul, dar o fac când mă plictisesc.

— Sună bine, a spus Reacher. Acum, există un dulap pe undeva?

— Sigur. Tipul a arătat spre o ușă disimulată printre panourile de pe partea laterală a cabinei. Chiar acolo. De ce?

— Aici este partea în care am nevoie să ai încredere în mine. Reacher a așezat geanta de la stația de camioane pe tejghea. Trebuie să fac să pară că te-am luat cu forța, în caz că ceva nu merge bine. Trebuie să îți protejăm acoperirea. Vreau să stai ascuns acolo pentru o vreme și trebuie să te avertizez că ar putea dura câteva ore. Nu știu exact ce fel de program au tipii ăștia. Și trebuie să fac să pară convingător. Avem de-a face cu niște animale. Așa că o să folosesc puțină bandă adezivă. Doar un pic în jurul încheieturilor. Și la glezne. Mai bine îți pun o bucată și pe gură. Îmi pare rău. Știu că nu e plăcut. Dar e singura cale de a-l ține pe dl Rutherford în siguranță.

Speranski se uita cu atenție la o hartă la scară mare, gândindu-se la parcări și la sursele de energie pentru următorul său proiect, când i-a sunat telefonul securizat.

— Două lucruri, spuse vocea de la celălalt capăt al firului. În primul rând, echipa l-a găsit pe omul tău. Legat cu propriile cătușe la locul unde trebuia să îl livreze pe vagabond. Nu mai este pe statul de plată, așa cum ați cerut.

Speranski nu a răspuns.

— În al doilea rând, Rutherford a fost localizat.

— Unde? a spus Speranski.

— În clădirea sa.

— La naiba. Dacă s-a ascuns din nou, ar putea sta acolo săptămâni întregi.

— Nu. Pleacă în după-amiaza asta. Se întoarce la aeroport. Cu propria lui mașina. Pentru că ia ceva cu el.

— Știi asta prin intermediul portarului?

— Corect. Săracul crede că îl ajută pe Rutherford să fie în siguranță.

— Unde e vagabondul?

— Nu se știe.

— Unde e mașina lui Rutherford?

— În garajul clădirii. Avem marca, modelul și numărul de înmatriculare.

— Cunosc garajul clădirii. Este subteran. Închis. Nu-mi place.

— Ambuscadă?

— La asta mă gândesc.

— Așa mi s-a părut și mie.

— Spune-le celor din echipă să fie foarte atenți. Nu ne putem permite un alt spectacol.

Reacher a stat pe scaunul portarului timp de patruzeci de minute, apoi privirea i-a fost atrasă de monitor. Spre dreptunghiul din stânga sus. Cel alimentat de camera de deasupra ușii garajului. Imaginea era ușor neclară pentru a oferi un câmp vizual larg, dar un Suburban negru era totuși un vehicul inconfundabil. Se oprise pe marginea străzii cu zece metri înainte de intrare, suficient de aproape pentru ca Reacher să distingă șuvițele blonde din părul șoferului și al pasagerului. O Toyota albastră a depășit-o și a oprit în fața garajului. O notă scăzută la strategie, s-a gândit Reacher. Timpul fusese fără îndoială scurt, dar tot ar fi trebuit să-și înlocuiască vehiculele.

Reacher a privit cum o femeie a coborât de pe bancheta din spate a Toyottei. Era femeia roșcată de pe alee cu o zi înainte. Reacher a văzut-o cum lucra la tastatură. 1, 2, 3, 4. Același cod de când Rutherford s-a mutat acolo. Mașina a avansat și femeia s-a urcat înapoi. Aceasta a dispărut momentan, apoi a apărut pe următorul segment al ecranului, ieșind din partea de jos a rampei și balansându-se în mijlocul a trei spații libere din zona centrală. Șoferul a coborât. Era femeia pe care o văzuse la volan cu o zi înainte. A doua femeie i s-a alăturat. Apoi, tipul pe care

Reacher îl doborâse. Apoi pe cel pe care îl aruncase prin fereastră.

Cei patru s-au împrăștiat. Au verificat ambele intrări obișnuite și au căutat căi alternative de intrare sau de ieșire. Apoi au localizat mașina lui Rutherford. Un VW Beetle din anii '70, de culoare albă, parcat mai mult sau mai puțin în centrul peretelui din stânga. Era un spațiu gol de fiecare parte a acesteia. Dincolo, în stânga, se afla un Jeep Grand Cherokee. În dreapta, un Ford F150. O configurație bună din punctul de vedere al unei ambuscade. Ambele erau vehicule înalte. Ofereau destulă acoperire. Tipul pe care Reacher îl doborâse a arătat spre fiecare dintre ele pe rând, apoi spre un alt spațiu gol, perpendicular pe peretele îndepărtat. Reacher își dădea seama la ce se gândea tipul. Planul s-a făcut practic de la sine. Șoferul putea să bage Toyota în spațiul de lângă peretele îndepărtat. Un tip se putea ascunde în spatele Jeep-ului. Unul se putea ascunde în spatele Ford-ului. Cealaltă femeie se putea ascunde lângă ușa pietonală, în caz că Rutherford se speria și încerca să fugă înapoi în clădire. În caz contrar, îl vor aștepta să ajungă la mașină. Apoi, Toyota ar fi tras în față. În modul electric, ca și ieri, așa că nu s-ar fi auzit nimic. Nici un avertisment. Cei doi tipi ar ieși. Unul ar deschide portiera. Celălalt l-ar apuca pe Rutherford și l-ar împinge înăuntru. Floare la ureche.

Garajul era un bun aranjament și într-un sens mai larg, de asemenea. Era o locație cunoscută. Nu existau incertitudini cu privire la traseul pe care Rutherford l-ar putea avea dacă ar fi încercat să-l urmărească până la aeroport. Nu existau probleme legate de trafic sau de parcare. O șansă mai mică ca vreun trecător să fie implicat decât dacă ar fi organizat o operațiune pe stradă. Și nu trebuiau să-și facă griji în legătură cu camerele de supraveghere, deoarece aveau un aliat care acoperea stația de monitorizare. Sau cel puțin așa credeau ei.

Garajul era un loc bun, dar nu era perfect. Șansa ca oameni de pe stradă să intre la fața locului era redusă, dar nu eliminată. Rămânea deci posibilitatea unor martori. Și a unor daune colaterale. O posibilitate prea ridicată, după părerea lui Reacher. Dar nu plănuia o ambuscadă. Cei care erau s-au agitat puțin. Arătând cu degetul. Gesticulând cu mâna. Certându-se.

Reacher ar fi vrut ca imaginea să fie mai mare, dar, din câte a putut distinge, tipul pe care îl doborâse era în dezacord cu

șoferul. Ceilalți doi se dăduseră la o parte, rămânând în afara discuției. În cele din urmă, șoferița clătină din cap și arătă spre Beetle-ul lui Rutherford. Și-a pus mâinile în șolduri și a așteptat până când tipul doborât s-a întors la Toyota. A deschis portbagajul acesteia, a scos ceva și l-a dus la VW. În jurul părții din spate a acestuia. A îngenuncheat și a băgat o mână sub mașină. Primul gând al lui Reacher a fost: Bombă. Apoi s-a mai gândit. Cutia era prea mică pentru a conține mult explozibil. Trebuia să fie altceva. Tipul a renunțat la partea de dedesubt și a strecurat dispozitivul în scobitura din centrul aripii bombate din spate a Beetle-ului. Șoferul și-a scos telefonul. A verificat ecranul și a dat din cap. Un dispozitiv de urmărire, și-a dat seama Reacher. O tactică inteligentă. O notă ridicată la strategie.

Reacher a privit Toyota părăsind garajul, apoi și-a îndreptat atenția spre Suburban. În mintea lui era jumate-jumate dacă mașina era acolo ca rezervă, caz în care ar fi plecat în curând, sau dacă urma să aștepte și l-ar fi urmărit pe Rutherford oricum, în caz că ar fi existat o problemă cu dispozitivul de urmărire. Au trecut zece minute. Niciun semn de mișcare. Reacher ar fi vrut să-și observe inamicii în acțiune. Pentru a le evalua competența și capacitatea de decizie. Acum, prudența lor îi oferea o altă oportunitate. Șansa de a agita puțin lucrurile.

Un carton pe care scria *Înapoi în cinci minute* se vedea din grămada dezordonată de lângă monitor. Reacher l-a pescuit, l-a așezat pe blat, apoi și-a luat geanta și s-a îndreptat spre ușa principală. A ieșit pe stradă, a trecut pe lângă mașina lui Marty, a luat-o pe aleea pe care Rutherford o tăiase și s-a întors pentru a se apropia frontal de Suburban. Era la treizeci de metri distanță când tipii din ea l-au zărit. Șoferul a fost primul care a observat. L-a împins pe pasager în coaste. Reacher i-a văzut pe amândoi înțepenind. Și a continuat să meargă. Încet și lin. Brațele libere și bine depărtate pe lângă el. Nu voia să existe neînțelegeri. S-a apropiat la nivelul geamului pasagerului, apoi s-a oprit și a schițat ceea ce spera să fie un zâmbet prietenos, neamenințător. Pasagerul s-a uitat la el o secundă lungă, apoi a coborât geamul.

— Ce vrei? a spus tipul.

— În primul rând, vreau să-mi cer scuze pentru ieri, a spus Reacher. M-am încurcat de ceva ce nu am înțeles. Nu aveam

nicio idee despre ce se întâmpla și am acționat din instinct. Sper că amicii tăi sunt bine. Oricum, de atunci am avut o discuție lungă cu un tip foarte interesant. M-a lămurit în legătură cu câteva lucruri. Cum ar fi ce trebuie să fac dacă vreau să plec întreg din orașul ăsta. Uite cum stă treaba. Știu unde este Rutherford și sunt dispus să ți-l dau pe tavă. Dar va trebui să te miști repede. Nu mai e mult timp. A aranjat cu portarului său să transmită o poveste despre el mergând spre aeroport, dar adevărul este că are un tip pregătit să-l scoată ilegal din țară. Un avion privat. Acte false. Deghizări. Toate cele necesare. Ne întâlnim la cafenea în cinci minute și vă voi explica totul. Doar să nu întârzii. E o chestie care se întâmplă o singură dată. Dacă întârzii, îți va scăpa printre degete pentru totdeauna. Numai că de data asta nu va fi vina mea.

Reacher s-a îndreptat încet până la următoarea intersecție și, de îndată ce a scăpat din raza de vedere a Suburbanului, a luat-o la fugă. A făcut o buclă spre intrarea principală a clădirii lui Rutherford și apoi s-a furișat înapoi pe alee. A îndepărtat ușor perechea de tomberoane și s-a instalat în spațiul pe care îl crease pentru a aștepta. S-a gândit că băieții de la Suburban nu vor spune nimănui imediat ce tocmai auziseră. Era prea nebunesc. Ar fi vrut să dezbată mai întâi între ei. Pentru cel puțin un minut. Probabil că n-au crezut ce spusese Reacher, dar își puteau permite să ignore? Probabil că nu. Ar fi decis că trebuie să verifice. Dar vor trebui să raporteze mai întâi. Oricui ar fi fost cel care le trăgea sforile. Apoi, ar fi fost timpul să facă ceva. Dacă Reacher ar fi fost convingător cu povestea, ar putea abandona garajul. Să pornească mașina și să parcheze lângă cafenea. Spera să nu fi fost atât de convingător. În acest caz, un variantă mai problematică ar fi fost ca băieții să se despartă. Ca unul dintre ei să rămână la post în Suburban, dacă povestea lui Reacher era o stratagemă. Iar cel de-al doilea tip să se îndrepte pe jos spre cafenea, în caz că Reacher spunea adevărul. Nu mai era mult timp, după toate deliberările. Să ajungă acolo înainte de termenul limită era foarte greu. Așa că cel de-al doilea tip ar fi luat-o pe cea mai rapidă cale posibilă. Drumul cel mai scurt. Care era pe alee.

Ceasul din capul lui Reacher arăta patru minute de când se îndepărtase de Suburban. Nimeni nu intrase pe alee. Patru minute și jumătate. Nu a intrat nimeni. Patru și trei sferturi. Apoi

Reacher a auzit pași. Cineva care alerga. Rapid. Eficient. Intenționat. Venind spre el. Reacher a așteptat o clipă, apoi a ieșit dintre tomberoane. Pasagerul din Suburban se afla pe alee, la trei metri distanță. S-a oprit după încă un pas și s-a oprit în același tip de poziție ciudată pe care o folosise cu o zi înainte. Apoi s-a răzgândit. Poate că era vorba de diferența de mărime. Poate că era expresia de pe fața lui Reacher. Poate era amintirea a ceea ce li se întâmplase celor doi camarazi ai săi. Dar, oricare ar fi fost motivul, s-a îndreptat, a întins mâna la spate și a scos un pistol. Un Beretta M9.

— Nu ai de gând să-l predai pe Rutherford, nu-i așa?, a spus el.

— S-ar putea, a spus Reacher. Cu o singură condiție.

— Care este?

— Spune-mi de ce îl urmărești.

Tipul a făcut o pauză.

— El are ceva ce vrem noi.

— Nu mai spune, Sherlock, a spus Reacher. Fii mai specific.

— Nu prea cred. Și nici nu e nevoie să o fac. Pentru că foarte curând te vei ruga să ne spui unde este Rutherford.

— Noi? a spus Reacher. Cine suntem noi?

— Vei afla la momentul potrivit. Tipul a făcut o mișcare de rotație cu pistolul. Acum întoarce-te. Mâinile pe perete. Picioarele larg depărtate. Sunt sigur că ești familiarizați cu rutina.

Tipul stătea la doi metri distanță. Reacher era în afara razei sale de acțiune. Dar Reacher era cu aproape treizeci de centrimetri mai înalt decât el.

— Ai câștigat, a spus Reacher. A început să se întoarcă. Să se miște în sensul acelor de ceasornic. Pivotând pe piciorul drept. Aducându-și piciorul stâng mai aproape de tipul cu arma. Reducând la jumătate distanța dintre ei. A continuat să se rotească până când umărul stâng a fost îndreptat spre la tip. Apoi și-a lansat piciorul, a întins mâna și a apucat partea de jos a țevii. A răsucit arma cu violență departe de corpul său, rupând degetul tipului cu apărătoarea trăgaciului și luxându-i ligamentele de la încheietura mâinii. Tipul a urlat și s-a tras înapoi. Beretta s-a izbit de pământ. S-a uitat în jos la mâna lui. Sângele începea să curgă dintr-o tăietură de deasupra articulației. A început să sugă rana. Apoi s-a concentrat din nou

asupra lui Reacher. A făcut o jumătate de pas înapoi și a aruncat o lovitură de picior la corp, cu piciorul din față, dar în loc să urmeze lovitura a folosit impulsul pentru a se ridica pe vârfuri și a lansat un pumn înspre tâmpla lui Reacher. Reacher s-a aplecat înapoi și a deviat lovitura cu antebrațul. Forța blocării l-a învârtit pe tip, lăsându-i partea stângă expusă. Reacher l-a izbit în rinichi. S-a pregătit pentru o lovitură de picior, dar a renunțat în ultimul moment și a împins pur și simplu șoldul tipului cu piciorul. Tipul s-a clătinat în spate și în lateral, iar picioarele i s-au încurcat și s-a împiedicat singur, aterizând grămadă la baza peretelui îndepărtat.

Reacher a făcut un pas mai aproape și a așteptat ca tipul să stabilească contactul vizual.

— Ce are Rutherford și vrei tu?

Tipul s-a pus în patru labe, apoi s-a ridicat încet în picioare și a rămas acolo o clipă, cocoșat și căzut, ca un om complet învins. Apoi a explodat în față și a aruncat două lovituri rapide și dure pentru a încerca să-l împingă pe Reacher înapoi. A mai aruncat încă două, apoi s-a învârtit, ridicând piciorul drept și țintind spre partea laterală a capului lui Reacher. Ar fi fost o problemă dacă lovitura ar fi nimerit. Poate că nu ar fi avut forța necesară pentru a-l doborî pe Reacher, dar l-ar fi putut încetini. L-ar fi dezorientat. I-ar fi dat tipului o cale de a reveni în luptă. Numai că Reacher nu a dat înapoi. A făcut ceea ce făcea întotdeauna. S-a apropiat de pericol. A văzut cum corpul tipului începea să se răsucească, așa că a făcut un pas și i-a întâlnit piciorul când era doar la înălțimea taliei. A prins tibia tipului între brațul și corpul său și și-a strecurat mâna înapoi pentru a-i prinde glezna. Apoi a ridicat piciorul tipului, lăsându-l să țopăie înainte și înapoi, luptându-se pentru echilibru, cu o expresie de indignare pură pe față.

— Ar trebui să păstrezi mișcările de genul ăsta pentru ora de sport, a spus Reacher. Unde există reguli. Aici afară există doar decizii și consecințe. Ei bine, o singură decizie. Și trebuie să o iei tu. Dacă să-mi spui sau nu ceea ce vreau să știu. Dacă te hotărăști să nu o faci, nu vei mai merge niciodată. Nu fără să șchiopătezi.

Tipul nu a răspuns.

— Gândește-te un moment, a spus Reacher. Ai văzut vreodată o radiografie a unui genunchi? Nu de oase trebuie să-ți faci griji.

Ele se vindecă ușor. Este vorba de toate celelalte părți de care trebuie să ții cont. Ligamentele. Tendoanele. Cartilajele. Dar mai ales ligamentele. Dacă sunt rupte, nu prea serios, și tu ești un sportiv celebru, cu bani nelimitați și acces imediat la un spital, există o șansă la o reparație decentă. Numai că tu nu ești un sportiv de top. Bănuiesc că nu ai bani nelimitați. Și pot să te asigur că dacă piciorul meu se prăbușește pe genunchiul tău cu toată greutatea mea, daunele vor fi mult mai mult decât grave. Asta e al naibii de sigur.

Tipul s-a dat pe spate, încercând să-și elibereze piciorul. Se zbătea cu mâna stângă, încercând să dea o lovitură sau să-i scoată ochii lui Reacher, dar era împiedicat de propriul picior blocat.

— OK, a spus el, gâfâind, când în cele din urmă a renunțat. Bine. Fă ce trebuie să faci. Nu spun niciun cuvânt.

Reacher nu s-a mișcat.

— Haide. Ce mai aștepți? Fă-o și gata.

— Este ultima ta șansă, a spus Reacher. Ce are Rutherford și vrei tu?

— Nu contează ce-mi faci. Nu-ți voi spune niciodată nimic.

— Dacă așa vrei tu, a spus Reacher. Și-a ridicat piciorul drept, l-a ținut nemișcat și l-a privit pe tip în ochi. Apoi a călcat cu putere pe genunchiul piciorului ridicat al tipului. Tipul și-a dat capul pe spate, a închis ochii și a gemut, dar nu a scos niciun cuvânt. Pantoful lui Reacher era solid și greu. Și-a oprit piciorul cu talpa la un centimetru de genunchiul tipului. A făcut o pauză, apoi a coborât piciorul pe pământ. A eliberat piciorul tipului și, simultan, l-a lovit cu pumnul chiar sub ureche. Tipul a căzut în lateral, cu piciorul drept încă întins ca și cum tocmai ar fi lovit o minge, și nu s-a mai mișcat.

Reacher a verificat dacă tipul respira, apoi i-a luat arma. Era bine întreținută și, spre deosebire de cea a lui Marty, era încărcată. Reacher a căutat în hainele tipului. Avea un portofel cu niște bani pe care Reacher i-a luat ca pradă de război, dar nu avea cărți de credit sau acte de identitate sau ceva care să indice un nume sau o adresă. Sau orice fel de cazare temporară. Nu avea muniție de rezervă. Și nimic altceva în buzunare în afară de un telefon. Reacher a apăsat butonul de sub ecranul acestuia și a apărut un mesaj care spunea că amprenta sa nu a fost recunoscută, așa că trebuia să încerce din nou sau să

introducă un cod de acces. A ținut butonul în dreptul degetului mare al tipului inconștient și ecranul s-a aprins. Reacher a atins imaginea unui telefon și a apărut o listă de apeluri. Nu mai era nimic de ieri. Nu existau mesaje vocale. Nici un mesaj text. Iar imaginea unei agende a dezvăluit doar cinci intrări. Toate erau numere. Nici un nume. Reacher și-a pus telefonul în buzunar, și-a strecurat pistolul la brâu și și-a luat geanta din spațiul dintre tomberoane. A scos banda adezivă. I-a legat gleznele tipului. I-a legat mâinile la spate cu bandă adezivă. I-a pus o bandă pe gură. Apoi l-a ridicat pe umăr pe tip și l-a aruncat într-unul din tomberoane.

TREISPREZECE

Suburbanul era încă parcat în același loc când Reacher a ieșit de pe alee. A făcut semn cu ambele brațe pentru a atrage atenția șoferului, apoi i-a făcut semn tipului să i se alăture. Șoferul a clătinat din cap și i-a făcut semn lui Reacher să vină la el. Reacher și-a ridicat mâinile ca și cum ar fi fost exasperat și s-a grăbit pe trotuar până când a ajuns la nivelul ușii pasagerului. Geamul a coborât și Reacher a putut vedea că șoferul ținea în mână un pistol. Un alt Beretta. Probabil și el bine întreținut. Probabil că și încărcat. Îl ținea în mâna stângă, jos în poală, îndreptat în lateral. Nu era o poziție ideală de tragere. Dar asta era compensat de mărimea țintei pe care trebuia să o țintească. Pieptul lui Reacher.

— Vino repede, a spus Reacher, ignorând arma. Pe alee. Prietenul tău are nevoie de ajutor. Aduceți mașina.

— Despre ce vorbești?, a spus șoferul.

— Te-am așteptat la cafenea și, când nu ai apărut, m-am întors să te caut. M-am gândit să o iau pe alee ca să economisesc timp și l-am găsit pe prietenul tău. Era pe jos. Într-o stare proastă. Sângera. Avea o tăietură mare pe frunte. Era inconștient. Respira, dar greu. Probabil că a fost jefuit. Nu avea portofel. Nici telefon.

— Ai sunat la 911?

— Nu am putut. Nu am telefon. De aceea am venit să te iau. Și m-am gândit că, oricum, cu toată situația asta cu calculatoarele, ar fi mai rapid să-l duci tu la spital.

Șoferul a făcut o pauză, apoi a lăsat arma jos.

— În regulă. Arată-mi.

— Haideți. Urmează-mă. Trage pe alee. Apoi îl vei vedea.

Reacher a pornit într-o alergare rapidă, iar după o secundă a auzit un motor pornind în spatele lui. Anvelopele au scârțâit și o clipă mai târziu Suburbanul a trecut pe lângă el. Acesta a continuat să accelereze, apoi a intrat în gura aleii, fără să semnalizeze. Reacher l-a ajuns din urmă și s-a strecurat pe lângă partea pasagerului. Șoferul a coborât, cu pistolul în mână, și i s-a alăturat lui Reacher în partea din față a vehiculului.

— Unde este? a spus șoferul. Nu-l văd.

— Am uitat, a spus Reacher. L-am pus în tomberonul de gunoi. Cel de departe. Ca să-l țin în siguranță. Nu știam dacă mă mai aștepți sau cât timp va dura să te găsesc.

Șoferul și-a ridicat pistolul spre pieptul lui Reacher.

— Ai uitat?

— Ce? a spus Reacher. Nu ai uitat niciodată nimic?

— În regulă. Șoferul a ridicat pistolul spre capul lui Reacher. Cu spatele la perete. Ține-ți mâinile la vedere. A așteptat ca Reacher să se conformeze, apoi a înaintat spre tomberon. Nu te mișca. A ridicat capacul cu mâna liberă și a aruncat o privire înăuntru. Reacher a așteptat o clipă ca el să înregistreze starea în care se afla amicul său, apoi a înaintat și a scos pistolul de la brâu. A rotit-o în așa fel încât să o țină de țeavă și a învârtit-o într-un arc lateral rapid. Tocul s-a izbit în cotul șoferului.

Șoferul și-a scăpat propria armă și capacul tomberonului, care i s-a prăbușit pe un genunchi. Reacher a trecut arma în mâna stângă, și-a încolăcit mâna dreaptă în jurul părții laterale a capului tipului și l-a izbit de tomberon. Apoi l-a apucat de partea din față a cămășii, l-a ridicat pe jumătate și l-a lăsat să cadă în poziție așezată, cu spatele lipit de metal. Corpul lui era la fel de moale ca o păpușă de cârpă. Reacher a așteptat o clipă pentru a se asigura că era conștient, apoi a înfipt pistolul în gura tipului.

— Am să-ți pun o întrebare, a spus Reacher. Îți dau cinci secunde să te gândești la ea, apoi voi scoate arma. Dacă îmi dai răspunsul corect, te voi lăsa să-ți pescuiești amicul din gunoi și voi pleca. Dă-mi orice alt răspuns decât cel corect și-ți pun pistolul înapoi în gură și-ți zbor creierii. Ne-am înțeles?

Șoferul a făcut ochii mari și a făcut tot posibilul să dea din cap.

— Ce are Rutherford și vrei tu? Reacher a ridicat degetul mare și fiecare deget de la mâna dreaptă, pe rând, la intervale de o secundă, apoi a scos pistolul.

— Dă-i drumul. Șoferul și-a ridicat bărbia. Împușcă-mă. Nu mai pierde timpul. Nu există nimic din ceea ce poți spune sau face care să mă facă să-ți spun despre ce este vorba.

— Ai prefera să renunți la viața ta decât la o mică informație? a spus Reacher. Mi se pare o alegere proastă.

— Nu este vorba doar de viața mea. Am o soție. Un frate. Știu ce s-ar întâmpla cu ei. Haide. A deschis gura, s-a aplecat înainte și a apucat țeava cu dinții. Fă-o.

Reacher a retras pistolul și l-a lovit pe șofer în partea laterală a capului cu mâna dreaptă, lăsându-l inconștient. A recuperat pistolul scăpat, l-a verificat, a băgat ambele arme la brâu, apoi a

început să scotocească prin buzunarele tipului. Conținutul nu s-a dovedit a fi mai satisfăcător decât cel al pasagerului. Nu avea cărți de credit. Nimic cu un nume sau o adresă. Nici muniție de rezervă. Telefonul său fusese folosit mai recent, dar nu conținea nume sau informații personale.

Reacher a luat banii, la fel ca înainte, l-a legat cu bandă adezivă la glezne, încheieturi și gură și l-a aruncat în celălalt tomberon. Apoi s-a întors spre Suburban. A verificat torpedoul. Parasolarele. Buzunarele ușilor. Sub scaune. Sub covorașele de podea. În portbagaj. În jurul roții de rezervă, a cricului și a micii truse cu scule. Sub capotă. În spatele roților. Și nu a găsit nimic. Nici măcar un bănuț sau un ambalaj de bomboane aruncat. Oricine ar fi fost tipii ăștia, erau foarte meticuloși. Asta era sigur.

Reacher a închis capota și portbagajul și toate ușile, în afară de cea a șoferului. A fost tentat să se urce înăuntru. Să ia vehiculul. În parte pentru că ar putea fi util. Și în parte pentru a priva inamicul de un bun valoros. Dar îl văzuse pe unul din aceeași echipă punând un dispozitiv de urmărire pe Beetle-ul lui Rutherford. Asta însemna că exista riscul ca ei să folosească aceeași tehnologie pe propriile lor vehicule. Așa că s-a asigurat că cheia era în contact și a lăsat Suburbanul acolo.

Cineva lăsase pe tejgheaua recepției un teanc de pliante care făceau reclamă la un serviciu de livrare de pizza, dar în rest holul clădirii lui Rutherford părea netulburat, când Reacher s-a întors. Începea să i se facă din nou foame, așa că a băgat un pliant în buzunarul de la spate, apoi s-a apropiat de ușa dulapului. S-a pregătit în caz că portarul ar fi folosit timpul pentru a se gândi. Dacă a înțeles șiretlicul. Apoi a deschis încuietoarea. Și l-a găsit pe tip stând pe podea cu genunchii pe lângă umeri. Și-a micșorat ochii datorită luminii bruște, apoi l-a recunoscut pe Reacher și a încercat să vorbească, dar vocea îi era ininteligibilă prin banda lucioasă.

— Vești bune, a spus Reacher. L-a apucat de mâini și l-a ridicat în picioare, apoi și-a scos cuțitul cel mai mic și a început să taie banda pentru a-l elibera. Alarmă falsă. Nu există nicio amenințare la adresa domnului Rutherford. Nu astăzi. Este în perfectă siguranță. Deocamdată. Deși nu se simte prea bine. Tocmai a sunat. Și-a amânat din nou călătoria. Va sta în apartamentul lui câteva zile până se va simți mai bine. Nu vrea

să primească vizitatori sau să fie întrerupt. Mă duc să văd dacă are nevoie de ceva, apoi mă întorc la Nashville. A fost o plăcere să te cunosc. Continuă să-ți faci treaba așa cum trebuie.

Reacher s-a gândit că dacă vecinul lui Rutherford putea să petreacă jumătate de an departe, în croaziere, trebuie să fie un tip mai în vârstă. Pensionat. Cu mult timp liber. Și cu mulți ani în care a acumulat vechituri. Reacher și-a imaginat un apartament înțesat cu mobilă de doi bani. Perdele înflorate. Poze cu copii. Probabil nepoți. Dar când Rutherford a deschis ușa și a făcut un pas înapoi, Reacher a văzut un spațiu mare, aproape gol. Toți pereții despărțitori fuseseră îndepărtați. Pereții exteriori fuseseră vopsiți în alb strălucitor. Podeaua era acoperită cu beton gri deschis, care fusese lustruit pentru a se potrivi cu blaturile din bucătărie. Jaluzelele din aluminiu, înclinate pentru a permite soarelui de după-amiază să intre, acopereau ferestrele. Măsuța de cafea avea un blat de sticlă în formă de romb cu un suport de lemn curbat, în loc de picioare obișnuite. Restul mobilierului era numai crom și piele neagră. Reacher văzuse poze cu lucruri asemănătoare într-o revistă despre designerii de la jumătatea secolului trecut. Existau corpuri din lemn de nuc lustruit, cu uși încastrate în ele, care despărțeau ultima treime a camerei. Ceva care semăna cu un ou metalic uriaș făcut din panouri nituite, așezat pe un trepied din lemn negru. Și un set de rafturi din lemn deschis. Fiecare dintre ele avea o lungime aparent aleatorie, dar Reacher și-a dat seama că erau probabil atent calculate pentru a crea un fel de efect. Păreau să plutească lângă perete, în loc să fie fixate cu console sau suporturi, și țineau o selecție rară de obiecte aleatorii. De genul celor care, fără îndoială, erau declarate artă de către cei care le vindeau.

— Ce părere ai? a spus Rutherford.

— Nu știu, a spus Reacher. Este o casă? Sau o sală de expoziție?

— O casă. A fost a lui Mitch de ani de zile. Deși mai are și alte câteva. Și nu a arătat întotdeauna așa. A renovat-o complet anul trecut. Are niște lucruri foarte mișto acum. Vezi asta? Rutherford a arătat cu degetul spre ou. A venit de la o fabrică de becuri. Din Germania. L-au folosit pentru a testa etanșarea vidului din interiorul becurilor de sticlă. Acum Mitch îl folosește

pentru a-și păstra whisky-ul. Rutherford a traversat și a deschis o ușă amplasată în partea din față a oului. Înăuntru se aflau patru decantoare de cristal pline cu lichid auriu și opt pahare butucănoase. Gândește-te de două ori înainte de a te servi, totuși. Cel mai ieftin sortiment costă douăzeci de mii de dolari sticla.

— O să mă limitez la cafea, a spus Reacher. Presupunând că prietenul tău are ceva atât de banal.

— Și eu, a spus Rutherford. A traversat spre zona bucătăriei și a deschis un dulap de perete care conținea o imensă mașină strălucitoare, plină de butoane, manometre și pârghii. Dacă reușesc să-mi dau seama cum funcționează chestia asta.

Reacher s-a deplasat în centrul camerei.

— Credeam că ai spus că ai cheile ca să poți uda plantele prietenului tău.

— Corect. Rutherford a dat din cap.

— Ce s-a întâmplat? Ai uitat? Au murit?

— Nu. Bineînțeles că nu. Mitch m-ar omorî. Sunt acolo, pe raft. Sunt ca și noi. Rutherford a arătat cu degetul spre un rând de trei ghivece în miniatură pe raftul din stânga ferestrei din sufragerie. Fiecare dintre ele conținea o tulpină zbârcită, ca un trunchi de copac micuț în descompunere.

— Chestiile astea sunt vii? a spus Reacher.

— Perechea exterioară este veche de peste o sută de ani. Cealaltă este mai tânără. Mitch a spus că are în jur de șaizeci de ani, cred. Provin dintr-o pădure de la poalele muntelui Fuji, în Japonia. Este singurul loc din lume în care cresc. Aceeași familie le îngrijește de generații întregi.

— Prietenul tău are gusturi interesante. Cu ce se ocupă?

— Lucrează în IT, ca și mine. Rutherford a făcut o pauză și o expresie de tristețe autentică i s-a așternut pe față. Numai că ideea lui de un milion de dolari chiar a funcționat. Spre deosebire de gunoiul în care mi-am pus speranțele.

Reacher s-a așezat pe una dintre canapele și a așteptat ca Rutherford să-și termine lupta de care pe care cu automatul de cafea.

— Rusty, trebuie să vorbim despre ceva serios acum. Oamenii care vin după tine au mușcat momeala că te-ai dus cu mașina la aeroport. Au apărut în garajul tău. Dar au ratat ocazia de a-ți

întinde o cursă. A fost alegerea corectă în aceste circumstanțe. În schimb, au plantat un dispozitiv de urmărire pe mașina ta.

— Dar nu mă duc la aeroport. Rutherford a pus cănile pe măsuța de cafea și s-a așezat pe cealaltă canapea. Ce vor face când mașina mea nu se va mai mișca?

— Nu știu. Depinde de cât de răbdători vor fi. Și de urgența problemei pe care încearcă să o rezolve. Părerea mea este că nu va mai dura mult până când vor veni să te caute. Dar am putea evita asta dacă ne putem da seama ce vor. Vreau să-ți concentrezi toată atenția asupra răspunsului la această întrebare.

Rutherford a clătinat din cap.

— Ți-am spus deja. Nu am nimic din ceea ce ar putea dori cineva.

— Există două scenarii posibile aici, a spus Reacher. Ai acest lucru și nu-ți dai seama de asta. Sau ei cred că îl ai, dar tu nu-l ai. Cu prima variantă ne putem descurca. Opțiunea a doua reprezintă o provocare mai mare. Așa că iată ce vreau să faci. Termină-ți cafeaua. Apoi întinde-te pe spate. Închideți ochii. Și alege o zi. Să zicem, lunea din săptămâna de dinainte să înceapă chestia cu *ransomware*-ul. Spune-mi tot ce ai făcut din momentul în care ai deschis ochii dimineața până când ai adormit în acea noapte. Fiecare detaliu. Oricât de banal ar fi. Nu se știe niciodată ce ar putea declanșa o conexiune.

— Bine. Rutherford a luat o înghițitură de cafea, apoi și-a scos pantofii și și-a urcat picioarele pe pernă. O să încerc. Dar nu sunt sigur că va fi de ajutor.

— Trebuie să te concentrezi, a spus Reacher. Fără distrageri, așa că închide-ți telefonul.

Telefonul lui Rutherford a început să sune.

— Ignoră-l, a spus Reacher.

Rutherford îl scotea deja din buzunar. A verificat ecranul și l-a ridicat pentru ca Reacher să-l vadă. Pe el scria *Portarul*.

— I-am spus să nu te deranjeze, a spus Reacher. Ignoră-l.

— Nu pot. Și dacă sunt tipii ăia care vin să mă ia? Ai spus că o vor face. Și dacă încearcă să mă avertizeze? Trebuie să verific.

Rutherford a apăsat butonul difuzorului și a pus telefonul pe masă.

— Domnule Rutherford? Îmi pare rău că vă deranjez, domnule. Știu că nu vă simțiți bine. Dar trebuie să vă anunț. A venit

cineva să vă vadă. I-am spus că nu, dar a trecut pe lângă mine. Urcă deja. Și e supărată că am încercat să o opresc.

Rutherford a închis, apoi a traversat spre ușă și a apăsat ochiul pe vizor.

— Nu e nimeni acolo. Nu încă. Trebuie să fie una dintre femeile de ieri. Cea care supraveghea clădirea. Probabil că a aflat care este apartamentul meu. Vine să mă ia. Ce ne vom face?

— Nu trebuie să facem nimic, a spus Reacher. Nimeni nu știe că suntem aici.

— Așa este. Rutherford a respirat adânc. Am putea să stăm ascunși. Să așteptăm ca ea să plece.

— Am putea. Să evităm o confruntare într-un spațiu public restrâns. Și să introducem niște informații eronate în procesul lor de luare a deciziilor. Două rezultate bune cu niciun efort din partea noastră.

— Bine. Să facem asta. Rutherford s-a întors de la ușă și o clipă mai târziu fața lui s-a încrețit de panică. Așteptați. Ce se întâmplă dacă intră înăuntru? Ar putea forța încuietorile.

— Tot este bine. Ne-am putea alătura ei. Să-i punem câteva întrebări. Și după aceea am avea o acoperire perfectă. Te-ai întors după ce ai gunoiul și ai găsit un intrus în apartamentul tău. Ea a încercat să fugă. A alunecat. Și s-a lovit la cap. Tragic, dar genul de lucru care se poate întâmpla când alegi o viață de criminal.

— Nu am putut... Șșșt. Vine cineva. Rutherford și-a apăsat din nou ochiul pe vizor. Este... Dumnezeule.

A deschis ușa și a ieșit, în șosete. Reacher a văzut o femeie pe cealaltă parte a coridorului. Era cu fața în altă parte, gata să sune la soneria lui Rutherford. Avea părul de aceeași culoare ca șoferița Toyotei. Avea aceeași lungime. Avea aceeași înălțime. Dar hainele ei erau diferite. Purta un costum gri deschis. Iar Reacher nu i-a recunoscut chipul.

— Sarah! Rutherford și-a întins brațele larg. Mă bucur atât de mult să te văd. Ce cauți aici?

— Mi-am făcut griji pentru tine. Femeia l-a tras pe Rutherford într-o îmbrățișare atât de strânsă încât părea că încearcă să-i rupă spatele. Nu ai mai sunat. Nu ai mai răspuns la telefon. Ți-am lăsat tot felul de mesaje. Apoi am auzit ce s-a întâmplat cu slujba ta.

— Nu am primit niciun mesaj. Probabil că m-ai sunat pe telefonul de la serviciu. Nenorociții l-au luat când m-au concediat. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun. Trebuia să te sun.

— Ești bine?

— Da. Am fost deprimat o vreme, dar acum mă simt mult mai bine.

— Bine. Pentru că e ceva despre care trebuie să vorbim. Ar putea fi ceva important. Geanta uriașă a femeii îi alunecă de pe umăr și, în timp ce o ridica la loc, își întoarse capul și îl zări pe Reacher stând în ușa de vizavi. Oh. Bună ziua. Tu trebuie să fii Mitch. Am auzit multe despre tine.

— De fapt, nu, a spus Rutherford. Mitch este plecat. El este Jack Reacher. Reacher, ea este prietena mea Sarah Sands. Cea despre care ți-am povestit. Sarah a lucrat cu mine la *Cerberus*.

Rutherford făcu încă o carafă de cafea, în timp ce Sands își porni laptopul și îl ascultă pe Reacher făcând un rezumat al evenimentelor, de când ajunsese în oraș.

— Nu-mi place asta. Sands îl luă de mână pe Rutherford când acesta îi puse ceașca pe masă și se uită la el. Nu-mi place deloc asta. Cineva încearcă să te răpească? Asta nu e în regulă. Biroul ar trebui să se ocupe de asta. Trebuie să te ținem în siguranță.

— Asta le-a spus Reacher polițiștilor ieri, dar nu au fost prea impresionați. Rutherford s-a așezat lângă Sands. Sunt încă o *persona non grata* pe aici.

— Dar tu, Sarah?, a spus Reacher. Mai ai contacte din perioada când erai la FBI? Cineva care ar putea să aprindă focul?

— Poate, a spus Sands. Încă mai cunosc câteva persoane. Aș putea da niște telefoane. Poate măcar să aprind câteva scântei. Ai idee ce are Rusty și ce vor ei, oricine ar fi ei?

— Încă încercăm să ne dăm seama de asta.

— Poate că vă pot ajuta. Pun pariu că vor același lucru pe care am venit să-l obțin și eu. Sistemul pe care l-am creat. Sau o parte din el, cel puțin.

— De ce ar vrea cineva acel gunoi? Rutherford s-a lăsat pe spate. Nu a funcționat.

— Nu a funcționat așa cum am sperat. Asta e adevărat. Dar asta nu înseamnă că a fost un eșec total. Ceva ce ai spus când a

avut loc atacul cibernetic nu prea avea sens pentru mine, Rusty. M-a intrigat. Așa că am făcut mai multe simulări și cred că am găsit ceva.

— Că totul a fost o mare pierdere de timp? a spus Rutherford. Că ar fi fost mai bine să creăm o aplicație de cuvinte încrucișate pentru cei care învață swahili?

— Nu-mi vine să cred că nu ți-ai dat seama de asta, a spus Sands. Este un indiciu uriaș chiar acolo, în copia ta de rezervă.

— Nu. Nu e nimic în copie. Nimic nu s-a suprascris pe ceea ce era deja acolo, pe orice servere de mâna a doua, de rahat, pe care le-am folosit.

— Tocmai asta e și ideea.

— Oh, Doamne. Rutherford s-a ridicat în picioare și și-a apăsat palma pe frunte. Sarah, te iubesc.

— Deci sistemul tău a funcționat? Reacher a luat o înghițitură de cafea. Ai spus că nu a funcționat.

— Corect, a spus Rutherford. Nu a funcționat.

— Atunci de ce l-ar vrea cineva? a spus Reacher.

— Totul se reduce la modul în care funcționează *ransomware*-ul, a spus Sands. Atacurile nu au loc dintr-o dată. Imaginează-ți că o rețea de calculatoare este ca o fortăreață inamică. Dacă vrei să o capturezi, nu arunci o grenadă peste zid și speri ca soldații să fie toți uciși. Începi prin a-ți infiltra cel mai bun om. Îl strecori pe lângă apărare și îl lași să se furișeze înăuntru pentru o vreme. Afli cum stă treaba. El desenează hărți pentru când va sosi forța ta principală. Află unde sunt ascunse toate lucrurile bune. Și vede dacă sunt capcane de evitat. În cazul nostru, în loc de capcane să zicem copiile de rezervă. Copiile de rezervă sunt kryptonita pentru *ransomware*. Nu are rost să blochezi o grămadă de date dacă victima ta are o copie curată. Pur și simplu ți-ar râde în nas. Și asta e o mare problemă, pentru că unele dintre aceste grupuri sunt în joc atât pentru prestigiu, cât și pentru bani. Așa că, dacă găsesc vreo copie de rezervă - care de obicei sunt conectate doar pentru scurt timp pentru a capta o imagine instantanee a oricăror modificări recente și apoi sunt scoase din rețea sau chiar în afara site-ului pentru a fi păstrate în siguranță -, ele implementează imediat un tip special de program. Un tip deosebit de viclean. Îl numim “trident” pentru că face trei lucruri deodată. În primul rând, distruge toate datele care au fost deja salvate. Sunt fie șterse, fie înlocuite cu

pornografie sau mesaje de batjocură, sau lucruri de genul acesta. În al doilea rând, împiedică salvarea de noi copii de rezervă. În al treilea rând, trimite semnale false către sistemul de management al organizației, spunând că totul funcționează bine. În acest fel, evită să alerteze pe cineva despre ceea ce se întâmplă și mărește impactul loviturii atunci când sistemele principale se blochează și se postează cererea de răscumpărare.

— Dar copiile de rezervă nu au fost șterse, a spus Reacher. 'Sau suprascrise cu pornografie. Nu-i așa?

— Nu, a spus Rutherford. Ceva a împiedicat ca asta să se întâmple. Dar nimic nou nu a fost salvat. Și s-au trimis rapoarte de management false. De aceea am crezut că vom fi bine după atac. Și de aceea am fost atât de șocat când nu a fost așa.

— *Cerberus* a intervenit, a spus Sands. A rupt un vârf al tridentului. Este singura explicație. Am făcut simulări folosind cópii ale celui mai recent *ransomware* pe care l-am întâlnit, și aici lucrurile devin interesante pentru cei care îl urmăresc pe Rusty. În opt din nouă teste, nu numai că datele existente nu au fost atinse, dar un fragment din codul malițios a fost păstrat pe sistemul de backup. Acesta a fost cumva prins de *Cerberus* când a oprit ștergerea discului.

— Destul de mult pentru a debloca computerele din oraș? a spus Reacher.

— Nu, a spus Sands. Nu funcționează în felul ăsta. Dar ar putea dezvălui cine este responsabil. E ca atunci când un spărgător de bănci poartă o mască, dar camerele de supraveghere îi surprind tatuajele găștii din care face parte.

— Probabil că acesta este motivul pentru care tipii ăștia încearcă să pună mâna pe *Cerberus*, a spus Rutherford. Probabil că au analizat hărțile sistemului pe care le-a trimis *ransomware*-ul. Au văzut ceva ce nu au recunoscut - *Cerberus*. Și și-au dat seama ce poate face. Poate că au coroborat asta împreună cu articolele din presă despre faptul că datele vechi sunt singurele care au supraviețuit. Ar fi trebuit să vedeți titlurile. *Răspunsul la răscumpărare al lui Rusty Rutherford* a fost favoritul meu. Dar noi avem un alt motiv pentru care vrem *Cerberus*. Poate milioane de motive diferite. Nu-i așa, Sarah?

— De aceea sunt aici, spuse Sands. Mai există încă viață în câinele de pază. Nu este produsul care am crezut că va fi. Evident, nu împiedică atacurile ransomware să aibă loc. Dar,

dacă protejează datele salvate, este cel mai bun lucru care se poate întâmpla. O mulțime de organizații ar plăti o mulțime de bani pentru asta. Tot ce ne trebuie sunt serverele pe care le foloseai. Testele de referință sunt bune, dar trebuie să ne asigurăm că sistemul nostru a salvat cu adevărat datele vechi. Nu o defecțiune a sistemului nostru. Așa că hai să mergem să le luăm.

— Nu le putem lua. Rutherford s-a lăsat la loc. Când am crezut că sistemul a cedat, am aruncat totul la gunoi.

PAISPREZECE

Speranski se afla în biroul său, răsfoind cataloagele unor angrosiști de produse electrice, încercând să găsească cel mai apropiat lucru de un proiector antiaerian din Al Doilea Război Mondial, când telefonul securizat a sunat din nou.

— Am avut dreptate, a spus vocea de la capătul firului. A fost o ambuscadă.

— Cât de gravă? a spus Speranski.

— Putea fi mai rău. Echipa principală, patru persoane, a intrat în garaj. Au identificat situația, au plasat un dispozitiv de urmărire pe mașina lui Rutherford și au ieșit nevătămați. Vagabondul i-a prins pe cei doi tipi care au rămas afară.

— Sunt morți?

— Nu. Dar vor fi scoși din joc pentru o vreme. I-a bătut destul de bine. Și unul dintre ei a fost mușcat de un șobolan înainte de a fi găsit. Au fost lăsați în câteva tomberoane.

— Centrul știe?

— Da. Dar nu îți face griji. Poliția nu s-a implicat. Nici un membru al publicului nu a văzut nimic. Nu a fost atrasă nicio atenție. Ei nu vor să oprească totul. Dar fac o schimbare.

— Ce fel de schimbare?'

— Vor aduce pe cineva. Denisov. Restul echipei este retrasă la supraveghere doar până la sosirea lui.

Speranski făcu o pauză. Nu lucrase niciodată cu Denisov. Dar auzise de el. Denisov începuse ca anchetator. Poligraful uman, așa i se spunea. Datorită înfățișării sale. Și din cauza temperamentului său. Abilitatea lui de a dezlega limbile. Și a intestinelor.

— Credeam că Denisov nu mai era folosit pe teren, a spus Speranski. Prea multe rezultate nefavorabile.

— Ba da, este, spuse vocea. A fost în Cecenia în ultimii cinci ani. Își lărgește repertoriul. Lucrând la autodisciplina sa. Acum este reabilitat. S-a întors în grațiile oamenilor care contează.

— Și îi dau drumul pe Rutherford? Nu e prea mult pentru Rutherford?

— Pe vagabond. Restul echipei poate continua cu Rutherford, ca înainte.

— Stai puțin. Sands s-a îndreptat spre fereastră, apoi s-a întors cu fața la Rutherford. Cum ai putut să arunci o întreagă matrice de servere la gunoi? Câte foloseai?

— Opt. Rutherford s-a uitat la podea. Cred că nu le-am aruncat la propriu la gunoi. Într-un fel le-am aruncat la gunoi.

— Ce le-ai făcut?

— Ei bine, în primul rând, sticla de la ușa dulapului s-a spart când am trântit-o. Am făcut asta când mi-am dat seama că nu a funcționat copia de rezervă. Apoi am smuls toate cablurile. Am vrut să arunc totul în tomberonul de afară, dar când am încercat să îl târăsc până la ușă, piciorul dulapului a rămas blocat acolo unde o parte din podeaua ridicată se desprinsese, așa că l-am lăsat. Apoi m-am întors și am lipit un bilet pe care scria că este pentru gunoi.

— Asta a fost înainte de a fi concediat?

— Da. În ziua atacului.

— Dulapul era încă acolo în ziua în care ai plecat?.

Rutherford a ridicat din umeri.

— Habar n-am. Nu m-am mai întors în sala computerelor după acea zi. N-avea rost. Nimic nu funcționa. De fapt, m-am gândit să verific în ultima mea zi, dar am fost acolo doar zece minute înainte ca ei să-mi dea scrisoarea.

— Nu te-a înlocuit nimeni?

— Nu încă. Rutherford și-a ridicat capul. Slujba asta nu prea e o mare atracție. Nimic nu funcționează. Titlul este șef de departament, dar abia nu prea mai există un departament de condus. Mai sunt doar doi angajați. Unul este cu jumătate de normă. Și amândoi sunt concediați până când rețeaua este reparată.

— Deci, care sunt șansele ca cineva să fi văzut biletul în care se spunea să distrugă echipamentul? Și apoi să fi făcut ceva în acest sens?

— Probabil că sunt destul de mici.

— Deci ar putea fi încă acolo?

— S-ar putea să fie.

— Haideți, atunci. Ce mai așteptăm? Să mergem să vedem.

— Nu are rost. Nu putem intra. M-au obligat să-mi las cartela de acces.

— Rusty, serios! Gândește-te la asta. Ce mi-am petrecut ultimul deceniu făcând? Nu există o ușă încuiată pentru un

agent FBI. Și nu va fi nimeni acolo. Sistemul de securitate e oprit. Dulapul ar putea la fel de bine să stea pe trotuar, așteptând să îl ridicăm noi.

— Cum îl vom muta?

— Nu va fi o dificultate. Trebuie să existe cărucioare în camera de recepție. Cum altfel a fost adus când a fost livrat prima dată?

— Adică, cum îl vom aduce înapoi aici? Nu încape în mașina mea.

— De aceea am închiriat o dubiță. Dar nu îl vom aduce aici. Nu cu oamenii care supraveghează clădirea și cu portarii care îți raportează fiecare mișcare. Vom închiria un spațiu de depozitare pentru noaptea asta. O să-l ascundem acolo. Iar mâine vom închiria un spațiu de birouri. Sau chiar o cameră de motel. Vom avea nevoie de curent. Și spațiu pentru a lucra. Și intimitate.

Planul era simplu. Sands urma să plece prima și să se oprească în hol. Îi va cere scuze portarului pentru bruscheța de mai devreme și va menționa că prietenul ei se simțea mult mai bine. Atât de bine încât voia să iasă la o plimbare cu mașina. Reacher și Rutherford i-ar fi dat timp să trimită mesajul. Apoi s-ar fi îndreptat spre garaj. Ar fi luat Beetle-ul lui Rutherford. Reacher ar fi condus. Ar lua-o pe aleea cu tomberoane, mișcându-se suficient de încet pentru ca Rutherford să sară afară, să se ascundă și să aștepte ca Sands să-l ia. Apoi, Reacher ar continua să se plimbe cu Beetle-ul, trăgând Toyota după el ca pe o frânghie invizibilă, și le-ar da lui Rutherford și Sands o trecere liberă spre și dinspre clădirea IT a orașului.

Niciun plan nu supraviețuiește primului contact cu inamicul.

Sau, în acest caz, dorința lui Reacher de contact.

A început să străbată fără țintă străzile orașului, așa cum ar face-o o persoană care nu și-ar da seama că are un dispozitiv de urmărire atașat de aripă și ar încerca să depisteze pe cineva care îl urmărește. Nu se simțea confortabil, chiar și cu scaunul rabatat până în spate. Pedalele care ieșeau din podea erau rigide și incomode. Nu era suficient loc pentru picioarele lui. Cutia de viteze manuală era enervantă, iar virajele frecvente necesitau ceea ce părea a fi schimbări constante de viteze. Dar, mai presus de toate, lui Reacher nu-i plăcea să creadă că era urmărit. Îi plăcea să-și poată simți urmăritorii. Să-i vadă în mintea lui ca pe niște puncte în mișcare pe o hartă. Se simțea

aruncat în derivă. Mai puțin ca și cum frânghia de remorcare ar fi fost invizibilă. Mai mult ca și cum nu ar fi existat niciodată.

Reacher a verificat indicatorul de combustibil al VW-ului. Era aproape gol. Era mereu surprins cât de des eșuau civilii să își reumple autovehiculele după ce le conduceau. Ce rost are un echipament care nu este întreținut și pregătit pentru utilizare? A clătinat din cap și a schimbat cursul spre stația de camioane pe care o vizitase mai devreme cu Rutherford. A ales pompa cea mai apropiată de clădirea principală și s-a apropiat de aceasta din partea dreaptă, astfel încât nimeni care privea de pe șosea să nu aibă o vedere clară asupra scaunului pasagerului. Apoi a încuiat mașina și a intrat înăuntru.

Reacher a început cu raionul de îmbrăcăminte. De obicei nu se schimba de două ori într-o zi, dar condițiile erau în mișcare. Acționarea în întuneric era acum în cărți, așa că să devină cât mai invizibil era o prioritate. A ales o pereche de pantaloni negri și un hanorac negru, a plătit și s-a dus la toaletă să se schimbe. Apoi s-a întors în raionul de îmbrăcăminte și a luat de pe raft un pachet cu trei tricouri. A luat o hartă, o lanternă și un bidon de benzină de la raionul auto. Un pachet de douăsprezece sticle de apă din raionul de băuturi răcoritoare. A umplut un recipient de un litru cu genul de cafea extra-cafeinizată pe care o beau camionagiii când trebuie să conducă toată noaptea. Iar la casa de marcat a adăugat două brichete și a plătit în avans pentru multă benzină.

Înapoi afară, Reacher și-a aranjat noile obiecte. Toate celelalte lucruri, în afară de cafea și bidonul de benzină, au fost puse pe podea, pe partea pasagerului, împreună cu cuțitul mai mare și banda adezivă pe care o cumpărase mai devreme. A pus cuțitul mai mic și brichetele în buzunar și a băgat la brâu armele pe care le capturase. A umplut rezervorul lui Beetle și a umplut și bidonul. A depozitat bidonul în portbagaj. A verificat harta pentru a vedea dacă exista o cale de a se alătura traseului pe care Marty îl urmase în acea dimineață, fără să treacă din nou prin oraș. A găsit una care făcea o buclă spre vest. Apoi a intrat înapoi în mașină și a pornit la drum.

Pe hartă, drumul era reprezentat de o linie neagră și groasă. Sugera ceva larg. Substanțial. În linii mari echivalent ca lărgime cu cel pe care Reacher o luase în drum spre popasul de camioane. S-a dovedit a fi o greșeală a cartografului. În

realitate, drumul era puțin mai mare decât o potecă. Reacher și-a imaginat muncitori agricoli care îl parcurseseră la început, inițial cu cai și căruțe, apoi îl măriseră cu tractoare și remorci, până când, în cele din urmă, ţinutul îl luase în custodie. L-a lărgit puțin. L-a îndreptat. A adăugat un strat sărăcăcios de asfalt. Poate că a trimis ocazional o echipă de întreținere pentru a îngriji panglica aspră și pietroasă de asfalt pârjolit care se întorcea în curbe bruște și șerpuia printre câmpuri și câte o pădurice firavă. Reacher a luat-o ușor. Voia să reducă la minimum schimbările de viteze. Și nu voia să-și încheie noaptea într-un șanț.

În cele din urmă, drumul l-a dus la traseul pe care îl folosise Marty, la sud de oraș. Lumina zilei se estompa rapid, iar traficul, care fusese subțire la începutul zilei, era acum inexistent. Reacher își verifica oglinda la fiecare câteva secunde. Nu era niciun semn de mașină în spatele lui. Nici o sclipire a soarelui care apunea pe un parbriz. Nici urmă de faruri. Reacher a ajuns la o porțiune lungă și dreaptă, așa că a apăsat pedala de accelerație până la podea. Motorul a zăngănit și a mârâit în spatele lui. Volanul zvâcnea și pulsa. A menținut viteza cât a îndrăznit și a frânat la intrarea în următoarea curbă. A întârziat cu o fracțiune de secundă. Mașina s-a clătinat și a derapat. Anvelopele înguste au scârțâit. A ieșit în următoarea linie dreaptă pe jumătate pe partea greșită a drumului, a corectat cursul și a încetinit până la viteza de croazieră. Și-a verificat oglinda. Nu era niciun semn de mașină în spatele lui. A trecut pe lângă locul unde oprise Marty. Și-a verificat oglinda. Nu era niciun semn de mașină. A văzut intrarea în câmpul pe care îl traversase. Nu era niciun semn de mașină. A accelerat pe sub un pod care fusese folosit cândva pentru a transporta apă pentru culturile agricole. Nici urmă de mașină. Apoi, luminile slabe ale Beetle-ului au detectat forma înaltă a semnului Studebaker. Reacher a lăsat accelerația mai moale. Voia ca urmăritorii săi să știe clar ce făcea. Presupunând că cineva îl urmărea.

Reacher a condus Beetle-ul prin spațiul dintre vechiul showroom și chioșcul abandonat al benzinăriei. A oprit mașina într-un unghi neglijent și a coborât, lăsând ușa deschisă. A verificat chioșcul pentru a se asigura că Marty nu mai era încă înlănțuit de țeava de apă, apoi a luat bidonul de benzină din

portbagaj și sticlele de apă, tricourile și lanterna din spațiul pentru picioare al pasagerului. A lăsat ușa pasagerului deschisă și s-a îndreptat spre secțiunea de garduri din spatele showroom-ului, de unde îi văzuse pe femeie și pe unul dintre băieți ieșind când au fugit. A tras de placaj. Era slăbit într-o parte, așa că a lărgit spațiul și s-a strecurat prin el. A pășit într-un spațiu mare, cu un perete de ferestre înalte în locul unui perete de zidărie. Toate erau închise cu scândură. O serie de vitrine înalte acopereau o latură. Geamurile erau sparte, iar rafturile erau goale. Reacher a măturat încet cu fasciculul lanternei și a detectat un șir de urme de pași în praful de pe podea. Le-a urmărit până la o ușă în partea îndepărtată a showroom-ului. Aceasta ducea la o scară de lemn. Avusese și zile mai bune. Asta era clar. Vopseaua era de mult uzată. Suprafața era plină de crăpături. Balustrada s-a rupt când Reacher a atins-o. S-a gândit de două ori înainte de a urca. Ceea ce avea în minte putea fi realizat de la sol, dacă era suficient de bine acoperit. Dar el avea chef de ceva teatral, nu funcțional.

Reacher a mers pe lângă marginea mai apropiată de perete, unde treptele ar fi trebuit să fie cele mai solide. A pășit încet, testându-le pe fiecare cu atenție înainte de a-și lăsa greutatea. A mers încet până în vârf, care avea acces la o trapă ce ducea spre acoperiș. A aruncat sticlele de apă sus prin trapă. Apoi bidonul de benzină. Apoi s-a cățărat după ele. Suprafața era plată. Fusese cândva acoperită cu un fel membrană argintie. Pentru a o face impermeabilă și pentru a proteja clădirea de căldura soarelui. Acum, suprafața era mată și cojită. Era acoperită de frunze și crengi și de bucăți de gunoi pe care vântul le adusese cumva acolo. O mare parte din ele se izbiseră de marginea zidului care împrejmuia întregul spațiu. Avea o înălțime de un metru și jumătate. Ca un bastion al unui castel în miniatură, s-a gândit Reacher. Ceea ce era exact modul în care avea de gând să-l folosească.

A traversat spre colțul din spate, în partea laterală a clădirii, lângă chioșc, și a scos șase sticle de apă din pachet. Le-a golit, apoi le-a umplut pe jumătate cu benzină. A tăiat două dintre tricouri în fâșii și le-a introdus în sticle, lăsând destul care să atârne afară. Apoi a aliniat sticlele la baza peretelui și a scos una dintre brichete din buzunar.

Planului lui Reacher îi lipsea doar o singură componentă. O țintă. S-a așezat și a așteptat dar nicio mașină nu a apărut. A început să se îngrijoreze că se afla într-o vânătoare de cai verzi. Și că el era calul. A traversat spre suportul semnului vertical și s-a uitat după mișcare pe șosea. Nu se vedea nimic. Apoi a zărit o licărire de lumină, la un sfert de milă distanță. S-a gândit. Dar nu era sigur. A continuat să privească, dorind să reapară, și a auzit sunetul unui vehicul. Venea din cealaltă direcție. O furgonetă. Se mișca și se legăna pe drum. Se mișca repede. Poate un instalator, nerăbdător să ajungă acasă după o zi lungă. Sau un electrician. Sau un bețiv.

Duba a încetinit puțin și luminile sale au detectat o formă familiară aflată sub podul de apă. Toyota albastră. Îl urmărise. Dar nu voia să se implice. Doar să observe. Să noteze unde se duce. Destul de aproape ca să vadă dacă a schimbat mașina sau dacă l-a luat altcineva cu mașina. Prea departe pentru ca Reacher să le dea foc. A continuat să privească, dorindu-și să schimbe direcția. Să se apropie. Au mai trecut încă cinci minute. Nu se vedea nicio mișcare. Apoi telefonul lui Reacher a sunat. Era un alt mesaj. Tot de la Rutherford. Spunea același lucru ca și primul. *Înăuntru. În siguranță*. Asta însemna că și Reacher se putea întoarce. Ar putea lăsa Toyota să îl urmeze. Să se târască în spatele lui, cu ajutorul semnalului electronic din dispozitivul de urmărire. Băieții din ea puteau înainta un raport inofensiv. Să-și informeze șefii despre fiecare detaliu al serii lui Reacher. Dar nu-i plăcea ideea asta. Când trimitea un mesaj, îi plăcea ca acesta să fie clar și lipsit de ambiguitate. Cineva trimisese șase tipi după el. Ar fi fost greșit să lase ziua să se încheie cu doar doi dintre ei în spital.

Reacher a pus bricheta înapoi în buzunar și a golit benzina din sticle. A coborât ușor înapoi pe treptele dinspre showroom și a traversat spre o ușă din centrul peretelui din spate. Aceasta ducea spre un coridor cu o altă ușă la capătul celălalt, o ușă în stânga și două la distanță egală în dreapta. Cea din stânga se deschidea într-un birou dublu. Bazându-se pe vechimea clădirii, Reacher a ghicit că partea exterioară ar fi fost pentru o secretară, iar camera interioară, mai mare, pentru un manager. Sau pentru proprietarul francizei. Ambele birouri erau goale. Prima ușă din dreapta ducea spre o mică bucătărie. Nu existau

aparate sau ustensile. Doar un blat de granit cu suficient spațiu pentru a pregăti băuturi sau gustări ușoare.

Următoarea era o pereche de băi. Între ele era îngrămădit un dulap de curățenie. O mătură fusese lăsată în urmă. Și un mop. Și o găleată. O rolă de prosoape. O sticlă de înălbitor. Și niște soluție de lustruit podeaua. Reacher s-a îndreptat spre ușa de la capătul coridorului. Ducea spre ultima secțiune a clădirii. Un spațiu de mărimea unei mașini, cu o ușă rulantă în lateral, găuri de scurgere în podea, dar fără lift pentru vehicule și fără loc pentru unelte de reparat. Un fel de zonă pentru valeți, s-a gândit Reacher. Acolo unde mașinile erau spălate înainte de a fi expuse. Sau erau pregătite pentru ridicare. Exista un dulap metalic lângă peretele îndepărtat. Reacher a tras de el și a găsit un recipient cu detergent pentru mâini, uscat de mult. O cutie de ceară. O pastă calcaroasă pentru lustruirea anvelopelor. O sticlă de detergent. Un tub de decapant pentru gudron. Și o sticlă de detergent pentru geamuri. Reacher a deschis-o. A adulmecat conținutul. A dat din cap pentru el însuși. Și s-a întors în dulapul de curățenie pentru a lua înălbitorul. S-a gândit că era timpul să afle cât de bine își amintea chimia din liceu.

Reacher s-a strecurat afară prin gaura din peretele de placaj și s-a întors la Beetle. În partea din spate. A pipăit în interiorul aripii până când a găsit dispozitivul de urmărire.

L-a detașat și l-a așezat pe pământ chiar sub mașină. A luat o ultimă înghițitură de cafea. A îndepărtat capacul. A golit zațul. Și-a legat singurul tricou rămas în jurul capului, astfel încât să-i acopere gura și nasul. Apoi, lucrând la o distanță de un braț, care era mai mare pentru Reacher decât pentru majoritatea oamenilor, a turnat înălbitor în recipientul de cafea până când aceasta a fost pe jumătate plin. A completat cu detergent de geamuri. A pus la loc capacul. A închis ușa pasagerului. A închis geamul șoferului, apoi s-a urcat în mașină și a pornit motorul. A ținut recipientul în mâna stângă pentru a putea schimba viteza și a pornit încet înapoi spre drum. A condus fără lumini, cât de lin a putut, în direcția orașului.

Toyota era încă sub pod. Era ascunsă cu partea pasagerului aproape de pilonii groși de cărămidă care trebuie să fi susținut structura în ultima sută de ani. Reacher a tras pe partea cealaltă, astfel încât Beetle era strâns lipit de partea șoferului,

făcând ca acesta să fie la mijloc. Și-a îndepărtat tricoul de pe față. Șoferul s-a holbat la el. A părut surprinsă pentru o clipă. Apoi suspicios. Reacher i-a făcut semn să coboare geamul.

— Ce mai faceți? Reacher a afișat ceea ce spera să fie un zâmbet prietenos. Activitatea de supraveghere poate fi destul de plictisitoare, nu-i așa? De aceea v-am adus ceva. Ar trebui să înveselească lucrurile.

Reacher a îndepărtat capacul, și-a întins brațul peste poala șoferului și a răsturnat conținutul recipientului pe toată consola centrală a Toyota. Apoi și-a închis propriul geam și a stat o clipă și a privit cum suviițe buclucașe de fum verde subțire încep să se ridice și să se răsucească în interiorul celeilalte mașini. Chimie de liceu. Își amintise destul de bine. Cei patru ocupanți au gemut și s-au frecat la ochi, apoi s-au zbătut să apuce mânerele ușilor. Ușile de pe partea opusă s-au izbit de stâlpii de cărămidă, lăsând un spațiu prea îngust pentru a scăpa. Ușile de pe partea lui Reacher s-au lovit de caroseria Beetle-ului. Reacher a mai rămas pe poziție încă o clipă, apoi s-a îndepărtat. În oglinda retrovizoare a văzut prima pereche căzând afară. Apoi a urmat a doua pereche, împiedicându-se, cu brațele întinse ca niște zombi din filmele de groază.

Reacher s-a simțit ca și cum ar fi aruncat o privire în viitor când a ajuns înapoi la apartamentul lui Mitch. Rutherford era aplecat de spate. Cocoșat. Își târa picioarele pe podea în timp ce mergea. Ochii lui păreau întunecați și necentrați, de parcă ar fi îmbătrânit cu cincizeci de ani în cursul serii.

— Ai băut? a spus Reacher.

Rutherford nu a răspuns.

— Unde este Sarah?, a spus Reacher.

— La baie. Rutherford a ajuns până la canapea și s-a prăbușit.

— Cum te-ai descurcat?

— Avem niște vești bune, a spus Rutherford. Niște vești OK. Și câteva vești absolut catastrofale. Pe care le vrei mai întâi?

— Începe cu cele bune.

Rutherford a făcut un gest spre bucătărie. Un laptop mare și gri era așezat pe blat, conectat la o priză cu un fir murdar răsucit.

— Am făcut rost de asta.

— Un computer? a spus Reacher.

— Nu orice fel de computer. O urmă de sfidare s-a strecurat în vocea lui Rutherford. Computerul pentru care avocații ticăloși ai orașului voiau să plătesc paisprezece mii de dolari ca să-l văd. Ceea ce ne duce la vestea cea bună. Măcar am un viitor ca spărgător, dacă nu-mi pot recupera slujba. Am intrat. Am ieșit. Nimeni nu a avut habar că am fost vreodată acolo.

— Și treaba cu serverul?

— Asta e vestea proastă. A dispărut. Ne-am uitat peste tot. Nici măcar sticla spartă de la ușa dulapului nu a mai rămas.

— Dar nu ne dăm bătuți, nu-i așa, Rusty? Sarah a ieșit pe o ușă din partea laterală a bucătăriei. Avea părul înfășurat într-un prosop și purta un halat de satin negru care era cu câteva numere prea mare pentru ea. O să găsim chestiile alea blestemate. Începând de mâine. Vom căuta în tot statul. Întreaga țară, dacă va fi nevoie. Trebuie să fie pe undeva.

— Cum arată? a spus Reacher. Poți să mi-l descrii?

— Pot să-ți fac rost de fotografii, dacă vrei, a spus Rutherford. Numerele modelelor. Numerele de serie. De ce?

— Ar trebui să mă lăsați pe mine să le găsesc. Tu și Sarah ar trebui să plecați din oraș.

— În niciun caz. Rutherford și-a încrucișat brațele. Am mai discutat asta înainte.

— Ar trebui să găsim serverele, apoi să plecăm. Sands s-a așezat pe canapea lângă Rutherford. Sunt portabile. Putem lucra la ele oriunde. Nu avem nimic de câștigat dacă stăm în pericol mai mult decât trebuie.

— Ar trebui să plecați acum, spuse Reacher. Cineva vrea aceste chestii atât de mult încât să trimită șase tipi după voi. Cei șase au dat greș. Credeți că vor renunța? Nu. Vor trimite doisprezece tipi. Optsprezece. Cine știe câți? Și dacă pun mâna pe tine, cât de departe crezi că te va duce fraza “Nu știu unde sunt serverele”?

Sands și-a ajustat prosopul de pe cap. Rutherford nu a spus nimic.

— Ar trebui să pleci, spuse Reacher. Dacă voi găsi serverele, le voi duce la FBI. Ei pot face orice este nevoie cu această amprentă digitală care crezi că se află în unul dintre ele. Apoi, când va fi sigur, dacă vrei, te poți întoarce.

— Nu. Rutherford a clătinat din cap. Nu-mi pasă câți oameni trimit. Nu voi fi alungat din casa mea. Și nu voi preda serverele

nimănui. Nu încă. Nu dacă există vreo șansă să dezvoltăm *Cerberus* în ceva care să merite bani serioși. Nu vreau să par superficial sau lacom, dar uită-te la locul ăsta. Mitch e cu zece ani mai tânăr decât mine. A avut o idee bună. Am muncit pe brânci toată viața mea. Îmi merit șansa mea.

— E corect. Sands și-a pus o șuviță de păr la loc sub prosop. Chiar meriți o șansă. Ar trebui să beneficiezi de ea dacă *Cerberus* se transformă într-un succes. Amândoi ar trebui să beneficiem. Dar nu poți beneficia dacă ești mort. Așa că nu privi asta ca și cum ai fi alungat. Gândește-te la asta ca la un concediu sabatic. Dacă Reacher găsește serverele, am putea da o copie la FBI. Îi punem să semneze un fel de acord că nu vor dezvolta niciun software din ceea ce găsesc. Oricum nu asta fac ei. Și între timp am putea lucra mai mult cu modelele. La mine acasă. E sigur acolo, și imaginează-ți cum ar fi să te întorci aici într-un Rolls-Royce nou-nouț. Fostul tău șef implorându-te să te întorci. Tu spunându-i să-și bage slujba undeva.

Un clopoțel electronic a sunat în bucătărie și Rutherford s-a ridicat în picioare.

— Ăsta e calculatorul meu. Și-a terminat actualizările. În sfârșit. Să vedem... I-a sunat telefonul. A verificat ecranul. Este un număr local. Nu-l recunosc. Să răspund?

— Este telefonul tău, a spus Reacher.

Rutherford a apăsat o tastă și a ținut telefonul la ureche.

— Alo. A ascultat o clipă, apoi i-a dat telefonul lui Reacher. Este ofițerul Rule. Vrea să vorbească cu tine.

— Sunt Reacher.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre fereastră.

— Trebuie să vorbim, a spus ofițerul Rule. O să vă dau o adresă. Veniți singur. Garajul se va deschide. Intrați și rămâneți în mașină.

Reacher a găsit fără probleme adresa pe care i-o dăduse ofițerul Rule. Era o casă mică, unifamilială, cu o curte îngrijită, dar simplă, pe o stradă îngrijită, dar simplă, într-un cartier liniștit, la jumătate de kilometru de tribunal. Asfaltul fusese refăcut în ultimul an, judecând după culoare și lipsa crăpăturilor grave, dar lui Reacher i s-a părut ciudat că nu existau trotuare. Strada se termina direct pe proprietățile oamenilor. La peluzele lor, la aleile de acces sau la straturile pline de arbuști de mărime

medie. Reacher s-a întrebat dacă nu cumva asta se datora căldurii. Sau umidității. Sau dacă oamenii din acel oraș erau deosebit de refractari la orice formă de exerciții fizice care implicau ieșirea din propriile curți.

Casa corectă a fost ușor de reperat pentru că avea o mașină de poliție parcată în fața ei, împreună cu o Honda Civic de ultimă generație. Reacher a ghicit că acela ar fi fost vehiculul personal al ofițerului Rule. A încetinit în timp ce se apropia, și-a verificat oglinzile o ultimă dată pentru a se asigura că nu îl urmărea nimeni, apoi a virat pe alee. Ușa garajului a început imediat să se miște și să se ridice, iar când a fost deschisă complet, Reacher a intrat înăuntru. A oprit motorul și ușa a început să coboare. Pe o parte era o scară de aluminiu fixată pe perete și pe cealaltă o bicicletă suspendată de roata din față. Exista un raft robust plin cu îngrășăminte de grădinărit și ierbicide și unelte de diferite feluri. Reacher habar n-avea la ce serveau toate acestea.

După ce ușa dinspre alee a fost coborâtă până la capăt, o ușă s-a deschis în stânga lui Reacher și ofițerul Rule a intrat. Purta pantaloni de trening bleumarin cu un tricou asortat. Părul îi era prins la spate de o agrafă aurie. Și ținea în mână un plic subțire. Reacher a deschis ușa și a început să iasă, dar ea a clătinat din cap și i-a făcut semn să rămână pe loc.

— Trebuie să ne grăbim. Vecina mea va ajunge acasă din clipă în clipă și nu vreau ca ea să te vadă plecând.

— Crezi că te spionează?'.

— Nu ai locuit niciodată într-un oraș mic, nu-i așa? Un zâmbet i s-a răspândit pentru scurt timp pe față. Bineînțeles că te spionează. Toată lumea o face. Poate nu în felul în care te gândeai tu, dar tot nu vreau să am nimic de-a face cu asta. Poftim. I-a dat plicul lui Reacher. Asta e pentru tine.

— Ce este?, a spus el.

Nu era nimic scris pe el. Nimic imprimat. Nici o etichetă.

— Un dosar. O copie, în orice caz. Despre jurnalista despre care ai întrebat.

— De ce mi-l dai mie?

— Pentru că mi-a ajuns și m-am săturat de asta. Ceea ce i s-a întâmplat este oribil și nimeni din departament nu face nimic în privința asta. Ai fost polițist militar. Ai dat dovadă de instincte bune în cazul ticălosului de iubit al lui Holly. Poate că poți să afli

ceva. Fă-i dreptate acestei femei. Numele ei era Toni Garza. Nu l-am auzit niciodată pe detectivul Goodyear spunându-l cu voce tare.

Fotografiile jurnalistei moarte erau ascunse în siguranță în plic, iar plicul era ascuns în siguranță sub covorașul de pe partea pasagerului din mașina lui Marty. Întotdeauna exista șansa unui control în trafic la întâmplare, iar Reacher nu voia să cadă în plasa unui polițist cu ochi indiscreți dacă era tras pe dreapta. Dar, chiar dacă fotografiile erau ascunse, imaginile continuau să se deruleze prin capul lui Reacher în timp ce conducea. Faptul că le văzuse nu a făcut nicio diferență pentru Toni Garza. Ea era încă moartă. Pentru Reacher, însă, a fost o diferență. Trebuia să presupună că cel care o omorâse pe Garza era persoana care îl urmărea pe Rutherford. Sau făcea parte din aceeași organizație, cel puțin. Iar acum că văzuse nivelul de brutalitate implicat, nu avea cum să-l lase pe Rutherford singur.

Sands a deschis ușa apartamentului lui Mitch când Reacher a bătut la ușă. Își uscase părul și-l coafase și se schimbase în pantaloni de yoga și o cămașă de mătase albastră palidă, largă.

— Totul e în regulă?, a întrebat ea. Ce voia de la tine ofițerul Rule?

— Avea niște informații pentru mine. Un fel de chestie de la polițist la fost polițist. Legat de un caz despre care am întrebat-o mai devreme la secție.

— Este utilă această informație?

— Nu aș folosi cuvântul “util”. Dar adaugă o perspectivă.

Rutherford era în bucătărie, cu ochii în computerul său. Aparent, acesta își arăta vârsta, refuzând să funcționeze dacă nu era conectat la o priză.

— Chestia aia funcționează? spuse Reacher. Vreau să găsești e-mailul pe care ți l-a trimis Toni Garza. Jurnalista.

Rutherford a apăsat câteva taste și mişcat mouse-ul de mai multe ori și, după un minut, i-a făcut semn lui Reacher să se apropie.

— Iată-l. Rutherford a arătat spre ecran. După cum am spus, se interesa de registrele actelor de proprietate. Pentru o anumită adresă. Nu se menționa numele proprietarului.

— Dar al doilea mesaj? a spus Reacher.

Rutherford a clătinat din cap.

— Era un mesaj vocal. L-am șters imediat ce l-am ascultat.

— Ai adresa proprietății? a spus Reacher. Mai este încă validă? Dacă locuiește cineva acolo, vreau să-i fac o vizită. Dis de dimineață.

— Trebuie să dăm de urma serverelor de dimineață, a spus Sands.

— Să vedem ce pot găsi, a spus Rutherford. Dă-mi două minute. A apăsat și a împins și a accesat hărți și baze de date, apoi a dat din cap. Oh, da. Este încă validă. De fapt, este faimoasă. Sau notorie. Nu am mai văzut niciodată adresa străzii. O știu doar după numele local. *Casa Spionilor*. Doi agenți secreți sovietici au locuit acolo. În anii '50. Acum este proprietatea unui om de afaceri. Henry Klostermann.

CINCISPREZECE

În apartamentul lui Mitch erau două dormitoare și alți doi ocupanți în acea noapte, alături de Reacher. Deși Reacher a considerat că a descrie zonele de dormit ca dormitoare era cam mult spus. Acestea nu aveau uși. Nici ferestre. Nici pereți, dacă este să fie corect. Singurele lucruri care le separau de restul apartamentului erau pereții despărțitori din lemn, iar aceștia ajungeau doar până la bărbia lui Reacher. Știa fără să se uite că paturile ar fi fost prea scurte, așa că s-a gândit că cea mai bună variantă era să-i lase pe Sands și Rutherford să le folosească. El putea să doarmă pe canapea. Va trebui să renunțe la practica lui obișnuită de a-și călca hainele sub saltea. Dar ar fi fost mai bine din punct de vedere al securității. Însemna că, dacă cineva ar fi aflat unde erau se ascundeau, el ar fi fost primul la care ar fi ajuns dacă ar fi intrat pe ușă.

Reacher s-a trezit singur la ora 7:00. Auzea o respirație lentă și liniștită, plus grohăiturile și sforăiturile ocazionale din partea cealaltă a separatoarelor, așa că a mai stat întins încă o jumătate de oră și a rulat prin cap câteva dintre riff-urile sale preferate de chitară. Apoi s-a ridicat, a pus în funcțiune complicatul aparat de cafea al lui Mitch și, în timp ce acesta gâlgâia și șuiera, a făcut un duș. A ieșit din baie paisprezece minute mai târziu, încă nebărbierit și cu părul încă umed, și a găsit-o pe Sands cocoțat pe un scăunel la tejgheaua din bucătărie. Era înfășurată în același halat ca și cu o zi înainte și sorbea cafea dintr-o cană albă simplă. S-a ridicat în picioare când l-a văzut pe Reacher și i-a turnat o cană, apoi a mai turnat încă una în timp ce Rutherford ieșea împiedicat din spatele pereților despărțitori, frecându-și ochii.

Sands era de acord să sune pentru a stabili o întâlnire la *Casa Spionilor*. I se părea că era un lucru politicos de făcut. Și, de asemenea, un lucru practic. Puteau să se asigure că era cineva acasă. Evitau riscul unei călătorii irosite. Și riscul ca vederea lui Reacher, sosind neanunțat, să determine un proprietar panicat să cheme poliția. Reacher nu a fost de acord. Experiența îi spunea că surpriza le era prietenă. Ar fi preferat să bată la ușă la ora 4 dimineața, așa cum făcuse KGB-ul pe vremuri. Și dacă nu era nimeni acasă, nu ar fi fost totul pierdut. E mai ușor să percheziționezi o casă când proprietarii nu sunt acolo.

Rutherford era încă prea mahmur ca să exprime un argument coerent pro sau contra, așa că au hotărât ca Reacher să se ducă neanunțat, iar Sands să rămână în apartament și să afle ce făcea orașul cu echipamentul informatic aruncat la gunoi. Ea se agăța de speranța că vor putea găsi serverele pe care Rutherford le aruncase la gunoi și că își vor putea păstra viu visul de a face avere. Reacher a mai băut o cană de cafea, apoi s-a ridicat pentru a pleca.

— Așteaptă. Rutherford a alunecat de pe scaunul său. Vin cu tine. Dă-mi două minute să mă îmbrac.

— Nu vrei să rămâi s-o ajuți pe Sarah?, a spus Reacher.

Rutherford a clătinat din cap.

— Nu are rost. Nimeni nu ar vorbi cu mine. Oricum, Sarah este mult mai convingătoare. Și întotdeauna mi-am dorit să văd interiorul *Casei Spionilor*.

— De ce? Nu o să fie plină de spioni deghizați care exersează coduri secrete cu cerneală invizibilă. Va fi doar o casă normală.

— Știu. Dar tot vreau să o văd.

Reacher s-a așezat la loc și a mai băut o cană de cafea, în timp ce Rutherford se agita și scotocea în spatele separatorului. S-a întors purtând aceiași pantaloni ca în ziua precedentă și același tip de tricou polo, doar că de altă culoare. Reacher s-a ridicat în picioare și a luat cheia de la mașina lui Marty.

— Știi ceva? a spus Rutherford. De ce nu luăm mașina mea?

Reacher a zâmbit în sinea lui.

— Am înțeles acum. Nu vrei să vezi deloc Casa Spionilor. Vrei doar să afli dacă ți-am adus Beetle-ul înapoi întreg.

— Poți să mă învinovățești? a spus Rutherford. Iubesc mașina aia. Este de neînlocuit.

În garaj, Reacher a așteptat ca Rutherford să se plimbe în jurul VW-ului și să inspecteze fiecare centimetru de vopsea. Apoi s-a așezat în genunchi pe partea pasagerului și a aruncat o privire pe dedesubt.

— Ce faci? a spus Rutherford. Ai trecut cu mașina peste ceva? Spune-mi că nu ai lovit o căprioară.

— Caut dispozitive de urmărire, a spus Reacher. Tu fă-ți partea ta. Sub mașină. De-a lungul portierelor. În interiorul aripilor. Oriunde s-ar putea lipi un magnet.

— Dar ai verificat ieri. Ai găsit un dispozitiv de urmărire. Ai spus că l-ai aruncat.

— Am fost în armată timp de 13 ani, Rusty. Acolo verificam. Și apoi verificam din nou. Asta făceam.

Rutherford a ridicat din umeri și apoi și-a croit drum din față spre spate.

— Nimic din partea mea. Ai găsit ceva?

Reacher s-a aplecat peste capotă și a întins mâna.

— Un alt dispozitiv de urmărire. De același fel. În același loc. Și mai era și asta. I-a arătat lui Rutherford o bucată de hârtie. Era ținută de magnet.

Rutherford a luat hârtia și a citit-o cu voce tare.

— Romeo, Julieta. O grămadă de numere. Opt clopote. Ce înseamnă asta?

— Romeo Julieta este R J în alfabetul fonetic NATO. Inițialele mele, în stil militar. Reacher, Jack.

— Am înțeles, spuse Rutherford. Și numerele? Ar putea fi o adresă Gps. Ce zici de cele opt clopote?

— Este ora prânzului în timpul marinei.

— Poate că cineva vrea să te duci în acest loc la prânz? Dar de ce e scris așa?

— Ca să arate că-mi cunoaşte trecutul? Ca să îmi câștige încrederea? Sau să mă intrige, poate.

— Și dacă e o capcană? Nu ar trebui să te duci.

— Ai telefonul la tine? Poți să-ți dai seama unde e locul ăsta?

Rutherford a bătut pe ecran, apoi a făcut câteva mișcări de glisare și ciupire.

— Reacher? Nu te duce.

—De ce nu?

— Știu despre acest loc. Este o fabrică veche. Chiar în afara orașului. A fost abandonată de ani de zile. În copilărie, au existat tot felul de zvonuri. Nimeni care a intrat acolo nu a mai fost văzut vreodată. Eu nu am îndrăznit niciodată să mă duc.

Casa Spionilor era ascunsă în spatele unui zid. Zidul era construit din piatră, înalt de doi metri și jumătate și acoperit cu sticlă spartă. Calea de acces era blocată de o poartă. Făcută din fier. De asemenea, înaltă de doi metri și jumătate. De genul celor care alunecă în lateral, astfel încât nu există balamale. Și nici nu se îmbină în centru. Nici un punct slab. Era o poartă

simplă. Fără prostii. Fără ornamente. Doar bare verticale groase. Îi amintea lui Reacher de un grilaj care acoperă o scurgere uriașă sau o canalizare. Ai avea nevoie de un tanc pentru a o dărâma. Barele erau prea apropiate între ele pentru ca cineva, exceptând un copil, să se strecoare printre ele. Nici o

pancartă de bun venit. Și era un semn montat la nivelul ochilor pentru a completa efectul. Pe el scria “Fără fotografii”. Interzis accesul. Interviuri interzise fără programare.

Rutherford a arătat spre semn.

— Poate că Sarah avea dreptate. Poate că ar fi trebuit să sunăm înainte. Apoi a coborât geamul și a apăsat un buton de apelare de pe o tastatură amplasată pe un stâlp.

— Da? O voce de femeie a răspuns după o jumătate de minut. Era liniștită și rece ca o șoaptă dintr-un mormânt.

— Bună dimineața. Numele meu este Rusty Rutherford. Domnul Klostermann este disponibil?

— Știți să citiți, domnule Rutherford?

— Da.

— Aveți o programare?

— Nu.

— Atunci ar trebui să știți deja că domnul Klostermann nu este disponibil.

Reacher s-a aplecat spre fereastra deschisă.

— De fapt, nu știm asta. Pe afișul dumneavoastră scrie că aveți nevoie de o programare pentru un interviu. Noi nu suntem aici pentru un interviu. Așa că nu avem nevoie de o programare.

A urmat o pauză.

— Atunci pentru ce sunteți aici? Nu există nicio vizită de întreținere programată pentru astăzi.

— Urmărim un caz care îl va interesa pe domnul Klostermann. Un interes considerabil. În legătură cu o corespondență de la un jurnalist. În legătură cu dosarele de proprietate ale casei sale.

— Vă rog să așteptați. Un bâzâit electronic slab le-a spus că nu fuseseră deconectați, apoi, după trei minute, vocea femeii a revenit. Domnul Klostermann vă va primi. Când se deschide poarta, mergeți direct în fața casei.

Dincolo de poartă, terenul era împărțit de un rând de copaci maturi. Cipriși și sicomori. Zona din stânga lor era accidentată. Neterminată. Nu existau structuri și nici plante mai înalte doar

iarbă netunsă și plină de buruieni. Casa era în dreapta. Avea un garaj atașat, pentru două mașini. Lângă acesta se afla o verandă acoperită. Era ridicată pe o bază de piatră și stâlpi albi și simpli se întindeau pentru a-i susține acoperișul. Restul clădirii era finisat cu lambriuri de lemn. Fâșii lungi și orizontale. Vopsite în verde măsliniu. La parter erau patru ferestre. Patru la primul etaj. Fiecare avea obloane. Toate erau deschise, prinse de perete, finisate într-o nuanță mai închisă de verde. Acoperișul era acoperit cu șindrilă de culoare crem. Un coș de fum se întindea la doi metri deasupra coamei, în extrema stângă.

Rutherford a urmat aleea spre garaj, apoi a tras într-o parcare în fața casei și a oprit motorul. Reacher a coborât din mașină. Rutherford l-a urmat și împreună au urcat cele trei trepte și au traversat veranda. Reacher a bătut în ușă. A răspuns o femeie. Avea în jur de douăzeci de ani, purta o rochie neagră până la genunchi cu un șorț alb. Părul ei blond era legat într-un coc. Era slabă, aproape subnutrită, dar se mișca cu o grație fără efort, ca o balerină.

— Vă rog să intrați, a spus ea. Vocea ei era cea pe care o auziseră la interfon. Tăcută și rece. Nu era nicio îndoială în privința asta. Pot să vă ofer ceva de băut, domnilor? Un ceai cu gheață?

Au refuzat și femeia i-a condus pe un hol îngust. Pe podea era gresie. Portrete de familie pe pereți. Patru uși. O pereche pe fiecare parte. Lemn simplu, deschis la culoare. Femeia s-a oprit în fața celei de-a doua uși din dreapta, a bătut, apoi a deschis-o și s-a dat la o parte pentru a-i lăsa pe Rutherford și Reacher să intre. Nu i-a urmat.

Era deja o persoană în cameră. Un bărbat, subțire, zvelt, cu o coamă de păr alb. Ca Einstein dacă ar fi lucrat într-o bancă, s-a gândit Reacher. Părea să aibă în jur de șaptezeci de ani. Probabil că se născuse în perioada în care a fost construită casa. Poate că s-a născut chiar acolo, în casă. Bărbatul a pus jos ziarul, s-a ridicat din fotoliu și i-a întins mâna.

— Domnule Rutherford, sunt Henry Klostermann. Este o plăcere să vă cunosc. Vă cunosc după reputație, bineînțeles. Și nu invidiez poziția în care vă aflați. Am lucrat pentru oraș în trecut. Acum sunt practic pensionat, dar mă asigur că firma mea nici măcar nu mai participă la licitații pentru contracte municipale. Sunt prea zgârciți. Arătând cu degetul. M-au scos

din minți. Mi-a fost imposibil să fac o treabă așa cum trebuie. Îmi pot doar imagina cum a fost să lucrezi acolo permanent. Și prietenul tău?

— Reacher. Reacher nu i-a întins mâna. Jack. Sunt *coach*-ul personal al domnului Rutherford.

—Serios? a spus Klostermann. Ce interesant. Acum, vă rog, domnilor, luați loc.

Klostermann s-a așezat pe scaun. Rutherford s-a cocoțat pe marginea unei canapele cu perne subțiri din tweed și cadru subțire din lemn. Reacher i s-a alăturat, sperând că îi va suporta greutatea.

— Acum că sunteți aici, cum ne putem ajuta unul pe celălalt? a spus Klostermann.

— Ei bine, a spus Rutherford. După cum vă puteți imagina, am ceva timp liber acum. Încerc să îl folosesc în mod corespunzător, urmărind lucrurile care au rămas pe dinafară când lucram non-stop, după ce sistemul informatic a fost atacat. Unul dintre ele este un e-mail. De fapt, un e-mail și un mesaj vocal. Le-am primit de la o jurnalistă. Mă întreba despre dosarele de proprietate care au legătură cu casa dvs.

Klostermann și-a împreunat degetele.

— Jurnalista. Asta ar fi Toni Garza, presupun. Ați auzit că a fost ucisă? Ce tragedie.

—Am auzit. Rutherford a făcut o pauză. Sună îngrozitor ce s-a întâmplat.

—A fost. Toni era o fată atât de drăguță. Avea atât de mult talent. Atât de multă integritate.

— Ai cunoscut-o?

— Bineînțeles că o cunoșteam. Lucra pentru mine. De fapt, eu i-am sugerat să vă contacteze. Speram să o ajutați cu niște cercetări pe care le făcea.

— În legătură cu casa ta? a spus Reacher. Istoria ei neobișnuită?

— Doamne, nu. Klostermann s-a încruntat. Nu este nevoie. Puținul adevăr care există în povestea asta stupidă nu are niciun farmec.

— Să trăiești într-un cuib de spioni din Războiul Rece? Asta sună ca o poveste grozavă. Dacă problema este că te-ai săturat să o tot spui, de ce nu pui pe cineva să scrie o carte despre ea?

Un jurnalist ar fi o alegere evidentă. Mai ales unul cu talent și integritate.

— Nu ar fi o carte. Mai degrabă un *haiku*. Nu există suficient material. Iar locul ăsta nu prea era un cuib. Erau doar doi. Erau frați. Au deținut locul doar 18 luni. Și nici măcar nu au făcut spionaj cât au locuit aici. Au scris un manual. Despre matematică. Mi-aș fi dorit ca asta să fi fost punctul de vedere al publicului. Imaginează-ți dacă locul ăsta ar fi fost cunoscut ca "*Casa Matematicii*". Atunci n-aș mai fi inundat de turiști de fiecare dată când apare un nou film Bond.

— Dacă nu casa ta, atunci ce cerceta?

— Părți din istoria familiei mele. Tatăl meu a fugit din Germania în Statele Unite în anii 1930. A văzut cum se îndreptau lucrurile din punct de vedere politic și, cumva, dintre toate locurile din lume, s-a stabilit aici, în Tennessee. A fondat o afacere. Și-a întemeiat o familie. A făcut tot felul de lucruri. Dar detaliile despre primii săi ani în State sunt sumare. Am simțit că era timpul să aflu cât mai multe și să le înregistrez înainte de a fi prea târziu. Unde a locuit înainte de a se muta aici. Când anume a cumpărat această casă. Cred că a fost a altcuiva între el și spioni, dar aș vrea să fiu sigur. Vreau cât de multe detalii pot obține. Inclusiv chestiuni personale, știi? Există o poveste că atunci când și-a cumpărat prima casă nu avea bani, iar creditul era greu de obținut, așa că a folosit un tablou pe care l-a adus cu el din Germania pentru a susține achiziția. Acestea sunt micile ciudățenii care se pierd atât de ușor. Vreau să le știu pe toate. Vreau ca fiul meu să le cunoască. Și fiul lui, dacă va avea vreodată unul.

— Asta sună ca un proiect de familie sănătos, a spus Reacher. Dar nu este genul de lucru pentru care cineva ar trebui să fie ucis. Ești sigur că nu e vorba de mai mult? O comoară îngropată? Locația Arcei pierdute?

Fața lui Klostermann era goală.

— Cineva a fost ucis pentru proiectul meu? Cine?

— Toni Garza.

— Nu. Asta e o nebunie. De ce moartea ei ar avea vreo legătură cu proiectul meu? Toni muncea din greu. Era determinată. Nu lucra exclusiv pentru mine. Avea o duzină de proiecte în derulare. Pentru unele era plătită, ca și pentru al meu. Pe altele le făcea pe cont propriu. Se băga în tot felul de

lucruri neplăcute. Visase să devină reporter de investigații pentru unul dintre marile ziare, deși acest lucru este întotdeauna nerealist. Au mai rămas atât de puțini dintre aceștia acum.

— Ce fel de lucruri neplăcute? Ți-a spus?

— Nu cu detalii. Dar Toni a mărturisit unele lucruri. Voia să elimine crima și corupția. Cred că mă vedea ca pe un fel de figură paternă. Din când în când îmi cerea sfatul. Am avertizat-o să fie atentă. De mai multe ori.

— Pare un oraș frumos. Criminalitatea și corupția sunt o mare problemă aici?

— Dar ea era stabilită în Nashville. Acolo își făcea cea mai mare parte din muncă.

— Cum ai găsit-o dacă nu e din zonă?

— Am dat peste numele ei pe internet. Mi-a fost recomandată de cineva de pe un forum despre strămoși.

— O vei înlocui? Sau și-a terminat munca?

— Cred că va trebui să o înlocuiesc. Nu am avut încă curaj să o fac. Toni terminase schița generală, dar mai sunt multe de făcut. Cea mai mare problemă este verificarea tuturor datelor. De aceea a vrut să aibă acces la registrele orașului. Și de aceea v-a contactat pe dumneavoastră, domnule Rutherford.

— Înțeleg de ce ați dorit să aveți acces, a spus Rutherford. Dar nu și de ce Toni a luat legătura cu mine. De ce a crezut că aș putea pune mâna pe documentele de care aveți nevoie? Eu eram managerul IT. Nu arhivistul.

— Din câte am înțeles, așa a intenționat, a spus Klostermann. Toni era în contact cu arhivarul. Era în desfășurare un proiect de digitalizare a tuturor documentelor. Arhivistul i-a spus lui Toni că a existat un fel de start fals. Memoria computerului pe care au încercat să o folosească era prea mică, așa că la jumătatea procesului au strâns niște bani în plus și au luat una mai mare. Au copiat totul, apoi tu, în calitate de manager IT, ai dus vechiul calculator în depozit până când a fost nevoie de el pentru altceva. Așa că este posibil ca înregistrările pe care le vreau să fie încă pe el.

Rutherford s-a gândit un moment.

— Cunosc echipamentul despre care vorbiți. Eu l-am luat. M-am gândit că ar putea fi util pentru... altceva.

—Știți unde se află acum?

— Nu chiar. Dar încerc să-l găsesc. Am nevoie de el pentru... ceva.

— Dacă îl găsiți, îmi puteți spune dacă dosarul tatălui meu se află acolo?

— Nu sunt sigur că aș putea, a spus Rutherford. Este proprietatea orașului. Nu sunt sigur dacă...

— Vorbim despre documente vechi de șaptezeci de ani, a spus Klostermann. Poate mai vechi. A cui încredere ar putea fi trădată? Și oricum, teoretic, toate sunt lucruri de domeniu public. Erau în arhiva fizică înainte de incendiu. Așa că, haideți, ce spuneți?

Rutherford nu a răspuns.

— Pot să fac să merite, dacă se pune problema unei compensații. a spus Klostermann. Să merită chiar foarte mult, dacă pot arunca o privire. Răbdarea nu este o virtute a mea. Și nu întineresc.

Rutherford s-a răsucit pe marginea pernei.

— Nu e vorba de...

— Timpul este problema, a spus Reacher. Rusty are multe de făcut pentru a se pregăti pentru următorul capitol din viața lui și, după cum sunt sigur că știi, timpul unui manager IT este scump.

— Cât de scump? a spus Klostermann.

— Zece mii de dolari ar trebui să fie suficient. În numerar.

Klostermann s-a ridicat cu greu în picioare și a întins mâna. Sunteți un *coach* personal, spuneți, domnule Reacher? Încep să cred că și eu aș putea avea nevoie de așa ceva. Cât timp durează să găsești înregistrările?

— Asta e greu de pus. Lucrăm la asta. O să vă anunț.

Reacher s-a întors la mașină în tăcere. Instinctul îi spunea că îl mai întâlnise pe Klostermann. În camere de cazarmă. În barăci. În celule de închisoare. În birouri. Pe străzile dosite. În tot felul de locuri. Peste tot în lume. Sau că a întâlnit tipi ca Klostermann, oricum. Tipi cu ceva de ascuns, dar care își închipuie că sunt destul de deștepți ca să gândească pe picioarele lor. Ca să-și acopere urmele. Reacher nu credea că fiecare cuvânt rostit de Klostermann era o minciună. Imigrația tatălui său, de exemplu. Afacerile lui. Erau prea multe lucruri care ar fi fost ușor de verificat, și numai un prost ar fi fost necinstit în privința unor

detalii care puteau fi infirmate în câteva secunde. Aspectul istoriei familiei a fost cel care nu a trecut testul. Amintirile scrise pentru fiul său. Împachetarea asta frumoasă a lucrurilor. Nu. Cel mai probabil exista un fel de schelet în dulapul familiei. Ceva ilegal. Ceva jenant. Ceva ce Klostermann voia să îngroape. Sau să o modifice. Ceva ce merita zece mii de dolari, doar pentru a vedea o înregistrare. Dar un sac de bani era una. Merita oare și viața lui Toni Garza? A meritat-o pe cea a lui Rutherford?

ȘAISPREZECE

În apartamentul lui Mitch, alături de Reacher, la tejgheaua din bucătărie erau două persoane și amândouă erau supărate pe el.

— Nu pot să cred că te-ai oferit să vinzi serverul. Ambele mâini ale lui Rutherford erau strânse în pumni. Nu aveai niciun drept. Nu este al tău. Nu știm unde se află. Și zece amărâte de mii de dolari? *Cerberus* va valora de o sută de ori mai mult. De o mie de ori.

— Nu-mi vine să cred că te-ai gândit să te duci. Sands a aruncat hârtia pe blat. E o capcană. Este evident. Cum ar putea să nu fie?

Reacher a luat o gură de cafea.

— Bine. În primul rând, Rusty. Să nu-ți faci griji. Nu intenționez să-ți vând computerul. Și Sarah, da. Este aproape sigur o capcană. Dar, uneori, singurul mod de a ști dacă soba este fierbinte este să o atingi.

Sands l-a privit fix.

— Cineva deștept mi-a spus asta odată, a spus el.

— E clar că nu ești deștept dacă te gândești să intri într-o capcană.

— Nu am spus niciodată că sunt deștept. Încăpățânat, poate. Chiar încăpățânat, pe alocuri.

— De ce te-ai oferit să vinzi dacă nu aveai nicio intenție? a spus Rutherford. Ai de gând să-l jefuiești pe Klostermann? Nu putem face asta. Trebuie să locuiesc aici. Reputația mea este deja destul de precară.

— Nu jefuim pe nimeni, a spus Reacher. A fost un test. Ca să ne dăm seama cât de importante sunt aceste înregistrări pentru el. Sau sensibile. Sau jenante. Am spus o cifră mare și el nu a mișcat un mușchi. Asta ne spune ceva. Și iată un alt motiv. Să zicem că Klostermann nu e ceea ce pare a fi. Să zicem că e cumva în spatele uciderii lui Garza și a încercării de a te răpi. Vrei ca el să creadă că nu ești dispus să joci? În felul ăsta, stimulentul lui e să ne țină în viață.

— Dacă îți pasă atât de mult să fii liber și sănătos, de ce ai intra cu bună știință într-o ambuscadă? a spus Sands. Ești nebun?

— Nici pe departe, a spus Reacher. Și nu am de gând să intru în nimic. Cel mai bun mod de a învinge într-o ambuscadă este să fii acolo primul. Ceea ce eu voi fi. Dar logistica nu este cel

mai important lucru. Te concentrezi pe o chestie nepotrivită. Uită-te la bilet.

Sands a ridicat hârtia. L-a recitit încet și a verificat și cealaltă parte.

— Ce? Eu nu văd nimic.

— Primele două cuvinte. Ce înseamnă ele?

— Romeo, Julieta. R J. Reacher, Jack. Numele tău.

— Exact. E o chestie personală. Nu mai sunt un tip fără chip care le-a stat în cale. Ei vin după mine, în mod special. Trebuie să înțeleagă că e un lucru greșit.

Reacher a parcat mașina lui Marty la o jumătate de kilometru sud de fabrică și a parcurs restul drumului pe jos. Se mișca încet. Se oprea frecvent, dar niciodată la același interval. Niciodată nu a continuat până când nu a fost sigur că nu-l urmărea nimeni. Și nimeni nu-l urmărea. Ceasul din capul lui arăta 10:45. Șaptezeci și cinci de minute înainte de a ajunge la întâlnirea stabilită. Un interval de timp mai mare ar fi fost mai bine, dar experiența îi spunea că șaptezeci și cinci de minute era de ajuns. De nouă ori din zece.

În momentul în care clădirea abandonată a intrat în câmpul vizual, Reacher a știut că niciun fel de poveste cu fantome nu l-ar fi putut ține departe când era mic. Sau pe fratele său Joe. Erau prea multe grinzi de fier pe care trebuia să se cațere. Prea multe colțuri și nișe în care să se ascundă. Prea multe asalturi frontale și ultime rezistențe nebunești și evadări contra cronometru de pus în scenă. Și prea multe terenuri de primă mână pentru care să se lupte cu ceilalți copii.

Plus ça change... așa cum obișnuia să spună mama lui. Cu cât lucrurile se schimbă mai mult...

În clipa în care Reacher a trecut prin golul unde fusese ușa înaltă de lemn, a știut că șaptezeci și cinci de minute nu erau suficiente. Nu și de data asta. O nimerise pe cea din zece. Cei care-i întinseseră capcana erau deja acolo. Nu-i putea vedea. Încă nu-i vedea. Sau să-i audă. Sau să-i miroasă. Dar știa. Ochii erau pe el. Îi putea simți. Putea simți un fior pe gât. Un fel de reacție primară la faptul că era privit. Un mecanism de avertizare în creierul său de șopârlă, la fel de bine pus la punct ca și cel al strămoșilor săi, cu milioane de ani în urmă. Apoi, pădurile. Acum, o fabrică. În orice caz, evitând prădătorii. Să nu

fie mâncat. Să nu fie împușcat. Să trăiești pentru a lupta încă o zi.

Plus ça change...

Reacher a continuat să se miște. Aceeași viteză. Aceeași direcție. Nu voia ca oricine îl urmărea să știe că era conștient de prezența lor. Nu înainte de a ști exact unde se aflau. Și cât de mulți erau. Și-a încordat urechile. Nu a auzit nimic. A scanat molozul și buruienile care acopereau pământul. A verificat șirul lung de ferestre sparte. Găurile deschise în acoperiș. A căutat mișcare. Umbra. Forma. Strălucire.

Nu a văzut nimic.

Reacher a mai făcut un pas. Ceva a scos un sunet în spatele lui. Un metal care se mișca pe piatră. Dar nu era cineva care căuta să îl împuște. Ar fi putut face asta deja. O momeală? Reacher a scanat terenul din față. În spate. În ambele părți. A mărit raza de acțiune. Căutând semne de avertizare. Un loc unde putea să se ascundă cineva. De unde să iasă când atenția îi era distrasă. Pentru a se apropia, rapid, și a neutraliza avantajul său de forță și mărime.

Nu a văzut nimic.

— Suntem doar noi doi, domnule maior. Era o voce de femeie. În spatele lui. Calmă și încrezătoare. Și nu trebuie să vă faceți griji. Nu e nevoie să facem ceva ce niciunul dintre noi nu va regreta dimineața. Vreau doar să vorbim.

Reacher s-a întors. Femeia pe care o văzuse ultima dată conducând Toyota stătea lângă o bucată de tablă ondulată, lipită de perete. Probabil că ieșise ușor din spatele acesteia. Era îmbrăcată numai în negru, cu un mic rucsac tactic atârnat pe un umăr și cu părul prins într-o coadă de cal. Avea un pistol în mână. Un Glock 19. Reacher a fost de acord cu alegerea ei. Era compact. Ușor de ascuns. Și de încredere. Șansele de ratare a focului erau aproape inexistente. Mâna ei părea sigură. El era o țintă de dimensiuni mari. Se aflau la o distanță de 5 metri. Dacă se arunca spre ea, avea cincisprezece șanse să-l lovească, presupunând că încărcătorul era plin. Șaisprezece dacă avea deja un glonț pe țeavă. Mai mult de 3 șanse la fiecare metru. Nu erau șanse care să-i placă lui Reacher.

— Niciodată nu am fost un mare amator de conversații, a spus el.

— Atunci ascultă-mă doar. Știu multe despre tine. Destul cât să cred că pot avea încredere în tine. Trebuie să echilibrez această balanță. Și trebuie să o fac repede. Așa că am să-ți spun o poveste din trecutul meu. Tatăl meu a studiat la Stanford. A vrut ca eu să-i calc pe urme, dar eu aveam alte idei. Am vrut să studiez în Anglia, așa că m-am înscris la facultate acolo. Una dintre cele vechi. Nu contează care. Dar pentru că eram străină a trebuit să trec prin câteva etape suplimentare. Unul a fost să scriu un eseu special. Nu era o limită de cuvinte. Nici o limită de timp. Și nici un subiect impus. Titlul pe care mi l-au dat a fost *Ce este un risc?* Știi ce am scris?

Reacher nu a spus nimic.

— Patru cuvinte. *Acesta este un risc*. A funcționat. Am reușit să intru. Și nu am mințit. A fost un risc. Cel mai mare risc pe care mi l-am asumat în acel moment. Acum am de gând să-mi asum unul și mai mare. Cel mai mare pe care mi l-am asumat vreodată.

Și-a coborât rucsacul de pe umăr și l-a aruncat pe sub braț, direct spre Reacher. A aterizat la picioarele lui și a ridicat un mic nor de praf peste pantofii lui.

— Ridică-l, a spus ea. Deschide-l.

Rucsacul era făcut din nailon dur negru. Nu era nou. Una dintre curelele de umăr începuse să se sfâșie și colțurile de jos erau zgâriate. Un echipament încercat și testat. De cel mai bun tip. Avea un buzunar mic în partea dreaptă. Un buzunar identic în partea stângă. Ambele erau goale. În față era un rând triplu de chingi MOLLE, fără nimic atașat. Și un compartiment intern. Reacher a desfăcut fermoarul și s-a uitat înăuntru. Erau trei încărcătoare de rezervă pentru Glock. Un set de chei de mașină. Pentru Toyota, a presupus Reacher. O perie de păr cu două suporturi elastice pentru coadă de cal, înfășurate în jurul mânerului. Și o carte.

— Vezi Biblia? a spus ea. Scoate-o afară.

Reacher a lăsat rucsacul jos și a scos cartea. Era o ediție King James cu copertă tare. Avea o față de carton roșu închis. Un spate din carton roșu închis. Imprimare aurie pe față. Tipar auriu pe spate. Era zgâriată și uzată de parcă ar fi purtat-o peste tot. Frunzele erau galbene și înnegrite, ca și cum ar fi vărsat ceva pe ea, cu mult timp în urmă. Poate un fel de băutură de fructe. Cu siguranță ceva lipicios, pentru că paginile erau lipite între ele.

— Dă-i bătaie, a spus ea. Înfige-ți degetele. Trage. Se va deschide.

— Nu e nevoie să o fac. Reacher a strecurat cartea înapoi în rucsac. Am mai văzut una la fel. Ești de la FBI?

— Agent special Fisher, a spus ea. Margaret. Poți să-mi spui Mags. Dacă mă ajuți.

— De ce fel de ajutor ai nevoie? Același tip de ajutor pe care ți l-a dat Toni Garza? Ai știut suficient de multe ca să ai încredere și în ea? Și ea a avut încredere în tine, în schimb?

— Cine e Toni Garza?

Reacher nu a spus nimic.

— Vorbesc serios, spuse Fisher. Nu știu cine este Toni Garza. Am o cu totul altă problemă.

— Toni Garza a fost jurnalistă. Acum este moartă. Omorâtă de oamenii pentru care lucrezi tu. Într-un mod foarte urât.

— Pot să cred asta, a spus Fisher, după un moment. Lucrez pentru niște oameni foarte răi. Dar nu am ucis-o eu. Celula mea nu a ucis-o. Nu știu nimic despre ea. Dar știu însă următorul lucru. Dacă nu mă ajuți, mai mulți oameni ca ea vor fi răniți. Poate uciși. Și într-un mod foarte urât.

Reacher nu a spus nimic.

— Celula în care m-am infiltrat a fost trimisă aici pentru a pune în sac pe cineva pe nume Rusty Rutherford. Dar bănuiesc că știi asta de vreme ce ai dat peste cap operațiunea și ai făcut-o să eșueze.

— Nu te ajut să-l prinzi pe Rutherford. Chiar dacă mă convingi în legătură cu Garza.

Fisher a ridicat mâna.

— Nu-ți cer să o faci. Tot ce am nevoie de la tine sunt informații. Rutherford trebuia să fie capturat pentru că are ceva pe care o anumită putere străină dorește cu disperare să pună mâna. Ori are acest lucru în posesia lui, ori știe unde se află. Dacă pot ajunge prima la el, înainte ca ei să pornească din nou vânătoarea după Rutherford, este cea mai bună cale de a-l feri de alte pericole.

— Despre ce putere străină vorbim?

— Nu pot spune.

— Dacă vrei ajutorul meu, va trebui să dai cărțile pe față.

Fisher a suspinat.

— Rusia.

— Bine. Și ce anume vor?

— Nu știu. Nu foarte clar. Tot ce i s-a spus celulei este că este un obiect. Ceva fizic. Conține date sau înregistrări de vreun fel, așa că ar putea fi un dosar de hârtie sau o fotografie. Dar cred că cel mai probabil are legătură cu un computer, având în vedere slujba pe care Rutherford tocmai a pierdut-o.

— Ce fel de înregistrări?

— Nu știu exact. Ceva care dezvăluie un nume sau o identitate. Sau care ne-ar permite să deducem una.

— A unui agent?

Fisher a dat din cap.

— Al lor sau al nostru?

— Al lor.

— Un agent activ?

— Foarte activ. Și asta este o situație care trebuie corectată.

— De ce există un agent într-un oraș adormit ca acesta?

Fisher clătină din cap.

— Informațiile sunt aici. Nu agentul. El este în altă parte. Sau ea.

—

Unde?

— Repetă un cuvânt din asta și te omor. Probabil că va trebui să mă sinucid și eu. Ai auzit de Oak Ridge National Laboratory?

— Lângă Knoxville. Unde se dezvoltă supercomputerele?

— Acolo se fac multe lucruri. Supercalculatoarele sunt unul dintre ele. Un altul este securitatea cibernetică. Statele Unite se confruntă cu o mulțime de amenințări. Avem o mulțime de programe defensive în desfășurare. Iar rușii au un agent care încearcă să fure o copie a celui mai important dintre ele. Numele său oficial este proiectul C02WWW06BHH21.

— Un nume interesant.

— Numai tocilarii îi spun așa. Toți ceilalți îi spun "*Santinela*".

— Ce face?

— Protejează integritatea software-ului sistemului electoral din 48 de state. Este singurul lucru care o face.

— De ce nu toate cele cincizeci?

— Politica. Nu am timp să intru în detalii.

— Iar rușii încearcă să fure o copie. Și ce dacă? Dacă reușesc, ce ar putea face cu ea? Să schimbe rezultatul unor alegeri? Nu există sisteme de siguranță? Copii de siguranță pe hârtie?

— În unele locuri. Dar schimbarea rezultatului nu este scopul lor. Este prea direct. Vorbim despre ruși. Trebuie să înțelegi cât de mult joacă în viitor acești oameni. Filozofia lor este că, dacă lovești un om cu un furtun de incendiu, acesta cade, dar se poate ridica din nou. Dacă aduni destule picături de ploaie și le folosești cum trebuie, ajungi să ai Marele Canion. Încearcă să creeze în societate goluri prea mari pentru a le acoperi. Totul face parte dintr-o campanie mai mare. Pentru a semăna discordie și dezbinare. Este o campanie care durează de ani de zile. Pe rețelele de socializare. Teorii ale conspirației. Încercări de subminare a mass-mediei principale.

— Știri false? Am auzit despre asta.

— De data aceasta încearcă în mod special să erodeze încrederea în sistemul electoral în sine. Știm că vorbesc serios. Au avut deja o încercare în urmă cu patru ani, în Kentucky. Ceea ce s-a întâmplat a fost că, în ziua alegerilor, au trimis un e-mail de *phishing*. Știi ce este asta?

— Habar n-am, a spus Reacher.

— Este un e-mail care pare legitim, ca și cum ar proveni de la o sursă oficială de încredere. Cum ar fi o bancă sau o companie de asigurări.

— Oamenii au încredere în bănci și companii de asigurări?

— Unii da. Oricum, mesajele par autentice și, în general, au un subiect care sună într-un fel tentant. Sau urgent. Cum ar fi o asigurare auto la jumătate de preț dacă o soliciți în termen de 12 ore.

—Deci, oamenii creduli deschid aceste mesaje și se întâmplă ceva rău? Ca o scrisoare-bombă de modă veche.

— Exact. Deschiderea mesajului sau urmărirea unui link sau descărcarea unui atașament, într-un fel sau altul infectează calculatorul. Un program malițios intră și obține acces la fișierele și parolele tale, iar dacă ești într-o rețea, intră și în aceea. În cazul Kentucky, rușii au trimis un e-mail tuturor funcționarilor electorali, pretinzând că este de la vicepreședintele de asistență tehnică al companiei care a furnizat software-ul electoral. Pe linia de subiect scria că acesta conținea o actualizare critică a instrucțiunilor de operare.

— Nu înțeleg cum ar putea oamenii să cadă în capcana asta.

— Nu ar trebui să o facă. Sunt instruiți în mod special să nu o facă. Dar, instruiți sau nu, e-mailul a ajuns la două sute de persoane. Șase dintre ei l-au deschis.

— Deci rușii au avut acces?

— Da.

— Și ce au făcut?

— Nimic. În acea perioadă. Dovedeau că ideea funcționează. Puneau bazele. Se pregăteau pentru un atac pe scară mai largă anul acesta. Imaginează-ți scenele din ziua alegerilor dacă fiecare persoană care se prezintă la vot la secția corectă ar fi anunțată că a fost reînregistrată fără știrea ei la o altă secție din cealaltă parte a orașului. Sau că înregistrarea lor a fost anulată cu totul. Sau când sunt anunțate rezultatele se dovedește că în unele districte marginale Mickey Mouse și Daffy Duck sunt înregistrați. Sau că o grămadă de oameni sunt înregistrați în mai multe circumscripții, chiar dacă nu au știut acest lucru la momentul respectiv și nici nu au acționat în consecință.

— Ar fi haos.

— Haos total. Numai *Santinela* poate opri asta.

— Dar nu a oprit simularea lor.

— Nu exista atunci. De aceea a fost dezvoltată.

— Ești sigur că funcționează? Vorbim despre ruși. Poate că au pătruns deja în unele alegeri locale și se prefac că vor să o fure doar ca să te facă să crezi că le este frică de ea.

Fisher a clătinat din cap.

— Nu. Știm că *Santinela* funcționează. A oprit deja douăsprezece tentative în șase state diferite. În plus, avem o sursă care ne-a confirmat că rușii nu cred că o pot învinge. Nu erau prea îngrijorați pentru că au un agent care să o fure. Apoi s-a instalat panica pentru că aici a apărut un fel de înregistrare care ar putea duce la prinderea lui.

— Am auzit că arhiva orașului este coruptă.

—Așa este. Rușii au făcut asta. Ei sunt și în spatele atacului *ransomware* care l-a costat slujba pe Rutherford. Evident, au vrut să închidă noua arhivă digitală înainte de a putea fi pusă online.

— Orașul va plăti pentru a o debloca. Avea asigurare. De ce să nu așteptăm până când va fi din nou funcțională și să o analizăm cu atenție?'.

— Orașul ar putea plăti, dar arhiva nu va vedea niciodată lumina zilei. Îți garantez asta. Nu toată arhiva, în orice caz. Nu partea de care avem nevoie.

— Rutherford a presupus că un sistem construit de el ar fi putut captura identitatea celui care a lansat atacul *ransomware*. A crezut că asta voiau să obțină de la el.

— Nu. Știm că au fost rușii. Rușii știu că noi știm. Și, sincer, vor ca noi să știm. La fiecare atac reușit, ei ne arată degetul.

— Am vorbit cu un tip ieri la tribunal. Mi-a spus că este un agent de la Homeland Security. Protecția infrastructurii. Avea o teorie conform căreia Rutherford ar fi pactizat cu atacatorul.

— Agent Wallwork? E partenerul meu. Îmi pare rău pentru înșelăciune. Speram ca Rutherford să fi dezvăluit cumva care este obiectul. Sau unde se află. Nu. Panica e legată de ceva ce îl poate demasca pe agentul lor. Asta e clar.

— În cazul ăsta, cât de multe știi despre un tip pe nume Henry Klostermann?

— Care locuiește la așa-numita Casă a Spionilor? Nici să nu te gândești să te duci acolo. Este o coincidență atât de evidentă, dar am verificat-o oricum. Tipii ăia din anii '50 nu erau agenți KGB. Erau doar cetățeni păcăliți care dădeau secrete unor oameni pe care îi credeau prieteni. Au făcut pagube serioase când au fost în Los Alamos, dar nu au făcut nimic cât au fost aici. S-au mutat după doi ani și au dezertat la scurt timp după aceea pentru că au simțit că lațul începe să se închidă. Amândoi sunt morți acum. Nu s-au căsătorit niciodată. Nu au avut copii nelegitimi. Nici verișori. Nici o altă familie de care să știm noi. Și nu au fost membri ai niciunui partid sau grup care ar putea căuta să le continue munca.

— Deci nu există nicio legătură cu Klostermann în afară de adresă?

— Nu, niciuna. De ce?

— L-am întâlnit în această dimineață. Cred că el caută același lucru pe care îl cauți și tu.

— Știi care e chestia aia?

— Posibil. O chestie de calculator. Un server. Are o copie preliminară a unei părți din arhiva orașului.

— Iisuse Hristoase. De ce nu ai spus asta mai devreme?

— Nu știam despre agent și *Santinelă* înainte. Klostermann a spus că o vrea din alt motiv.

— Ce motiv?

— Ceva legat de arborele genealogic, a pretins el. Nu prea suna adevărat. Cred că încearcă să ascundă ceva.

— De unde știe despre acest server?

— A spus că a angajat-o pe Toni Garza, jurnalista care a fost ucisă, să caute niște acte de proprietate care să dateze de când tatăl său a emigrat. Ea a aflat că atunci când orașul a început să digitalizeze arhiva, foloseau acest server. S-a dovedit a fi prea mic, așa că l-au schimbat cu unul mai mare, iar Rutherford, în calitate de manager IT, l-a luat înapoi pe stoc pentru o utilizare viitoare.

— Când a început Garza să lucreze pentru Klostermann?

— Nu știu exact.

— Dar înainte ca arhiva să cadă?

— Da. A început să caute în arhivele pe hârtie, apoi avea de gând să folosească arhiva online, apoi l-a contactat pe Rutherford ca un fel de “Ave Maria”, sperând că acesta mai avea încă serverul.

— În sfârșit, totul începe să aibă sens. Trebuie să fi găsit ceva în arhive. Și-a dat seama de semnificație și a încercat să o raporteze. Sau pur și simplu a menționat-o persoanei nepotrivite fără să știe ce importanță are.

— Sau rușii ar fi putut avea un fel de semnal de declanșare. Ceva care să-i alerteze dacă cineva era aproape de a găsi ceea ce voiau să țină ascuns. Ei nu sunt nesăbuiți. Ar fi știut că un singur document care să stea neobservat printre câte - mii? milioane? - într-o arhivă veche și prăfuită ar atrage mai puțin atenția decât un incendiu”.

— În orice caz, Rutherford trebuie să predea acel server. Cât mai repede.

— Este o dorință logică. Dar este imposibil.

—De ce?

—Rutherford nu știe unde este serverul.

Fisher s-a întors și a lovit cu palma de perete.

— La naiba. Ești sigur?

Reacher a dat din cap.

— A încercat deja să îl recupereze.

—Cum a explicat Klostermann că proiectul său a dus la moartea cuiva?

— A susținut că Garza nu lucra exclusiv pentru el. A spus că avea o grămadă de proiecte în derulare. A dat vina pentru moartea ei pe niște derbedei din Nashville pe care ea îi adulmecase.

— Dar nu l-ai crezut.

— Nu spun că a ucis-o. Nu spun că lucrează pentru ruși. Dar știu când cineva ascunde ceva.

— O să-i pun pe oamenii mei să se uite din nou la el. Organizația este atât de compartimentată încât ai putea fi căsătorit cu agentul rus local și să nu știi asta.

— Înțeleg.

— Și Rutherford? Să nu știe unde este serverul? Ești sigur că spune adevărul?

—Sunt sigur. Se pare că a folosit serverul pentru un alt proiect și...

— Spune-mi că nu l-a șters.

— Nu. Nu a făcut-o. Nu-ți face griji. Înainte de atacul *ransomware* a presat orașul să cumpere un sistem de backup pentru toate computerele. Nu au vrut să facă rost de bani, așa că a încercat să construiască unul propriu, din piese de schimb. Trebuia să suprascrie tot ce era pe server, dar nu s-a întâmplat așa. Așa a știut că a dat greș. A fost atât de supărat de asta încât a aruncat tot echipamentul la gunoi.

— Trebuie să le recupereze.

— Încearcă.

— De ce? Ca să i-l dea lui Klostermann?

— Nu. Crede că serverul îl poate ajuta cu un alt lucru la care lucrează. Îl vrea înapoi pentru el.

— Poți să-l ajuți să-l găsească?

— Tu nu poți? Cu toate resursele Biroului?

— Nu. Fisher a clătinat din cap. Dacă rușii se văd o grămadă de agenți federali care cercetează mormanele de gunoi locale, vor ști unde să caute. Trebuie să ținem asta cât mai discret. Mai lasă să treacă câteva zile. Te rog.

— Ce contează câteva zile? Mai sunt câteva săptămâni până la alegeri. Rutherford poate găsi singur serverul și poate găsi o cale de a vă trimite o copie. E un tip deștept.

— Nu este atât de simplu. Pentru început, alegerile. Da, mai e ceva timp până atunci. Dar timp de treizeci de zile până la ele există ceea ce se numește înghețarea sistemelor. Nimic din

ceea ce este legat de calculator nu poate fi schimbat în vreun fel. Este același lucru pe care îl fac companiile de carduri de credit și comercianții cu amănuntul online înainte de Black Friday și Crăciun. Se asigură că nimeni nu încarcă un software nou care se dovedește a nu funcționa corespunzător și care dă totul peste cap în momentul cel mai critic. Așadar, dacă nu putem confirma cu certitudine că *Santinela* nu a fost compromis până atunci, avem o problemă reală. Iar dacă - când - vom pune mâna pe serverul lui Rutherford, nici măcar nu știm ce căutăm. Ar putea fi mii de documente acolo, și mă îndoiesc foarte tare că unul dintre ele va fi etichetat ca fiind "Identitate de spion rus". Va fi nevoie de tot felul de trimiteri încrucișate. Gândire laterală. Citirea frunzelor de ceai și aruncarea oaselor de pui, probabil. Deci, concluzia, așa cum am spus, este că avem nevoie de acel lucru, ieri.

— Îi voi spune lui Rutherford să caute mai rapid. Și oricum, câte mormane de gunoi pot fi într-un oraș de mărimea asta?

— Găsirea serverului nu este singura problemă. Ai spus că îți pasă de siguranța lui Rutherford.

— Și?

— Inițial a fost plănuit ca noi să îl răpim pe Rutherford. El ar fi renunțat la obiect - serverul, după cum credem acum - sau la locația acestuia și apoi, copleșit de rușine și depresie după ce și-a pierdut slujba și a purtat vina pentru atacul *ransomware*, s-ar fi sinucis. Eu sunt agentul principal, așa că eu aș fi fost cel care ar fi pus în scenă totul. Evident, m-aș fi asigurat că Rutherford a scăpat. Numai că înainte de a se întâmpla asta ai venit tu și ai pus jumătate din echipă pe lista de invaliditate. Restul dintre noi au fost trecuți la supraveghere. A fost adus un tip nou pentru a termina treaba. Un specialist, de la Moscova. Va fi superiorul meu. Așa că, dacă pleci și el pune mâna pe Rutherford, s-ar putea să nu mai pot face nimic în privința asta.

ȘAPTESPREZECE

Reacher a condus cei șase kilometri de la fabrică până în oraș cu opt cuvinte în minte.

Patruzeci și opt de ore. Și Trebuie să știu.

Problema timpului era cea mai simplă, în sens conceptual. Aveau la dispoziție o fereastră de două zile pentru a opera cu interferențe relativ mici, în timp ce celula lui Fisher era limitată la supraveghere. După aceea, lucrurile aveau să devină mai dificile. Ofensiva se va relua. Vor sosi întăriri. Un specialist. De la Moscova. Mai bun decât Fisher. Cu capacități necunoscute. Dar cu siguranță fără simpatie pentru Rutherford. Ceea ce însemna că, dacă aveau de gând să recupereze serverele și să le predea FBI-ului, ar fi fost avantajos să o facă înainte ca tipul cel nou să pună piciorul pe stradă.

Problema secretului era mai greu de rezolvat. Aducea în joc considerente practice. Pe vremea când Reacher condusese *Unitatea Specială de Investigații 110* a Poliției Militare, tindea să fie deschis cu oamenii săi. Uneori mai deschis decât ar fi trebuit să fie. Mai deschis decât ar fi dorit ofițerii săi superiori, oricum. Dacă ar fi știut. Dar Reacher avea încredere în echipa sa. Îi alesese personal pe fiecare dintre ei. A lucrat cu ei. Putea să prevadă cum va reacționa fiecare dintre ei în orice situație. Și, în plus, când aveai de-a face cu oameni ca Frances Neagley, să încerci să ții ceva ascuns era o prostie. Reacher îl plăcea pe Rutherford. Nu dorea să-l țină în întuneric. Nu doar de dragul de a o face. Dar nu-l cunoștea în același mod. Rutherford își exprimase deja reticența de a lăsa serverul în mâinile autorităților. Era cu ochii pe premiul pe care credea că sistemul său *Cerberus* îl putea câștiga pentru el. Reacher era destul de sigur că s-ar fi răzgândit dacă ar fi înțeles toate implicațiile. *Santinela*. Integritatea alegerilor. Rușii. Discordia și diviziunea. Dar nu exista nici o modalitate de a-l aduce în peisaj fără a dezvălui că exista un agent sub acoperire într-una din celulele rusești. Sau cel puțin să sugereze acest lucru. Iar dacă ceva nu mergea bine și Rutherford cădea în mâinile rușilor, nu avea cum să evite să divulge această informație. Fie acum, fie mai târziu, dacă se întorceau pentru a face un fel de autopsie a ceea ce nu a mers bine în operațiunea lor. Când Reacher nu va mai fi prin preajmă să aibă grijă de el.

Când Reacher s-a întors în apartamentul lui Mitch, și-a dat seama că nu trebuia să se îngrijoreze să le insufle celorlalți doi vreun sentiment de urgență. Atracția dolarului atotputernic se ocupase de asta pentru el. Sands începuse să sape la prima oră în acea dimineață, dar nu scosese nimic util la iveală, așa că Rutherford preluase ștafeta. Începuse să răsfoiască dosarele de pe laptopul său în momentul în care Reacher plecase la fabrică. Găsise procesul-verbal al unei ședințe a șefilor de departament la care probabil că lipsise în luna precedentă. Unul dintre punctele de pe ordinea de zi fusese contractul de gunoi al orașului, iar o altă notă confirma că acesta fusese reînnoit pentru încă un an cu o companie locală. Warhurst's Waste-Away Express. A căutat pe Google datele lor de contact și Sands a sunat la biroul lor. A spus că scria un articol despre gestionarea responsabilă a deșeurilor pentru *The Tennessean*. A trebuit să încerce la patru persoane diferite înainte de a găsi pe cineva care să o creadă. Dar în cele din urmă a reușit să obțină informațiile de care aveau nevoie. Echipamentele electronice excedentare sau învechite ale orașului au fost separate de gunoiul obișnuit. Apoi a fost trimis pentru reciclare la o instalație aflată la 11 kilometri vest de oraș. Ea și Rutherford erau pe punctul de a pleca să investigheze locul când Reacher a intrat pe ușă.

Lui Reacher nu-i plăcea cum sună fabrică de reciclare. Îi evoca viziuni de echipamente demontate și culese pentru piese. Sau topite. Sau zdrobite. Sau măcinate. Sau care sunt făcute inutilizabile. A simțit că perspectiva de a recupera serverul în stare de funcționare se îndepărta tot mai mult, ceea ce i-a ușurat cel puțin a doua decizie. S-a gândit că nu era nevoie să menționeze ce aflase despre conținutul său sau cine trebuia să-l vadă. Nu în această etapă. Nu până când nu aflau cu siguranță dacă mai exista sau nu.

— Ai pantofii murdari, a spus Sands când Reacher s-a alăturat ei și lui Rutherford în lift. Și pantalonii. Deci trebuie să fi fost la fabrică. Dar nu e încă amiază. Deci nu ai așteptat. Ce s-a întâmplat? Ce te-a făcut să te răzgândești?

— Nu s-a întâmplat nimic, a spus Reacher. Am ajuns acolo mai devreme, așa cum am plănuit. Partea cealaltă a apărut, așa cum era de așteptat. Dar era numai unul de data asta. Și nu a stat prea mult prin preajmă.

— De ce numai unul ? a spus Sands. Și de ce nu a așteptat? Cel puțin până la ora stabilită, ca să vadă dacă ai mușcat momeala. Nu are niciun sens.

— Poate că a primit un mesaj prin care i se cerea să plece, a spus Rutherford. Ca și ieri. Poate că portarul a crezut că m-a văzut plecând și a trimis un mesaj greșit.

— Sună plauzibil, a spus Reacher. Dar cine știe cu adevărat de ce se întâmplă ceva?

Reduceți. Reutilizați. Reciclați. Aceasta era o mantră cu care Reacher era familiarizat. Primele două părți le cunoștea personal. Din cauza mamei sale. A fost copil în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și a crescut în Franța în timpul ocupației. Mâncarea era puțină. Tot felul de lucruri esențiale erau. Haine. Pantofi. Combustibil. Dacă ceva se termina, se uza, se pierdea, se rupea sau era furat, s-ar putea să nu fi fost niciodată înlocuit. Totuși, reciclarea era o altă poveste. În bazele militare în care Reacher a crescut, în toată lumea, nu prea a existat un rol pentru ea. Din câte știa el. Poate că se întâmplase în culisele de la West Point în timpul celor patru ani petrecuți acolo, dar dacă era așa, el nu fusese la curent. Avea alte lucruri în minte. Deci, conceptul său despre asta era în mare parte produsul imaginației sale. Și-a imaginat-o ca pe ceva nou și de înaltă tehnologie, implicând fabrici moderne și strălucitoare, cu echipamente avansate și multă automatizare. Poate chiar roboți.

Realitatea era foarte diferită. Cel puțin la locația pe care o folosea orașul. Era înconjurată de un gard de trei metri înălțime, făcut din benzi metalice, divizate și ascuțite în partea de sus, și învelite în sârmă ghimpată. Foarte de școală veche. Dincolo de poartă, operațiunea era mai degrabă ingenioasă decât avansată. Asfaltul cedase locul pământului compactat, care se ridica și se întorcea pentru a forma o jumătate de gogoașă lată și înălțată, înainte de a coborî înapoi spre ieșire. În interiorul semicercului se aflau șase tomberoane, foarte mari, fără capac. Erau dispuse cap la cap, întâlnindu-se în centru ca spițele unei roți. Fiecare dintre ele era dedicată unui material diferit. Panouri gigantice specificau ce feluri. Hârtia și cartonul mergeau în primul. Apoi sticla. Metalele feroase. Metale neferoase. Plastic. Și, în cele din urmă, un coș de gunoi pentru orice alt tip de

gunoi care a fost adus acolo din greșeală. Reacher a presupus că mașinile de reciclare veneau, făceau ocolul până la tomberonul corespunzător și descărcau. Probabil că înălțimea și lățimea, înclinarea și raza de întoarcere fuseseră calculate special. Exista o singură piedică, din câte își dădea el seama. Nu exista niciun loc destinat echipamentelor electronice.

Sands a oprit dubița între al treilea și al patrulea tomberon, iar Reacher a coborât pentru a cerceta. A făcut abstracție de hârtie și sticlă și, în timp ce se întreba dacă calculatoarele puteau fi clasificate ca fiind din plastic, datorită carcaselor exterioare, sau din metal, datorită mecanismelor interioare, a auzit o voce. Cea a unui bărbat. Strigând la el.

— Hei!, a spus tipul. Ce naiba faci? Nu ai ce căuta aici. Unde ți-e permisul?'

Tipul ieșise dintr-o cabină care era ascunsă de intrarea în șantier de movila de pământ. Probabil că era un fel de birou. Sau un loc unde să se ascundă de soare. Părea să aibă în jur de 60 de ani. Fața îi era arsă și încreștită ca o nucă. Mâinile îi erau zbârcite, iar venele și tendoanele îi ieșeau în evidență ca niște corzi sub piele. Părul îi era subțire, grizonat și încâlcit și îi atârna până dincolo de umeri. Practic, purta o salopetă albastră decolorată, cu un fel de logo pe piept, dar era atât de slab și materialul era atât de rigid de la spălare încât părea că hainele îl înghițiseră.

— Calculatoare, a spus Reacher. În ce tomberon ar putea fi?

— Treci înapoi în mașină, a spus tipul. Pleacă. Chiar acum. Sau sun la 911.

— Nu are rost să suni la 911. Telefoanele departamentului de poliție nu funcționează. N-ai auzit? Și nu e nevoie. Vom fi bucuroși să plecăm. Imediat ce luăm ceva care a fost trimis aici din greșeală. Ceva care ne aparține.

— Dacă e aici, ne aparține. Așa scrie în contractul cu orașul. Dacă luați ceva, îl furați. Nu se poate așa ceva. Tipul s-a ascuns înapoi în cabană și a reapărut o clipă mai târziu ținând în mână o pușcă. O Benelli M1 Tactical. O armă frumoasă. Trimisă tocmai din Italia. Cu șase cartușe de calibrul 12. Părea nouă. De aceea compania ne dă astea. Și ne învață cum să le folosim.

Reacher nu era pe deplin convins că o firmă de reciclare le-ar da angajaților săi armament de nivel militar. Și era sigur că acest angajat nu trecuse prin niciun fel de pregătire. Cel puțin

nu în ultimii treizeci de ani. Având în vedere starea în care se afla, dacă tipul apăsase pe trăgaci, reculul l-ar fi trântit la pământ. I-ar fi rupt clavicula, cu siguranță. Poate chiar tot umărul. Dar dacă ar fi apăsat pe trăgaci de la distanța aceea, orice pagubă pe care și-ar fi făcut-o tipul ar fi fost cea mai mică dintre grijile lui Reacher. Era conștient de Beretta capturată de la brâul său. Mișcările bătrânului fuseseră destul de lente până în acel moment. Să-l scoată din acțiune înainte de a putea ținti cu Benelli-ul ar fi fost destul de simplu. Dar poate că ar fi fost puțin prematur în acel stadiu. Era cam devreme să renunțe cu totul la diplomație.

Reacher a început să se îndepărteze de dubiță. Foarte încet. Doar pentru cazul în care negocierile ar fi eșuat.

— Stai așa, a spus tipul. A ridicat pușca la umăr. Ți-am spus să te urci în mașină. Nu să te îndepărtezi de ea.

Portiera șoferului s-a deschis și Sands a coborât. Avea în mână un portofel de piele neagră. Îl ținea în fața ei, la înălțimea umărului, ca un mic scut.

— Agenți federali, a spus ea. Pune arma jos.

Diplomație, s-a gândit Reacher. *Sau minciună.* Ar putea fi greu să le deosebești.

Bătrânul a coborât arma, dar nu i-a dat drumul.

— Cum te cheamă? a spus Sands.

Tipul a ezitat o clipă.

— Poți să-mi spui Polk.

— Bine atunci, *generale*. Iată ce vom face. Mai întâi, vei răspunde la o întrebare. Echipamentul electronic care este adus aici din oraș. Ce se întâmplă cu el?

— Este depozitat. Împreună cu echipamentele electronice de la ceilalți clienți ai noștri. Apoi este luat.

— De către cine?

Tipul a ridicat din umeri.

— Cine le cumpără, cred. Într-un an e un tip. În anul următor, altcineva. Nu eu aleg.

— Când îl iau? Cât de des?

— O dată pe lună. În prima zi de luni, de obicei. Doar dacă nu întârzie. Ceea ce uneori se întâmplă.

— Deci tot ce a venit în ultimele trei săptămâni este încă aici?”.

— Da. De ce nu ar fi așa?

— Unde?

Tipul a făcut un gest peste umăr, spre cabină.

— Acolo înăuntru. Încuiate.

— Arată-mi. Sands a început să coboare pe pantă.

— Stai așa, a spus tipul. Ai un mandat? Nu poți veni să ceri să vezi lucruri fără mandat. Îmi cunosc drepturile. Am fost instruiți.

Sands a continuat până când a ajuns chiar în fața lui. Reacher i-a urmărit mișcarea, menținându-se la doi metri în dreapta.

— Vrei acte, nu? Sands și-a înclinat capul într-o parte. Sunt surprinsă. Nu prea pari genul de om care să facă hârtii. Dar asta nu e o problemă. Nu pentru mine, în orice caz. Aveți un fax acolo? Pot obține mandate. Citații. Cazier judiciar. Tot ce vreau eu. Presupunând că asta e o cale pe care vrei să o urmezi?

Tipul nu a răspuns.

— E ceva legat de tine despre care șefii tăi nu știu? a spus Sands. Încă?

— Nenorociților, a spus tipul.

S-a întors în cabină și a pus Benelli-ul în suportul său, apoi a condus-o spre capătul îndepărtat al structurii. A acționat o încuietoare. A apăsat pe un mâner, cu toată forța. A deschis o pereche de uși. S-a aplecat înăuntru. A apăsat pe un întrerupător, care a adus la viață patru perechi de tuburi fluorescente. Apoi a pășit într-o parte.

— Vedeți cu ochii voștri, a spus el. Totul este acolo.

Spațiul reprezenta jumătate din amprenta la sol a cabinei. Erau rafturi de metal gri, de la podea până la tavan, aliniate pe toți cei trei pereți. Câteva obiecte mai mici erau împrăștiate pe rafturile cele mai apropiate de intrare. Reacher putea vedea telefoane mobile, aparate foto, DVD playere și câteva laptopuri. Dar acțiunea principală se afla pe podea, în centrul camerei. Erau zeci de computere și tastaturi și monitoare și imprimante și televizoare cu ecran lat, împreună cu o grămadă de alte dispozitive pe care Reacher nu le-a recunoscut. Toate îngrămădite laolaltă. Toate încurcate într-o învălmășeală haotică de cabluri și fire, de parcă un păianjen electronic uriaș l-ar fi absorbit în pânza sa.

— Care sunt serverele? Reacher se mișcă pentru a-i permite lui Sands să vadă mai bine. Poți să-ți dai seama?

— Nu știu, a spus Sands. Nu există nici urmă a suportului în care se aflau. Dar acela avea o ușă spartă. Probabil că au scos

serverele și au aruncat restul într-unul din tomberoane. Mai bine îl chemăm pe Rusty aici. Voi avea nevoie de ajutor pentru a le găsi printre toate vechiturile astea.

— Sunt aici. Rutherford a apărut de după colțul cabinei. S-a uitat în cameră și a dat din cap. În regulă. Trebuie să fie îngropate în mijlocul acestor lucruri. Să mergem. Să trecem la treabă. Le vreau pe toate opt, pentru orice eventualitate.

Rutherford s-a strecurat prin dezordine până în partea cealaltă, bazându-se pe faptul că fiecare nouă livrare era aparent împinsă peste ultima și că serverele ar fi putut fi acolo de câteva săptămâni. Sands i-a înmânat poșeta lui Reacher și l-a urmat. Era cald înăuntru. Acoperișul era făcut din metal. La fel și pereții. Exista un aparat de aer condiționat, dar acesta răcea doar zona birourilor. Nu și partea de depozitare. Era ca și cum premiul lor ar fi fost ascuns într-un cuptor. Reacher a rămas afară. Nu era mult mai răcoare dacă stătea direct sub soare. Dar a vrut să fie cu ochii pe tipul cu părul cărunt. Știa că omul care îl manevrase pe Marty dăduse ordin să fie anunțat despre ce face Rutherford. Omul cu o pasiune pentru valize și fierăstraie. Nu avea niciun motiv să creadă că tipul cu părul grizonat era implicat. Sau că celula lui Fisher ar fi fost pusă din nou în serviciu activ dacă cineva ar fi anunțat o apariție. Dar planurile se schimbă. Oportunitățile se ivesc. Uneori sunt prea bune ca să le poți rezista. Erau într-o locație îndepărtată. Doi dintre ei se aflau într-un spațiu închis. Iar tipul avea o pușcă.

Rutherford și Sands au continuat să scotocească prin mormanul de echipamente aruncate.

Tipul cu părul cărunt și-a sprijinit un umăr de peretele cabinei și i-a privit. Nu a făcut nicio mișcare pentru telefonul său. Sau vreun buton de panică. Sau o alarmă. Soarele a continuat să bată cu putere. Reacher a continuat să îi privească pe toți trei. Până când, în cele din urmă, Rutherford și Sands au ieșit în aer liber. Clipeau de la lumina puternică. Hainele le erau lipite de sudoare. Pielea lor era mânjită de praf. Iar mâinile lor erau goale.

Sands și-a luat înapoi poșeta.

Rutherford s-a apropiat de tipul cu părul cărunt.

— Unde sunt celelalte?

Tipul s-a îndreptat.

— Cum ar fi? Asta e tot.

— Nu se poate. Unele lucruri lipsesc. Opt lucruri, cel puțin. De la departamentul IT al orașului.

Tipul a ridicat din umeri.

— Unde altundeva ar putea fi?

— Mă acuzi de ceva?

— Ce zici? Nu. Vreau să spun că există un alt loc pe undeva. În caz că aici se umple?

— Nu. Totul vine aici.

— Cine mai lucrează aici? a spus Reacher.

— Nimeni. Doar eu.

— Și dacă ești bolnav? Sau în concediu?

— Șeful meu trimite pe cineva. Să mă înlocuiască.

— Când s-a întâmplat asta ultima oară?

Tipul și-a mestecat buza inferioară pentru o clipă.

— Să vedem. Ultima dată când am fost bolnav a fost în 1986. În timpul verii. Mi s-a scos apendicele. La Vanderbilt. Un loc drăguț. Și ultima mea vacanță? A fost la Millenium. Am fost în Canada să-mi văd fratele. Obișnuiam să merg în fiecare an de Anul Nou. Dar acum e mort.

— Nu înțeleg, a spus Rutherford. Lucrurile astea. Ce s-ar fi putut întâmpla cu ele? Nu se poate să fi dispărut în aer.

Tipul a ridicat din nou din umeri.

— Dacă nu sunt aici, orice ar fi, înseamnă că nu au venit niciodată. Sau au fost deja luate din nou.

— Dar actele locului ăsta? Sands s-a mutat lângă Rutherford. Trebuie să țineți o evidență a ceea ce intră și iese?

— Livrările și colectările, a spus tipul. Sigur.

— Arată-mi.

Tipul a oftat, apoi a condus-o spre intrarea în birou. A indicat ca toată lumea să rămână afară și s-a strecurat pe ușă, reapărând o clipă mai târziu cu o hârtie în fiecare mână. I-a dat-o pe prima lui Sands. Reacher a citit-o peste umăr. Era pentru colectări. Erau opt intrări pentru luna în curs. Dar numai una pentru electronice. Era datată pe data de 2. Înainte de atacul *ransomware*. Înainte ca Rutherford să distrugă serverele. Deci, înainte ca acestea să fi ajuns la locație, darămite să fi fost scoase de aici.

Sands a făcut schimb de hârtii. Cea de-a doua listă era cu livrările. Până atunci fuseseră treizeci și două în acea lună. Cele mai frecvente erau pentru sticlă și metale neferoase. Sticle și

cutii de conserve de la barurile și restaurantele locale, a presupus Reacher. Apoi hârtie. Probabil un vârf datorat faptului că calculatoarele municipalității nu funcționau. Electronicele se aflau pe ultimul loc. Existau doar două transporturi. Ambele proveneau de la departamentul IT al orașului. Și amândouă au fost după ce Rutherford a descoperit că backup-ul său a eșuat.

— Livrările de electronice, aici și aici, a spus Sands, arătând spre intrări. Arată-mi detalierea pentru acestea.

Tipul s-a uitat la ea fără să înțeleagă nimic pentru o clipă.

— Ce detaliere? Noi nu trecem toate lucrurile care intră. Cum am putea să o facem? Sunt prea multe. Și care ar fi rostul? *Mouse de calculator, bej, nu funcționează. Mouse de calculator, bej, nu funcționează. Mouse-ul de calculator, bej, nu funcționează*. Cum le-ai putea deosebi pe unul de celălalt?

— Bine. Sands a arătat spre o altă intrare de pe foaie, lângă coloana pentru numărul de înmatriculare al vehiculului de livrare. ID-ul șoferului. Este același de ambele ori. #083. Al cui este numărul?

Tipul s-a uitat la linia de semnătură.

— Dave. Dave Thomassino.

— Unde îl putem găsi? a spus Sands.

— De unde să știu eu? E un tip care face livrări. Vine cu mașina, lasă o grămadă de lucruri și pleacă din nou. Nu e ca și cum am sta împreună.

—Care este traseul lui astăzi?

—De unde să știu eu? Nu sunt șeful lui.

—Când este programată următoarea livrare?

— Habar n-am. Băieții apar doar când camioanele lor sunt pline și trebuie să descarce.

— Unde locuiește?

— Habar n-am. După cum am spus, nu suntem prieteni.

— Dar camionul lui? a spus Reacher. Îl duce acasă noaptea?

— Nu. Tipul a clătinat din cap. Nu au voie să o facă. Ei lasă camioanele la depozit. Se duc acasă cu propriile lor vehicule.

—Lucrează pe cont propriu? a spus Reacher. Sau în perechi? Sau în echipe?

— Pentru chestii mai mari, sunt doi oameni la un camion, a spus tipul. La Thomassino încărcăturile sunt mai mici. El lucrează singur. Nu ai nevoie de doi oameni pentru a arunca înăuntru o grămadă de iPhone-uri sau orice altceva.

—Unde este depozitul? a spus Sands.

— Lângă birou, a spus tipul.

— Unde e biroul? Și să nu spui lângă depozit, altfel o să avem o problemă.

— O să vă scriu adresa.

— Scrie și numărul de mobil al lui Thomassino.

— Nu pot. Nu-l știu.

— Bine, spuse Sands. Ai grijă să rămână așa. Pentru că dacă Thomassino nu apare la depozit din orice motiv, mă voi întoarce. Iar tu îți vei petrece tot timpul care ți-a mai rămas pe acest pământ într-un penitenciar federal.

OPTSPREZECE

Reacher, Rutherford și Sands l-au lăsat pe tipul cu hârtiile lui și au urcat cu greu înapoi pe pantă. S-au urcat în dubiță. Sands a pornit motorul. A dat aerul la maxim și a pornit încet, urmând curba în jurul și în jos și peste pământ și prin poarta de ieșire și înapoi pe asfalt. Nimeni nu a vorbit. Reacher s-a întins în spate. Se gândea la servere. La ce s-ar fi putut întâmpla cu ele. Avea două teorii plauzibile. Opțiunea A era că au fost aruncate la gunoi. Și-a imaginat că tipul, Thomassino, se ducea să le colecteze. Thomassino lucra singur. Ceea ce era probabil în regulă când ridica lucruri mici, cum ar fi telefoane mobile. Dar erau opt servere. Erau adăpostite într-un dulap. Avea doi metri înălțime. Greu. Greu de manevrat. Blocat cumva de podea. Și ușa era spartă. Ar fi trebuit să cadă cioburi de sticlă. Făcându-l periculos de manevrat, dar și dificil. Registrul a arătat că Thomassino a ajuns la centrul de reciclare după ora 17:00 de fiecare dată. Probabil ultima lui treabă în ambele zile. S-ar fi obosit să se lupte singur cu dulapul, atât de aproape de sfârșitul turei sale? Sau le-ar fi strecurat băieților care se ocupau de gunoiul obișnuit câteva bancnote pentru a rezolva problema în locul lui?

Opțiunea B presupunea că Thomassino ar fi făcut efortul de a scoate dulapul. Sau cel puțin conținutul său. Doar software-ul experimental al lui Rutherford dăduse greș. Serverele în sine erau în stare de funcționare. Poate că Thomassino era atent la astfel de lucruri. Poate că avea un cumpărător în așteptare. Reacher habar n-avea cât valora un echipament informatic la mâna a doua. Poate foarte mult. Poate nu foarte mult. Poate că recompensa nu era mare. Dar riscul era practic inexistent. Cum ar fi ieșit vreodată la iveală furtul, în condiții normale? Băieții din oraș ar fi fost fericiți pentru că obiectele lor nedorite fuseseră luate. Băieții de la reciclare nu ar fi știut niciodată că le așteaptă, pentru că nimic nu era detaliat.

Așadar, lene sau lăcomie? Chiar și bani, din experiența lui Reacher. Imposibil de ales între ele fără să știe mai multe despre Thomassino. Și cel mai probabil irelevant, oricum. Serverele ar fi putut fi sparte, incinerate sau trimise la un depozit de deșeuri. Ar fi putut fi șterse și restaurate la setările din fabrică și vândute. În orice caz, datele ar fi fost pierdute. Identitatea spionului rus ar fi rămas un secret. Iar Rutherford ar

fi fost în continuare în pericol. Reacher va trebui să decidă ce să facă în această privință. Să rămână în oraș pentru a-l dădăci la nesfârșit era exclus. La fel și să-l lase singur și vulnerabil. Cea mai bună opțiune ar fi fost să-l convingă să plece din oraș, dar Reacher încercase și asta. Vedea puține speranțe de a-l face pe Rutherford să se răzgândească. Nu fără să divulge informații periculoase. Poate că Sands ar putea ajuta, se gândi el. Era o fostă membră a Biroului. Ar putea vorbi cu ea. Ar putea să-i dea un indiciu despre sursa problemei. Suficient de vag pentru a nu-l compromite pe Fisher. Suficient de direct pentru a sublinia urgența. Asta ar putea funcționa. Doar dacă Thomassino nu făcea problema inutilă. Poate că le va servi un miracol. Poate că serverele se aflau în siguranță la el acasă, neatinse, cu conținutul intact.

Speră la ce e mai bine.

Dacă ar fi fost doar după el, Reacher s-ar fi îndreptat direct spre depozit. Registrul locației arăta că Thomassino lucra după ora 17:00 în zilele în care livra electronice la instalația de reciclare, dar nu exista nicio garanție că acelea erau orele sale obișnuite. Cea mai sigură cale ar fi fost să localizeze cât mai repede posibil vehiculele personale ale șoferilor de camion și să aștepte. O oră. Două ore. Cinci ore. Atât cât era necesar. Pentru Reacher, era la fel. Putea să aștepte toată ziua. Dar a văzut că nu era la fel pentru Sands și Rutherford. Erau morocănoși după ce nu reușiseră să-și găsească echipamentul. Probabil că erau îngrijorați în legătură cu șansele lor de a-l recupera vreodată. Și cu siguranță se simțeau inconfortabil după ce scormoniseră în interiorul cabinei metalice fierbinți. Trebuia să fie mai indulgent cu ei. Dacă nu cumva se ducea singur să-l caute pe Thomassino. Ceea ce era o posibilitate. Riscul ar trebui să fie minim. Celula lui Fisher era rezervată doar pentru supraveghere.

Reacher a decis că ar trebui să rămână împreună. Mai era un alt factor de luat în considerare. Să presupunem că norocul lor se schimba și Thomassino mărturisea imediat. Recunoștea că a furat tot echipamentul util și l-ar fi dus pe Reacher la ascunzătoarea lui. Reacher nu știa cum arată un server. Avea nevoie de Rutherford cu el pentru a se ocupa de identificare. Iar Sands se dovedise mai mult decât valoroasă, găsind locația fabricii de reciclare și apoi păcălindu-l pe tipul cu pușca. Un pic

de timp suplimentar nu i-ar fi omorât, se gândea Reacher. Atâta timp cât erau la depozit până la ora 16:00.

Sands s-a aplecat și a apăsat câteva butoane de pe ecranul GPS-ului dubiței, ceea ce a făcut ca acesta să afișeze locațiile celor mai apropiate cinci benzinării.

Cea mai apropiată era stația de camioane pe care Reacher o vizitase de două ori înainte. Au continuat în tăcere, iar când au ajuns Sands a oprit la pompa pe care Reacher o folosise în noaptea precedentă. Rutherford a rămas în mașină. Sands a coborât și a alimentat cu benzină. Și-a folosit cartea de credit pentru a evita să intre în clădirea principală. Reacher a intrat oricum. Îi era foame. A adunat ingredientele pentru patru hot-dog, i-a asamblat, le-a pus extra brânză și ceapă, apoi a luat o grămadă de ziare. Un aparat de ras de unică folosință. O cutie de cremă de ras. Și un bax de apă îmbuteliată, gândindu-se că celorlalți le-ar prinde bine puțină hidratare.

Sands i-a lăsat pe Reacher și Rutherford la două străzi de bloc și s-a dus să găsească un loc oarecare unde să lase dubița. S-a întors la locuința lui Mitch la zece minute după ceilalți, a pornit aparatul de cafea, apoi s-a dus să facă un duș. Rutherford a rămas în bucătărie, aplecat asupra calculatorului. Reacher s-a întins pe canapea și a început să citească ziarele. Niciunul dintre ei nu s-a mișcat timp de o jumătate de oră. Niciunul nu a scos un cuvânt. Apoi Sands a ieșit din baie și Rutherford a intrat. Și-a turnat două căni de cafea, le-a dus în sufragerie și a luat loc în fața lui Reacher.

— Pot să te întreb ceva? a spus Sands. Ai fost în armată. Ai fost polițist. Ai investigat lucruri. Și oameni. Da?

— Asta este ideea generală, a spus Reacher.

— Trebuie să fi avut resurse. Dosare. Baze de date. Alți soldați care puteau da telefoane. Să verifice informațiile. Să afle dacă oamenii au spus adevărul?

—Toate cele de mai sus.

— Îți lipsește asta, acum că ești pe cont propriu?

— În armată a fost destul de bine, în general, a spus Reacher. Am lucrat cu niște oameni excepționali. În afară de timpul pe care l-am pierdut având de-a face cu rahaturi din partea ofițerilor superiori. În afară de asta, am plecat cu foarte puține regrete.

— Nu, a spus Sands. Mă refer la sprijinul pe care l-ai avut. Capacitatea de a verifica faptele. Dacă te găseai într-o anumită situație, de exemplu, și ți se dădea o explicație plauzibilă pentru ea. Apoi ți-ai dat seama că ar putea exista o explicație alternativă. Una mult mai puțin favorabilă, din punctul de vedere al unui anumit individ. Ce ai face acum?

— Mi-aș asculta instinctul. Dacă aș avea vreo îndoială, aș pleca.

— Chiar dacă asta ar însemna să lași un prieten în pericol?

— Bine, Sarah. Ajunge cu aluziile. Care este adevărata ta întrebare?

— Ei bine, când eram la duș, m-am gândit dacă aș vrea să iau ceva de la Rusty? Ceva extrem de important. Și aș vrea să o fac fără ca cineva să-și dea seama. N-aș fura, pentru că ar observa și ar raporta dispariția. N-aș încerca să-l cumpăr de la el sau să-l păcălesc ca să mi-l dea, pentru că s-ar putea să se prindă. Ar putea să se joace cu mine și apoi să raporteze tentativa. Sau să fugă. Aș putea să-l răpesc, desigur, și să-l forțez să mi-l dea. Dar atunci ar trebui să-l omor pentru a păstra secretul. Așa că poate aș face asta în schimb. Aș înscena o tentativă de răpire. Aș face-o să pară foarte profesională. Foarte convingător. Genul de lucru care ar fi reușit cu siguranță dacă nu intervenea cineva. Cineva cu toate abilitățile și experiența necesară care se întâmpla să treacă pe acolo. Cineva care ar fi câștigat instantaneu încrederea lui Rusty, iar apoi s-ar fi oferit să rămână prin preajmă și să-l ajute.

— Acel cineva fiind eu? a spus Reacher.

— Nu încerc să fiu nemernică aici. Dar trebuie să recunoști că este o posibilitate.

— Absolut este o posibilitate. Nu ar fi prima dată când se întâmplă așa ceva.

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? Pentru că nu doar tentativa de răpire ar putea fi dubioasă. De fiecare dată când ai avut contact cu cel cu care ne confruntăm ai fost pe cont propriu. O serie de coincidențe? Sau întâlniri clandestine?

Reacher a zâmbit și a privit în altă parte.

— Ce? spuse Sands. Ți se pare amuzant?

— Nu. E doar orașul ăsta. Trebuie să fie ceva în apă. Mai întâi sunt confundat cu un tip de la asigurări. Și acum te gândești, ce? Urmărește-mă până la capăt. Dacă lucrez cu răpitorii ăștia,

trebuie să fiu un fel de mercenar. Unul bun, pentru că operațiunea asta nu a fost făcută cu un buget mic. Prin urmare, cineva scump. Deci trebuie să fiu bogat în secret. Care e teoria ta? Toată imaginea mea e o făcătură? Chiar locuiesc într-un conac din Manhattan cu dulapuri pline de costume de mătase și un garaj plin de Ferrari?

— Este mai puțin probabil ca un maior pensionat să fie un om al străzii?

— Nu sunt un om al străzii.

— Deci asta e o minciună pe care ai spus-o.

— Când?

— I-ai spus lui Rusty că nu ai o casă. Doar te plimbi prin împrejurimi. O noapte aici. Două nopți acolo. Nu ai o locuință fixă.

— E adevărat.

— Deci ești un om al străzii.

— Nu. Situația mea nu este deloc la fel. Este ca diferența dintre a fi singur și a fi singuratic. Două lucruri separate, distincte.

— Bine, atunci. Să revenim. Să spunem că ai câștigat o avere ca mercenar. Nu înseamnă că ai cheltuit banii pe o casă, haine și mașini. Acesta este un raționament greșit. S-ar putea să nu fi cheltuit banii deloc. Ai fi putut să-i ascunzi într-o bancă din Insulele Cayman. Sau i-ai ascuns într-un copac gol. Sau să-i dai unui adăpost pentru pisici.

— Adevărat. Aș fi putut să o fac. Dar n-am făcut-o.

— Poți să dovedești asta?

— Cum? Nu pot dovedi o negație. Nimeni nu poate.

Sands s-a lăsat pe spate pe canapea.

— Gândește-te la asta, a spus Reacher. Privește-o invers. Am mijloacele și oportunitatea, sigur. Dar care este motivul meu?

— Banii, a spus Sands.

— Nu mă interesează banii. Am deja destui. De ce aș vrea mai mulți?

— Nu ai cunoscut pe nimeni din rasa umană?

— Ești pe o pistă greșită, Sarah. Ideea este că am un motiv. Să-l țin pe Rusty departe de pericol. Și tu ești la fel de capabilă de asta. Așa că de ce nu preiei tu? Dacă îl duci într-un loc sigur, astăzi, voi pleca. Nu mă voi mai apropia niciodată de el.

— Sau, dacă nu te mai deranjăm, te vei duce direct la depozit și îl vei agăța pe Thomassino.

— Uite, dacă chiar nu ai încredere în mine, vorbește cu prietenii tăi de la Birou. Pune-i să verifice trecutul meu.

— Am făcut-o deja. La cinci minute după ce te-am întâlnit. Nu au găsit nimic. Dar ce înseamnă asta? Că spui adevărul? Sau că te pricepi să-ți acoperi urmele?

— Cred că totul se reduce la asta, a spus Reacher. “Aș putea să-l ajut pe Rusty. Aș putea să-i întind o cursă. Numai timpul va spune. Așa că acum depinde doar de ceea ce crezi. Și, evident, tu nu crezi că sunt în cârdășie cu diavolul.

— Ce te face să fii atât de sigur?

— O femeie deșteaptă. Asta e clar. Așa că dacă ai fi crezut cu adevărat că sunt un ucigaș plătit nu mi-ai fi spus-o în față. Mi-ai fi pus droguri în cafea și ai fi plecat cât ai fi avut ocazia. Sau m-ai fi împușcat înainte de a-ți răni prietenul.

— E o teorie interesantă. Ceea ce ridică o altă întrebare. Cine ți-a făcut cafeaua?

Reacher și-a ridicat cana. Era de o mărime medie. Poate 100 de mililitri. Fusese plină. Acum mai rămăsese doar un sfert. Erau 75 de mililitri suficienți pentru o doză eficientă de tranchilizant? Pentru un om de mărimea lui? Nu simțea amețeală. Sau greață. Sau oboseală. A mirosit lichidul rămas. Nu era niciun miros neobișnuit. Avea un gust bun. Dar nu era cel mai mare cunoscător al lumii în materie de arome. Îi plăcea mai ales tăria.

— Poftim, a spus Sands. Dă-mi-o mie.

Reacher a pus cana înapoi pe masă și a împins-o spre ea. Sands a luat-o și a băut o gură.

— Glumeam în legătură cu cafeaua, a spus ea, apoi a dezvăluit de ce halatul ei era puțin întredeschis în acea zi. Avea ceva în buzunar. Ceva greu. Sands a băgat mâna înăuntru și l-a scos. Era un pistol. Un Colt Government Model .380. Mic. Ușor. De încredere. A apăsat siguranța cu degetul mare drept. Nu glumesc cu asta. Și nu uita, s-ar putea să fii mai mare. Dar eu sunt mai rapidă. Așa că uită-te în ochii mei și spune-mi că ești curat.

— Sunt curat.

Sands a așezat Colt-ul în poala ei. Vârfurile degetelor ei îi atingeau mânerul.

— Deci, a spus Reacher după ce trecuse un minut. Ce ai de gând să faci?

— Ce alegere am? Să fac ceea ce ai spus. Să-mi urmez instinctul. Sands a tras siguranța în sus și a strecurat arma înapoi în buzunar. Și roagă-te să nu mă faci să regret.

NOUĂSPREZECE

Rutherford a ieșit din baie cu un prosop înfășurat în jurul taliei și s-a repezit spre zona de dormit din spatele peretelui despărțitor din lemn. Sands s-a ridicat și l-a urmat până la al ei. Reacher a rămas pe canapea. Îi auzea pe ceilalți foșnind și agitându-se, apoi două uscătoare de păr au pornit aproape simultan. Au funcționat aproape la fel de mult timp. Apoi, mai multe foșnete. Apoi, Sands a reapărut. Purta pantaloni largi de in și un tricou albastru deschis. Își folosea ochelarii de soare pentru a-și ține părul la spate, iar poșeta era atârnată pe umărul stâng. Poziționată astfel încât să asigure un acces ușor pentru mâna ei dreaptă, s-a gândit Reacher. Fără îndoială, cu Colt-ul deasupra. Poate într-un toc special încorporat, ca să nu fie agățat.

Rutherford li s-a alăturat. Avea pe el o pereche de pantaloni chino proaspăt călcați și un tricou polo curat. O altă culoare sumbră. Un alt logo. Ca să arate că încă vorbea serios.

Sands a părăsit prima apartamentul, singură, pentru a evita să fie văzută cu ceilalți. A recuperat dubița, s-a întâlnit cu Rutherford și Reacher pe aleea cu tomberoane și a introdus adresa firmei de deșeuri în GPS. Aparatul a afișat un traseu de zece minute, care s-a dovedit a fi exact. Acesta i-a condus la un complex aflat la capătul unui drum lung și drept, cu depozite golașe și șubrede de o parte și de alta. Locația era înconjurată de un gard din oțel de grosime mare. Înalt de doi metri și jumătate. Singura intrare pe care o puteau vedea era blocată de o barieră cu dungi roșii și albe. Sands s-a apropiat cu mașina și s-a oprit lângă un stâlp înalt de metal. De el erau atașate două tastaturi. Una înaltă, pentru camioane. Una joasă, pentru mașini. Sands a coborât geamul și a apăsat butonul de interfon de pe cel de jos. Nu a primit niciun răspuns. L-a apăsat din nou. Cutia nu a scos nici un sunet. Nici măcar un bâzâit static. S-a întins să încerce și pe cealaltă tastaură, dar s-a oprit înainte ca degetul ei să intre în contact. Se auzea o mișcare din interiorul complexului. O camionetă neagră și strălucitoare se apropia. Arăta ca un F150 obișnuit. Nu avea nicio bară luminoasă pe acoperiș. Nici un logo al companiei de securitate pe ușă. Sands și-a scos legitimația federală falsă din geantă, pentru orice eventualitate.

Fordul a încetinit pe măsură ce se apropia, aproape până la viteza mersului pe jos. Bariera a tresărit ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc, apoi s-a ridicat până la nouăzeci de grade. Camioneta a accelerat și s-a îndepărtat în viteză. Șoferul nu le-a aruncat o a doua privire. Bariera a rămas ridicată. Se legăna ușor din cauza mișcării sale recente. Dar nu cobora. Încă. Probabil că momentul fusese calculat cu gândul la camioane. Lungi. Grele. Greu să se pună în mișcare. Sands a aruncat o privire în jur. Nimeni altcineva nu se uita, așa că a apăsat accelerația și au intrat în incintă cu mult înainte ca stâlpul să se prăbușească din nou pe suporturile sale.

Erau două clădiri în curte, așezate la ora patru și la ora opt dacă erau văzute de la poartă. Cea de la ora opt era cea mai mică dintre cele două. Biroul, a presupus Reacher. Avea un singur etaj, construit din cărămidă brută, cu un acoperiș plat, șase ferestre pătrate și o placă de beton rudimentară care ieșea în afară pentru a-i adăposti ușa de acces. Avea o parcare pentru treizeci de mașini. Jumătate din locuri erau ocupate. Două sedanuri germane argintii stăteau singure în rândul cel mai apropiat de intrarea în clădire. Restul erau modele locale de dimensiuni medii, cu specificații medii, în culori diferite, împrăștiate la întâmplare pe restul terenului. Aparținând cel mai probabil angajaților de la birouri.

Nu erau mașinile pe care le căutau.

Clădirea de la ora patru trebuie să fi fost ceea ce tipul cu pușca numise depozitul. Era o formă dreptunghiulară simplă, construită din blocuri de beton, vopsită în alb, cu un acoperiș metalic înclinat și un rând de patru uși rulante pentru vehicule, de-a lungul unei laturi. Toate erau suficient de înalte pentru ca un camion de gunoi de dimensiuni normale să încapă prin ele. Toate erau suficient de late. Toate erau închise. Exista un singur rând de locuri de parcare afară, în stânga lor, lângă o ușă pentru personal. Patru erau ocupate. Toate de către camionete. Trei Ford-uri și un Dodge Ram. Nu erau noi, dar erau curate și bine întreținute. Aparțineau mecanicilor, și-a închipuit Reacher.

Nu erau mașinile pe care le căutau.

Era o zonă goală în dreapta clădirii depoului. Se întindea până la gard. Acolo unde camioanele parcau noaptea. Era loc pentru cel puțin o jumătate de duzină. Și dincolo de asta, unde gardul se întorcea spre intrare și spațiul se îngusta, era un alt rând de

vehicule. Șapte. Un Jeep vechi, fără capotă, căruia îi lipsea cea mai mare parte din vopsea. Un Chrysler 300 negru, cu jante cromate și geamuri fumurii. Un Porsche 911, albastru închis, strălucitor în soarele de după-amiază. Un Cadillac din anii 1980, inițial de culoare vișinie, acum calcaros și tern. Un Volvo break de culoare muștar. Un Fiat micuț, de culoare albastră. Și un SUV Hyundai alb.

Posibil să fie mașinile pe care le căutau.

Pe un panou montat pe gard scria că vehiculele neautorizate vor fi remorcate pe cheltuiala proprietarului. Sands a întors dubița și a dat cu spatele chiar lângă semn, în dreptul Hyundai-ului. A ținut motorul pornit și a reglat aerul. Afară, căldura radia de pe plăcile de beton crăpate. Suprafețele plane din depărtare se învolburau și dansau. Sands și-a desfăcut centura de siguranță și s-a aplecat pe spate, relaxată, dar atentă. Rutherford se afla lângă ea pe scaunul pasagerului, neliniștit și agitat. Reacher era întins în spatele lor, atât de liniștit încât ar fi putut să doarmă.

Treizeci de minute au trecut. Nu a apărut niciun camion. Au mai trecut încă cincisprezece minute fără nicio sosire. Apoi, după alte cinci minute, au auzit motorul unui vehicul. Un diesel mare. Venind spre ei. Sands și Reacher s-au ridicat în același timp în picioare. La capătul celălalt al drumului s-a văzut un camion de gunoi. Era de dimensiuni normale. Deci nu era al lui Thomassino. L-au privit cum se strecoară pe drum, trece de poartă, se târăște până la parcare, apoi se oprește cu un șuierat lung al frânelor pneumatice. Doi bărbați au sărit jos. Purtau salopete albastre, ca și tipul de la fabrica de reciclare. S-au îndreptat spre șirul de mașini. Primul tip s-a urcat în Jeep. Al doilea, în Chrysler. Au pornit împreună, conducând unul lângă altul până când au ajuns aproape de poartă. Apoi, Jeep-ul a preluat conducerea. Au reușit să treacă în timp ce bariera era încă ridicată de la intrarea lor, au accelerat puternic și în curând au dispărut din peisaj.

Un alt camion a apărut, șapte minute mai târziu. De asemenea, de mărime normală. Deci nu era al lui Thomassino. A urmat aceeași rutină. Ocupanții săi au luat Cadillac-ul și Volvo-ul. Au rămas trei mașini. Hyundai. Fiat. Și Porsche.

Următorul camion care a sosit era mai mic. A trebuit să aștepte până când a trecut pe lângă ei pentru a citi numărul de

înmatriculare din spate. Se potrivea cu inscripția din registrul de la locul de reciclare, lângă numărul de identificare al lui Thomassino. A parcat alături de cele două camioane mai mari, dar a tras mai departe, dispărând din vedere. După treizeci de secunde a apărut un bărbat. Avea în jur de 1,75 m. Avea părul blond, tuns scurt. Ochelari de soare de aviator cu oglinzi. Cizme negre strălucitoare. Și aceeași salopetă albastră, doar că mai închisă și mai nouă, ca și cum în mintea lui ar fi purtat un costum de zbor. S-a îndreptat spre ei. Se îndrepta spre Porsche. Sands a întins mâna spre mânerul portierei, apoi s-a oprit. Tipul se afla pe partea greșită a mașinii. S-a apropiat de geamul pasagerului din Porsche. S-a aplecat. Și-a acoperit ochii cu mâna împotriva soarelui. A privit înăuntru timp de zece secunde. Apoi s-a îndreptat, a scuturat din cap, a continuat să treacă pe lângă Fiat și și-a făcut loc între Hyundai și dubă. Sands a sărit afară și s-a grăbit să ocolească, ținându-și portofelul negru în față.

— David Thomassino? a spus ea.

— Eu sunt. Tipul a făcut o pauză. Cine întreabă?

— Agenții federali. Trebuie să vorbim.

—Despre ce?

— Urcă în dubă pentru o secundă. Îți voi explica totul.

Rutherford s-a răsucit pe scaun și a apăsat un buton care a făcut ca ușa laterală să alunece și să se deschidă, dezvăluindu-l pe Reacher înghesuit înăuntru ca o gorilă în cușcă.

— Nu prea cred. Thomassino făcu un pas înapoi. Nu intru acolo cu el. O să vorbesc cu tine. Dar la secția de poliție. O să conduc eu. Poți să mă urmezi.

— Lasă-mă să-ți spun altfel.

Reacher s-a aplecat, a apucat partea din față a salopetei lui Thomassino și l-a tras înăuntru. Sands s-a urcat după Thomassino și l-a împins până la bancheta din spate. A tras o pârghie care a făcut ca scaunul din rândul din mijloc să se rotească, astfel încât să fie cu fața spre el, apoi a apăsat butonul pentru a închide ușa. Reacher și-a rotit și el scaunul. Rutherford a aruncat o privire prin spațiul dintre scaunele din față.

— Înainte de a începe, este foarte important să înțelegi ceva, a spus Sands. Nu suntem aici pentru tine. Nu căutăm să te încurcăm sau să-ți provocăm probleme de orice fel. Nu ne pasă deloc de tine. Tot ce vrem este o informație. Dă-ne-o și poți să

îți vezi de treabă. Nu ne vei mai vedea niciodată. Și nimeni nu va ști niciodată că ne-ai ajutat. E clar?

Thomassino a înghițit în sec, apoi a dat din cap.

— Bine, a spus Sands. Acum, treaba ta este să colectezi echipamentele electronice și să le duci la instalația de reciclare din afara orașului, corect?

— Este doar o instalație de sortare. Reciclarea propriu-zisă se face în altă parte.

— Dar tu duci lucrurile electronice acolo?

— Da.

— Luna aceasta ați făcut două colectări de la departamentul IT al orașului.

— Dacă așa spuneți dumneavoastră.

— Așa scrie în jurnalul locației.

—Atunci sunt sigur că este corect.

— Într-una din aceste ocazii ai ridicat opt servere de rețea.

— Nu știu ce sunt.

— Cutii negre cu aspect plictisitor, a spus Rutherford. Dar se aflau într-un dulap. În camera de echipamente. Chiar în mijloc. Cu o ușă de sticlă spartă.

— Știi câte lucruri mut într-o săptămână? a spus Thomassino. Nu mi le pot aminti pe toate.

— Văd că porți o verighetă, Dave, a spus Reacher. Ai copii? Sau sunteți doar tu și soția ta?

— Un singur copil. Pe drum, a spus Thomassino. De ce?

— Băiat sau fată?

— O fată. De ce?

— Pentru că îmi pot imagina scena, a spus Reacher. Prima ei zi de grădiniță. Soția ta se duce să o aducă acasă și ea spune: Mami, cum se face că nu am un tătic? Toți ceilalți copii au. Iar soția ta spune: Ba ai un tătic, scumpo. Numai că este în închisoarea federală. Pentru că a fost prea prost ca să se ajute singur când a avut ocazia.

— În regulă. Thomassino a închis ochii pentru o clipă. Le-am ridicat. La a doua mea vizită. Erau acolo și prima dată, dar m-am prefăcut că nu le văzusem. Era o bătaie de cap să le muți, așa că speram ca una dintre echipele obișnuite de gunoi să le ia.

— Ce ai făcut cu ele? a spus Sands.

— Le-am pus în camion. Apoi, mai târziu, în aceeași zi, am golit camionul la stația de sortare.

— Să mai încercăm o dată.

— Ce? Este adevărul.

— Cred că tu le-ai pus în camion. Dar nu au ajuns niciodată la stația de sortare. Ce s-a întâmplat cu ele?

— Nu le-am furat, dacă asta vreți să insinuați, a spus Thomassino. Nu le-am vândut. Nu le-am aruncat pe drum. Tot ce era în camion, am descărcat la fabrică.

— Dar nu au ajuns la fabrică, a spus Sands. Am verificat. Atunci ce s-a întâmplat cu ele?

— Habar n-am. Căutați la mine acasă dacă nu mă credeți. Vorbiți cu soția mea. Cu prietenii mei. Verificați-mi contul bancar. Voi face un test cu detectorul de minciuni. Dar nu le-am furat. Nu le-am vândut. Și nu știu unde sunt.

Reacher se uită la Sands. Ea a răspuns cu o ușoară ridicare din umeri. Nu era răspunsul pe care și-l doreau. Nu îi ajuta. Dar Reacher era înclinat să-l creadă. Interogase o mulțime de suspecți de-a lungul anilor. Avea un simț înnăscut de a ști când cineva mințea, iar Thomassino părea sincer în ceea ce spunea.

— Bine, atunci. Sands a luat o foaie de hârtie și un pix din geantă. O să îți dau un număr de telefon, iar dacă...

— Am o întrebare, a spus Rutherford. Sarah, la locul de reciclare, ți s-a părut ceva ciudat?

— Nu. Era doar o grămadă de gunoaie.

— Exact. Și bătrânul ciudat? Când l-ai întrebat despre detaliere, a spus că ce rost ar avea? *Mouse de calculator, bej, care nu funcționează.* La nesfârșit.

— Da. Și?

— Care sunt șansele ca fiecare dispozitiv electronic aruncat de oamenii din oraș să fie stricat? Cu siguranță că unele lucruri ar funcționa în continuare, chiar dacă sunt vechi și lente. Cum ar fi serverele. Nu era nimic în neregulă cu ele.

Thomassino s-a uitat la podea. Primul său indiciu.

— Dave? A spus Reacher. Ai ceva de adăugat?

Thomassino nu a răspuns.

— Mă întreb dacă fiica ta se va căsători, Dave. Pun pariu că o va face. Majoritatea oamenilor o fac, în cele din urmă. Întrebarea este: cine o va conduce la altar? Cine va fi acolo când va avea un copil al ei?

Thomassino s-a aplecat în față și și-a ținut capul în mâini.

— A început în a doua mea săptămână de muncă. Șeful meu m-a invitat la masă. Mi-a spus că sunt câteva lucruri cu care trebuia să mă pună la curent. Așa că m-am dus să mă întâlnesc cu el. La un restaurant. La Fat Freddie's.

— Cunosc locul, a spus Rutherford. Se presupune că are cele mai bune milkshake-uri din oraș.

— Am ajuns acolo primul, a continuat Thomassino. Așa că m-am așezat și am așteptat. Am primit un mesaj de la șef. Mi-a spus că întârzie, așa că ar trebui să nu-l mai aștept și să comand. Așa am făcut, iar după ce mi-a venit mâncarea am primit un alt mesaj. Mi-a spus că până la urmă nu poate veni. Am terminat de mâncat și am cerut nota de plată, iar chelnerița mi-a spus că mâncarea este din partea casei. Am întrebat de ce, iar ea mi-a spus că ar trebui să aștept un minut. Cineva va veni să-mi explice. Apoi a apărut un tip mare și gras care s-a așezat vizavi de mine. Cred că este proprietarul. I-am mulțumit, iar el a spus că nu e nicio problemă. Mi-a spus că aș putea oricând să mănânc acolo pe gratis. Trebuia doar să fac un singur lucru în schimb. Să mă opresc întotdeauna în drum spre stația de sortare. Și să mă asigur că mașina mea nu era încuiată.

— Și ce ai făcut? a spus Sands.

— Am încercat să vorbesc ca să scap. Am spus că traseele mele variau, că nu era întotdeauna practic, că uneori întârziam, chestii de genul ăsta.

— Dar nu a acceptat un refuz.

— Mi-a dat o fotografie. A soției mele. Făcută prin parbriz. Ea traversa strada în fața locului de muncă. Mașina era foarte aproape de ea. La doar câțiva metri distanță. Privea spre ei. Nu voi uita niciodată privirea de pe fața ei. Teroare pură. De parcă era sigură că va fi călcată.

— A mai spus și altceva?

—Nu a fost nevoie. Mesajul a fost clar.

— Deci întotdeauna te oprești acolo în drum spre uzină, a spus Reacher. Apari pur și simplu? Sau trebuie să suni înainte? Să anunți?

— Pur și simplu apar. Și stau cel puțin treizeci de minute. Și las întotdeauna camionul într-un anumit loc.

— Care anume?

— În spate, în partea laterală a parcării personalului, este o magazie de cărămidă. Unde sunt tomberoanele. Și unde se

păstrează uleiul de gătit uzat. E o bucată de asflat marcată cu galben. Trebuie să las camionul acolo.

— Câte uși are magazia?

— Una. Chiar lângă locul unde trebuie să parchez.

— Are ferestre?

— Niciuna.

— Este ușa încuiată?

Thomassino s-a gândit un moment.

— Cred că da. Are un lacăt. Unul mare.

— Deci, în timp ce tu ești înăuntru și mănânci mâncare gratis, cineva îți răscolește camionul, ia tot ce pare valoros și îl închide în această magazie?

Thomassino a ridicat din umeri.

— Ce? a spus Reacher. Mai e și altceva în poveste?

— Sincer, nu știu. Mă aflu într-o situație de rahat aici. Chiar am de gând să pun viața soției mele în pericol pentru niște electronice uzate? Lucruri pe care oamenii le-au aruncat deja la gunoi? Care fac parte dintr-o șmecherie în care este implicat chiar și șeful meu? Nu. Nu o voi face. Așa că nu văd nimic rău și nu aud nimic rău. Intru înăuntru. Mănânc. Mă întorc afară. Golesc camionul la fabrica de reciclare. Dacă cineva s-a servit cu ceva când eu nu mă uitam, nu știu nimic despre asta.

— Negarea plauzibilă, a spus Rutherford. Am înțeles.

— Semi-plauzibil, a spus Sands.

— Plauzibil sau nu, ai fost la restaurant în ziua în care ai luat serverele? a spus Reacher.

Thomassino a dat din cap.

— Și serverele dispăruseră când ai ajuns la fabrică?

— Cred că da, a spus Thomassino. Adică, nu e ca și cum am ține evidența. Dar îmi amintesc chestia cu dulapul. A fost o pacoste să îl urcăm în camion. Nu-mi amintesc să-l fi scos înapoi.

— În regulă, a spus Reacher. Încă o întrebare. Tipul de la restaurant. Proprietarul. Care avea poza soției tale. Cum îl cheamă?

— Am auzit pe cineva spunându-i Bud, a spus Thomassino. Dar cred că numele lui adevărat este Budnick. Bill Budnick. A apărut odată în ziar un articol despre Fat Freddie's și el a fost menționat. Acum un an. Imediat după ce a cumpărat localul.

— Bine, a spus Reacher. Acum, tipul ăsta, Budnick, ți-a vorbit vreodată despre ce să faci dacă vine cineva să pună întrebări despre el?

— Nu. Nu a zis nimic de genul ăsta. Am vorbit cu el doar o singură dată.

— Deci, dacă se întâmplă să vizităm Fat Freddie's, să zicem, să verificăm reputația lor legată de milkshake-uri, Budnick nu ne-ar aștepta?

— Vrei să spui dacă i-aș da un pont? Uite, nemernicul ăla mi-a amenințat soția. Nu m-aș pișa în gura lui nici dacă i-ar lua foc dinții. Mi-ar plăcea să-i faci o vizită. Mi-ar plăcea să-l arestați și să-l băgați la închisoare. Dar vă rog să nu-mi amestecați numele în asta.

— Cum am putea să-ți aducem numele în discuție? a spus Reacher. Nu ne-am întâlnit niciodată.

Sands a apăsat butonul ușii, a ieșit și i-a făcut semn lui Thomassino să o urmeze. Acesta s-a ridicat pe jumătate de pe scaun, apoi s-a scufundat la loc.

— Mai e un singur lucru, a spus el. Un lucru pe care vreau să-l știi. Mâncarea pe care o mănânc la Fat Freddie's. Întotdeauna plătesc pentru ea. În afară de prima dată când m-au luat prin surprindere. Fac ceea ce fac pentru soția mea. Ca să o țin în siguranță. Nu pentru a obține ceva pe gratis. În ceea ce mă privește, poate ca ei îmi jefuiesc camionul. Poate că nu. Dar eu nu sunt unul dintre ei.

DOUĂZECI

Deci, nu a fost lene. A fost lăcomia. Doar că nu din partea lui Thomassino. El era doar un pion. Ar fi putut să ia atitudine, a presupus Reacher. Caz în care serverele ar fi fost deja înapoi în mâinile lor. Dar nu-l putea învinovăți pe tip că s-a uitat în altă parte în timp ce camionul lui era jefuit. Nu cu viața soției sale în joc. Și nu pentru o grămadă de vechituri pe care oamenii le aruncaseră deja. Reacher ar fi fost mai fericit dacă ar fi plecat cu serverele stivuite în siguranță în spatele dubei. Dar să aibă încă o pistă de urmărit era mai bine decât nimic.

GPS-ul prezicea un drum de douăzeci și două de minute până la Fat Freddie's, dar care s-a transformat în patruzeci și șase de minute, pentru că Reacher i-a cerut lui Sands să facă un ocol prin stația de camioane. Voia să pună mâna pe încă două lucruri. Un cleşte de tăiat șuruburi. Cel mai mare pe care îl aveau. Și un lacăt. Cel mai solid pe care-l putea găsi. Sands a profitat de ocazie să umple rezervorul de benzină în timp ce Reacher era înăuntru și îl aștepta, când s-a întors, cu motorul pornit și cu următoarea etapă a traseului vizibilă pe ecranul GPS-ului. A condus mai repede decât înainte. Încurajată de perspectiva de a recupera serverele, Reacher și-a dat seama. A forțat duba cât a putut, legănându-se și derapând prin curbe până când o voce robotică din bord a anunțat că destinația lor era la stânga. Se aflau încă la nord de oraș. Câteva case erau împrăștiate printre câmpuri și copaci, dar concentrarea de clădiri era încă la cel puțin un kilometru distanță. De o parte și de alta a aleii era parcată câte o mașină cu platformă de dinainte de război, ca un echivalent auto ruginit al statuilor pe care Reacher le văzuse la intrarea în marile proprietăți. Restaurantul în sine era retras față de drum. Era o clădire dreptunghiulară largă, făcută să pară că fusese construită din bușteni. Avea un acoperiș de metal verde, o verandă pe toată lățimea și o firmă de neon montată în centrul peretelui din față. Scria Fat Freddie's cu litere roșii intermitente, iar sub inscripție un cowboy animat din desene animate ridica în mod repetat un cheeseburger colosal din farfurie către gură.

Parcarea era în față. Era plină. Perioada cinei era încă în plină desfășurare. Sands și-a croit drum printre mașinile și camioanele care fuseseră lăsate la capetele rândurilor și pe jumătate ridicate pe borduri și a făcut o buclă până în spatele

clădirii. Era un alt rând de locuri marcate “Doar pentru personal”, din nou toate ocupate. Dincolo de ele se afla magazia, exact acolo unde Thomassino spusese că va fi. Era joasă și pătrată, construită din cărămidă deschisă la culoare, cu un acoperiș plat și o zonă împrejmuită în față pentru a depozita tomberoanele de gunoi. Sands s-a oprit în lateral, lângă ușa ei. Reacher a ieșit afară. Ținea tăietorul de șuruburi jos, strâns pe lângă picior. A verificat dacă nu se uita nimeni. A ridicat scula. I-a închis fălcile peste vârful lacătului. Și a apăsat. Tare. Bucla de metal a fost tăiată. A dat corpul lacătului la o parte, l-a scos și a pus rămășițele în buzunar. Sands a sărit jos și i s-a alăturat. Rutherford s-a furișat din partea cealaltă a dubei.

— Gata? a spus Reacher.

Sands și Rutherford s-au uitat unul la altul și au dat din cap.

Reacher a tras ușa. Balamalele acesteia au scârțâit. Lumina zilei a pătruns până aproape de peretele îndepărtat. Înăuntru, podeaua era acoperită de grămezi de echipamente. Un amestec asemănător cu cel al vechiturilor de la fabrica de reciclare. Numai că aici erau ordonate în mod clar pe categorii. Calculatoare într-o zonă. Monitoare lângă ele. Apoi tastaturi. Și mousuri. Și imprimante. Și televizoare. Și DVD playere. Probabil că totul era în stare de funcționare, deși Reacher nu știa cum să spună cu siguranță. Totul era cu siguranță ordonat și organizat. Și era un singur lucru care nu era electronic. Un dulap. Avea doi metri înălțime și stătea de unul singur în spatele spațiului, pe jumătate ascuns în umbră. Partea sa dreaptă solidă era îndreptată spre ei, iar resturile ușii de sticlă atârnau deschise.

— Iată-l! Rutherford a trecut de Reacher și s-a repezit înainte, scoțându-și telefonul în timp ce mergea. A aprins lanterna acestuia. S-a orientat spre partea din față a dulapului. S-a uitat înăuntru. Apoi s-a prăbușit într-o parte, ajungând cu umărul drept sprijinit de perete.

—Ce s-a întâmplat? a spus Sands.

Rutherford nu putea vorbi. Doar gesticula vag cu mâna stângă.

Sands a traversat camera, s-a uitat în dulap și s-a întors spre Reacher. Știa ce avea să spună înainte de a deschide gura.

— Este gol. Au dispărut.

Reacher a avut o viziune a serverelor care se îndepărtau și mai mult în depărtare. Și pe tipul cel nou de la Moscova îndreptându-se în direcția opusă. Cu un avion. Tot mai aproape.

— E vreo șansă să fie într-una din grămezile astea? spuse Reacher.

Rutherford s-a ridicat cu greu în picioare și a clătinat din cap.

— Nu. Există un singur lot de calculatoare și toate sunt desktop-uri. Serverele nu sunt aici. Am ajuns prea târziu.

— Nu așa trebuie să privim, a spus Reacher. Nu am ajuns prea târziu. Suntem cu un pas mai aproape. Știm cu siguranță că au fost aici. Ceea ce înseamnă că suntem pe drumul cel bun.

— Este adevărat, a spus Sands. L-a luat de braț pe Rutherford și l-a condus spre ușă. Haideți. Nu ne dăm bătuți.

— Ce putem face? a spus Rutherford. Este o fundătură.

— Nu, nu este, a spus Sands. Serverele au fost aici. Cineva știe ce s-a întâmplat cu ele.

— Cred că da, a spus Rutherford. Dar cine?

—Știm deja cine, a spus Sands. Bill Budnick. Omul care l-a amenințat pe Thomassino. Care deține acest loc. Vom vorbi cu el. Îl vom face să ne spună cui le-a vândut.

— Crezi că e încă aici? a spus Rutherford. Și dacă nu lucrează seara?

— Vom intra înăuntru, a spus Sands. Ar trebui să fie ușor de văzut dacă e prin preajmă. Și dacă nu este, cineva va ști cum să-l contacteze.

— Nu e nevoie să mergem să-l căutăm, a spus Reacher. Lasă-i cinci minute. Poate mai puțin. O să vină la noi.

Reacher s-a aplecat în furgonetă și a strecurat tăietorul de șuruburi sub scaun, apoi s-a întors și a împins ușa de la magazie pentru a o închide.

— Bine, a spus Sands. Chestia cu jumătatea de oră.

— Nu înțeleg, spuse Rutherford.

— Thomassino a spus că poate să apară aici oricând e deschis locul. Reacher a pus noul lacăt la locul ei și l-a închis cu un clic. Nu e nevoie să sune înainte. Trebuia doar să stea o jumătate de oră.

— Înseamnă că oricine îi percheziționează camionul este întotdeauna aici, a spus Sands. Are nevoie de timp să se uite prin toate lucrurile. Să-și dea seama ce este valoros. Să le mute în magazie. Și pleacă înainte ca Thomassino să iasă din nou.

Treizeci de minute este deja un timp scurt. Orice altceva, cum ar fi fie o altă persoană care să observe că Thomassino a apărut, apoi să sune la telefon, iar el să vină cu mașina de oriunde s-ar afla - asta ar însemna prea multe minute suplimentare.

— Poate, spuse Rutherford. Dar nu rezultă că Budnick face el însuși acest lucru.

— Adevărat. Reacher s-a sprijinit de perete. Dar infractorii profesioniști vor în general două lucruri. Să câștige cât mai mult. Și un risc cât mai mic posibil. Dacă Budnick nu se ocupă el însuși de camioane, trebuie să aducă pe altcineva să o facă. Cel puțin o persoană. Poate două, pentru a acoperi toate turele săptămânii. Acești oameni ar trebui să fie plătiți. Ceea ce diminuează profitul. S-ar putea chiar să-l fure. Și ar trebui să se tot furișeze de la bucătărie sau de la spălat de vase sau de la orice altă treabă fac ca acoperire, ceea ce ar fi suspect. Ceea ce ar crește riscul. A arătat spre o ușă de incendiu din spatele clădirii principale. Un cent contra unui dolar că următorul tip care iese de acolo este Budnick. Între timp, Rusty, mai bine te-ai întoarce în dubă. Ține-ți capul jos. Ești localnic. Ai apărut în ziar. S-ar putea să te recunoască.

Ușa de incendiu s-a deschis după trei minute și un bărbat a ieșit. Era îmbrăcat într-un costum gri deschis, cu o cămașă albă și o cravată înflorată. Avea părul bine aranjat. Și era enorm. Avea 1,80 m și cel puțin 90 kg. Pericolul de a fi în jurul mâncării gratuită toată ziua, în fiecare zi, s-a gândit Reacher. Tipul a stat nemișcat o clipă, cu capul ușor înclinat într-o parte. Evaluând situația.

Apoi a ajuns la o concluzie și a pornit spre magazie. Era rapid. Se mișca repede. Reacher și-a actualizat evaluarea. Până la urmă, individul nu era un leneș. Poate că era un fost luptător. Sau un jucător de fotbal. Nu că trecutul lui ar fi contat. Doar dacă ar fi făcut un atac de cord înainte de a-i da lui Reacher ceea ce voia.

— Îmi pare rău, oameni buni, a spus tipul. Nu puteți parca acolo. Va trebui să vă rog să vă mutați.

— Nu e corect, nu-i așa, domnule Budnick? a spus Reacher. Putem parca aici. În mod clar. Pentru că am făcut-o. Și nu trebuie să ne rogi să ne mutăm. Mai degrabă vrei să ne mutăm.

— Cine naiba sunteți voi? a spus Budnick. Și de unde știi cum mă cheamă?

— Știu multe despre tine, a spus Reacher. Știu că ești proprietarul acestui restaurant. Și știu că a deține un restaurant nu este de ajuns pentru tine, pentru că mai faci și alte afaceri pe lângă. Așa că am venit să-ți fac o ofertă. Ceva foarte simplu. Amândoi obținem ceea ce ne dorim. Apoi ne despărțim prieteni. Sună bine?

— În primul rând, habar nu am despre ce vorbești. Eu îmi conduc restaurantul. Asta e tot. Punct. Nu am nimic altceva pe lângă asta. Și în al doilea rând, chiar dacă aș avea, ce ai putea tu avea pe care l-aș putea dori?

— Nimic. Nu vând nimic. Eu cumpăr. Sau, mai exact, fac troc, pentru că nu se vor schimba bani. O să-mi dai ceva. Iar eu voi face ceva pentru tine în schimb.

— Ești foarte sigur pe tine.

Reacher nu a spus nimic.

— În regulă, a spus Budnick. Să zicem că am mușcat nada. Ce vrei?

— O informație.

— Cum ar fi?

— A fost adus aici un echipament electronic. Acum a dispărut. Problema este că ne aparține. Și îl vrem înapoi. Așa că o să-mi spui cui l-ai vândut.

Budnick nu a răspuns.

— Și în schimb nu-ți voi rupe picioarele, a spus Reacher.

— Du-te naibii. Budnick a făcut un pas înapoi, a scos un telefon din buzunarul de la jachetă și a început să caute ceva în el.

Reacher i l-a luat și i l-a aruncat lui Sands.

— Evident că nu ai sunat la 911, din moment ce este vorba despre bunuri furate, a spus Reacher. Ceea ce înseamnă că ai sunat la cel pe care îl plătești pentru protecție. Ca să facă ce? Să trimită trei sau patru tipi? Acum, în mod normal, aș fi fost de acord cu asta. Mi-am petrecut o bună parte din ziua de azi stând în fund, așteptând și vorbind. Un pic de mișcare ușoară ar fi binevenită. Dar, din păcate, nu prea am timp. Ceea ce înseamnă că ori îmi spui ceea ce vreau să știu, ori îmi descarc frustrarea pe tine.

— Oh, da? Budnick își ridică bărbia. Haide atunci. Încearcă. Vezi cum îți iese.

Un luptător, se gândi Reacher. Sau un jucător de fotbal. Ceea ce însemna că, probabil, va încerca un fel de manevră de prindere. Sau ar fi atacat, sperând să-l doboare pe Reacher. Trebuia să facă ceva de genul ăsta. Erau foarte puține șanse ca el să dea un pumn. Sau o lovitură. Reacher era încrezător în privința asta. Budnick era cu cinci centimetri mai scund, în primul rând. Iar Reacher avea brațele anormal de lungi. Cel mai simplu ar fi fost să aștepte ca Budnick să facă mișcarea, apoi să-i dea un pumn în față în momentul în care se afla în raza de acțiune. Dar nu prea tare. Reacher nu voia să-l pună la pământ. Nu până când nu-i dădea un nume.

Budnick s-a deplasat într-o parte, mișcându-se în sensul acelor de ceasornic, mai aproape de ieșire. Încerca să aibă traseul liber spre parcare. Ceea ce însemna că avea de gând să atace. Nu să se lupte de aproape. Era un tip mare. Să te lupți cu un corp de mărimea asta ar fi necesitat multă energie. Reacher și-a schimbat planul. Avea spațiu în stânga și în dreapta lui. Putea să se ferească din calea lui Budnick. Să-l ocolească pe tip. Să-l epuizeze. Să-l lase să se învingă singur.

Budnick s-a mai mișcat încă 15 cm. S-a pregătit pentru lansare. Apoi Sands a făcut un pas înainte. Și-a înfipt cu putere partea laterală a piciorului în genunchiul lui și el a căzut în lateral ca un copac doborât, țipând, apoi s-a rostogolit pe spate și și-a strâns piciorul rănit.

— Ce? Sands s-a întors spre Reacher. De ce ar trebui să vă las pe voi, băieți, să vă distrați singuri?

Budnick s-a târât până în poziția așezat, cu piciorul rănit încă îndoit.

— Lovitura aia? Sands a pășit în fața lui. Jumătate de putere. Următoarea lovitură? Putere maximă. Și uită de picioare. O aplic direct în ouăle tale. Și nu ratez niciodată.

Budnick a scâncit și a încercat să se îndepărteze cu spatele.

— Dacă nu ne dai numele, a spus Sands. Cui ai vândut electronicele. Chiar acum.

— Nu pot, a spus Budnick. Nu le-am vândut.

— Dă-i drumul, a spus Reacher. Lovește-l.

— Nu, a spus Budnick. Te rog. Nu înțelegeți. Eu nu vând marfa. Nu este operațiunea mea. Eu doar închiriez spațiul în care sunt depozitate.

— Cui îl închiriați? a spus Reacher.

— Tipului pe care îl plătesc pentru protecție.

— Bine. Cum îl cheamă? Unde îl găsim?

— Nu, vă rog. Nu pot. Uite, tipul nici măcar nu mă plătește. O consideră o favoare. O curtoazie.

Reacher și Sands s-au uitat unul la celălalt.

— E adevărat. Budnick a ridicat mâinile. Jur. Uite, asta e o afacere cu publicul. Știam că protecția va fi o cheltuială. Am pus-o chiar în buget. Sub o rubrică falsă, evident. Aveam bani puși deoparte, gata de treabă. Tipul a apărut în noaptea în care am redeschis. Ca un ceas. Mi-a spus cât trebuia să plătesc. Era mult, dar ce puteam face? Am fost de acord. Apoi mi-a spus despre cealaltă chestie, cu electronicele. O activitate secundară a lui. Se pare că se întâmpla de ani de zile. Tipul de la care am cumpărat locul trebuie să fi uitat să menționeze asta. Ticălosul. Oricum, tipul care mă protejează a spus că celălalt era mulțumit de aranjament. Mi-a sugerat că poate aș vrea să continui. De dragul sănătății mele. Ce puteam să spun? Nu sunt prost.

— Poate că ești prost, a spus Reacher. 'Poate că nu ești. Dar iată care este chestia. Cine ți-a spus ce și când? Pentru ce ești plătit și ce dai? Mie nu-mi pasă. Vreau să aud de la tine doar două lucruri. Numele acestui tip. Și unde îl putem găsi.

— Nu vă pot spune. O să mă omoare.

— Și dacă nu-mi spui, prietena mea va da un gol cu testiculele tale. Nu-mi imaginez că asta ar fi o senzație plăcută. Așa că va trebui să te gândești la tot felul de lucruri. La prioritățile tale. Despre certitudinile actuale versus posibilitățile viitoare. Și va trebui să o faci repede, pentru că nu mai am răbdare.

Budnick a tăcut un minut, apoi s-a ridicat cu greu în picioare.

— Ați menționat prioritățile. Ei bine, care sunt ale tale? Să-ți primești lucrurile înapoi? Sau să-l prinzi pe tipul care le are? Pentru că, din punctul meu de vedere, pentru ca lucrurile tale să ajungă aici, trebuie să fi fost aruncate la gunoi la un moment dat. Poate că a fost o greșeală. Poate că cineva a făcut-o ca să se pună cu tine. Dar oricum ar fi ajuns acolo, nu a fost vina omului meu. Și dacă te-aș putea ajuta să-ți recuperezi lucrurile, dar fără a-l implica pe el?

Reacher a stat un moment să se gândească. O organizație de protecție sugera crima organizată. Crima organizată sugera prostituția. Droguri. Jocuri de noroc. Cămătărie. Toate lucruri pentru care nu avea timp. Toate lucrurile pe care, într-o lume ideală, le-ar distruge. Dar el nu trăia într-o lume ideală. Și nu se ocupa de ipoteze. Avea preocupări mai concrete. Identitatea spionului care încerca să fure o copie a *Santinelei*, în primul rând. Și siguranța lui Rutherford, pe de altă parte.

Priorități, într-adevăr.

— În regulă, a spus Reacher. Să presupunem că uit de tipul tău. Să presupunem că mă interesează doar să-mi recuperez lucrurile. Cum s-ar putea întâmpla asta?

— Știu unde le ține, a spus Budnick. Lucrurile bune. Presupun că lucrurile tale sunt bune?

Reacher a dat din cap.

— Unuia dintre băieții lui i-a scăpat odată. Unde le ducea. Tipul nu și-a dat seama ce spunea. Doar dădea din gură. Și asta s-a întâmplat cu luni în urmă. Oricum, nu și-ar fi amintit. Așa că ai putea să te duci acolo. Să faci să pară un jaf întâmplător. Și nimeni nu ar putea face legătura cu mine. Toată lumea ar putea pleca fericită. Cu excepția tipului de la protecție. Dar, hei, la naiba cu el.

Reacher s-a uitat la Sands. Ea a dat din cap.

— Bine, a spus Reacher. Unde este locul?

— Se numește Norm's Self Storage. El are unitatea E4. Poți căuta adresa pe Google. Pot să-ți spun codul porții. Îl știu pentru că am început să închiriez o unitate pentru mine în timpul renovărilor. Este numărul unității - a mea este A6 - și ultimele șapte cifre ale telefonului meu mobil. A înșirat un șir de numere.

— Bine, a spus Reacher. Dar știi, înainte de a traversa orașul în fugă, poate ar trebui să ne asigurăm că lucrurile noastre nu sunt aici? Ușa este încuiată cu lacăt și era greu să te uiți bine prin crăpătură. Poți s-o deschizi tu pentru noi?

— N-ați verificat înăuntru?

— Cum am fi putut?

Budnick a ridicat din umeri, apoi a scos din buzunar un medalion de la Titans. Avea atașată o singură cheie. I-a înmânat-o lui Reacher.

— Are sens, cred. Uite. Deschide-o tu.

Reacher a păşit în spaţiul dintre clădire şi dubă. A schimbat cheile în timp ce era cu spatele. A acţionat noul lacăt. Şi a deschis uşa.

— De ce nu ne-am gândit la asta mai devreme? Reacher s-a prefăcut că se loveşte în frunte cu palma. A fost înăuntru tot timpul. Budnick, vino aici. Am nevoie de ajutorul tău să-l mutăm.

Budnick a şchiopătat înainte.

— Care este al tău?

— Este în spate, a spus Reacher. Vezi dulapul ăla înalt cu uşa spartă? Asta este.

— Nu se poate. Budnick a clătinat din cap. Îmi amintesc că am târât chestia aia înăuntru. Cântăreşte o tonă. Uite, ia-o dacă vrei. Dar eşti pe cont propriu.

— Bine, a spus Reacher. E alegerea ta. Şi-a sprijinit un picior de partea laterală a dubei şi s-a trântit în spatele lui Budnick, tare, chiar între omoplaţi.

Budnick s-a clătinat prin uşă. Braţele îi fluturau ca aripile unei păsări uriaşe care nu zboară. S-a împiedicat înainte. A ocolit o grămadă de echipamente. Două. Apoi a călcat în grămada de mousuri de calculator. Picioarele i s-au încurcat în fire şi a căzut în faţă, aterizând lângă televizoarele cu ecran lat.

Reacher a aruncat brelocul de chei Titans după el.

— Nu-ţi face griji. Cineva va veni şi te va lăsa să ieşi. Doar dacă nu cumva ai minţit în legătură cu depozitul. Sau dacă e o capcană. În acest caz, nu tipul de la protecţie va fi cel care va fi dat peste cap. Vei fi tu.

Sands îi făcu semn lui Reacher să rămână pe loc, apoi se îndreptă spre cealaltă parte a dubei. S-a întors o clipă mai târziu cu două sticle de apă din pachetul pe care îl cumpărase mai devreme. Le-a aşezat imediat după prag. A aşteptat ca el să închidă uşa şi să pună lacătul. Apoi l-a apucat de braţ.

— O să te întorci şi o să-i dai drumul lui Budnick, nu-i aşa?

— Dacă va fi nevoie să avem o altă conversaţie, a spus Reacher.

— Şi dacă nu e nevoie? Dacă facem rost de servere? Nu poţi să-l laşi încuiat acolo.

— Nu-l voi lăsa. Nu pentru mult timp. Îl voi chema pe ofiţerul Rule. Îi voi spune unde să-l găsească. Să-şi mai pună o pană la pălărie.

— Nu ești un pic cam dur cu Budnick? Nu e operațiunea lui. El nu profită de pe urma ei. La fel cum nici Thomassino nu profită, de aceea l-am lăsat să plece. Nu ar trebui să punem poliția pe tipul cu taxa de protecție? El e cel care l-a făcut pe Budnick să o facă.

— Tipul cu taxa de protecție va fi arestat și el, sunt sigur. Dar tot ce a făcut a fost să-l facă pe Budnick să-l lase să folosească magazia. Budnick a fost cel care a ales să amenințe familia lui Thomassino. A făcut această mișcare de unul singur. Și asta e o limită pe care nu ar fi trebuit să o depășească.

DOUĂZECI ȘI UNU

GPS-ul i-a îndreptat înapoi în aceeași parte a orașului cu depozitul companiei de deșeuri. A mai durat încă douăzeci și patru de minute. Și i-a adus la un alt complex, la capătul unui alt drum lung și drept, cu un alt rând de terenuri îngrădite de o parte și de alta. Numai că Norm's Self Storage nu era ca celelalte unități. Nu avea un gard obișnuit. Întregul exterior a fost proiectat să arate ca un fort de altădată. Avea palisade din lemn. Turnuri de pază. Un rând de tunuri. Un stâlp pe care flutura Old Glory. Un altul cu steagul statului Voluntar. Și un al treilea cu un steag ciudat și strident acoperit cu imagini de muschete, săbii și scuturi. Poate ceva proiectat de Norm, se gândi Reacher. Poate că Norm era pasionat de istorie. Sau poate că se gândea că toată atmosfera militară ar da locului său un sentiment de siguranță și securitate. Un fel de reasigurare subliminală pentru clienții săi. Ar putea fi un lucru valoros în domeniul său de activitate.

Sands s-a oprit în fața porții. Era un stâlp rustic din lemn lângă alee, dar nu era niciun semn de interfon, de tastatură sau de cititor de carduri. Singurul lucru atașat de el era o reproducere a unei cutii poștale Pony Express. Sands s-a uitat la ceilalți, apoi a coborât fereastra și a împins-o. Partea din față s-a deschis. Înăuntru se afla un ecran digital. Era gol. Sands l-a atins și a apărut o rețea de litere și numere. A respirat adânc și a introdus codul pe care Budnick i-l dăduse.

Nu s-a întâmplat nimic.

— Sunt blestemată?, a spus ea. Sau toate sistemele de protecție mă urăsc?

A încercat din nou codul.

Nu s-a întâmplat nimic.

— Poate că au schimbat sistemul? a spus Rutherford.

— Sau Budnick ne-a păcălit, a spus Reacher.

— Poate că s-a exprimat greșit, a spus Sands. Să verificăm, înainte de a trage concluzii pripite. A luat poșeta, a scotocit puțin înăuntru și a scos telefonul lui Budnick. A spus că cifrele erau ultimele șapte din numărul lui de mobil. Hai să aflăm asta din gura calului.

Sands a atins ecranul de patru ori și telefonul a prins viață.

— Stai puțin, a spus Rutherford. Cum ai făcut asta? Ai vreun fel de cod master al FBI? Credeam că este un mit.

— Bineînțeles că FBI-ul are un cod. Ei pot intra în orice telefon, oricând. Și de la distanță, de asemenea. Prin intermediul sateliților. Nu știai?

— Serios?

— Bineînțeles că nu. Mă uitam peste umărul lui Budnick când a încercat să-l sune pe tipul cu taxa de protecție. Am văzut ce a tastat. Acum hai să ne uităm. Uite numărul lui. La naiba. Se potrivește cu ce ne-a spus.

— Pun pariu că au schimbat sistemul, a spus Rutherford.

— Pun pariu că Budnick ne-a vândut prostii, a spus Reacher.

— Stai puțin, a spus Sands. 'Numărul de telefon este doar o parte din el. Poate că a greșit numărul unității. Era foarte stresat.

— Cum putem verifica asta? a spus Rutherford. Va trebui să ne întoarcem și să-l întrebăm.

— Mai este un lucru pe care am putea să-l încercăm, a spus Reacher. El a arătat spre un număr de telefon de asistență 24 de ore din 24 afișat deasupra ecranului. Dă-mi telefonul lui Budnick.

Sands a introdus cifrele, a apăsat pe apel, apoi pe difuzor, apoi i-a dat telefonul lui Reacher.

Un bărbat a răspuns după șapte apeluri. A spus că îl cheamă Steve. Părea somnoros.

— Steve, sunt Bill Budnick, a spus Reacher. Ascultă, e puțin jenant, dar sunt la poarta depozitului și nu reușesc să o deschid. N-am mai trecut pe acolo de ceva vreme și mă gândesc că poate nu-mi amintesc bine numărul unității mele. Poți să mi-l confirmați?

— Îmi pare rău, domnule Budnick. Nu pot face asta. Este împotriva regulamentului.

— Oh, haide. Ajută-mă. Nu prea mă pricep la cifre. Și sunt prea ocupat la Fat Freddie's ca să trec foarte des pe aici, de aceea mi-a scăpat. Eu sunt proprietarul de acolo.

— Știu. Poza ta a apărut în ziar.

— Când am cumpărat localul. Oricum, să îți spun ceva. Ce zici de asta? Confirmă-mi numărul unității mele, doar de data asta, și o să-l notez. O să notez chiar acum, ca să nu se mai întâmple asta niciodată. Și apoi, oricând dorești, poți veni la restaurant și poți mânca orice din meniu, din partea casei. Ce spui?

— Nu știu. Nu ar trebui.

— Bine. Cină pentru doi. Adu-ți partenera. Sau vino de două ori de unul singur. Nu vei regreta.

— N-ar trebui să spun nimic.

— Avem cele mai bune milkshake-uri din oraș, Steve. Cele mai bune orice, dacă mă întrebi pe mine. S-ar putea să fiu părtinitor, dar asta nu înseamnă că mă înșel.

— Nu știu. Poți măcar să-mi spui în ce bloc te afli?

Budnick spusese A6. Să sperăm la ce e mai bine.

— Sigur. Blocul A.

— Bine. Așteaptă un minut.

Reacher a auzit zgomotul unor hârtii foșnind, apoi Steve a revenit la telefon.

— Tot ce vreau în meniu, da? Și pot să vin de două ori?

— S-a făcut.

— Sunteți în A4, domnule Budnick. Numai să nu spuneți nimănui că v-am spus.

Sands s-a întors la ecranul ei. A apăsat A și 4 pe ecran, apoi ultimele șapte cifre ale numărului de telefon al lui Budnick.

Nu s-a întâmplat nimic. Pentru o clipă lungă. Apoi poarta s-a deschis.

Odată ajunși în interiorul palisadei false, au văzut că nu mai exista nici o pretenție de antichitate. Doar șase clădiri solide și utilitare. Cea mai mică era biroul, imediat lângă poartă. Semnul său de neon era stins, iar în interior nu se vedea nicio lumină. Celelalte cinci clădiri se aflau mai în spate, aliniate una lângă alta. Erau finisate cu tablă ondulată, vopsită în culoarea cenușie, de navă de război. Fiecare dintre ele avea o lățime de 12 metri. Treizeci de metri lungime. Laturile mai scurte dădeau spre poartă. Fiecare dintre ele avea o unitate de aer condiționat de mare putere așezată lângă ea. Și fiecare avea o literă roșie imprimată cu șablon pe peretele de la capăt, sus, în unghiul acoperișului. A era în dreptul biroului. E era tocmai în stânga. Pentru o clipă, ordinea l-a deranjat pe Reacher. Ar fi preferat de la A la E. Nu de la E la A. Apoi și-a dat seama că trebuie să fi început cu o singură cladire, în partea dreaptă a terenului, pentru a corespunde cu accesul la drum, apoi au mers spre stânga, pe măsură ce se extindeau.

Reacher i-a cerut lui Sands să se îndrepte mai întâi spre clădirea lui Budnick. S-a gândit că tipul de la telefon, Steve, ar

putea să monitorizeze locația online. Ar fi fost suspect dacă ar fi virat imediat în direcția greșită. Și voia să-și facă o idee despre măsurile de securitate cu care se confruntau. Își făcuse griji cu privire la prezența paznicilor. Patrule itinerante. Câini. Oameni aduși de tipul cu taxa de protecție pentru a sta cu ochii pe interesele lui.

A devenit rapid evident că locul nu era supravegheat. Existau doar două tipuri de protecții în joc. Încuietori. Și camere de luat vederi. Încuietorile variau de la o unitate la alta, așa că Reacher s-a gândit că trebuie să fie la latitudinea fiecărui client în parte să își asigure propriile încuietori. Camerele de luat vederi erau o altă poveste. Existau unele identice montate la colțurile fiecărui bloc. La 3,5 metri de la sol, unde nu puteau fi lovite din greșeală. Sau ușor de sabotat. Erau îndreptate de-a lungul fațadei clădirilor, ceea ce însemna că ușa fiecărei unități din rândurile exterioare era acoperită de două camere separate. Și toate celelalte de cel puțin două. Posibil patru, în funcție de câmpul lor de focalizare.

Existau zece unități pe fiecare parte a fiecărei clădiri. Numerele impare erau pe dreapta. Numerele pare în stânga. Unitatea tipului cu taxa de protecție era E4. Deci era în stânga. Pe un rând exterior. Acoperit doar de două camere. Sands s-a îndepărtat de unitatea lui Budnick și a mers spre partea apropiată a blocului E. S-a întors și a mers cu spatele, paralel cu peretele, rămânând cât mai aproape de clădire. A continuat până când partea din spate a dubei s-a aflat chiar sub camera exterioară. Reacher a tăiat o bucată de 20 cm de bandă adezivă din rolă. S-a cățărat pe acoperișul dubiței. A făcut un pas spre partea din spate. Vopseaua era alunecoasă. Furgoneta s-a clătinat și s-a mișcat pe suspensii. Reacher s-a sprijinit cu o mână de perete. S-a strecurat mai în spate. S-a întins. Și a acoperit lentila cu banda adezivă.

Sands a făcut o buclă în jurul perimetrului șantierului și a repetat procedura cu camera de la capătul îndepărtat al blocului E. Asta însemna că ar fi putut fi înregistrați în timp ce se apropiau de unitatea lui Budnick. Și plecând de acolo. Și trecând pe lângă unitățile A cu numere impare. Nu e ideal. Nici dezastruos. Dar, mai important, însemna că nimeni nu i-ar fi putut vedea pe partea pară a blocului E. Și dacă nimeni nu-i

putea vedea, nimeni nu-i putea raporta. La poliție. Sau la oricine altcineva.

Sands s-a îndreptat direct spre unitatea tipului cu taxa de protecție. A dat cu spatele până la ea și a rămas în dubă, cu motorul pornit. Reacher a coborât, luând cu el tăietorul de șuruburi. Rutherford i s-a alăturat. Au verificat numărul ștanțat pe ambele părți ale cadrului ușii, apoi Reacher a închis fălcile tăietorului în jurul tijei încuietorii. Era surprinzător de subțire. Reacher a spart-o cu un efort aproape inexistent. A scos-o. A împins mânerul de jos, în centrul ușii. L-a tras în sus. Și a văzut ... mobilă. O masă de sufragerie. Opt scaune asortate. O canapea. Două fotolii. Un bufet. Un dulap pentru băuturi. Un birou. Și o lampă de podea. Nimic electronic. Nimic care să fi fost fabricat în ultimii 50 de ani. Poate șaptezeci și cinci. Reacher a presupus că murise o rudă a cuiva. Un părinte sau un bunic. Lăsând o casă plină de nimicuri. Restul a fost vândut, donat sau luat. Rămășițele prea demodate pentru a mai fi folosite. Dar prea valoroase sau prea sentimentale pentru a fi aruncate. Așa că au fost aduse aici. O soluție practică pentru cineva. Dar absolut de nici un ajutor pentru ei.

Sands le-a citit limbajul trupului și a ieșit.

— Budnick e un nemernic, spuse Rutherford. Reacher avea dreptate. Mințea.

— Nu neapărat, spuse Sands. Și-a greșit numărul propriei unități. Poate că l-a greșit și pe acesta. Ar trebui să începem să le încercăm pe celelalte.

— Avem timp? a spus Rutherford. Sunt o sută de unități. Cineva ar putea veni să vadă ce facem. Și cum rămâne cu camerele de luat vederi? Nu le putem dezactiva pe toate. Chiar și cu două doborâte am putea avea o problemă. În caz că cineva le monitorizează. Sunt obligați să investigheze dacă observă că un întreg rând de camere nu mai funcționează.

— Nu ar trebui să verificăm toate unitățile, a spus Reacher. Povestea lui Budnick ar putea fi o prostie. Dar dacă nu este și tipul cu taxa de protecție chiar își ține contrabanda aici, va folosi unul dintre rândurile din capăt. Sunt singurele cu unități în care nu poți vedea înăuntru din partea opusă. Și e mai probabil să fie acesta decât blocul A, pentru că e mai departe de intrare. Sunt mai puțini oameni care să-i vadă camioanele venind și plecând.

— Deci mai sunt nouă de încercat, a spus Sands. Nouăsprezece, în cel mai rău caz.

— Poate doar încă una, a spus Reacher. 'Budnick ne-a spus că unitatea lui era A6, iar cea a tipului de la protecție era E4. A lui era de fapt A4. Deci poate că a transpus cifrele. Poate că cea a tipului de la protecție este E6.

Reacher s-a deplasat cu o unitate spre stânga. Încuietoarea acesteia era și ea subțire și discretă, dar trebuie să fi fost făcută cu un fel de oțel special călit. Reacher a trebuit să depună un efort serios pentru a o sparge. S-a luptat cu dispozitivul de tăiere timp de o jumătate de minut înainte ca tija să cedeze în cele din urmă. Apoi a tras lacătul într-o parte. L-a scos afară. L-a pus în buzunar împreună cu celelalte două încuietori sparte. A apucat mânerul ușii. Și a înghețat. Un sunet a ajuns la el. Erau prea departe de poartă ca să o fi auzit deschizându-se, dar nu puteau confunda toarcerea unui motor mare. Trosnetul cauciucurilor pe beton. Era un vehicul. Venea spre ei.

Reacher a dat din cap spre dubiță. Sands și Rutherford au sărit înăuntru. Reacher a tras ușa de la unitatea cu mobilă la loc și i-a urmat. O camionetă a apărut de după colțul clădirii. O Toyota. de culoare bronz metalizat. Foarte strălucitoare. Fără bară luminoasă pe acoperiș. Fără logo-ul companiei de securitate. Nici un gangster cu arme. Doar șoferul. Părea să aibă în jur de 50 de ani. Și nu se grăbea. A trecut pe lângă ei, a făcut un semn prietenos cu mâna și a continuat spre capătul celălalt al blocului. S-a oprit la penultima ușă. E18. A coborât, a descuiat unitatea, a luat o cutie din platforma de încărcare și a dus-o înăuntru. S-a întors în camion în mai puțin de un minut. A făcut din nou cu mâna. Apoi a pornit motorul și a continuat după colțul îndepărtat.

— Haide, a spus Sands. Am o presimțire proastă în legătură cu asta. Hai să terminăm cu asta înainte să mai apară cineva.

Au coborât împreună și Reacher a tras de ușa de la E6. Numai că nu se deschidea spre un spațiu de mărimea pe care o mai văzuseră. De data aceasta, patru unități fuseseră puse laolaltă. Două pe partea pară. Două pe partea impară.

Rutherford a apăsat un întrerupător pe perete care a făcut ca o duzină de tuburi fluorescente să se aprindă.

— Sfântă Fecioară.

Rafturile fuseseră instalate peste tot, la o distanță de aproximativ doi metri unul de altul. Conțineau cam toate tipurile de gadgeturi electronice de care Reacher auzise vreodată. Casnice. Comerciale. Industriale. Chiar și unele militare. Dar dacă serverele erau în ascunzătoare, habar nu avea.

— Aș putea trăi aici pentru tot restul vieții mele. Rutherford a intrat înăuntru și s-a îndreptat încet de-a lungul primului raft, scanând fiecare obiect și murmurând încet pentru sine. Apoi, ceva i-a atras atenția puțin mai în față. A alergat înainte doi metri, a căzut în genunchi și și-a aruncat brațele în jurul unui teanc de cutii negre de la nivelul cel mai de jos. Nu-mi vine să cred. Sunt aici. Le-am găsit.

— Funcționează? a spus Reacher. Au fost șterse? Putem să le testăm?

— Nu aici, a spus Rutherford. Nu sunt ca niște laptopuri. Nu poți să le pornești și să vezi. Trebuie să le conectezi la o rețea. Apoi poți folosi un computer pentru a verifica ce se află pe ele. Gândește-te la ele ca la niște hard disk-uri externe uriașe.

— Îți vom arăta cum, mai târziu, a spus Sands. Să le conectezi în rețea este ușor. Acum trebuie să le punem în dubă. Să le ducem într-un loc sigur. Lucrăm la ele acolo.

Rutherford și Sands au cărat câte două servere fiecare. Reacher a cărat patru. Le-au încărcat în spațiul de marfă îngust din spatele banchetei din spate. Sands a mai avut nevoie de un minut pentru a se asigura că erau în siguranță. Apoi s-a îndreptat spre scaunul șoferului.

— Stai așa, a spus Reacher. Dacă vrei să copiezi ceea ce se află pe un server, de ce ai nevoie? De un alt server?

Rutherford a dat din cap.

— Și o rețea și niște software. Dar, în principiu, da.

— Mai sunt și alte servere aici? Care să fie de tipul potrivit?

— Sigur. Sunt o grămadă.

— Ați folosit opt servere în total. Dar numai unul de la proiectul de arhivă?

— Corect. Restul provin din alte locuri.

— Bine. Să luăm două pe care să putem copia. Nu. Hai să luăm patru.

— De ce? Ce vom copia?

—Poate nimic. O să-ți explic după ce ieșim de aici.

DOUĂZECI ȘI DOI

Reacher avea cinci cuvinte în minte în timp ce se îndreptau spre oraș.

Trebuie să știu. Și Patruzeci de ore.

Cinci cuvinte în loc de opt. Pentru că opt ore se scurseseră. Dar aceleași două concepte rămăseseră. Împreună cu o singură întrebare. Care cerea un răspuns dintr-un singur cuvânt. Serverele fuseseră șterse? Da, sau nu? În orice caz, Reacher avea două lucruri de făcut. Dacă datele erau intacte, va trebui să-l convingă pe Rutherford să le duplice și să trimită o copie la FBI. Dacă datele dispăruseră, va trebui să-i dea vestea agentului Fisher și să-l convingă pe Rutherford să părăsească orașul. Știa ce era preferabil. Dar nu avea nicio idee despre care ar fi fost mai ușor.

Reacher se uită la Sands și Rutherford, aflați pe scaunele din față. Erau doi oameni diferiți de cei care intraseră în depozit. Oboseala lor dispăruse. Și îngrijorarea. Acum le simțea entuziasmul. Entuziasmul. Siguranța că, odată ce serverele au fost recuperate cu succes, toate celelalte lucruri aveau să se așeze la locul lor. Reacher, în schimb, se simțea mai puțin încrezător. El era singurul care știa care era miza. Și era singurul care nu avea experiență cu computerele. Habar nu avea cum să le extragă secretele. Sau cum să afle dacă aveau vreun secret. Ar fi preferat să aibă de-a face cu oameni, în orice zi a săptămânii.

Primul lor punct de oprire a fost clădirea de apartamente, astfel încât Rutherford și Sands să poată lua niște haine și articole de toaletă și să-și ia laptopurile și toate cablurile și conectorii de care aveau nevoie pentru a conecta serverele între ele. Apoi au luat mașina lui Marty, cu Reacher urcându-se la volan. Apoi s-au îndreptat din nou spre nord, în tandem, înapoi la stația de camioane. Nu pentru combustibil sau provizii de data asta. Ci din cauza celor două moteluri. Unul, în special, i-a atras atenția lui Reacher. Și-a dat seama că era cea mai veche parte a întregului complex. Designul era foarte tradițional. Văzuse locuri similare în toată țara. Avea în față o firmă de neon albastră și roșie care înfățișa un fel de pasăre mitică. Clădirea avea un singur etaj. Era placată cu fâșii de lemn închis la culoare. În colțul său de sud-vest începea cu un birou, care avea o intrare acoperită și automate afară pentru băuturi răcoritoare

și gheață. Apoi continua în jurul a trei laturi ale unui pătrat, cu un model regulat de ferestre și uși, ferestre și uși. Treizeci și șase de perechi în total. Fiecare cu câte un loc de parcare afară. Fără a lăsa nici o distanță de mers pe jos de la vehicul la cameră. Făcând să fie ușor de transportat bagajele înăuntru. Și reducând șansele ca cineva să vadă ce ai dus. Oricât de neobișnuit ar fi fost. Sau nepotrivit. Cum ar fi trei valize nepotrivite și o duzină de cutii negre subțiri.

Locul i se părea foarte potrivit lui Reacher. La fel ca și faptul că din cele treizeci și șase de locuri de parcare doar patru erau ocupate. Trei erau ocupate de sedanuri vechi, cu vopseaua albită și bășicată de ani de soare. Celălalt era ocupat de un SUV Toyota galben aprins, stropit cu noroi roșu până la acoperiș. Două dintre sedanuri se aflau pe partea curții cu birouri. Cel de-al treilea sedan și Toyota se aflau pe partea opusă. Lăsând o secțiune complet liberă.

Sands s-a oprit lângă automatele de băuturi, a coborât și s-a îndreptat spre birou. Reacher a parcat lângă dubă și a intrat împreună cu ea înăuntru. Spațiul era lung și îngust. Ghișeul de recepție se afla imediat în dreapta, urmat de un congelator înalt cu uși duble de sticlă și o masă cu un cuptor cu microunde și un aparat de cafea. Trei mese albe din plastic erau aliniate de-a lungul peretelui din stânga. Fiecare avea câte patru scaune albe din plastic. Și o vază cu o floare roșie de plastic.

Reacher a bătut în tejghea și, după o clipă, o ușă s-a deschis și a intrat un tip. Părea să aibă în jur de nouăsprezece ani. Avea părul lung până la umeri, ochelari rotunzi și purta un tricou alb și o pereche de blugi decolorați și largi. S-a așezat pe scaunul recepționerului și s-a uitat la Reacher.

— Trebuie să vorbim despre prețul camerelor, a spus Reacher.

Tipul a arătat cu degetul spre un afiș de pe peretele din spatele lui: *Camere 95$+ / noapte*.

— Acestea sunt tarifele standard, presupun, a spus Reacher. Nu sunt interesat de ele.

— Fără reduceri, a spus tipul. Nouăzeci și cinci plus taxe. Acceptați sau nu.

— Nu vreau o reducere. Am nevoie de altceva. Un aranjament special.

— Nici un aranjament special. Oricare ar fi el.

— Nu te grăbi. Nu ai auzit ce am în minte. Vrei să pierzi o afacere bună?

Tipul a făcut o pauză.

— Continuă.

— Două camere, spuse Reacher. O săptămână în avans. Una la nouăzeci și cinci pe noapte, cu un card de credit, ca de obicei. Cealaltă la 150 pe noapte, numerar, direct în buzunarul tău.

— Continuă, spuse tipul.

— Trei condiții. În primul rând, camerele trebuie să fie împreună, în centrul blocului liber, cu fața spre curte, și trebuie să aibă o ușă de legătură.

— Se poate.

— În al doilea rând, ne înregistrăm pentru una dintre camere, cum este normal. Cealaltă o introduci în sistem ca fiind indisponibilă.

— Nu știu ce este asta. Nu cred că avem așa ceva aici.

— Sigur că aveți. Toate hotelurile au așa ceva. Sau o versiune a acestui sistem. Pentru situații când moare un client și trebuie să aștepți semnătura medicului legist. Sau când cineva este arestat pentru droguri și trebuie să aștepți ca poliția să elibereze locul faptei. Sau chiar când se strică instalația sanitară și trebuie să aștepți să fie reparată. Uită-te în manualul angajatului. Este acolo.

— Manualul? Din ce secol ești? Tipul și-a pornit calculatorul și a tastat ceva. Oh. OK. Îl avem. Nicio problemă. Altceva?

— Acest aranjament este complet confidențial. Să nu-l menționezi nimănui. Nici șefului tău. Nici colegilor tăi de muncă. Nici oamenilor care fac curățenie în camere. Nici prietenilor tăi. Nici mamei sau tatălui tău. Nici măcar pisicii sau câinele tău.

— Nu am o pisică sau un câine. Dar înțeleg ce vrei să spui. Pot să înțeleg. Și ca să clarificăm, ai spus o săptămână pentru ambele camere? Adică șapte nopți?

— Șapte nopți. O mie cincizeci de dolari, dacă la asta te gândești.

— În regulă, atunci. Ne-am înțeles.

— În regulă. Prietena meu se va ocupa de cardul de credit și de formulare. Eu mă voi ocupa de bani. Jumătate acum. Jumătate când plecăm. Presupunând că ți-ai ținut gura închisă.

Reacher și Sands au ieșit din birou cu cheile de la camerele optsprezece și nouăsprezece. Camera optsprezece era în regulă. Camera nouăsprezece nu era înregistrată. Invizibilă pentru oricine ar fi putut veni să-i caute.

Reacher a parcat mașina lui Marty în fața camerei optsprezece. Sands a dat cu spatele duba până aproape de ușa camerei nouăsprezece. Au cărat serverele înăuntru. Apoi valizele. Apoi tăietorul de șuruburi și banda adezivă și resturile celorlalte provizii pe care Reacher le cumpărase. Patru minute de expunere. Un risc acceptabil. Apoi Reacher a luat dubița și a parcat-o în partea cealaltă a locației. Sands ar fi putut să o returneze la biroul de închirieri de la aeroport după ce totul s-ar fi rezolvat. Dar, pentru moment, era o urmă prea fierbinte. Thomassino o văzuse. Budnick o văzuse. Clientul întâmplător de la Norm's Self Storage o văzuse. Și cel mai probabil fusese înregistrată de o jumătate de duzină de camere de supraveghere ale lui Norm.

Reacher a luat trei pizza și trei Cola de la primul restaurant pe lângă care a trecut și le-a dus înapoi la motel. A intrat în camera optsprezece și a aprins lumina. Era genul de loc care, probabil, fusese considerat luxos la un moment dat. Acum, majoritatea oamenilor l-ar numi mediu. Sau economic. Erau două paturi matrimoniale cu huse înflorate și o mulțime de perne împrăștiate. Un fotoliu. Un televizor. Un frigider. Un birou. O baie. Și un dulap. Podelele erau din parchet laminat. Pereții erau vopsiți în tonuri palide, neutre. Finisaje alese mai degrabă pentru durabilitate decât pentru confort, și-a dat seama Reacher. Chiar și puterea becului fusese aleasă pentru a economisi la facturile de electricitate, mai degrabă decât pentru a oferi o atmosferă confortabilă. Dar nimic din toate acestea nu l-a deranjat. Exista un pat. Un loc unde să se poată spăla. Și acces la cafea.

Reacher a deschis jumătatea sa din ușă de legătură și a ciocănit. Sands a deschis cealaltă jumătate și el a pășit în camera nouăsprezece. Era o imagine în oglindă a camerei optsprezece. Identică, cu excepția modificărilor pe care le făcuseră Sands și Rutherford. Luaseră pătura de pe unul dintre paturi și o lipiseră cu bandă adezivă peste fereastră pentru a împiedica orice fel de lumină să se împrăștie afară. Puseseră bandă adezivă în jurul cadrului ușii, din același motiv.

Instalaseră unul dintre cele opt servere originale pe fiecare suprafață plană pe care o putuseră găsi. Și creaseră un mănunchi de cabluri de alimentare și fire galbene și groase pentru a conecta totul. Cu excepția laptopului lui Rutherford. Acesta se afla pe marginea patului fără pătură, legat de celelalte echipamente cu un fir gros albastru. Rutherford stătea în fața lui, cu picioarele încrucișate, concentrându-se atât de tare la ecran încât nu a observat că Reacher se întorsese.

— Cum este?

Reacher îi înmânână o pizza și o băutură lui Sands, și lăsă alta pe patul de lângă Rutherford.

— Bine, cred, a spus Sands. Rusty?

— Ce-i asta? a spus Rutherford. Oh. Mulțumesc.

— Cum este? a spus Reacher. Cu serverele. Cu datele. Mai sunt încă acolo?

— Oh. Da. Se pare că da. *Cerberus* este destul de încurcat, totuși. Se pare că *ransomware*-ul a încercat să rescrie părți din el. S-ar putea să dureze ceva timp să ne dăm seama ce și cum. Și de ce. Și cum să construim o protecție în produsul nostru final. Dar trebuie să recunosc, e mai bine decât am îndrăznit să sper. Până la urmă, *Cerberus* s-a îndoit, dar nu s-a rupt. Iar acesta este un bun rezultat, după părerea mea.

— Asta e bine, a spus Reacher. Dar înregistrările din proiectul de arhivare. Mai sunt încă acolo? Toate?

— Discul este plin. Nimic nu pare corupt. Deci, cred că da.

— Poți să afli cu certitudine?

— Aș putea, dar...

— Atunci fă-o acum, te rog.

— Dar trebuie să-mi dau seama cum *Cerberus*...

— Rusty, asta e important. Verifică acum. Te rog.

Rutherford a suspinat, apoi a petrecut câteva minute bătând pe tastatură și mișcând degetul pe touchpad.

— Bine, uite. Nu am deschis fiecare dintre miile și miile de imagini scanate - în principiu, fotografii ale documentelor - dar, după părerea mea, documentele de arhivă sunt toate intacte și neatinse.

— În acest caz, am nevoie să faci o copie, a spus Reacher. Nu. Două copii.

— În niciun caz. Las-o baltă. Ți-am spus deja, nu las pe nimeni să aibă o copie la nimic. Nu până când *Cerberus* nu va fi perfecționat. Viitorul meu depinde de asta. Și al lui Sarah.

— Înțeleg. Dar uite care e treaba. Când m-am întors la apartamentul lui Mitch în această dimineață, ți-am spus adevărul despre ce mi s-a întâmplat. Dar nu ți-am spus tot adevărul.

DOUĂZECI ȘI TREI

— Ce știți despre un lucru numit *Santinela*? a spus Reacher.

— Nimic, a spus Rutherford. N-am auzit niciodată de ea.

— Am auzit câte ceva despre ea, a spus Sands. Mai mult bârfe. De la niște oameni de la Birou. Se zice că, în urmă cu vreo patru ani, a avut loc o scurgere majoră de creiere din domeniul infracțiunilor cibernetice. Câțiva dintre cei mai buni au plecat din senin. La început, oamenii au crezut că una dintre marile corporații din Silicon Valley era în plină campanie de recrutare. Apoi a existat o teorie conform căreia un start-up ar fi aruncat cu bani aiurea. Dar, în cele din urmă, cineva a descoperit că în spatele acestei acțiuni se afla guvernul. Un răspuns apărut din cauza unei urgențe. Datorată faptul că rușii au o nouă armă care ar putea distruge complet sistemele noastre electorale. Orice loc din țară era vulnerabil. Nu se putea avea încredere în niciun rezultat. Băieții de la Quantico au făcut niște simulări. Ei au estimat că consecințele unei singure alegeri generale compromise ar putea duce la orice, de la nesupunere civilă, la revolte pe scară largă și până la o posibilă insurecție. Imaginați-vă pe unii dintre acești tipi din milițiile locale dacă ar avea dovezi că cineva a furat alegerile. Unii dintre ei au o putere de foc serioasă și sunt deja la un fir de păr de a o folosi.

— Ești aproape, pe bune, a spus Reacher. *Santinela* este singurul lucru care poate opri această armă. Rușii nu o pot învinge. Așa că încearcă să o fure.

— Cum?, a spus Rutherford.

— Au un spion în laboratorul Oak Ridge. Unde a fost proiectată *Santinela*.

— De ce nu-l arestează?

— Pentru că ei știu doar că există un spion. Nu știu cine este. Biroul crede că e un spion adormit. Care are un fel de legătură cu această zonă. Și aici lucrurile încep să se apropie de noi. În arhiva orașului a apărut un document care ar fi putut dezvălui identitatea spionului.

— Arhiva a fost coruptă.

— Nu e o coincidență.

— Arhiva online avea aceleași documente. A fost blocată de atacul *ransomware*.

— De asemenea, nu este o coincidență.

— Iar serverul meu are unele dintre aceste documente pe el. Pentru că *Cerberus* le-a protejat.

— De aceea aproape că ai fost răpit. Rușii vor acele înregistrări. Ca să distrugă pe oricare dintre ele l-ar putea să-l incrimineze pe omul lor.

— De unde știi toate astea, Reacher? a spus Sands.

— Ai crezut că întâlnirea de la vechea fabrică a fost o înscenare. Așa a și fost. Numai că nu în felul în care te așteptai. Femeia care a apărut? Este agent FBI. Sub acoperire. S-a infiltrat în celula rusă care are sarcina de a recupera serverul. Are două obiective. Să obțină o copie a acestuia pentru Birou, ca să poată identifica spionul. Și să-l protejeze pe Rusty. M-a ademenit acolo ca să ne ceară ajutorul.

—Și ne spui abia acum?

Reacher a ridicat din umeri.

— Nu avea rost să vă spun înainte de a avea serverele. Și dacă ar fi fost distruse? V-aș fi dezvăluit degeaba existența agentului. Și cu cât mai puțini oameni știu despre el, cu atât mai bine.

— E corect, cred, a spus Sands.

— Încă un lucru, spuse Reacher. Ca să vă spun totul. Pentru că le-am dat peste cap încercarea de a-l prinde pe Rusty luni, rușii aduc un tip nou. De la Moscova. Ca să încerce din nou. Deci, concluzia este următoarea. Dacă vrem să evităm toate lucrurile rele care ar urma unor alegeri compromise și dacă vrem să împiedicăm ca acest nou rus să vină după Rusty, avem o singură opțiune. Să dăm o copie a serverului Biroului.

Rutherford a sărit de pe pat și a luat o pereche de servere suplimentare, pe care le aduseseră de la unitatea de depozitare tipului cu taxa de protecție de la Norm.

— Sarah, ce mai aștepți? Ajută-mă. Avem nevoie de încă două alimentări aici.

Lui Rutherford i-a luat zece minute să aranjeze serverele suplimentare așa cum dorea el. Reacher a folosit timpul pentru a suna la un număr de telefon a lui Wallwork, pe care i-l dăduse agentul Fisher, în caz de urgențe sau că descoperă ceva. S-a gândit că asta era o descoperire. Wallwork a răspuns la primul apel și Reacher a trecut direct la subiect: serverele fusese găsită; datele erau intacte. Wallwork a fost în schimb foarte

laconic. Nu, mulțumesc. Fără felicitări. Doar câteva întrebări rapide: unde ești și cât de repede ne putem întâlni. Reacher i-a spus lui Wallwork să vină în apropierea popasului de camioane peste o oră și că-l va suna în scurt timp ca să-i dea o locație precisă.

Reacher s-a scuzat și s-a dus grăbit spre recepție. A bătut în tejghea. A apărut puștiul cu părul lung. De data aceasta părea surprins și îngrijorat. Fără îndoială că avea viziuni cu privire la soldul de o mie de dolari în numerar care se evapora înainte de a vedea vreodată interiorul buzunarului său.

— Hai să vorbim din nou despre prețul camerei, a spus Reacher. Tariful tău este de nouăzeci și cinci de dolari pe zi. Ceea ce înseamnă cam patru dolari pe oră. Deci, dacă aș vrea o altă cameră pentru două ore, fără întrebări și fără înregistrări, cât m-ar costa asta?

— Cincizeci de dolari. În numerar. În avans.

— Cum te cheamă, fiule?

— Carmichael.

— Ei bine, Carmichael, eu cred în puterea ilustrativă a poveștilor. Tu crezi?

— Cred că da.

— De exemplu cea cu omul care a ucis gâsca de aur. Ai auzit-o pe asta?

— 40 de dolari. Nu pot să cobor mai jos. Va trebui să împart banii cu menajera, nu uitați.

— Nu va fi necesar. Nu voi face niciun deranj. Nici măcar nu mă voi așeza pe pat.

— Atunci, pentru ce vrei camera?

Reacher nu a spus nimic.

— Treizeci de dolari, a cerut Carmichael.

Reacher nu a spus nimic.

— Douăzeci.

— Așa e mai bine. Reacher a scos două bancnote de zece din buzunar. Dă-mi o cheie. Și asigură-te că e în aceeași secțiune cu celelalte două. Lângă ele. Dar nu adiacentă.

Reacher a ieșit afară și l-a sunat înapoi pe Wallwork. I-a dat numele și adresa motelului și a specificat camera paisprezece pentru întâlnirea lor. Apoi s-a întors la camera optsprezece.

Sands stătea în fotoliu. Reacher i-a zâmbit și s-a întins pe unul dintre paturi.

— Pizza ta este rece, a spus Sands după câteva momente de tăcere. Vrei să mă duc la recepție? Să ți-o încălzesc?

— Nu, mulțumesc, a spus Reacher. Pizza rece nu mă deranjează. Doar dacă vrei să o încălzești pe a ta?

— Nici pe mine nu mă deranjează pizza rece. Și oricum, am mâncat cât ai fost plecat.

Reacher a luat o mușcătură. Sands a zâmbit.

— Pizza rece, a spus ea. Motel ieftin. E ca și cum m-aș fi întors la Birou.

— Îți lipsește?

— Nu-mi lipsește durerea de spate de la toate saltelele de rahat pe care a trebuit să dorm când eram pe drumuri. Asta e sigur. Dar să te aud vorbind despre agentul pe care l-ai întâlnit... Ce face ea. Cum protejează alegerile. Oprirea sabotajului rușilor. Lucruri de genul ăsta, te fac să te gândești din nou la Birou.

— Ai lucrat mult sub acoperire?

— Nu. Câteva operațiuni sub acoperire când aveau nevoie de cineva care să vorbească un limbaj tehnic. În afară de asta, eram prea specializată. Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului mutându-mă la diferite birouri de teren. Oriunde aveau o problemă de criminalitate cibernetică. Același rahat, alt birou. Mă holbam la un ecran.

— De asta ai plecat?

— Nu. Nu din cauza muncii. Chiar îmi plăcea asta. Dar, pe măsură ce anii treceau, mi-am dat seama că, oricât de mult mi-ar fi plăcut acolo, FBI-ul nu avea să-mi ofere niciodată ceea ce îmi doresc în viață.

— Și anume? Propria ta firmă?

Ea a clătinat din cap.

— Nu. Ăsta e doar un mijloc pentru un scop. O modalitate de a face mai mulți bani. De aceea *Cerberus* este atât de important. Dacă va fi suficient de profitabil, sunt gata. Pa și pusi.

— Pentru ce ai nevoie de bani?

— Nu pot să-ți spun. O să râzi de mine.

— Încearcă-mă.

Sands a închis ochii și a respirat adânc.

— Vreau să am destui bani în bancă pentru a putea renunța la muncă. Să-mi vând casa. Și cea mai mare parte a lucrurilor

mele. Și să-mi cumpăr o casă plutitoare. A deschis ochii. Crezi că sunt nebună, nu-i așa?

— Depinde, a spus Reacher. Casa asta plutitoare. Ai ține-o ancorată într-un singur loc?

— Bineînțeles că nu. Asta ar anula întregul ei scop. M-aș duce unde aș vrea. Când vreau eu.

— Sunt ultima persoană din lume care ar crede că libertatea de a se deplasa este o nebunie. Eu aș spune că este esențială.

Reacher era pe punctul de a adăuga că era mai puțin entuziasmat de ideea de a schimba o casă pe uscat cu una care plutește în apă. Nu avusese niciodată de-a face cu barcile, dar îi părea că a deține una ar putea fi chiar mai problematic decât o casă obișnuită. În afară de posibilitatea de a se putea muta, ar avea aceleași dezavantaje. Ar fi trebuit să facă reparații. Programe de întreținere. Tot felul de cheltuieli de acoperit. Și, pe lângă toate acestea, s-ar putea scufunda. Ar putea fi lovit de o barcă mai mare. S-ar putea să-i apară crăpături. Cine știe ce alte capcane ar putea exista. Dar înainte de a putea vorbi din nou, ușa de legătură s-a deschis și Rutherford a apărut.

— În regulă, a spus Rutherford. Am terminat. Două copii, așa cum am cerut.

Rutherford stivuise perechea de servere clonate pe pat, lângă laptopul său. Reacher le-a luat și le-a dus înapoi în camera optsprezece. A pus unul în dulap. Și l-a luat pe celălalt afară. L-a ținut cu mâna dreaptă lipită de piept, și-a ținut brațul stâng ușor în față și și-a înclinat corpul în direcția opusă curții. Nu ar fi păcălit pe nimeni de aproape, dar nimeni din spatele lui sau de la distanță nu și-ar fi dat seama că purta ceva. Avea destul timp înainte de sosirea lui Wallwork, dar voia să fie deja instalat în camera paisprezece când agentul ar fi ajuns acolo. Voia să dea impresia că venise cu mașina la motel special de la o locație îndepărtată, nedezvăluită. Nu că ar fi stat la patru camere distanță. Nu avea niciun motiv să nu aibă încredere în Wallwork. Dar învățase cu ani în urmă că prudența este cheia unei vieți lungi și sănătoase.

Reacher a lăsat serverul pe birou și s-a așezat în fotoliu. Avea draperiile trase și lumina stinsă. A așteptat și a privit curtea. Au trecut zece minute. Nu a sosit niciun vehicul. Niciun vehicul nu a plecat. Nimeni nu s-a mișcat între camere. Alte cinci minute au

trecut. Apoi, curtea s-a umplut de lumină. O mașină a intrat. A încetinit în centrul spațiului, ca și cum șoferul ar fi început să se familiarizeze cu amenajarea. Apoi a accelerat și s-a îndreptat direct spre camera paisprezece.

A virat spre stânga când a ajuns aproape de cameră, a dat cu spatele și s-a oprit cu portbagajul la un metru de perete.

Reacher a deschis ușa înainte ca Wallwork să apuce să bată la ușă. S-a dat la o parte pentru a-l lăsa pe agent să intre, apoi a tras draperiile și a aprins lumina.

— Ăsta este? Wallwork s-a apropiat de birou și s-a aplecat să se uite la server.

Reacher a dat din cap.

— Mulțumesc, domnule maior, a spus Wallwork. Ne-ați făcut o favoare și vă suntem recunoscători. Aveți numărul meu de telefon. Dacă există vreun mod în care pot să vă întorc favoarea, nu ezitați. De asemenea, îmi cer scuze pentru ieri. Mi-am ascuns identitatea. Nu am vrut să vă induc în eroare. Dar în aceste circumstanțe nu am avut de ales. Sper că înțelegi.

— Nu e nevoie de scuze, a spus Reacher. Partenerul tău este pe teren. Protejarea ei este pe primul, al doilea și al treilea loc. Dar mulțumirile tale ar trebui să se îndrepte către Rusty Rutherford. Lui i se datorează faptul că înregistrările există.

— E bine de știut. Wallwork a luat serverul și a început să se miște. Vă rugăm să-i transmiteți recunoștința noastră dacă îl vedeți. Eu, trebuie să mă întorc la drum. Timpul nu este de partea noastră cu chestia asta.

Reacher a pășit între Wallwork și ușă.

— Două întrebări înainte de a pleca.

— Bine. Puneți-le repede.

— Klostermann. Tipul pe care l-am întâlnit la *Spy House* în această dimineață. Agentul Fisher a spus că va cere să fie verificat din nou. S-a aflat ceva nou despre el?

— Mi-a spus. Ne ocupăm de asta. Încă nimic. Ce altceva?

— Serverul. Bănuiesc că îl veți duce la un birou de teren. Probabil la Nashville. Unde o grămadă de capete luminate vor tăbărî pe el, în căutarea oricărui secret pe care îl deține.

— Ați ghicit bine.

— Cât timp va dura asta?

— Să ajungă la Nashville?

— Să găsească secretul.

— Cât de lungă e o bucată de sfoară? E imposibil de spus. Ar putea fi mii de documente de căutat. Va fi ca și cum ai căuta un ac în carul cu fân. Doar că nu e un ac. Să cauți ceva, dar să nu știi ce. Sperăm doar că vom recunoaște când vom vedea.

— Deci nu aveți șanse să terminați în, să zicem, treizeci și șapte de ore?

— Nu știu. Ar putea dura două secunde. Ar putea dura două luni. Nu vom ști până nu vom încerca. Asta nu e problema ta, domnule maior. Dar este motivul pentru care trebuie să plec.

— Nu îmi mai spune dle maior. Sunt doar Reacher. Și este problema mea. Un pic. Dar în mare parte e problema lui Rutherford.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Agentul Fisher mi-a spus că celula ei a fost restricționată de la supraveghere până poimâine, aproximativ la prânz. Apoi se așteaptă la întăriri. Un om important de la Moscova. Acum, dacă până atunci nu ați aflat cine este agentul lor din Oak Ridge, nu veți putea să-l arestați. Nici rușii nu vor ști că aveți serverul, așa că vor crede că mai au o șansă să îl obțină ei înșiși și să își protejeze omul. Așa că vor veni din nou după Rutherford. Iar Fisher s-ar putea să nu fie în stare să-l țină în siguranță din cauza noului sosit.

Wallwork a ridicat din umeri.

— Este adevărat, presupun. Ghinionul lui Rutherford. Mai ales după ce ne-a ajutat. Ai vreo șansă să-l convingi să părăsească orașul?

— Mă îndoiesc. Am încercat deja. A refuzat. Și nu-l pot învinovăți. Nu a făcut nimic rău. De fapt, a făcut totul bine. Nu ar trebui să fie alungat din casa lui.

—Sunt de acord. Dar avem opțiuni limitate aici. Poți să mai rămâi o vreme? Să stai cu ochii pe el?

— Pentru o vreme. Nu pentru totdeauna.

— Nu ne va lua o veșnicie să ne dăm seama cine este agentul.

— Ai spus că ar putea dura două luni. Rareori stau într-un loc două zile.

— Îmi pare rău, Reacher. Avem de-a face cu ceva necunoscut aici. De fapt, pe care nu putem să-l știm. Aș vrea să-l ajut pe Rutherford. Chiar aș vrea. Dar trebuie să mă gândesc la imaginea de ansamblu. Nu știu ce altceva putem face.

— Eu știu ce pot face.

— Ce?

— Klostermann mi-a oferit zece mii de dolari pentru server. Am de gând să accept.

— Nici vorbă. Nu pot să autorizez...

— Nu cer permisiunea, Wallwork. Îți spun, ca un avertisment. Din politețe. E ceva ciudat la Klostermann. Am simțit asta când l-am întâlnit. Rușii au un fel de prezență permanentă aici. Mă duc să aflu dacă e el.

— Nu.

— Asta se întâmplă. Acceptă. Nu există niciun pericol. Nu e niciun dezavantaj. Dacă mă înșel, un bătrânel poate vedea niște fișiere care oricum erau publice. Dacă am dreptate, rușii vor crede că misiunea lor este îndeplinită. Vor crede că agentul lor din Oak Ridge e în siguranță, așa că îl vor lăsa pe loc, dându-ți timp să-i afli identitatea. Vor retrage echipa lui Fisher de pe teren, scoțând-o din linia de foc. Iar Rutherford va fi și el în siguranță.

— Nici nu se pune problema.

— Ascultă. Nu ai fi știut despre server fără mine. Nu ai fi avut o copie a serverului fără mine. Încă v-ați urmări propria coadă întrebându-vă ce căutați. Așa că poți să mă lași în pace.

Wallwork nu a răspuns.

— Dacă ai un pic de bun simț, o să stai și-o să urmărești ce se va întâmpla cu asta. Și dacă va funcționa, asumă-ți meritele. Nimeni nu va auzi altceva de la mine.

Wallwork a tăcut încă un minut. Apoi s-a strecurat pe lângă Reacher, spre ușă.

— Trebuie să duc chestia asta la Nashville. Mă așteaptă niște oameni. Și trebuie să-ți spun ceva. Oficial, nu pot aproba ceea ce propui.

— Și neoficial?

— Sună-mă când e gata. Dar asta rămâne între mine și tine.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Reacher s-a trezit în dimineața următoare la șapte și jumătate. A făcut un duș, s-a îmbrăcat și a adus cafea și rulouri cu scorțișoară de la recepție, în timp ce Sands se pregătea. Rutherford era în camera nouăsprezece, călare încă pe laptop, prea concentrat la munca lui pentru a purta o conversație, așa că Reacher i-a lăsat micul dejun și s-a întors pe ușa de legătură. S-a așezat pe pat. Sands pe fotoliu. El s-a întins. Ea s-a aplecat. Au mâncat, iar Reacher a pus-o la curent cu întâlnirea lui cu Wallwork.— Deci totul s-ar putea termina până diseară?, a spus ea, când a terminat. Dacă ai dreptate în legătură cu Klostermann. Dacă lucrează pentru ruși și le aduce serverul înapoi, nu va mai fi nevoie să vină după Rusty pentru el.

— Dacă am dreptate în legătură cu Klostermann, a spus Reacher.

Sands s-a încruntat.

— Cred că îți scapă ceva. Dacă ai dreptate în legătură cu Klostermann, trebuie s-o fi ucis pe jurnalistă. Sau a pus să fie ucisă. Și dacă vă vede pe tine și pe Rusty ca pe niște afaceri neterminate, după ce a obținut serverul? Și se decide să vă omoare și pe voi doi?

— Situația jurnalistei era diferită. Ea nu era o afacere neterminată. Ea știa ceva. Din munca ei la arhivă. A aflat ceva ce l-ar fi putut identifica pe agentul rus. De aceea a fost ucisă. Pentru a o face să tacă. Noi, pe de altă parte, suntem doar niște fraieri lacomi în ceea ce-l privește pe Klostermann. Crede că am crezut prostiile despre cercetarea istoriei familiei sale. Va crede faptul că suntem fericiți să-i vindem serverul, ca pe o dovadă că nu ne dăm seama ce e pe el. Ceea ce înseamnă că nu ar fi necesar să ne ucidă. Și mai mult decât atât. Ar fi periculos. Pentru că ar risca să atragă atenția nedorită. Și dacă există un lucru pe care rușii nu și-l asumă, acela este riscul inutil.

— Ce zici de faptul că Rusty are o altă copie a serverului? Și că poată da peste secretul lor în orice moment, așa cum a făcut jurnalistul? Klostermann ar numi asta un risc inutil?

— S-ar putea să nu. Dacă ar ști că Rusty are o copie.

— Nu te va suspecta că minți dacă îi spui altceva?

— Nu voi minți. Îl voi lăsa să ajungă singur la această concluzie.

— Cum?

— Poți să-mi faci rost de numărul lui?

Sands și-a luat telefonul și a dat click și a tastat câteva clipe.

— Iată-l, a spus ea. Vrei să ți-l formez eu?

— Nu, mulțumesc, a spus Reacher. A scos telefonul pe care i-l cumpărase Rutherford. Citește-mi-l.

— De ce nu folosești telefonul meu? E deja pe ecran.

— Atunci Klostermann ar ști numărul tău. Telefoanele pot fi urmărite.

— Dacă nu e un pericol pentru tine sau pentru Rusty, cum ar putea fi o amenințare pentru mine?

— Probabil că nu este. Dar rușii nu sunt singurii care nu-și asumă riscuri inutile.

Menajera glacială a lui Klostermann a răspuns la primul apel. Ea a pretins că șeful ei nu era disponibil, dar Reacher i-a sugerat un indiciu despre un obiect valoros, recuperat recent, și două minute mai târziu Klostermann era la telefon.

— Este o veste excelentă, a spus Klostermann. Ați lucrat repede. Când l-ați găsit?

— Acum cinci minute, a spus Reacher. Am început să căutăm în momentul în care am plecat de la tine de acasă. Am mers pe urma lui toată noaptea.

— Unde era?

— Într-un depozit. Aștepta să fie vândut.

— Este întreg?

— Se pare că da. Eu nu sunt expert, dar dl Rutherford este și este convins că este în stare de funcționare.

— Asta e muzică pentru urechile mele. Unde ar trebui să vin să-l iau?

— Ți-l voi aduce eu.

— Oh. OK. Când? Cât de repede poți fi aici?

— Cât de repede poți să ne faci rost de bani?

— Sunt deja aici. Îi am în seif.

— Atunci mâine? Sau poate sâmbătă. Cel târziu duminică.

— Ce e în neregulă cu ziua de azi? Dimineața asta? Chiar acum?

— Nu pot azi. E prea devreme. Încă trebuie să ne dăm seama cum să facem o copie. Avem nevoie de un echipament special. Serverele nu sunt ca laptopurile, știi. Nu poți să le pornești pur și simplu. Sunt mai mult ca niște hard disk-uri externe uriașe. Ai

nevoie de computere, rețele și software. Iar acum că dl Rutherford nu mai lucrează pentru oraș, nu mai are acces la aceleași facilități. Va trebui să ceară o favoare de la un prieten. E cineva în Nashville care ar putea să îl ajute. Dacă nu, va trebui să mergem la Knoxville”.

— De ce trebuie să faceți o copie?

— Ei bine, cred că nu avem nevoie. Mai degrabă vrem. Ați spus că sunt unele dintre documentele orașului acolo. Ar putea fi interesante. Și dacă există probleme când se va pune arhiva digitală din nou online, după ce se rezolvă problema cu *ransomware*-ul, domnul Rutherford se gândea că ar putea să o doneze orașului. Pentru a arăta că nu există resentimente.

— Este foarte generos din partea lui. Dar iată care este problema, domnule Reacher. După cum v-am spus ieri, nu sunt un om răbdător. Nu-mi place să aștept nimic. Deci, ce ziceți de asta? Aduceți-mi serverul imediat. Sau lasă-mă să vin să-l iau. Nu mă deranjează ce alegi. Și dacă există vreo problemă cu arhiva digitală mai târziu, o voi dona orașului în numele dlui Rutherford. Ce spuneți?

—Nu știu. Domnul Rutherford așteaptă cu nerăbdare să vadă ce e pe ea. Să afle mai multe despre istoria orașului. Acum are timp liber.

— Ați văzut vreodată astfel de înregistrări?

— Nu, nu pot spune că am văzut.

— Sunt plictisitoare. Credeți-mă. Dacă nu ai un interes direct, așa cum am eu din cauza tatălui meu, sunt plictisitoare de moarte. Relatări amănunțite ale certurilor despre câte găini ar trebui să aibă oamenii voie să țină în curțile lor. Dacă oamenii aveau voie să vândă pește proaspăt. Lucruri de genul ăsta. Așa că dl Rutherford nu ar pierde nimic dacă l-ați aduce direct aici. Și v-aș fi foarte recunoscător.

— Cât de recunoscător?

— Să zicem, o mie de dolari în plus?

Reacher nu a spus nimic.

— Două mii de dolari în plus? a plusat Klostermann.

— Să fie cinci mii în plus, a cerut Reacher, și va fi al tău în treizeci de minute”.

Reacher a scos al doilea server clonat din dulap, l-a încărcat în portbagajul mașinii lui Marty și a pornit de unul singur spre casa lui Klostermann. Se simțea așa cum își imagina că se simte un jucător de baseball în partea a doua a reprizei a noua. La bătaie, scor egal, două eliminări, două lovituri contra. A mai rămas o șansă de a câștiga meciul fără să se ajungă la prelungiri. Moment în care cealaltă echipă va scoate un jucător de rezervă. Un tip nou, adus din altă ligă. Nu a ajuns pe stadion la timp pentru a intra în linia de start. Necunoscut. Netestat. Dar cu o mare reputație.

Reacher a ajuns la gura aleii. A apăsat butonul interfonului, s-a anunțat, a așteptat ca poarta să se dea la o parte, apoi a trecut și a parcat pe locul pe care îl folosise cu o zi înainte. A urcat treptele și a traversat veranda. Menajera îl aștepta la ușa din față. Purta același stil de rochie neagră. Același șorț. Avea părul prins în același fel de coc. L-a salutat cu vocea ei liniștită și rece și l-a condus pe coridor, alunecând fără efort pe lângă portrete, pe gresie, până la ușa din capătul din dreapta. A bătut la ușă, a deschis-o și s-a dat la o parte pentru a-l lăsa pe Reacher să intre. Klostermann era deja înăuntru, în fotoliul său. Purta un costum negru cu o cămașă albă și o cravată neagră îngustă. Părul îi era puțin mai aranjat în acea zi. Arăta de parcă ar fi fost pregătit pentru o înmormântare.

Klostermann a lăsat ziarul jos și s-a ridicat în picioare.

— Ăsta este? A făcut semn cu capul spre cutia neagră de sub brațul lui Reacher.

— Așa cum am promis, a spus Reacher.

— Excelent. Puneți-l pe masă.

Reacher a așezat serverul lângă un bol cu flori albe mici. Mai văzuse unele ca acestea înainte, dar nu în realitate. Într-o carte pe care o citise. La ora de istorie. Cu ani în urmă.

Klostermann a luat un pachet de pe marginea scaunului său. Era făcut din hârtie maro și partea de sus era îndoită ca o pungă de la restaurant. I l-a înmânat lui Reacher.

— Onorariul dumneavoastră. Sunt toți acolo. Inclusiv bonusul tău.

Reacher s-a uitat înăuntru. În geantă erau trei pachete de bancnote. Fiecare avea o grosime de aproximativ un centimetru. Erau formate din bancnote noi de douăzeci de dolari. Două sute cincizeci în fiecare. Făcând ca fiecare pachet

să valoreze cinci mii de dolari. Și cântărind cam cât un hamburger decent. Reacher a scos banii, a pus fiecare pachet într-un buzunar diferit și i-a dat punga înapoi lui Klostermann.

— Amintiți-vă promisiunea, a spus Reacher. Dacă apar probleme cu repunerea arhivei digitale online, donați serverul orașului. În numele lui Rutherford.

— Aveți cuvântul meu, a spus Klostermann. Acum, dacă mă scuzați, trebuie să mă pregătesc pentru o întâlnire importantă. A scos din buzunar o mică cutie gri. Semăna cu o telecomandă de ușă de garaj. A apăsat pe butonul acesteia. A așteptat. Și nu s-a întâmplat nimic.

Klostermann părea supărat. A apăsat din nou butonul. A așteptat. Nu s-a întâmplat nimic.

— Îmi cer scuze, a spus Klostermann. Anya trebuie să fie ocupată într-un fel sau altul. Vă rog. Dați-mi voie.

Klostermann a traversat spre ușă și l-a condus înapoi pe coridor. În timp ce se apropiau de capătul celălalt, Reacher a auzit-o pe menajeră vorbind. Și-a dat seama că vorbea la telefon. Vocea ei era mai puternică decât înainte, iar tonul ei era și mai rece.

— Nu, a spus ea. Nu se poate. Ai venit cu o oră mai devreme. Trebuie să pleci și să te întorci la ora corectă. Nu-mi pasă. Nu mă interesează. Asta nu e problema domnului Klostermann. Dacă nu poți urma instrucțiuni simple, poate că nu are nevoie de serviciile tale.

Klostermann a continuat, aparent fără să țină seama de conversația unilaterală, până când a ajuns la ușa din față. A deschis-o, a așteptat ca Reacher să iasă și a închis-o din nou fără să mai spună un cuvânt.

Reacher știa că trebuia să iasă din casă pentru ca planul să meargă mai departe, dar tot voia să știe ce făcea Klostermann. Comunică vestea, spera el. Trimitea un mesaj în susul lanțului său de comandă: *Server recuperat. Verificare în curs.* Urmat de un ordin pentru echipa de pe teren: *Misiune îndeplinită. Retragerea.*

Și o ultimă instrucțiune pentru specialistul de la Moscova: *Prezența nu mai este necesară. Întoarceți-vă la bază.*

Reacher a condus până la poartă și, în timp ce aștepta ca aceasta să se deschidă, și-a scos telefonul. A format numărul lui

Wallwork. I-a spus că serverul fusese livrat și a cerut o actualizare despre Klostermann. Wallwork nu avea nicio informație nouă. A promis că îl va anunța pe Reacher în momentul în care va afla ceva. Sau, mai important, dacă primea de la Fisher vorbă că celula ei se retrăgea. Reacher și-a continuat drumul. Mingea fusese lentă și trecuse peste fileu, s-a gândit el. El lovise. Acum era în aer și nu mai era nimic de făcut decât să aștepte și să vadă unde merge.

Sau poate că mai era un lucru pe care-l putea face. Klostermann a menționat o întâlnire. Nu precizase că ar fi fost la el acasă, dar asta era ceea ce Reacher înțelesese. Spusese *să se pregătească*. Nu *să meargă la întâlnire*. Și cineva apăruse cu o oră mai devreme pentru ceva. Ceea ce ar putea fi complet fără nicio legătură. Sau să însemne că o grămadă de contacte ale lui Klostermann erau pe cale să sosească. Poate pentru a vorbi despre aranjamente florale la biserica locală. Poate pentru a vorbi despre altceva. Nu despre server, totuși, se gândea Reacher. Persoana care apăruse mai devreme era dispensabilă. Menajera îi spusese clar acest lucru. Iar rușii ar fi permis doar membrilor din cercul lor de încredere să se implice în ceva atât de valoros. Dar, indiferent de subiect, Reacher s-a gândit că ar fi meritat o oră din timpul său pentru a vedea dacă apare cineva. Și dacă da, cine. Wallwork se străduia să vină cu informații noi despre Klostermann. Poate că era timpul ca Reacher să le adune pe ale lui.

Nu era niciun loc în care Reacher să se poată ascunde, rezonabil, atât el și mașina, așa că a tras pe marginea drumului și a pornit avariile. A analizat locul cu atenție. Oamenii au o tendință subconștientă de a deduce asocieri pe baza proximității fizice. Dacă vezi un tip care stă la o trecere de pietoni, presupui că vrea să traverseze strada. Reacher nu a vrut să fie atât de aproape de casa lui Klostermann încât să pară că așteaptă în fața ei. Voia să pară fără legătură, dincolo de granița intangibilă care îl lega de acel loc. Dar nici nu voia să fie prea departe. Nu l-ar fi ajutat dacă nu ar fi putut să-i vadă clar pe oaspeții lui Klostermann.

Dacă avea vreunul.

Reacher a pipăit sub tabloul de bord pentru a se asigura că poate localiza maneta de ridicare a capotei. A sunat-o pe Sands

pentru a o anunța ce se întâmpla. Apoi și-a sprijinit capul de spătar.

Nimic nu s-a mișcat timp de o jumătate de oră. Apoi a trecut un camion poștal. Un minut mai târziu a trecut o femeie într-un SUV argintiu. Niciunul dintre șoferi nu l-a băgat în seamă pe Reacher. Nimic altceva nu s-a mișcat. Reacher a stat liniștit până când și-a dat seama că mai avea cinci minute până când oamenii vor începe să sosească la întâlnirea lui Klostermann. Dacă avea loc. Apoi a coborât, a ridicat capota și s-a prefăcut că examinează motorul. Fața și capul îi erau ascunse. Și avea o vedere clară a aleii lui Klostermann de-a lungul părții pasagerului.

Nimic nu s-a mișcat timp de șapte minute. Apoi a apărut un Mercedes. Un sedan. Era lung, negru și strălucitor. Reacher a notat numărul de înmatriculare și a urmărit-o cum se apropia de casa lui Klostermann. S-a oprit în fața porții. Un braț în cămașă albă s-a întins pe fereastra șoferului. Îndreptându-se spre interfon, s-a gândit Reacher. Dar tipul a apăsat patru taste, nu una. Introducea un cod. Poarta a alunecat într-o parte și mașina a înaintat și s-a îndreptat spre parcarea din fața casei. Următorul vehicul care a sosit a fost un Dodge Ram. Era de un roșu sângeriu și chiar mai strălucitor. Șoferul a folosit interfonul, a așteptat deschiderea porții și a intrat înăuntru. După aceea a apărut un F150. Apoi o dubiță albă cu *Gerrard's Generators - Power 2 U* pictată pe lateral cu litere zimțate. Ambii șoferi au folosit și ei interfonul. În cele din urmă, o motocicletă a apărut în vedere. Era personalizată, cu flăcări pictate pe rezervorul de combustibil, ghidon înalt și lat și cu suporți pentru picioare așezate mult în față. Tipul care stătea pe ea avea cizme negre. Pantaloni negri din piele. O vestă de piele neagră cu o imagine a unui păianjen uriaș cusută în spate. O pereche de ochelari de soare rotunzi, cu oglinzi. Și o bandană cu dungi și stele în loc de cască. S-a oprit în fața porții și a scos un telefon din buzunarul vestei. Ăsta era tipul care venise mai devreme, s-a gândit Reacher. Acum întârzia. Tipul a apăsat un buton, apoi a ridicat telefonul la ureche. L-a ținut acolo timp de treizeci de secunde. Apoi l-a coborât, a apăsat un buton și l-a băgat înapoi în buzunar. A întors motocicleta în cel mai strâns viraj pe care l-a putut face. A turat motorul de câteva ori. Apoi a eliberat

ambreiajul și a demarat în trombă. Din roata din spate a ieșit fum, iar roata a lăsat o dungă lungă și lată de cauciuc pe asfalt.

Era dispensabil. Menajera îi spusese clar acest lucru.

Reacher a mai așteptat încă cinci minute pentru a vedea dacă mai încerca cineva să intre, apoi a lăsat capota la locul ei și s-a urcat înapoi în mașină. A pornit motorul ca să pornească aerul condiționat, iar Wallwork l-a sunat înainte de a băga în viteză.

— Noutăți? a spus Reacher.

— Câteva, a spus Wallwork. Dar nimic de la Fisher. Este vorba despre Klostermann. Niște informații despre familia lui. Despre tatăl său. Henry senior. Sau Heinrich, cum i se spunea inițial. A emigrat din Germania. Asta e confirmat. A fost înregistrat prin portul de intrare din New York în 1946, apoi a apărut în Tennessee. S-a căsătorit în ‘50, iar micul Henry s-a născut în același an. Heinrich a cumpărat Spy House în anul 1952, direct de la spioni, și a locuit acolo până la moartea sa, în 1960. Nimic foarte interesant, în general. Nimic care să sune ca și cum ar merita zece mii de dolari.

— Până la urmă a ajuns la cincisprezece.

— Ce-ai făcut? L-ai amenințat că-i rupi picioarele?

— I-am spus că există un supliment dacă vrea singurul exemplar.

— Frumoasă mișcare, Reacher. Dacă o vroia cu adevărat pentru cercetări genealogice, de ce i-ar fi păsat dacă existau copii? Ca să nu mai vorbim de a plăti în plus pentru a împiedica realizarea lor.

— Așa e. Are sens doar dacă el crede că există ceva secret ascuns pe ea. Ceva ce nu vrea să vadă niciodată lumina zilei.

— Înseamnă că lucrează pentru ruși. Te rog, Doamne!

— Într-adevăr, a spus Reacher. Dar ascultă. După ce am plecat de la locuința lui Klostermann, au apărut niște tipi acolo pentru o întâlnire. Poți să verifici numerele lor de înmatriculare? S-ar putea să aibă legătură.

— N-ar trebui, a spus Wallwork. Dar o voi face. O să te sun înapoi când voi avea ceva.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Reacher se simțea destul de bine când a închis telefonul și a pornit înapoi spre motel. S-a gândit că serverul era acolo unde trebuia să fie. Tehnicienii ruși s-ar fi apucat de treabă și totul s-ar fi pus la punct de acolo. Începutul sfârșitului era cu siguranță în curs de desfășurare. Dar cu cât conducea mai mult, cu atât devenea mai neliniștit. Simțea o zgârietură în spatele creierului său. Îl sâcâia. Îi spunea că ceva nu era în regulă. Două lucruri, de fapt. Pe primul nu-l putea identifica. Încă. Avea legătură cu ceva ce văzuse la casa lui Klostermann. Wallwork a declanșat o conexiune când au vorbit. Era acolo, dar nu era încă în centrul atenției. Ca o fotografie de la un aparat vechi Polaroid. Vagă și indistinctă la început, dar cu siguranță ceva. Tot ce putea face Reacher era să aștepte. Imaginea va deveni clară. Creierul său avea nevoie de timp pentru a uni toate punctele.

Al doilea lucru era deja clar. Îi amintea de o legendă franceză pe care mama lui obișnuia să o povestească. Despre un ghicitor străvechi care putea să prindă cuvintele unei persoane și să le împrăștie pe suprafața unui lac magic. La început, cuvintele arătau toate la fel. Toate pluteau și se mișcau. Apoi, cele adevărate ar absorbi apa și s-ar scufunda, lăsând doar minciunile la suprafață pentru ca toți să le vadă. În acest caz, cuvintele false îi aparțineau lui Klostermann. Le rostise prima dată când se întâlniseră și erau încă acolo, plutind în memoria lui Reacher. *Tatăl meu a fugit din Germania în Statele Unite în anii '30*. Dar Wallwork verificase registrele de imigrare. Heinrich Klostermann ajunsese în Statele Unite în 1946. După cel de-al Doilea Război Mondial. Nu înainte. Nu e genul de detaliu pe care o persoană l-ar uita. Deci, fie Henry Klostermann s-a exprimat greșit, fie și-a amintit greșit. Sau avea cu totul altceva de ascuns.

Reacher era aproape de stația de camioane când i-a sunat telefonul. Era din nou Wallwork.

— Noutăți? a spus Reacher.

— Nimic de la Fisher, a spus Wallwork. Sun din nou în legătură cu acele plăcuțe de înmatriculare. Este un grup interesant cel cu care s-a întâlnit Klostermann. Tipul din S-Class este un vecin. Deține o grămadă de clădiri în oraș, plus o grămadă de teren în afara acestuia. Unul dintre ceilalți este un designer de lumini. Unul se ocupă de sisteme de sunet. Iar tipul cu generatorul,

vorbește de la sine. Dacă mă întrebi pe mine, Klostermann organizează un fel de concert în aer liber. Poate că e o nouă aventură pentru el. Poate e un hobby. Sau o chestie unică, pentru a sărbători un eveniment sau o aniversare.

— Dar tipul de pe motocicletă?

— E un dezastru ambulant. Dosarul lui e gros de cinci centimetri. Nu mi-l pot imagina făcând ceva util. Să dirijeze traficul la eveniment, poate? Sau să lipească afișe?

Reacher a rămas tăcut pentru o clipă.

— Ai o adresă a lui?

— Sigur. De ce?

— Părea că i-au dau un picior în fund. Probabil că va avea buzele cele mai descusute dintre toți. Nu am nimic de făcut până nu avem vești de la Fisher. Mă gândeam că aș putea avea o conversație cu tipul. Să vedem ce iese la iveală dacă îl privim pe Klostermann din alt unghi.

— Ar putea fi util, cred. Evident că nu ar trebui să-ți spun. Așa că nu ai auzit de la mine.

Reacher i-a mulțumit, apoi a închis, a sunat-o din nou pe Sands și i-a spus ce avea de gând să facă. Ea nu i-a răspuns imediat.

— Totul este în regulă?, a spus el.

— Da, a spus Sands. E vorba de Rusty.

— Ce a făcut?

— Are o migrenă puternică. Știam că o va face. Asta se întâmplă întotdeauna când muncește prea mult. Nu vrea să ia pauze. Nu vrea să mănânce. Nu vrea să bea. Și apoi, bang. E cu fața în jos pe podea.

—Voi fi acolo în cinci minute.

— Nu. Du-te și ocupă-te pe tipul ăsta. Un lucru pe care l-am învățat în FBI - nu lăsa niciodată o pistă nefolosită. Astea sunt cele care nu-ți mai dau pace.

Adresa motociclistului, pe care Wallwork i-a dat-o lui Reacher era în același cartier cu locuința lui Holly. Reacher a tăiat aproximativ spre sud-vest de la stația de camioane pentru a evita să se întoarcă prin oraș și și-a croit drum printre rândurile de case dreptunghiulare, pe loturile lor dreptunghiulare, până când a ajuns în fața ultimei case de pe ultima stradă. Ultima care a fost construită, și-a imaginat Reacher. Poate cu câțiva ani

mai nouă decât prima. Ceea ce putea fi un avantaj, dacă toate problemele de proiectare fuseseră rezolvate. Sau un dezavantaj, dacă entuziasmul antreprenorului se stinsese până atunci și cei mai buni oameni din echipă plecaseră la alte proiecte. Dar, indiferent de direcția în care se înclinase inițial balanța, acest aspect nu mai era relevant. Arăta ca și cum casa ar fi fost construită cu grinzi de la un depozit de fier vechi. Țiglele alunecau de pe acoperiș. Ferestrele erau opace de murdărie. Vopseaua se desprindea de pe fiecare suprafață plană. Curtea părea să fie plină de resturi de la o uzină chimică. Iar în centru, strălucitoare și nepotrivită cu locul, stătea o motocicletă. Flăcări pe rezervorul de combustibil. Ghidon înalt și lat. Suportul pentru picioare foarte în față.

Ca și a lui Holly, casa avea ușa din față fără fereastră. Reacher era și mai puțin înclinat să bată la aceasta, așa că a trecut pe lângă ea și s-a oprit.

A coborât pe partea cealaltă, unde nu existau vecini de care să își facă griji. Și a văzut că nu va trebui să se cațere peste gard. Nu ar fi avut cum să o facă. Pentru că era deja căzut. Reacher a pășit peste rămășițe și a cercetat curtea. Dacă se făcuse vreodată vreo încercare de horticultură, semnele dispăruseră de mult. Nu mai creștea nimic. Pământul era de un maro tern. Arăta complet arid. Reacher nu ar fi fost surprins să găsească acolo oameni de știință în costume de protecție, care să colecteze mostre. A tăiat-o spre partea din spate a casei. Avea și ea o ușă glisantă din sticlă. Aceasta avea o crăpătură în diagonală care o traversa. Fusese aplicată un fel de bandă adezivă transparentă. Era îngălbenită de vechime, iar marginile desprinse erau pline cu insecte vechi. Reacher s-a uitat înăuntru, în bucătărie. Ușile dulapurilor erau șubrede. Câteva nu erau aliniate drept și câteva nu erau închise. Erau oale pe aragaz. Chiuveta era plină de farfurii, căni și pahare murdare. Conservele și sticlele se revărsau din coșul de gunoi. Pe masa mică și rotundă era o scrumieră plină. Dar nici urmă de motociclist. Sau de altcineva.

Reacher a bătut în geam. A auzit un zgomot ascuțit deasupra lui. O fereastră care se deschidea. S-a apropiat de perete.

— Oricine ai fi, ei nu sunt aici. Era o voce de femeie, răgușită de fumul de țigară. Acum ieși din curtea mea.

— Trebuie să vorbesc cu Zach, a spus Reacher.

— Ți-am spus, nu e aici.
— Motocicleta lui e în față.
— Atunci vorbește cu motocicleta. Zach nu e aici. Nici unul dintre ei nu este. Intră și uită-te dacă nu mă crezi. Dacă analizele tale sunt la zi.
— Și unde sunt?
— La atelier, evident. Încearcă să repare mașina aia tâmpită.
— Ai o adresă a atelierului?
— Dacă nu știi asta, înseamnă că nu-l cunoști pe Zach. De ce îl cauți?
— Să vorbim despre o slujbă.
Femeia a scos un mic țipăt.
— Chiar nu-l cunoști pe Zach dacă crezi că vrea o slujbă.
— O vrea pe aceasta. Crede-mă.
Femeia a făcut o pauză.
— Este vorba de bani? Adică bani reali pe care îi poți cheltui la magazin?
— Sunt destui.
— Bine. Uite cum stă treaba. Îți voi spune unde este Zach. Tu îi spui lui Zach că jumătate din ce câștigă ajunge la mine. Sau îl dau afară. Din nou.

Reacher a urmat indicațiile femeii. L-au dus spre vest, pe un drum drept, lat pe alocuri, îngust în altele, flancat de stâlpi de telefonie, cu câmpuri de o parte și de alta. Unele aveau șanțuri de scurgere, altele un strat de verdeață neclară. Nici unul nu avea vreun semn că este exploatat. Poate că fuseseră cândva cultivate. Poate că fuseseră destinate dezvoltării pentru mai multe case. Dar orice fusese planificat fusese de mult uitat și ajunseseră într-o stare jalnică.

Reacher a continuat timp de 19 de kilometri, până când a ajuns la o răscruce de drumuri. Femeia spusese douăzeci, dar el s-a gândit că era destul de aproape. Majoritatea oamenilor lucrează cu numere rotunde. A zărit o singură clădire în partea îndepărtată a intersecției, pe dreapta. Atelierul. Poziționat astfel încât să fie convenabil pentru traficul care se apropia dinspre est sau nord. Poate o alegere întâmplătoare. Poate rezultatul unui studiu aprofundat al modelelor de trafic și al demografiei emergente. Oricum ar fi, nu era suficient pentru a garanta un viitor pe termen lung.

Structura era cât se poate de simplă. Existau stâlpi la colțuri și în centrul fiecărui perete. Oțel, probabil, învelit în beton. Părțile laterale și spatele erau solide. Acoperișul era plat. Iar partea din față avea două uși de lățimea unui vehicul, ambele rulate. Inițial, acestea ar fi trebuit să ducă la două compartimente. Cea din dreapta era încă în funcțiune. Avea un lift, bancuri de scule, linii pneumatice, tot tacâmul. O mașină era ridicată cu roțile la înălțimea capului. Un coupé cu două uși și capotă lungă, poate de la sfârșitul anilor șaizeci sau începutul anilor șaptezeci. Era de un portocaliu aprins. Un tip stătea sub ea, lucrând la ceva. Alți patru oameni se aflau lângă ea, dând sfaturi. Lângă ei, celălalt compartiment fusese transformat într-un fel de club. Erau trei canapele din piele. Niciuna dintre ele nu se potrivea cu celelalte. Un frigider. O masă făcută din trei anvelope stivuite pe laturi, cu un cerc de sticlă deasupra. Și erau postere pe pereți. Unele cu mașini. Unele cu femei. Unele cu mașini și femei.

Afară, cinci camionete erau aliniate în fața intrării. Toate erau mărci americane. Toate erau negre, cu roți cromate și anvelope late. Și toate aveau versiuni de flăcări portocalii pictate pe părțile laterale. Reacher a oprit la capătul rândului. A coborât și s-a uitat la băieții din compartimentul pentru vehicule. Vârstele lor variau de la douăzeci și ceva de ani până la patruzeci și ceva de ani, a presupus el. Doi dintre ei purtau pantaloni și veste din piele neagră. Doi, blugi și tricouri. Unul - tipul de sub mașină - purta o salopetă neagră. Toți erau palizi. Toți erau blonzi. Toți erau lați și corpolenți. Reacher și-i putea imagina antrenându-se împreună. Poate cu un fel de echipament improvizat. Poate la un moment dat, în curtea unei închisori. Poate de mai multe ori.

Un alt lucru pe care îl aveau în comun era că niciunul dintre ei nu era Zach.

— Probleme cu mașina ta, prietene? Tipul în salopetă a făcut un pas înainte. Nu te pot ajuta. Îmi pare rău. Club privat. Nu este o firmă comercială.

— Sunt aici pentru Zach, a spus Reacher.

Tipul a aruncat o privire către amicii săi.

— Nu cunosc niciun Zach. Îmi pare rău.

O ușă s-a deschis în partea din spate a zonei clubului. Poate de la o magazie. Poate de la o baie. Zach a ieșit. Purta încă bandana și ochelarii de soare.

— Serios? a spus Reacher. Iată-l acolo. Vrei să te prezint?

— Un tip amuzant, a spus Zach. S-a îndreptat spre prag. Ce vrei?

— Să vorbim.

— Despre ce?

— Henry Klostermann.

— Nu cunoaștem niciun Henry Klostermann, nu-i așa, băieți?

Ceilalți au dat din cap și au mârâit.

— Sigur că da, a spus Reacher. Are niște afaceri de pus la bătaie. A fost o neînțelegere. Ați început cu stângul, înțeleg asta. Dar domnului Klostermann nu-i plac cei care renunță. Ar trebui să mai încerci o dată. Și iată veștile bune. Te pot ajut eu. Dacă mă ajuți tu mai întâi.

— Prostii a spus Zach.

— Nu. E adevărul. Dar dacă nu vrei să lucrezi cu domnul Klostermann...

— Dacă îl cunoști pe domnul Klostermann trebuie să fii în Frăție. Atunci de ce nu te-am văzut la nici o întâlnire?

Reacher a ridicat din umeri.

— Îmi petrec mult timp pe drumuri.

— Deci sunteți în Frăție? Dovedește-o.

— Nu am nevoie să dovedesc nimic. Sunt asociatul de afaceri al domnului Klostermann. Tocmai am încheiat o afacere astăzi, de fapt. La el acasă. Am fost acolo de mai multe ori. Acolo te-am văzut. Am auzit ce s-a întâmplat. Doar confirmă-mi câteva lucruri și te pot pune din nou în cărți cât ai zice pește.

— Poți să-ți iei afacerile și să ți le bagi în fund. Frăția. Ești membru? Da sau nu? Pentru că toți suntem. Arătați-i, băieți.

Ca unul singur, băieții cu tricouri le-au ridicat. Băieții cu veste le-au deschis. Iar tipul cu salopetă a desfăcut nasturii tunicii. Toți aveau același tatuaj. Pe partea stângă a pieptului. Un vultur pleșuv. Care ținea săgeți în ambele gheare, nu doar într-una. Iar în centrul corpului păsării, în locul stelelor și dungilor, era un scut rotund care conținea o svastică neagră pe fond roșu.

Imaginea începătoșată care îi rămăsese în minte lui Reacher de când vorbise cu Wallwork s-a luminat. Florile albe din sufrageria lui Klostermann. Erau edelweiss. Preferatele lui Adolf Hitler. Ceea ce îi spunea ce ascundea Klostermann. Tatăl său sosise din Germania în 1946. Cu cel puțin un tablou valoros pe care să-l folosească drept garanție pentru a începe o viață nouă. Era un

criminal de război. Un nazist. Iar Henry continua afacerea familiei.

— Ei bine, asta simplifică lucrurile, a spus Reacher. Credeam că există două variante. Acum văd că e doar una singură.

— Ridică-ți cămașa, a spus Zach. Arată-ne-o pe a ta.

Reacher nu s-a mișcat.

Zach și-a închis vesta și s-a întors spre amicii săi.

— Trebuie să fie de la Antifa. Domnul Klostermann a spus că vor fi pe urmele noastre. De aceea a avut nevoie de ajutorul nostru.

— Ajutor cu ce? a spus Reacher. Să-i legați șireturile? Cred că, dacă ați lucra împreună, ați putea să o faceți. Dacă ați avea câteva zile la dispoziție. Și o cameră întunecată în care să vă întindeți după aceea.

Cei șase băieți au făcut un pas înainte ca unul, atrași de insultă.

— Băieți, mai încet, a spus Reacher. Nu reușiți să folosiți resursele pe care le aveți la dispoziție. Priviți în jur. Chei masive. Ciocane. Rangă pentru anvelope. Tot felul de lucruri grele și ascuțite.

Băieții s-au uitat unul la altul. Erau confuzi. De ce îi ajuta inamicul lor? Apoi frustrarea a pus stăpânire pe ei. Acum că Reacher sugerase să folosească uneltele ca arme, acesta era ultimul lucru pe care îl puteau face. Și-ar fi pierdut prea mult din imagine.

Reacher s-a uitat la ei. Erau aliniați, bubuind de agresivitate. Cuprinși de furie ideologică. Haita împotriva necredinciosului. El era necredinciosul. Și aflase ceea ce trebuia să știe. În orice caz, esențialul. Avea o mașină. Putea să plece cu mașina. Asta ar fi fost cel mai inteligent lucru de făcut. Dar... naziștii. S-a gândit la mama lui. Un copil în timpul celui de-al doilea război mondial. În Franța ocupată. Adesea flămândă. Adesea înfrigurată. Uneori în pericol. Nu era momentul să plece.

Cei șase băieți stăteau în linie la o distanță de aproximativ un metru unul de altul, la trei metri de Reacher, avansând încet. Era o problemă simplă. Scopul era de a le reduce numărul cât mai repede posibil. Tactica obișnuită a lui Reacher era să-și ademenească adversarii atunci când era în inferioritate numerică. Să-i facă să vină repede spre el. Aștepta până când se aflau la un metru și jumătate distanță, apoi dădea buzna

înainte și străpungea prin centrul liniei, dându-i un cot tipului din dreapta sa în timp ce înainta. Forța inamicului ar fi fost instantaneu epuizată. Și întoarsă. La propriu. Reacher ar fi în spatele lor. Fără să fie văzut. Așa că ei ar fi trecut peste surpriză și s-ar fi întors. Numai că Reacher ar fi fost deja întors. S-ar fi aruncat înapoi în direcția opusă. Cu cotul în sus. Încă mișcându-se. L-ar fi zdrobit pe tipul care fusese în stânga lui, dar acum era în dreapta lui. Dacă Reacher ar fi calculat bine timpul, tipul s-ar fi năpustit direct în calea loviturii, ca un bețiv care se îndreaptă în direcția greșită pe autostradă. Sincronizarea venea odată cu experiența. Reacher avea destulă experiență. Dar, cu această ocazie, avea și o problemă. Zach se afla în locul din dreapta centrului. Și nu voia ca Zach să cadă primul. Voia să-l păstreze pentru final.

Reacher a așteptat și a privit. Tipul de la capătul din stânga lui încerca să se strecoare pe un arc de cerc larg. Se îndepărta pe diagonală. Având ca scop să se strecoare pe lângă el în timp ce el era ocupat cu ceilalți. Ceea ce i-a dat o idee lui Reacher. S-a prefăcut că se uită în dreapta lui, ca să-l încurajeze pe tipul care-l flanca. A așteptat până când linia a ajuns la doi metri distanță. Un metru jumătate. Apoi a făcut o jumătate de pas spre dreapta. Dar nu a mers până la capăt. Și-a plantat piciorul și l-a folosit pentru a se propulsa spre stânga, țintind spre spațiul dintre cei doi tipi din capăt. L-a găsit. A ridicat ambele coate în timp ce se mișca. Le-a aruncat în față. L-a lovit pe unul dintre ei sub bărbie. Pe celălalt în plină față. Amândoi au căzut ca niște scânduri. Reacher s-a învârtit înapoi în sensul acelor de ceasornic, cu cotul drept în față. Lovitura l-a ratat pe următorul tip din rând, dar impulsul a dat forță pumnul enorm pe care Reacher îl ținea cu stânga. Pumnul său s-a lovit de partea laterală a capului tipului. Trei la pământ.

Jumătate dintre adversarii săi erau scoși din joc. Iar ceilalți nu mai erau cu fața la el în lateral, unde puteau fi periculoși. Erau aliniați pe un singur rând, ca și cum ar fi cerut să fie doborâți unul câte unul. O singură lovitură solidă în fața primului tip ar fi putut chiar să îi rezolve pe toți. Mai mult ca sigur, doi dintre ei. Reacher a fost tentat să încerce. Dar exista o problemă. Următorul la rând era Zach, așa că era nevoie de o abordare diferită. Reacher a fentat o lovitură spre fața lui Zach, iar când acesta a ridicat garda l-a lovit cu piciorul în genunchi. Zach s-a

trântit la pământ și Reacher l-a lovit din nou, în plexul solar, scoțându-i aerul din corp și lăsându-l ghemuit la pământ, gâfâind.

Ultimii doi tipi s-au retras și s-au împrăștiat. Reacher putea vedea practic cum se învârteau rotițele din capetele lor. Ce tocmai se întâmplase? Ce trebuiau să facă acum? Să fugă? Să lupte? Cum? Folosi răgazul de moment pentru a călca pe mâinile lui Zach, în caz că avea o armă sau o lamă ascunsă, apoi făcu un pas înainte.

— Trebuie să spun asta, chiar dacă o să mă urăsc pentru asta, a spus el. Lupta s-a terminat, băieți. Ați pierdut. Ar trebui să plecați. Să vă scutiți de durere.

Băieții s-au uitat unul la altul. Niciunul nu a vorbit. Apoi s-au îndepărtat mai mult, formând un triunghi, cu Reacher în vârf. Reacher a calculat unghiurile. Evalua geometria. Concluzionând că următoarea formă va fi o linie dreaptă. Cu el în centru. Pentru ca băieții să se năpustească asupra lui simultan. Să prezinte două ținte. Două amenințări. Făcând dificilă apărarea. Dacă permitea să se întâmple asta, era probabil să fie cel puțin lovit. Iar Reacher nu voia să fie lovit. Nu din vanitate. Nu din aversiune față de durere. Ci pentru că reducea eficiența. Reacția lui normală era să lase o pereche de atacatori să se apropie. Să câștige viteză. Apoi se arunca spre stânga. Acesta s-ar fi retras, de surprindere. Celălalt ar fi făcut un pas înainte, ca un vânător care își urmărește prada. Apoi Reacher ar inversa. Și din nou ar inversa, surprinzându-l pe fiecare atacator. Dar de data asta era o problemă. Băieții se mișcau prea încet. Se târau cu grijă înainte. Planul lui Reacher avea nevoie de ritm. Impuls. Așa că l-a schimbat. A sărit într-o parte și l-a apucat pe tipul mai mare de brațul drept. A continuat să se întoarcă, trăgându-l pe tip cu el, apoi a pivotat într-o rotire completă de 360 de grade. Reacher și-a plantat picioarele și și-a folosit greutatea ca un aruncător de ciocan, astfel încât atunci când a parcurs trei sferturi din rotație picioarele celuilalt tip erau ridicate de la sol. Iar când s-a învârtit complet, picioarele tipului erau la nivelul taliei. S-au izbit de amicul său ca o dublă lovitură de picior, trimițându-l la pământ. Reacher și-a lăsat omul la pământ. A așteptat o clipă ca să se asigure că se ține pe picioare. Apoi i-a dat un pumn în față. A fost o lovitură masivă, sălbatică, care a aterizat ca un baros, zdrobind tot felul de oase, cartilaje și dinți.

Celălalt tip încerca să se târască, așa că Reacher s-a dus după el și l-a lovit în cap. În mod normal, și-ar fi folosit piciorul stâng într-o astfel de situație, în care tipul era deja la pământ. Piciorul lui cel mai slab. Dar tipul ăsta era un nazist. Așa că și-a folosit dreptul. Și nu s-a abținut.

Reacher a traversat până la locul unde Zach se rostogolea și gemea. L-a apucat de păr, l-a târât până la cea mai apropiată camionetă și l-a sprijinit de roata acesteia.

— Omule, mi-ai rupt piciorul. Vocea lui Zach era cu o octavă mai înaltă decât înainte. Mi-ai rupt mâinile.

— E posibil, a spus Reacher. Câteva dintre oasele mai mici, oricum. Dar au mai rămas destule. Așa că întrebarea este: vrei să le rup și pe acelea? Sau ești gata să împărtășești niște informații?

— Îți voi spune tot ce vrei să știi.

— Evenimentul pe care îl organizează Klostermann. Despre ce este vorba?

— Un fel de miting. Sincer, e o prostie. Mă bucur că am fost dezinvitat. Nici măcar nu are un loc de desfășurare real. Doar o idee pe jumătate tâmpită de a îndrepta o grămadă de lumini în aer, de parcă ar face ziduri false. E o prostie.

— Nu știu. Un micuț austriac obișnuia să facă asta. Am auzit că era destul de eficient.

— Huh?

— Nu-ți face griji. Unde va avea loc acest miting?

— Pe un câmp. Un prieten de-al lui are o grămadă. Nu știu pe care dintre ele.

— Când?

— Nu până la anul. Pe 20 aprilie. Mai este mult până atunci. Dar a fost foarte hotărât în privința datei. Nu știu de ce.

— Chiar ești un cretin, nu-i așa, Zach?

— Huh?

— Cum faci rost de bilete la miting?

— Este doar pe bază de invitație. Doi oameni din fiecare stat, plus o grămadă de localnici.

— Cum decide Klostermann pe cine să invite?

— Nu știu. Dar am auzit că în fiecare an va fi din ce în ce mai mare. Prima dată, câte doi din fiecare stat. Apoi patru. Apoi opt. Cam așa ceva.

— Bine. Și care va fi rolul tău?

— Securitate. Trebuia să aleg o echipă. Să fiu la datorie tot timpul, în cazul în care Antifa ar fi aflat și ar fi încercat să ne închidă.

— Am niște vești pentru tine, Zach. Oricum vei fi închis. Poți să te bazezi pe asta. Doar că nu de către Antifa. Cunosc alți oameni care vor fi bucuroși să o facă. Oameni care lucrează pentru Unchiul Sam.

Reacher îl lăsă pentru o clipă pe Zach și se duse să tragă trupurile inconștiente într-o grămadă lângă drum. L-a luat pe Zach și l-a pus deasupra grămezii, contorsionându-se și țipând. A verificat camionetele. Cheia era în fiecare dintre ele, așa că le-a mutat spre clădire și le-a parcat cât mai aproape de pereți. Apoi s-a întors să vorbească cu Zach.

— Ai un telefon?

— Da.

— Înregistrează video?

— Da. De ce? Ce ai de gând să faci?

Reacher a smuls tricoul de pe corpul inert al celui mai apropiat tip.

— Dă-i drumul, a spus el. Începe să filmezi. Pentru că demisionezi oficial din Frăția ta. De fiecare dată când te gândești să te înrolezi, uită-te la film. Și ține minte. Data viitoare va fi casa ta. Cu tine în ea. Spune-le prietenilor tăi când se trezesc. Același lucru este valabil și pentru ei. Și pentru toți ceilalți pe care îi cunoști.

Reacher s-a întors la atelier. A băgat tricoul în țeava de combustibil a mașinii portocalii. L-a împins și mai mult înăuntru cu o șurubelniță. A așteptat să se absoarbă niște benzină. A aprins-o. Și a plecat.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Reacher a pus câțiva kilometri în viteză între el și atelierul în flăcări, apoi a tras pe dreapta și a format numărul lui Wallwork.

— Nimic de la Fisher, nu-i așa? a spus Reacher când apelul său a fost preluat.

— Nu încă, a spus Wallwork.

— Și nici nu va fi.

— Nu-ți pierde speranța, Reacher. Au trecut doar câteva ore. Știi cât de precauți sunt rușii.

— Klostermann nu este rus. E un nazist.

— E ceva în neregulă cu linia. A sunat ca și cum ai fi spus că Klostermann e nazist.

— Așa am spus. Vorbim despre cea mai bună momeală și schimbare.

— Explică-mi.

— Tocmai am vorbit cu motociclistul. Se pare că tatăl lui Klostermann a fost un criminal de război. De aceea Klostermann a vrut serverul. Trebuie să fie vreun fel de înregistrare incriminatoare pe el. Și evenimentul pe care îl organizează? Cu tipii pe care i-a întâlnit azi dimineață? Ești pregătit pentru asta? Pentru că o să faci niște știri serioase când o să-l oprești. Reconstituie mitingurile de la Nuremberg. Cu propria lui Catedrală a Luminii.

— Dacă glumești, Reacher, oprește-te acum.

— Nu e o glumă.

— Care este rolul motociclistul?

— Klostermann l-a însărcinat cu securitatea. În caz că apare Antifa.

— OK. Deci Klostermann organizează o mică demonstrație cu violență.

— Așa cred și eu. Știi că tipilor ăstora le place violența. Mai ales atunci când are un iz de *noi împotriva lor*. Au nevoie de demonii lor.

— Mulțumesc, Reacher. O să pun niște oameni să se ocupe de asta.

— Motociclistul și amicii lui nemernici aveau tatuaje pe piept. Vulturi cu svastici. Spuneau că fac parte dintr-o frăție. Asta ne-ar putea ajuta să dăm de urma celorlalți. Dar nu e nicio grabă imediată. Mitingul nu e până pe 20 aprilie. Ziua de naștere a lui Hitler.

— Le place simbolismul și lor.

— *Santinela* este mult mai urgentă acum. Klostermann nu este rus, așa că rușii nu au o copie a serverului. Tot vor veni după Rutherford. Și tot ar putea intra în panică și să-și retragă agentul din Oak Ridge.

— Avem serverul, cel puțin.

— Au ajuns capetele luminate la o concluzie?

— Nu.

— Atunci avem nevoie de un nou plan B. Noul lor tip de la Moscova trebuie să ajungă aici în mai puțin de 24 de ore.

— Știu. Lasă-mi-l mie. Mă voi gândi la ceva. Și dacă te lovește inspirația, nu fii timid.

— Nu voi fi. Și între timp îl voi pune pe Rutherford să încerce să găsească în arhivele orașului orice ar putea fi jenant pentru Klostermann.

— Asta îmi amintește de ceva. Avem un nume pentru mama lui Klostermann. Natalia Matusak. Nu avem prea multe detalii. E posibil să mai fi fost căsătorită o dată. Încă verificăm. Nu că asta ar conta acum.

Sands dormea când Reacher s-a întors la motel. Stătea întinsă pe plapuma de pe patul pe care Reacher nu-l folosise. Reacher îi putea vedea ochii mișcându-se în spatele pleoapelor. Visa. Despre bărci, spera el. S-a strecurat afară și s-a dus la recepție să aducă cafea și rulouri cu scorțișoară. Sands nu s-a trezit când s-a întors în cameră. Dar a făcut-o la un minut după ce el a așezat o ceașcă și o farfurie pe noptieră.

Au mâncat și au băut și Reacher a pus-o pe Sands la curent cu ceea ce aflase. I-a fost greu să proceseze asta. Prin prisma fostei slujbe la FBI, era încântată de perspectiva de a sparge o rețea neonazistă. Mai ales una care încerca să recreeze Catedrala Luminii a lui Hitler în zona rurală din Tennessee. Dar era, de asemenea, îngrijorată de implicațiile pierderii *Santinelei* în favoarea rușilor. Și era speriată pentru Rutherford. Și pentru Fisher. Dezvoltase un fel de legătură cu agentul, chiar dacă nu se cunoscuseră niciodată. În cele din urmă a alunecat din pat și s-a îndreptat spre ușa de legătură.

— Haide, spuse ea. Nu putem schimba nimic dacă stăm degeaba. Hai să ne apucăm de lucru la server. Să vedem dacă putem găsi arma fumegândă a bătrânului Klostermann.

Rutherford era încă în camera nouăsprezece. Era ghemuit în vârful patului său, sub pătură. Laptopul său era așezat la celălalt capăt, legat de celelalte echipamente. Sands s-a așezat cu picioarele încrucișate și l-a pornit. Nu s-a mișcat. Nu dădea niciun semn că știa că se afla acolo, nici măcar atunci când a început să apese pe tastatură. Reacher s-a ridicat în picioare și s-a uitat peste umărul ei. Una câte una, au apărut o serie de imagini. Unele erau ușor interesante. Cele mai multe nu prezentau niciun fel de atracție. Niciuna nu avea vreo relevanță pentru tatăl lui Klostermann. Și niciuna nu dădea vreun indiciu despre spionii ruși, oricât de lateral ar fi încercat Reacher să se gândească la ceea ce vedea.

— OK, a spus Sands după câteva minute. Încep să-mi fac o idee despre cum au asamblat asta. Scanările au fost făcute într-o oarecare ordine cronologică. Sunt câteva aberații în arhivă, unele care au fost clasate greșit sau găsite mai târziu sau mai știu eu ce. Și se cam ramifică în categorii aproximative. Documente de proprietate. Procese-verbale de ședință. Genul ăsta de lucruri. Se pare că acoperă perioada corectă. Din 1946 până în 1952, corect? De la sosirea tatălui, până la cumpărarea Spy House.

— Ar trebui să fie suficient, a spus Reacher.

— Voi continua să caut. Totuși, sunt sute de dosare. Nu te simți obligat să rămâi. Eu sunt ciudată. Îmi place genul ăsta de lucruri.

Reacher a mai rezistat încă zece minute, apoi și-a cerut scuze și s-a întors în camera 18. A făcut un duș lung. Apoi și-a pus cămașa și pantalonii sub saltea și s-a băgat în pat. A ascultat în gând câteva dintre cântecele sale preferate. A numărat până la trei. Și nu a căzut imediat în somn. Ceva îl deranja. Și-a dat seama că era vorba de nenorocitele de flori, Edelweiss. Ceva în amintirea lor încă nu era în regulă.

Reacher a reușit în cele din urmă să adoarmă. S-a trezit din nou la două și jumătate dimineața. Sau, mai exact, ceva l-a trezit. Ca și cum ar fi fost apăsat un întrerupător. De la somn profund la complet conștient într-o clipă. Un răspuns instinctiv. Ceva a declanșat un avertisment. Un sunet. L-a auzit din nou. Ceva metalic. Venea dinspre ușă. Spre curte. Nu din camera alăturată. Cineva forța încuietoarea. Încerca să intre. Reacher a

luat una din Berettele capturate de sub pernă și a mutat-o sub pătură. Apoi s-a întins și a rămas complet nemișcat.

Ușa s-a deschis doar un sfert. O siluetă subțire a sărit înăuntru. Ușa s-a întors ușor la loc. Doar o singură persoană intrase. Mică. Îmbrăcată în negru. Cu un rucsac tactic.

— Reacher? Era o voce de femeie și vorbea în șoaptă. Reacher, ești aici? Te rog, spune că ești, altfel o să mă simt foarte jenată.

— Fisher? a spus Reacher.

— Slavă Domnului. Telefonul tău de doi bani e greu de localizat. Wallwork nu putea spune cu siguranță dacă erai aici sau alături.

— Sunt aici. Reacher s-a așezat și a aprins lumina de pe noptieră. Ar trebui să fiu. E camera mea. Întrebarea este: ce faci aici?

— Există o problemă. Am ordine noi. Tipul de la Moscova este deja în țară. El grăbește lucrurile. Urmărește să pună mâna pe server chiar mai mult decât înainte.

— Nu e o surpriză.

— Nu. Dar poate că asta este. Să urmărești serverul înseamnă să te duci după Rutherford. Și din moment ce niciun rus nu știe unde este Rutherford, tipul cel nou vrea să-l scoată la iveală. Mergând după mama lui.

Reacher nu a spus nimic.

— Înțelegi care este problema aici, a spus Fisher. Nu putem face nimic pentru a o proteja. Dacă am face-o, rușii ar ști că există o scurgere de informații. Și în afară de ceea ce ar însemna asta pentru mine personal - adică o moarte lentă și agonizantă, pe care aș prefera să o evit - și-ar retrage agentul din Oak Ridge. Nu vom afla niciodată dacă au primit o copie a Santinelei. Ar fi un dezastru general.

— Trebuie să faci ceva, spuse Reacher.

— De aceea mă aflu aici. Presupun că știi unde se află Rutherford?

— Să zicem că știu.

— Bine. Atunci vreau să faci două lucruri. În primul rând, fă-l pe Rutherford să facă o altă copie a serverului. În al doilea rând, să-l aduci la restaurantul din fața clădirii sale. Am nevoie de el acolo la ora șase dimineața, cu serverul, într-o mașină parcată afară. Ai întrebări?

— Reluați ideea inițială de ambuscadă?

— O adaptez. Acum știu care este obiectivul. Și unde va fi. Dar trebuie să scurtez intervalul de timp. Am nevoie să fie gata și să se termine, inclusiv aparenta sinucidere a lui Rutherford, înainte de prânz. Asta e ora de sosire a tipului de la Moscova în oraș.

— Nu va funcționa.

— Trebuie să meargă. Timpul va fi foarte scurt. Și nu este lipsit de riscuri. Mai ales pentru mine. Trebuie să acționez împotriva ordinelor. Să încerc să treacă drept inițiativă, combinată cu dorința de a mă răscumpăra în ochii superiorilor mei. Faptul că de data asta voi obține serverul ar trebui să fie suficient pentru a-mi salva pielea. Ar fi bine să fie. Tot ce trebuie să facă Rutherford este să-și joace rolul. Va fi bine. Și e mai bine decât alternativa.

— Nu. Nu este posibil. Rutherford are o migrenă. Nu ar putea copia o listă de cumpărături, darămite un server. Și nu se poate mișca.

— Nu e amuzant, Reacher. Spune-mi că glumești.

— Nu e o glumă.

— Atunci suntem terminați. Toată operațiunea e dată naibii. Nu avem cum să o salvăm.

— Nu te panica. Doamna cea grasă nu cântă încă. Să zicem că am o altă cale de a face copierea.

— Cum?

— Nu contează. Nu există niciun risc de securitate. Asta e tot ce trebuie să știi.

— Cum voi pune mâna pe copie? Și cum voi face să pară convingător?

— Ți-o voi da eu. În locul lui Rutherford.

— Reacher. Ai oprit deja o răpire făcută de mine și de alte cinci persoane. Nu te-aș putea prinde acum cu cei trei care mi-au mai rămas. Nu ar fi credibil.

— Ai dreptate. Nu puteai să mi-o iei. Dar ai putea să o cumperi.

— Cum ai fi ajuns să o vinzi?

— Uite care e povestea. Totul a început cu jurnalista. Convinge-i pe oamenii tăi că lucram cu ea. Ea mi-a spus despre server. Nu despre ce era pe el. Doar că era valoros. Am venit în oraș să-l iau de la Rutherford pentru că sunt lacom. L-am salvat să nu fie răpit. M-am împrietenit cu el până când i-a scăpat unde

era copia. Am furat-o, crezând că o pot vinde la ziar. Numai că ei mi-au înșirat o grămadă de prostii despre spiritul public și că ar trebui să le-o dau pe gratis. Așa că am scos-o pe piață. Prin intermediul dark web-ului. Pe care tu îl monitorizai pentru că ești atât de meticuloasă. Am stabilit să ne întâlnim la restaurant, pentru că am insistat să fie un loc public. La, să zicem, 8:00. Cu patru ore înainte ca tipul cel nou să-și arate fața. Tu devii o eroină, iar el este în următorul avion spre Moscova.

— Nu se potrivește. În afară de faptul că ai zădărnicit ultima tentativă de răpire, ai lăsat doi dintre oamenii mei inconștienți într-un tomberon și i-ai atacat pe ceilalți cu arme chimice improvizate. Nimeni nu va crede că ești asistentul unui jurnaliste.

— Așa că va trebui să presari ceva adevăr. Spune că sunt un fost soldat, care acum lucrează ocazional ca gardă de corp. Să zicem că jurnalista m-a angajat să am grijă de ea în Nashville. Unde îi investiga pe mafioții ăia. Cei de care Klostermann a avertizat-o să stea departe.

— Ar putea funcționa. Cred că da. S-ar putea să trebuiască să mai înfrumusețez puțin. Dar e tot ce avem, așa că hai să încercăm și să vedem ce se întâmple. Tu lucrează la copierea serverului. Wallwork te va suna la ora 06:00 pentru a-ți spune daca îi dăm sau nu drumul.

— Sună bine. Ne vedem la restaurant. Sper.

— Și eu sper la fel. Oh, și Reacher? Încă un lucru. Înainte de ora 06:00 - încarcă-ți telefonul.

Fisher plecase, apoi Reacher a stins lumina și s-a întins la loc. Era supărat pe el însuși. Tocmai încălcase cea mai elementară regulă a soldatului. Să nu te oferi niciodată voluntar. Ar fi trebuit să știe mai bine. Dar, pe de altă parte, ce alternativă avea? Ori se ducea el însuși, ori o lăsa pe mama lui Rutherford în linia de tragere. Nu știa nimic despre ea. Poate că se putea descurca singură. Poate că era o fostă pușcașă marină, gata să-l învețe pe acest tip din Moscova ce se întâmpla cu oricine se lua de fiul ei. Era posibil. Dar nu știa. Așa că cel mai sigur lucru era să se ocupe el însuși de această treabă.

Reacher a reaprins lumina, a coborât din pat și a intrat în camera nouăsprezece pentru a căuta geanta în care se afla încărcătorul de telefon. A încercat să fie tăcut, dar Sands s-a

trezit oricum. A vorbit cu ea despre cele întâmplate și a fost de acord să se ocupe de copierea serverului. A început imediat. Reacher s-a gândit că, din moment ce el și Sands erau amândoi treji, ar putea la fel de bine să se îndrepte spre restaurant imediat ce serverul era gata. Apoi s-a răzgândit. Să ajungă acolo înainte de vreme nu ar fi avut rost. Trebuia să meargă până la capăt cu schimbul, orice s-ar întâmpla. Chiar dacă rușii ar fi înlocuit întregul personal de servire cu trupe de comando și ar fi închis toți clienții în pivniță, el tot trebuia să se asigure că rușii vor pune mâna pe server. Altfel, atenția lor se va îndrepta din nou spre mama lui Rutherford. Calea pe care o exclusese deja. Și mai era un alt motiv pentru a face pe prostul. Fisher știa cine era. Dar restul celulei ei nu știa. Trebuiau să-l privească ca pe un bodyguard part-time, nu foarte deștept, care urmărea un câștig ușor. Orice indiciu că el era altceva și întregul castel de cărți de joc se putea prăbuși. Așa că s-a întors în pat. A băgat telefonul în priză. A respirat adânc de trei ori. Și a adormit din nou.

Reacher a deschis ochii cu treizeci de secunde înainte ca telefonul să sune. Era Wallwork, care sunase, așa cum fusese stabilit.

— Suntem gata de treabă, a spus el. Fisher i-a convins. Ar trebui să fie floare la ureche. Mai bine decât ambuscada, până la urmă. Mai puțin complicat. Nu e nevoie de sinucidere falsă.

— Bine. Să păstrăm tăcerea radio de acum încolo, cu excepția situațiilor de urgență. O să te sun când e gata.

Reacher a închis și și-a legănat picioarele peste marginea patului chiar în momentul în care Sands a intrat pe ușa de legătură.

— Ce mai face Rusty? a spus Reacher.

— Nicio schimbare, a spus ea. E complet ieșit din ale lui. Dar vestea bună este că copierea a decurs fără probleme. Clona este pe pat, lângă laptopul lui Rusty.

— Mulțumesc, Sarah. Apreciez asta.

— Nu-mi mulțumi mie. Ai grijă. Întoarce-te întreg.

Reacher a făcut o vizită rapidă în clădirea principală a popasului de camioane după ce a plecat de la motel. Voia ceva în care să transporte serverul pentru ultima parte a călătoriei

sale, când va fi pe jos. Cel mai bun lucru pe care l-a găsit a fost o geantă uriașă. Era confecționată din nailon gros, cu dungi strălucitoare și mânere galbene fluorescente. Echivalentul expresie de a te ascunde la vedere, s-a gândit Reacher. A luat o ceașcă din cafeaua extra tare a camionagiilor la ieșire, și-a continuat drumul spre oraș și a parcat la patru străzi în spatele locuinței lui Rutherford.

Reacher și-a cronometrat mersul astfel încât să ajungă la restaurant la ora 8:02. L-a zărit pe unul dintre ruși pe stradă, care se prefăcea că se uită în vitrina unui magazin de pe partea cealaltă a aleii. Reacher s-a prefăcut că nu-l observă și a intrat înăuntru. Patru dintre separeuri erau ocupate. Agentul Fisher se afla în preferatul lui Reacher. Cel de la jumătatea peretelui din dreapta, sub Chevrolet-ul turcoaz. Apoi era cealaltă agentă rusă, evident refăcută după expunerea la clor, singură, citind o revistă. Un bărbat în costum, care mânca o omletă mare cu șuncă. Și un grup de trei femei. Semănau una cu alta, cu poate 25 de ani între ele. Trei generații din aceeași familie, se gândi Reacher. Poate că se aflau în oraș pentru o reuniune. Sau la o nuntă.

Reacher a așteptat ca Fisher să-i facă semn, apoi a luat loc vizavi de ea în separeu.

— Reacher?, a spus ea.

Reacher a dat din cap.

— Dragon Tattoo 99?

— Numele meu de ecran, a spus Fisher. Asta e? A arătat spre geanta lui Reacher.

— Așa cum am promis, a spus Reacher. Tot ce am nevoie de la tine sunt banii.

— Nicio problemă. Banii sunt în mașina mea. În spate. Vino cu mine. Fisher a început să scoată o bancnotă de zece dolari din poșetă. S-a oprit când era pe un sfert scoasă, asigurându-se să își țină corpul între ea și rusoaica din separeul alăturat. Trei cuvinte erau tipărite pe margine, cu creion. AMBUSCADĂ. JOACĂ-TE. A scos bancnota până la capăt și a vrut să o lase pe masă, dar a sfârșit prin a o scăpa în paharul cu apă.

— La naiba! Sunt atât de neîndemânatică astăzi. Dă-mi o secundă. A luat un teanc de șervețele de la dozatorul de lângă perete, a scos bancnota și a tamponat-o până când aceasta era aproape uscată. Și complet lipsită de scrisul de mână.

Fisher l-a condus spre ușa care dădea spre alee. A tras mânerul, apoi s-a dat la o parte pentru a-l lăsa pe Reacher să treacă. O mașină aștepta, la trei metri distanță. Un Lincoln Town Car negru. Modelul vechi, pătrat. O limuzină casată, s-a gândit Reacher. Sau una furată. Un tip a coborât de pe scaunul pasagerului. Specialistul din Moscova, fără îndoială. A sosit mai devreme. Un bărbat uriaș, înghesuit într-un costum negru cu cravată. Ca o statuie de ceară neterminată. Trebuie să fi avut 1,95 m. Cu ușurință o sută treizeci de kilograme. Capul îi era pătrat, cu unghiuri ascuțite care erau accentuate de lipsa totală a părului. Urechile îi erau mici și îi ieșeau din craniu ca și cum ar fi fost lipite după aceea. Nu avea sprâncene. Ochi albaștri strălucitori. Un nas care fusese spart de câteva ori. O gură care se deschidea într-un zâmbet crud, dezvăluind câțiva dinți maro neuniformi. Brațe uriașe care atârnau drept în jos de pe umerii săi masivi. Și coapse care erau mai late decât talia unor oameni.

Partea primitivă a creierului lui Reacher a recepționat toate indiciile subliminale. Le-a asimilat într-o clipă. Și a emis un avertisment în schimb. Galben. Nu roșu. Tipul va reprezenta o provocare, și-a spus. Semnificativă, dar nu insurmontabilă. În mod normal, Reacher ar fi fost liniștit de acest tip de evaluare. Dar nu a fost așa în ziua aceea. Din cauza unei realități din secolul XXI pe care cortexul său străvechi nu era programat să o aprecieze. Aceasta nu era o luptă până la moarte. Era o stratagemă. Și va funcționa doar dacă Reacher nu-și va distruge acoperirea. Ceea ce însemna că nu putea ucide pe nimeni. Sau măcar să rănească grav. Ceea ce a transformat situația într-o problemă foarte mare. Mai ales dacă voia să evite să fie omorât el însuși.

Rusul pe care Reacher îl doborâse a apărut în gura aleii, în stânga lui. Tipul pe care îl aruncase prin geamul Toyota a apărut în dreapta lui. Fisher era în spatele lui. Simțea o altă prezență care i se alătura. Cealaltă rusoaică. Iar drept în față, tipul din Moscova a făcut un pas spre el. Reacher era înconjurat. Tipul din Moscova a scos din buzunar un breloc de chei și a apăsat un buton de pe telecomandă. Capacul portbagajului Lincoln-ului s-a ridicat încet până când a ajuns în poziție verticală. Interiorul portbagajului era strălucitor. Cineva lipise cu bandă adezivă saci de gunoi negri pe fiecare suprafață. Tipul a pus brelocul de chei deoparte și a scos un pistol din buzunarul jachetei. Un SOCOM

Mark 23. Dezvoltat din Heckler & Koch USP pentru Comandamentul pentru Operațiuni Speciale al SUA. Probabil de proveniență locală, mai degrabă decât adus din Rusia. Un simbol al statutului, în felul său. Apoi, tipul a scos un amortizor și l-a înșurubat la capătul țevii. O demonstrație inutilă, s-a gândit Reacher. Ar fi trebuit să-și pregătească arma din timp. Apoi Reacher și-a dat seama că spectacolul nu era pentru el. Era pentru agenți. Tipul cel nou își lăsa amprenta. Spunea: *Problema pe care n-ai putut s-o rezolvi? E ușor de rezolvat. Se face așa.*

Ar fi fost o demonstrație bună dacă nu ar fi fost singura greșeală pe care a făcut-o tipul. Nu l-a obligat pe Reacher să lase geanta jos. Cu serverul în ea. Marele lor premiu. Asta i-a dat lui Reacher opțiuni. Putea să arunce geanta în aer și să plece pur și simplu, în timp ce ei se chinuiau să o prindă și să îi protejeze conținutul. Putea s-o țină în fața pieptului ca pe un scut. Sau să amenințe că o va sparge dacă nu se retrag și nu-l lasă să plece. Ar fi putut face oricare dintre aceste lucruri într-o zi normală. Dar nu în acea zi. Pentru că nevoia lui de a duce serverul în siguranță în mâinile lor era cel puțin la fel de mare ca și a lor.

Băieții de pe alee s-au apropiat. Femeile se strângeau mai tare în spatele lui. Tipul de la Moscova i-a făcut semn cu pistolul lui Reacher să facă un pas înainte. Reacher era în criză de opțiuni. Creierul lui parcurgea scenarii ca niște diapozitive într-o lampă magică. Vedea căi de scăpare. Putea vedea modalități de a le da serverul. Dar nu și o modalitate de a le face pe amândouă. Și aproape că nu mai avea timp.

Un al doilea set de degete se strânse în jurul mânerelor lucioase ale genții. Mult mai mici decât cele ale lui Reacher. Fisher trecu pe lângă el și îi smulse geanta din strânsoare. I-a dat-o tipului de la Moscova. I-a luat arma. Și a îndreptat-o spre pieptul lui Reacher.

— În portbagaj, amărâtule, a spus ea. Sau mori chiar aici, pe alee.

Reacher nu s-a mișcat. Mintea îi zbura. Îl păcălise de la început? Sau îi salva viața? Apoi, partea primitivă a creierului său și-a revenit. A evaluat indiciile. Și a dat un verdict. Verde. Nici o amenințare. Reacher a făcut un pas înainte. Și s-a oprit. Mai era un alt factor din secolul XXI pe care cortexul său antic nu-l putea lua în considerare. Portbagajul în sine. Lincoln nu era

o mașină mică. Portbagajul său era de dimensiuni rezonabile. Dar Reacher nu era. Iar el ura spațiile închise. Întotdeauna i-au displăcut. O aversiune primară de a fi prins în capcană. Nu putea face nimic în privința asta.

Așa că s-a mutat la dreapta. Pe partea laterală a mașinii. Spre ușa pasagerului. A deschis-o. Și s-a strecurat înăuntru.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Reacher a petrecut mult timp în locuri în care nu voia să fie. Mai ales în timpul serviciului militar. Locuri care erau prea fierbinți. Sau prea reci. Unde tot ce mișca voia să-l muște. Sau unde toți cei pe care îi întâlnea voiau să-l omoare. Dar în zile alea nu alegea unde să meargă. Urma niște ordine. Și cel puțin era plătit.

Reacher nu voia să fie în Lincoln. Nu era plătit. Și avea de ales. Tipul de la Moscova îi legase încheieturile mâinilor lui Reacher cu cătușe de plastic înainte de a porni motorul, dar asta nu era nici un fel de obstacol. Ar fi fost cel mai simplu lucru din lume ca Reacher să aștepte până când mașina încetinise la gura aleii. Să deschidă ușa. Să coboare. Și să se îndepărteze. Ar fi fost mai satisfăcător să-i dea un cot în moalele capului tipului de la Moscova și apoi să iasă. Dar, având în vedere rolul pe care trebuia să-l joace - un bodyguard part-time, nu foarte deștept - o opțiune mai prudentă ar fi fost să sară afară și să adauge puțină dramă la prestația sa. Să se prefacă panicat. Să alerge în zigzag pe trotuar și să se arunce în cel mai apropiat magazin, sau să se arunce cu capul înainte în trafic. Reacher știa că poate face să pară convingător. Nu-și făcea griji în privința asta. S-a așezat înapoi pe scaun. Mașina a început să se pună în mișcare. Încă câteva secunde. Încă câțiva metri și jocul ar fi fost câștigat.

Reacher nu era îngrijorat. Nu până când Fisher s-a aplecat înainte și i-a înfipt vârful amortizorului SOCOM în baza craniului.

— Știu la ce te gândești, spuse ea.

Mâna lui Fisher păru să se crispeze ușor. Nu suficient cât să îndepărteze arma de pielea lui Reacher. Nimic pe care cealaltă femeie să îl observe de pe cealaltă parte a banchetei din spate. Nimic care să-i atragă atenția tipului de la Moscova. Dar suficient pentru ca Reacher să simtă variația de presiune. Trei lovituri scurte.

O ușoară tresărire.

Sau un *S* în codul Morse.

— Te întrebi dacă ai putea scăpa, spuse ea.

Mâna ei a tresărit din nou. O împingere lungă. Un *T*.

— Ei bine, nu poți, a spus ea.

O lovitură, și o împingere. Un *A*.

— Ar fi o greșeală, a spus ea.

O împingere, o lovitură și încă două împingeri. Un *I*.

— Te-ai putea răni, a spus ea.

Patru lovituri. Un *H*.

— Și oricum nu e nevoie, a spus ea.

O lovitură. Un *E*.

— Trebuie doar să verificăm dacă serverul este cel adevărat, a spus ea.

O lovitură, o împingere și încă două lovituri. Un *L*.

— Nu va dura mult. Apoi îți vom da banii, a spus ea.

O lovitură, două împingeri și încă o lovitură. Un *P*.

— Și apoi, și acesta este adevărul, poți pleca, a spus ea.

Reacher a pus literele cap la cap. STAI HELP.

— Eu? a spus Reacher. Eu nu plec nicăieri. Nu fără banii mei.

Tipul de la Moscova a condus spre vest timp de opt kilometri, nici prea repede, nici prea încet, iar douăsprezece minute mai târziu a oprit în fața camerei celei mai îndepărtate de recepție, la un motel despre care Reacher s-a gândit că trebuie să fie de o vechime similară cu al lui. Avea o pasăre mitică similară pe firmă, luminată cu neon. Acoperiș de lemn asemănător. Aceeași selecție de automate de băuturi. O linie familiară de fereastră și ușă, fereastră și ușă, fereastră și ușă. Doar că acest loc era construit în linie dreaptă, nu în jurul unei curți. Avea jumătate din numărul de camere. Iar când tipul de la Moscova l-a condus la numărul optsprezece, Reacher a văzut că era deja cineva înăuntru. O femeie, în jur de treizeci de ani. Purta o fustă deschisă la culoare, lungă până la genunchi. Un tricou polo de culoarea piersicii, cu un logo. Părul ei era tuns într-un bob îngrijit. Fața ei era simplă, dar serioasă. Stătea la o masă mare din lemn, cu un computer portabil. Un fir gros de culoare albastră ducea la un dulap de echipament înalt de un metru și jumătate, cu margini întărite și roți rezistente, așezat lângă scaunul ei. Ea era un Rusty Rutherford în versiune rusă, și-a închipuit Reacher. Era acolo pentru a evalua serverul. Și era deja la locul ei. Reacher a apreciat eficiența.

Dincolo de femeia de la masă cu computerul ei, Reacher a putut vedea că spațiul era mult mai mare decât camera lui de motel. Era mai degrabă un apartament. Existau uși care dădeau spre o pereche de dormitoare. O bucătărie mică. Și o zonă de ședere cu o canapea și un televizor. Tipul de la Moscova l-a împins pe Reacher câțiva metri mai în față. Cealaltă femeie din echipaj i-a urmat înăuntru și a continuat în unul dintre

dormitoare. Fisher a intrat ultima. A pus pe masă geanta vărgată care conținea serverul și a tras un alt scaun. Apoi l-a luat pe Reacher de braț și l-a ghidat spre el.

— Ia loc, a spus ea. Și fii atent. Să nu-l spargi.

Reacher s-a așezat și Fisher a luat o bucată de cordelină din buzunarul de la coapsă de pe partea laterală a pantalonilor ei. Era albastră cu pete roșii. Și îngustă. Diametrul ei nu era cu mult mai mare decât un șiret de ghete normal. Dar Reacher știa că dimensiunea era înșelătoare. Ar fi fost suficient de puternic pentru a suporta greutatea unei persoane obișnuite, în caz de urgență. N-ar fi avut nici o șansă să o rupă. Fisher l-a folosit pentru a lega glezna dreaptă a lui Reacher de piciorul scaunului. A legat-o strâns. Nu avea porțiune largă. Nici un spațiu de manevră pentru a se elibera. Nu avea cum să se desfacă. Fisher a scos o altă bucată de cordelină și a legat glezna stângă a lui Reacher.

Apoi l-a apucat de degetul mic de la mâna dreaptă. L-a tras în lateral, cât de mult a putut. A scos un cuțit pliant din buzunar. Și i-a întins lama.

— Voi tăia această bandă, a spus ea, glisând lama cuțitului între încheieturile lui Reacher și plastic. Dacă faci vreo prostie, îți rup degetul.

— Am făcut deja o prostie, a spus Reacher. Am venit aici cu tine.

Fisher i-a eliberat încheieturile mâinilor și le-a legat una câte una, jos, de picioarele spătarului scaunului. Când a terminat, s-a dat la o parte. Tipul din Moscova i-a luat locul. A verificat nodurile. Pe fiecare în parte. Cu grijă. Și când a fost mulțumit, s-a întors spre femeia de la masă. Serverul era aliniat lângă laptopul ei, iar o altă pereche de cabluri șerpuiau din spatele acestuia și intrau în cabinetul portabil.

— Cum este?, a spus el.

Femeia a dat din cap.

— Este autentică. Fără îndoială.

— Bun. Sună-mă imediat ce găsești documentul. Sau când ești sigură că nu este acolo. Apoi s-a întors spre Fisher. Iar tu - urmărește-l pe domnul Reacher. Cu atenție. El și cu mine va trebui să avem o conversație. Oricare ar fi rezultatul.

Fisher a așteptat ca ușa să se închidă în spatele tipului de la Moscova, apoi s-a așezat lângă femeie la masă. Reacher putea

vedea ecranul laptopului între capetele lor. Era ca atunci când Sands cercetase serverul original de la motelul lor. O succesiune de imagini, probabil documente și înregistrări de diferite tipuri. Reacher putea vedea pe unele pergamente și sigilii cu aspect oficial, dar altele păreau mai degrabă scrisori și note scrise de mână. Cele mai multe dintre cuvinte erau imposibil de deslușit. Erau prea mici. Prea păianjenate și complicate. Iar el era prea departe. Deși se îndoia că ar fi fost mai interesante dacă ar fi fost lizibile. Pentru el, cel puțin. Rușii aveau în mod clar un alt motiv pentru a le citi. Nu voiau doar să confirme că serverul era autentic. Voiau să știe dacă detaliile incriminatoare erau acolo. Dacă nu era, erau liberi și curați. Nu ar fi existat nimic care ar fi putut ajuta FBI-ul să îl expună pe spion. Și nu le-ar mai fi fost de folos Reacher. Dacă era acolo, totuși, asta ar fi fost o altă poveste. Ar fi fost o șansă pentru Fisher de a salva *Santinela*. Și atunci ar intra în joc problema cópiilor. Adică, dacă Reacher a păstrat vreuna. Care era probabil motivul pentru care tipul de la Moscova și-a schimbat planul. De ce a vrut să-l aducă pe Reacher la motel. Asta, și dorința lui de a-și impune autoritatea asupra echipei. Niciuna dintre ele nu era o propunere atractivă, din punctul de vedere al lui Reacher.

Fisher întreținea constant conversația. Vorbea despre emisiuni TV. De filme. Bârfe despre celebrități. Încerca să creeze o legătură cu femeia informatician, a presupus Reacher. Să pară prietenoasă. Nu amenințătoare. Nu era genul de persoană care avea nevoie să fie ținută în beznă. Nu genul care ar fura un secret vital. Femeia nu-i dădu atenție. Era prea concentrată pe ecran și pe mouse. Intrase într-un ritm constant. A dat clic pe o intrare dintr-o listă. S-a deschis o imagine. A studiat-o pentru aproximativ o secundă, apoi a închis-o. A făcut clic pe următoarea intrare. A studiat imaginea timp de o secundă. A închis-o. A făcut clic. A studiat. A închis. În continuare. Iar și iar. Toată treaba asta l-a făcut pe Reacher să fie în același timp tensionat și plictisit.

Cealaltă femeie a apărut în ușa dormitorului ei. A luat o sticlă de apă din frigider, a trecut la masă, a privit imaginile pâlpâind pe ecran câteva minute, apoi s-a întors în camera ei. Femeia cu calculatorul a continuat să funcționeze ca un robot. Click. Studiu. Închide. Click. Studiu. Închide. A continuat încă zece minute. Mai mult de cinci sute de documente. Fisher încă mai

stătea de vorbă. Apoi, tiparul femeii s-a schimbat. A ținut o imagine deschisă timp de trei secunde. Apoi a mai verificat încă cinci, revenind la un interval de o secundă pentru fiecare.

— E timpul pentru o pauză la baie. Femeia informatician a închis laptopul, s-a ridicat și s-a îndreptat spre al doilea dormitor. Mă întorc într-un minut.

Fisher și-a sprijinit capul pe masă și părea pentru toată lumea că e pe cale să adoarmă. Dar în momentul în care ușa dormitorului s-a închis, s-a ridicat din nou în picioare, complet alertă. A deschis laptopul. Pe ecran a apărut o imagine. O biserică, plină de culori strălucitoare și cupole răsucite în formă de ceapă. Era în mod clar rusă. Reacher a recunoscut-o. Biserica Mântuitorului de pe Sângele Vărsat. În Sankt Petersburg. Reacher vizitase orașul într-o călătorie după căderea Uniunii Sovietice. Și-a amintit-o pentru că a fost prima biserică importantă care a fost proiectată de la început pentru a folosi lumină electrică.

O casetă a apărut în centrul ecranului. Era un rând de caractere chirilice într-o bară în partea de sus. Reacher a presupus că se cerea o parolă. Fisher a tastat ceva. Reacher nu a putut spune ce, pentru că fiecare tastă era reprezentată de un asterisc. Dar orice ar fi introdus, a funcționat. Biserica a făcut loc listei de fișiere.

Fisher a folosit mouse-ul pentru a selecta intrarea de cinci locuri deasupra celei care era evidențiată. A apărut o imagine. Fisher a scos din buzunar un mic telefon mobil pliabil. L-a deschis și a făcut două fotografii ale ecranului. A închis telefonul. A închis imaginea. A deschis intrarea care fusese evidențiată. A închis-o. A închis calculatorul. Apoi a făcut un pas spre Reacher. A împins telefonul în buzunarul lui, apoi cheia de la mașină și s-a aplecat aproape de urechea lui.

— L-am găsit, a șoptit ea. A existat un al treilea frate. Trebuie să duci poza la Wallwork. Așteaptă până se întoarce tehnicianul. Eliberează-te. Ar trebui să fie ușor; am scos majoritatea șuruburilor. Va trebui să ne dobori pe amândouă. Eu prima, ca să vadă. Și Sonya, dacă iese. Mașina e parcată în față. Chevy Malibu. Alb.

Fisher îl apucă repede pe Reacher de umăr și se grăbi să se întoarcă la masă. Și-a odihnit capul pe suprafață. Tehnicianul s-a întors din dormitor. S-a așezat. A deschis laptopul. A introdus

parola. Și și-a reluat rutina. Deschis. Studiu. Închide. Deschide. Studiu. Închide. Reacher i-a acordat două minute. Mai mult de o sută de documente în plus. Apoi s-a aplecat în față, ridicând picioarele scaunului și pivotând pe vârfurile picioarelor. S-a trântit la loc. Scaunul s-a dezintegrat. Reacher a ajuns pe podea, înconjurat de fragmente de lemn. Unele erau zdrobite și sfărâmate. Altele erau practic intacte. Secțiunile drepte ale picioarelor erau încă atașate de încheieturile mâinilor și gleznele lui prin cordelină. Le-a ignorat și a pornit spre ușă.

Fisher i-a blocat calea. SOCOM-ul se afla în mâna ei. Amortizorul era încă atașat.

— Oprește-te. Mâinile la ceafă. Chiar acum.

Reacher a aruncat o privire către tehnician. Era încă așezată, încremenită, nu părea să aibă armă. S-a uitat la ușa dormitorului. Era încă închisă. Asta simplifica geometria. A lovit arma din mâna lui Fisher cu piciorul, apoi s-a mutat cu o jumătate de pas spre dreapta, astfel încât corpul său să se afle în linie dreaptă între cele două femei. În acest fel, tehnicianul putea să-l vadă cum își trăgea brațul înapoi. Se pregătea să dea un pumn. Să-și lanseze pumnul spre Fisher. Dar nu a putut vedea ce fel de conexiune făcea. Tot ce a văzut a fost Fisher prăbușindu-se într-o parte, lovindu-se de podea și zăcând acolo complet inertă.

Reacher a verificat ușa dormitorului. Era încă închisă. S-a uitat la tehnician. Pregătirea ei își făcuse în sfârșit efectul. Se zbătea după geantă. Încerca să-și scoată Glock-ul. Reacher a făcut un pas și a lovit-o în partea laterală a capului, cu mâna stângă. Nu prea tare. Suficient cât să îi stingă lumina. Dar nu pentru a-i provoca o amnezie de durată.

Reacher a recuperat SOCOM-ul de pe podea. S-a uitat la ușa dormitorului. Mânerul se rotea. Începea să se deschidă. Botul unui Glock a apărut în deschizătură. Ținut cu două mâini. Se mișca încet înainte. Femeia era în mod clar precaută. Ceea ce era un noroc. Se ținea în afara pericolului când Reacher a tras două focuri rapide în cadrul ușii. Ea s-a ascuns înapoi în cameră și a trântit ușa. Reacher s-a îndreptat spre ieșire. Împușcăturile nu făcuseră un zgomot excesiv, mulțumită amortizorului. Ca și cum cineva ar fi lovit o masă cu un ziar rulat. Dar era posibil ca sunetul să se fi transmis în camera alăturată. Poate că era ocupată de alți membri ai echipajului rus. Poate de civili. Oricum

ar fi fost, Reacher s-a gândit că șarada durase destul de mult. S-a dus afară. A identificat mașina. S-a urcat în ea. A pornit motorul. A băgat în viteză. Și a apăsat pedala de accelerație până la podea.

Reacher a condus cu viteză preț de 800 de metri, apoi a tras pe marginea drumului. A strecurat SOCOM-ul sub scaun și a scos telefonul pe care i-l dăduse Fisher. Trebuia să caute fotografiile pe care le făcuse și apoi să le trimită la Wallwork. A apăsat butonul de meniu. Apoi a închis telefonul.

Ceva îl deranja. Ceva nu era în regulă cu situația. A pus telefonul înapoi în buzunar. A ieșit înapoi pe șosea. Și a continuat, cât de repede a îndrăznit, până la motelul din stația de camioane unde îi lăsase pe Sands și Rutherford.

În același timp în care Reacher se apropia de stația de camioane, telefonul securizat al lui Speranski începuse să sune.

— Momeala a fost mușcată, spuse vocea de la capătul firului.

Speranski a zâmbit pentru sine.

— Cât de repede o vor aduce?

— Am spus că momeala a fost mușcată. Nu a fost înghițită. I-a dat telefonul vagabondului. A plecat cu el. Dar nu a trimis mesajul.

— De ce nu?

— Nu știu. Poate că așteaptă mai mulți bani. Poate că nu știe cum să folosească telefonul. Poate că s-a speriat. O să aflăm noi. Și îl monitorizăm non-stop. În momentul în care o trimite, veți ști.

Reacher a parcat Chevy-ul în fața camerei optsprezece și s-a grăbit să intre. Sands era acolo. Stătea în picioare la capătul celui de-al doilea pat. Cu ochii mari. Picioarele depărtate la lățimea umerilor. Brațele drepte. Își ținea Colt-ul în ambele mâini. O poziție clasică de trăgător. Isoscelul. Numită așa pentru forma de triunghi formată de spate și brațe.

O poziție bună pentru precizie. Ceea ce ar fi putut fi o problemă pentru Reacher, având în vedere că Sands îl țintea direct în piept.

— Reacher! Sands a coborât arma și s-a repezit spre el. Unde ai fost? Am fost foarte îngrijorată. Te-am tot sunat și nu răspundeai.

— E o poveste lungă, a spus Reacher. Evoluții majore. O să-ți explic totul, dar acum am nevoie de ajutorul tău. A scos telefonul lui Fisher din buzunar. E o poză aici. A unui document. De pe serverul pe care l-am dat rușilor. Fisher crede că este cel cu identitatea spionului. Vrea să i-l trimit lui Wallwork.

— Asta e ușor. Dă-mi telefonul. O voi face acum.

— Nu. Cred că e ceva în neregulă. Cred că lui Fisher i s-a întins o cursă.

— De ce?

— Din câteva motive. Începând cu florile. Florile lui Klostermann, edelweiss. Nu erau acolo când eu și Rusty ne-am dus la el acasă. Dar au fost a doua zi. Când s-a întâlnit cu naziștii. Pare o mică coincidență.

— Nu neapărat. Ar putea fi o mulțime de motive pentru a nu avea flori în fiecare zi.

— Mai sunt și banii. De ce să plătești cincisprezece mii de dolari pentru server când Klostermann putea să aștepte o săptămână până când răscumpărarea era plătită și arhiva digitală se deschidea din nou? Asta ar face o persoană normală. Și de ce să-o plătească pe Toni Garza pentru a căuta serverul în momentul în care a avut loc atacul *ransomware*? E ca și cum ar fi știut că arhiva nu va fi deblocată.

— Nu va fi deblocată, conform agentului Fisher.

— Asta e și ideea mea. Cum putea Klostermann să știe asta? Doar rușii știu, pentru că ei sunt în spatele atacului.

— Dar Klostermann face parte din grupul nazist. Tu i-ai întâlnit. Le-ai văzut tatuajele. Organizează un miting. Totul e adevărat.

— Grupul e adevărat. Mitingul e pe bune. Asta nu înseamnă că și Klostermann este. Naziștii ăia cred că e unul dintre ei. Dar asta nu dovedește nimic. Nu erau persoanele cu cele mai ascuțite minți. Klostermann ar putea fi cu ușurință un rus. Discordie și dezbinare. Esența strategiei lor. Să stimuleze grupurile rivale și să le ațâțe unele împotriva altora. Să genereze violență și ură.

— Dar dacă Klostermann este rus, de ce nu a fost retrasă echipa lui Fisher când a primit serverul?

— Iată explicația care ne e favorabilă. Nu m-au crezut când le-am spus că este originalul. Așteptau să vadă dacă mai apar și alte copii. Ca să le poată șterge pe toate.

— Asta are sens. Și care este varianta nefavorabilă?

— Pe scurt, am ajuns la motelul rușilor după ce am fost la restaurant. Aveau acolo un expert în calculatoare, gata de treabă. S-a orientat imediat spre acest fișier. Deși băieții de la FBI nu l-au găsit în cât timp? Aproape 48 de ore.

— Ea știa ce caută. Băieții de la FBI nu știau.

— Poate. Dar acest expert, practic i-a făcut semn lui Fisher că l-a găsit. Apoi a ieșit din cameră, făcând foarte ușoară obținerea unei copii. Iar în ceea ce privește evadarea mea, am ieșit pur și simplu de acolo. Deci, iată ce mă îngrijorează. Au lăsat echipa ei pe teren special pentru ca Fisher să vadă documentul.

— L-au plantat? De ce?

— Ca să inducă FBI-ul în eroare. Ca să-și protejeze agentul prin crearea unui al doilea agent care să ia vina asupra lui.

— Știi ce înseamnă asta. Ei știu că Fisher e o cârtiță. Se joacă cu ea. Reacher, FBI-ul trebuie să o scoată de acolo.

— Dacă am dreptate, da. Dar trebuie să fim siguri. Putem să vedem dacă documentul găsit de Fisher este pe serverul nostru? Dacă nu este, știm că este un fals. Și dacă este, putem să le comparăm pe amândouă.

— Teoretic. Dar sunt mii de documente. Ar putea dura săptămâni întregi să-l găsim. Avem nevoie de ceva pentru a restrânge căutarea.

—Cum ar fi?

— Un nume de fișier ar fi grozav.

— De unde am putea face rost de el?

— Ar fi într-o bară, în partea de sus a imaginii, probabil. Ca un titlu. Poftim - dă-mi telefonul. Sands s-a uitat la ecran, apoi a clătinat din cap. Imaginea este prea mică. Iar telefonul este prea simplu pentru a avea e-mail. O să trimit imaginea pe telefon, apoi o trimit pe computer.

Sands a apăsat câteva taste pe telefonul lui Fisher, apoi alte câteva taste pe propriul ei telefon, apoi trecură prin ușa de legătură spre camera nouăsprezece. L-au găsit pe Rutherford în picioare lângă patul său. Părea palid. Părul lui era un dezastru. Dar era în poziție verticală, iar asta trebuia să conteze ca un progres.

— Ce se întâmplă?, a spus el.

Reacher l-a pus la curent pe Rutherford în timp ce Sands a pornit laptopul și a recuperat e-mailul pe care și-l trimisese singură. Ecranul s-a umplut cu imaginea unui document afișat pe ecranul unui alt computer. Imaginea era puțin neclară, dar părea că hârtia fusese inițial de un verde foarte palid. Cu un fel de filigran mare în centru. O bordură cu o cheie grecească neagră în jurul marginii. Rubricile oficiale, rubricile și casetele și instrucțiunile erau, de asemenea, tipărite în negru. La fel și o ștampilă pe care scria DRAFT.

Apoi, în 1949, cineva a completat secțiunile necesare de mână, cu cerneală albastră regală, în cursivitate fluidă. A fost indicată adresa, care era cunoscută. Și numele celor trei proprietari. Artur Klich și Kamil Klich, frații spioni. Și Krystian Klich, care trebuie să fi fost al treilea frate. A cărui identitate fusese ținută secretă. Despre care Fisher credea că era legătura cu spionul de la Oak Ridge.

— Uite, uite, a spus Sands. A arătat spre o fâșie de text alb în centrul unei benzi albastre din partea de sus a imaginii. Scan00001968.jpg. De asta avem nevoie. Ea a tastat pe tastatură și a făcut clic pe mousepad și a introdus numele fișierului într-o casetă care a apărut. A apăsat tasta Enter și, o secundă mai târziu, ecranul s-a umplut cu o versiune mai clară a aceluiași formular.

— Așteaptă, a spus Sands. Ea a arătat spre secțiunea din formular care enumera proprietarii. Părea să fie același scris de mână. Avea aceeași culoare de cerneală. De asemenea, erau trecute trei nume. Artur Klich. Kamil Klich. Și Natalia Matusak. Nu este același lucru. Și cine este Natalia Matusak?

— Natalia Matusak este mama lui Henry Klostermann, a spus Reacher. Heinrich Klostermann a fost cel de-al doilea soț al ei. Un cent contra un dolar că numele ei original era Klich. Al treilea agent nu era un alt frate. Era ea. Sora lui Artur și a lui Kamil.

— Acest document era o ciornă, spuse Sands. L-au distrus pentru a păstra secretă existența Nataliei. Sau au crezut că au făcut-o. Dar aceasta este versiunea originală. Cea pe care a văzut-o Fisher a fost modificată.

— Cum au putut face asta? a spus Rutherford. Serverul nu ți-a scăpat din ochi. Decât atunci când era în portbagaj

— Probabil că au obținut o copie a documentului de pe serverul pe care i l-am vândut lui Klostermann. Asta le-ar fi dat destul timp să îl falsifice. Expertul lor l-a încărcat în timp ce Fisher mă lega. Apoi s-a asigurat că Fisher îl vede, știind că îl va transmite la FBI. Care, în felul ăsta nu și-ar fi dat seama de legătura cu Klostermann. Și ar fi ajuns la o concluzie greșită despre identitatea spionului de la Oak Ridge.

— Cum i-ar fi ajutat asta? Dacă al treilea frate este inventat, nu poate exista o pistă care să ducă la cineva.

—Ba da, sigur că da. Rușii au plănuit asta. Va exista o pistă perfectă. Suficient de complexă pentru a părea reală. Nu atât de complicată încât un agent obișnuit să nu o poată urmări. Va duce la un țap ispășitor. Cineva care stă în Knoxville chiar acum. Probabil cu un exemplar din *Santinela* ascuns în pantof. Așteptând să fugă. Și să fie prins. Și să mărturisească.

— De ce ar face cineva așa ceva?

— Ar putea crede că face un sacrificiu nobil pentru o cauză nobilă. Sau pentru a obține un salariu mare pentru familia lor de acasă. Sau pentru a nu ajunge în gulag. Cine știe?

— Dar dacă dovezile sunt false, cum își poate da seama FBI-ul care este identitatea corectă? a spus Rutherford. Se întorc la punctul de plecare.

— Nu-i adevărat, a spus Reacher. Pot începe cu Klostermann. A menționat că are un fiu. S-ar putea să aibă nepoți până acum. Nu s-a urmărit niciodată acest aspect, pentru că nimeni nu știa că mama lui era spioană.

— Are sens, a spus Sands. Biroul a vrut serverul pentru că rușii știau că acesta ar putea dezvălui identitatea spionului. Legătura din acel document este cu Klostermann. Deci Klostermann trebuie să aibă legătură cu spionul.

— Nu folosind numele Klostermann, evident, a spus Reacher. Altfel, cineva ar fi observat. Poate Matusak, din moment ce ăsta e numele pe care încercau să-l ascundă.

— Bine, a spus Rutherford. Înțeleg asta. Dar încearcă să vezi imaginea de ansamblu. Jurnalista a găsit documentul în arhive. Documentul arăta că exista o ramură în plus în arborele genealogic al fraților spioni. Rușii nu voiau ca nimeni să știe despre asta, pentru că ar fi dus la Klostermann. Și la fiul său. Și poate la nepoți. Așa că au distrus arhiva fizică. Au corupt-o pe cea digitală. Și au pus mâna pe server. Jokerul. De ce să nu-l

lăsăm așa? Toate urmele lor au fost acoperite. De ce să-i înscenezi agentului Fisher această identitate falsă?

— FBI-ul știa că rușii aveau un spion la Oak Ridge, a spus Reacher. Dacă rușii ar fi distrus înregistrările și ar fi lăsat lucrurile așa, FBI-ul ar fi continuat să cerceteze. Poate ar fi găsit un alt indiciu. Dacă planul rușilor ar fi funcționat, FBI-ul ar fi crezut că au prins spionul. Și s-ar fi oprit din săpat. Nu e nevoie să cauți ceva ce ai deja.

Speranski se plimba prin sufragerie când telefonul securizat a sunat din nou.

— Momeala a fost înghițită, spuse vocea de la capătul firului. Mesajul a fost trimis. Dar nu la Birou. La un fost agent care acum este expert în securitate cibernetică. Americanii trebuie să creadă că este autentic.

— Deci, Natasha?

— A făcut ce era necesar să facă. Centrul spune că poți face cu ea ce dorești.

Reacher îi lăsă pe Sands și Rutherford să se uite prin alte înregistrări aleatorii de pe server și se duse alături să-l sune pe Wallwork. I-a spus că acoperirea lui Fisher fusese descoperită. Și despre cele două posibile piste spre Oak Ridge. Una probabil falsă. Una probabil reală.

Wallwork nu era prea îngrijorat de această diferență.

— Îi vom găsi pe amândoi, a spus el. “Chiar dacă unul dintre ei este doar o momeală. Și îi vom prinde pe amândoi. Apoi o scoatem pe Fisher. Asigură-te că e în siguranță.

— Nu, Wallwork, a spus Reacher. Trebuie să o scoți chiar acum.

— Nu putem face asta. Dacă Fisher dispare imediat după ce a văzut înregistrările de pe server, rușii vor fi suspicioși. Își vor retrage agentul din Oak Ridge. Nu vom ști niciodată dacă *Santinela* este compromisă. Ceea ce trebuie să facem este să coordonăm extragerea ei în același timp cu arestările.

— Te înșeli. Încă privești misiunea din poziția ta inițială - că identitatea lui Fisher era necunoscută rușilor. Dar ei știu despre ea. O folosesc ca pe un canal de dezinformare. Așa că nu o vor lăsa în viață până când țapul lor ispășitor nu va fi arestat. În acest moment, Fisher crede că ceea ce a trimis este autentic. S-

a concentrat asupra găsirii lui timp de luni de zile, așa că atunci când i s-a pus în față, a mușcat. A fost un reflex. Dar când a trecut emoția momentului? Și toate coincidențele se clarifică în mintea ei? Nu vor risca așa ceva. O vor ucide imediat ce vor fi siguri că ai primit informațiile. Cu alte cuvinte, acum. Așa că trebuie să acționezi. Imediat.

Wallwork nu a răspuns imediat. Reacher îl auzea jucându-se cu un pix. Și l-a imaginat pe tip. Piesele se așezau la locul lor în capul lui. Lui nu-i plăcea imaginea care se crease.

— OK, a spus Wallwork după încă un minut. Probabil că ai dreptate. Avem o fereastră mică. Dar suntem norocoși, într-un fel. Așa cum au decurs lucrurile, cu ea dându-ți telefonul.

— Cum adică norocoși?, a spus Reacher.

— Cred că ai dreptate că o vor omorî imediat ce vor ști că au fost trimise informațiile. Dar cum vor ști că au fost trimise? Monitorizându-i telefonul.

— Fisher nu ar folosi un telefon ascultat de ruși.

— Bineînțeles că nu. Și-a procurat unul curat, special pentru acest scop. Dar l-au clonat. Asta aș face eu, în locul lor. E ușor și îi va anunța de momentul în care un mesaj este trimis. Sau când se dă un telefon. Dar noi nu avem această problemă. Nu mi-ai trimis poza și m-ai sunat de pe propriul tău telefon.

— Dar un mesaj a fost trimis de pe telefonul ei. Chiar acum.

— De ce? Către cine?

— Aveam nevoie de un nume de fișier pentru a urmări documentul original. Pentru a compara. Imaginea era prea mică pentru a fi citită pe telefon. Trebuia să o vedem pe calculator.

A mai urmat o pauză. Reacher l-a auzit pe Wallwork jucându-se din nou cu pixul. Apoi s-a auzit un zgomot de sticlă spartă.

— Ei bine, felicitări, Reacher, a spus Wallwork. Tocmai ai ucis-o pe Margaret Fisher.

Sands l-a dus pe Reacher la motelul rușilor. Wallwork îl avertizase să nu se ducă. A promis că va trimite el însuși cavaleria. Dar apoi a menționat procedurile. Nivelurile de clasificare. Protocoale de autorizare. Reacher știa la ce se referă astfel de cuvinte. Întârzieri. Așa că s-a gândit că era o șansă mică, dar dacă Fisher era încă acolo, și încă în viață, poate că putea face ceva mai direct. Ceva care să nu implice mandate. Sau semnături. Sau permisiuni de orice fel.

Toate mașinile plecaseră din secțiunea îndepărtată a clădirii. Când au trecut pe lângă ele, au putut vedea că draperiile din camera optsprezece erau trase. Nu se vedea nimeni. Așa că Sands a oprit Chevy-ul chiar lângă ușa recepției și a intrat înăuntru cu Reacher. S-au dus direct la ghișeu. În spatele lui stătea un tip, de vreo treizeci de ani, cu o șapcă de baseball simplă și o cămașă gri cu bordură roșie și numele Chuck brodat într-un oval pe piept.

Sands și-a scos portofelul negru și uzat.

— Agenți federali, a spus ea. Îi căutăm pe cei care stau în camera optsprezece. Sunt aici?

— Au fost, a spus Chuck. Același grup avea și camerele cincisprezece, șaisprezece și șaptesprezece. Cele patru camere până la capăt. Oricum, acum au plecat. Au plecat acum câteva minute.

— Au spus unde se duc?

— Nu, doamnă. Și unul dintre ei nu părea să se simtă bine. Una dintre femei. Cred că era bolnavă. Sau beată.

Fisher, se gândi Reacher. Drogată ca să fie mai ușor de manipulat.

— Bine, a spus Sands. Nu contează. Va trebui să vedem interiorul camerelor.

— Nicio problemă. Chuck a luat patru chei de pe un panou de pe perete și le-a pus pe tejghea. Aduceți-le înapoi când terminați.

Au început cu optsprezece, căci acolo fusese camera lui Fisher. Apoi au trecut la celelalte. Camerele erau imaculate. Reacher se cazase în locuri care nu erau la fel de curate. Chiar și găurile de glonț pe care le făcuse în cadrul ușii dormitorului fuseseră acoperite cu chit. Nu existau gunoaie. Nimic de orice fel nu fusese lăsat în urmă. Nu din greșeală. Nici ascuns de Fisher. Reacher s-a uitat sub saltele și printre prosoapele împăturite și în interiorul rolelor de hârtie igienică și în dulapuri, sertare și dulapuri. A căutat peste tot unde auzise vreodată să se găsească ceva în toți anii lui de poliție militară.

A dat drumul până și la apă caldă în chiuvetele din băi, în caz că Fisher ar fi lăsat vreun mesaj pe vreuna dintre oglinzi. Nu a găsit nici măcar un fir de păr.

— Nada, a spus Sands când au terminat, după cincisprezece minute. Și acum?

— Sună-l înapoi pe Wallwork, a spus Reacher. Vezi dacă are ceva nou.

S-au strecurat la recepție ca să lase cheile de la cameră în drum spre mașină, iar Chuck le-a făcut semn să se apropie.

— Mă gândeam, doamnă, a spus el. Nu știu unde s-au dus oamenii aceia. Dar știu ce s-au dus să facă. V-ar ajuta cu ceva?

— S-ar putea, a spus Sands. Despre ce este vorba?

— S-au dus să joace golf.

Sands și-a încrucișat brațele.

— La golf? Ești sigur?

— Destul de sigur. I-am auzit pe doi dintre ei vorbind. Vorbeau în rusă. Știu câte ceva, pentru că bunicii mei erau din Sankt Petersburg. Oricum, una dintre persoane a folosit cuvântul бункерный. Înseamnă buncăr. Și unde sunt buncăre? Pe terenurile de golf. Sunt câteva pe aici. Al doilea tip a spus ceva despre faptul că este acolo dintotdeauna, deci trebuie să fie un buncăr vechi.

— Golf? a spus Reacher, când s-au întors în mașină. Ce idiot.

— S-a înșelat în privința golfului, a spus Sands. Asta e ilar. Dar cred că tocmai ne-a spus unde au dus-o rușii pe Fisher.

— A spus? Unde?

— Când erai la telefon cu Wallwork, Rusty și cu mine am scos câteva din înregistrările vechi. Am găsit câteva pentru lotul de lângă Spy House. Frații Klich l-au cumpărat cam în același timp în care au cumpărat și terenul pentru casă. Au depus o grămadă de autorizații de construcție. Unele de mai multe ori. Și au existat note despre vecinii care se plângeau de zgomot. De la excavatoare și camioane de ciment. Lui Rusty i s-a părut ciudat, pentru că Spy House e destul de izolată. A spus că nu s-a construit nimic lângă ea. Nu la suprafață, cel puțin. Așa că mă gândesc: Pentru ce fel de lucru ai nevoie de excavatoare și de o mulțime de ciment ca să-l construiești?

— Un buncăr, a spus Reacher.

— Corect, a spus Sands. Numai că e un buncăr din Războiul Rece. Nu unul plin de nisip și mingi de golf.

— Fisher credea că frații spioni nu au făcut nimic cât au fost în Tennessee, a spus Reacher. S-a înșelat. Au supravegheat lucrările de construcție.

— Și când au plecat, sora lor a preluat conducerea, a spus Sands. Mama lui Klostermann. Au scos-o din evidențe ca nimeni să nu facă legătura. S-a căsătorit cu Heinrich Klostermann și casa a trecut pe numele lui. Ca o spălare de bani, aproape. Doar că e vorba de proprietăți imobiliare.

— Apoi, fiul lor, Henry, a preluat-o când au murit.

— De aceea încă locuiește acolo. Nu poți vinde o casă cu un buncăr din timpul Războiului Rece în curtea din spate fără să ridici câteva sprâncene. Nu că buncărul ar putea fi de mare folos în zilele noastre.

— Până acum. Trebuie să mergem acolo și să cercetăm locul.

— Putem începe de aici. Sands și-a luat telefonul și a împins și ciupit ecranul până când s-a afișat o imagine din satelit a curții Spy House. S-a apropiat cât a putut de mult, dar tot nu se vedeau prea multe. Doar o întindere de iarbă plată și pârjolită, de cealaltă parte a unui rând de copaci. Genul de câmp în care ai putea ține un măgar dacă nu ți-ar plăcea foarte mult de el. Mai era doar o singură chestie aparte. Un rând de trepte de beton. Se aflau la capătul unei alei de pământ și păreau să coboare direct în pământ.

— Nu e mare lucru. Credeam că vor fi trape, țevi de ventilație și rezervoare de apă. Lucruri pe care le-am putea folosi pentru a intra.

Reacher a clătinat din cap.

— A fost construit pentru ca oamenii să se adăpostească în el după un război nuclear. Totul este autonom. Apa, aerul, totul este tratat și recirculat. Cu ajutorul unor mașini. Adânc sub pământ. Ar putea exista un fel de conexiune ombilicală cu casa, cred. Pentru energie. Poate pentru apă. Pentru a ține lucrurile în funcțiune pe timp de pace. Sau pentru întreținere. Dar probabil că nu există niciun alt contact cu lumea exterioară.

— Ar trebui să-l anunțăm pe Wallwork. Va avea nevoie de explozibili. Echipament de săpături. Mașini de săpat tuneluri.

— Va avea. Dacă locul este închis. Îl voi suna din mașină. Dar vreau să văd acest buncăr cu ochii mei. Avem un mare avantaj.

— Ce anume?

— Ei nu știu că venim.

DOUĂZECI ȘI OPT

Sands a oprit mașina în fața porții lui Klostermann. S-a uitat la Reacher, și-a încrucișat degetele, apoi s-a întins și a apăsat butonul interfonului.

Nu a primit niciun răspuns.

Speră pentru mai bine.

A încercat din nou.

Nu s-a întâmplat nimic.

Poarta era făcută din fier. Avea o înălțime de doi metri și jumătate. Și era de genul care alunecă în lateral, așa că nu avea balamale. Nici o îmbinare în centru. Nici un punct slab. Așa că nu era nicio șansă să o spargă. Sau de a o forța să se deschidă. Dacă nimeni nu o deschidea pentru ei, singura cale de a trece era să introducă codul de acces corect.

Un cod din patru cifre are zece mii de permutări. Trebuiau să reducă șansele, așa că Reacher a coborât și a adunat niște pământ de la baza zidului. L-a măcinat între degetul mare și cel mic până a ajuns o pulbere fină. A suflat-o foarte ușor peste tastatură. A suflat din nou pentru a îndepărta excesul. Și a văzut că o mică urmă de praf se lipise de trei dintre taste. Zero, doi și patru.

Acum existau optzeci și una de permutări.

Din experiența lui Reacher, oamenii foloseau adesea datele ca numere de cod. Sunt ușor de reținut. Și au adesea o semnificație sentimentală. În acest caz, prima cifră ar trebui să fie zero. A doua ar trebui să fie doi sau patru. Iar ultima pereche nu putea fi amândouă zero. Acum nu mai avea decât zece posibilități. Sau poate doar una. Reacher și-a amintit de Mercedesul negru. Vecinul, al cărui teren fusese rezervat pentru raliu. Care credea că Klostermann era un coleg nazist. Reacher a introdus 0420. Ziua de naștere a lui Hitler.

Poarta a început să se miște.

Reacher a sărit înapoi în mașină și Sands a trecut. S-au îndepărtat de casă. Pe câmpul mărăcinos. Spre treptele pe care le văzuseră pe imaginea din satelit. Două mașini erau deja parcate acolo. Un Lincoln Town Car negru. Cea pe care o conducea tipul din Moscova. Și un alt Chevy Malibu. Acesta era roșu. Sands a oprit chiar lângă ea.

Reacher a coborât și s-a îndreptat spre scări. Erau douăzeci și șase. Făcute din beton. Alburii, uzate și cu mici gropi din cauza

vechimii și a vremii. O coborâre verticală de vreo șase metri, care ducea la o ușă de metal. Vopsită în gri. Era banală. Fără ceva aparte. Solidă. Reacher a împins-o cu ambele mâini. Nu s-a mișcat. Și-a sprijinit umărul de ea, și-a sprijinit picioarele pe ultima treaptă și a împins din nou. Mai tare. Ușa nu a cedat nici măcar o fracțiune de centimetru.

Reacher s-a urcat înapoi și a intrat în mașină. Sands a traversat cu mașina și a parcat în fața casei. Au traversat veranda, s-au apropiat de ușă, iar Reacher a bătut. Nu a primit niciun răspuns. S-a gândit că nu avea rost să caute o cheie ascunsă, așa că a lansat o lovitură puternică chiar sub mâner. Ușa s-a deschis brusc, împrăștiind bucăți de ramă pe podeaua de gresie. Reacher a trecut peste ele și s-a întors spre dreapta, de-a lungul scării. Sands l-a urmat. Era o ușă la capătul celălalt. Dădea spre un rând de scări, care se îndreptau în jos. Au coborât și au ieșit într-un subsol. Reacher a găsit întrerupătorul de lumină. Erau rafturi de lemn de-a lungul peretelui din stânga, stivuite până sus cu valize și articole de curățenie și tot felul de cutii de carton și recipiente de plastic. În dreapta se afla un cuptor, împreună cu o grămadă de alte echipamente de tratare a aerului, toate legate de conducte metalice dreptunghiulare care dispăreau în tavan. Și puțin mai departe, încastrate în perete, se aflau o pereche de cutii de întrerupătoare din metal gri.

Reacher s-a aplecat pentru a evita grinzile și s-a îndreptat spre ele. A deschis-o pe prima. O etichetă imprimată înăuntru spunea CASĂ. Eticheta din cea de-a doua scria pur și simplu PANOUL 2.

— O casă de mărimea asta nu are nevoie de două panouri, a spus Reacher. Cel de-al doilea trebuie să alimenteze buncărul. Atunci când nu funcționează propriul generator. A arătat spre întrerupătorul principal. Dă-mi trei minute, apoi oprește-l. Ar trebui să le taie curentul. Apoi vor trimite pe cineva să investigheze.

—Și dacă nu o fac? a spus Sands. “Dacă generatorul lor funcționează sau dacă au o baterie de rezervă? Sau panoul este pentru cu totul altceva?

— Atunci îi așteptăm pe oamenii lui Wallwork. Dar nu avem nimic de pierdut dacă încercăm. Ridică întrerupătorul, apoi

așteaptă mesajul meu. După aceea, pleci. Găsește un loc sigur unde să te ascunzi.

Reacher s-a întors afară și a traversat către buncăr. A rămas la nivelul solului, a făcut o buclă în jurul scării și s-a oprit într-un loc deasupra pragului vertical al ușii, unde ar fi fost invizibil pentru oricine ar fi ieșit. Și-a scos SOCOM-ul de la brâu. A înșurubat amortizorul la loc. Și a așteptat.

Ceasul din capul lui i-a spus că cele trei minute s-au scurs. Nu s-a întâmplat nimic. A mai trecut un minut. Și încă unul. Apoi, Reacher a auzit țiuitul metalului pe metal, urmat de zgomotul pașilor grei pe beton. A apărut spatele unui cap. Era chel. Cu urechi mici lipite pe laterale ca o idee ulterioară.

Tipul din Moscova. Care încercase să-l forțeze pe Reacher să intre cu forța în portbagajul mașinii.

Reacher a așteptat până când tipul a ajuns în vârful scărilor, apoi a ridicat arma.

— Hei, a strigat Reacher.

Tipul s-a oprit și s-a întors. Reacher s-a apropiat mai mult, ocolind scara, ținând arma la nivelul pieptului.

— Femeia pe care o numești Natasha, a spus Reacher. Ai adus-o aici?

Tipul nu a răspuns.

— Descrie organizarea buncărului.

Tipul s-a uitat fix la Reacher, dar nu a vorbit.

— Cine este acolo jos? Câți sunt?

Tipul a rămas tăcut.

— Nu mai ai timp. Reacher a dat din cap spre Town Car. Deschide portbagajul.

Gura tipului s-a răsucit într-un zâmbet, dezvăluind mai mulți dinți strâmbi și pătați.

— Crezi că vesta ta te va salva? Reacher și-a ridicat ținta spre nasului tipului. Mai gândește-te o dată. Deschide portbagajul.

— N-o să mă împușți, a spus tipul. Cuvintele lui erau clare, dar cu un accent rusesc greu de înțeles. FBI-ul are reguli.

— Adevărat, a spus Reacher. A coborât arma. Cam un metru. Dar eu nu lucrez pentru FBI. Apoi a apăsat pe trăgaci.

Glonțul l-a nimerit mortal pe tipul din Moscova în mijlocul pieptului. I-a sfâșiat țesătura cămășii și s-a izbit de un strat de Kevlar. Tipul s-a clătinat înapoi. Doar un pas. La acea distanță,

majoritatea oamenilor ar fi fost doborâți. Poate cu coaste rupte. Poate cu organele afectate. Plasa de fire de polimer este prea puternică și prea strânsă pentru ca glonțul să treacă prin ea. Dar toată energia disipată trebuie să ajungă undeva.

Reacher a readus arma la nivelul ochilor.

— Ultima șansă.

Tipul a ridicat mâinile. A dat din cap. Apoi și-a scos încet cheile din buzunarul de la pantaloni. A bâjbâit, cu o singură mână, încercând să-și alinieze degetul mare cu butonul corect de pe telecomandă. Brelocul de chei i-a alunecat printre degete. A aterizat pe jos în fața lui. S-a aplecat să îl recupereze. A apucat un pumn de pământ. Și-a ridicat brațul și a aruncat praful și pietrișul în fața lui Reacher. Reacher a făcut un pas înapoi, evitând norul. Tipul a mai aruncat un pumn, apoi a sărit în față. Era surprinzător de rapid pentru cineva de mărimea lui. Și agil. Și-a ridicat genunchiul. Piciorul la urmat. S-a rotit într-o semilună strânsă. A lovit țeava extinsă a amortizorului. A smuls arma din mâna lui Reacher. Și a trimis-o învârtindu-se într-un arc lent, în buclă, leneș. Reacher a auzit lovind și zdrăngănind pe treptele de beton.

Tipul s-a uitat în jos la gaura din cămașa lui. La rămășițele de glonț. A zâmbit. Apoi a lansat un pumn uriaș spre capul lui Reacher. Reacher a evitat și s-a ferit și și-a izbit cotul în coasta tipului în timp ce se învârtea sub brațul său care se mișca. A fost o lovitură fără rost. În niciun caz nu avea cum să-l deranjeze pe tip prin vesta lui de kevlar. Pură memorie musculară din partea lui Reacher. Tipul s-a răsucit și a încercat din nou aceeași mișcare. Reacher a făcut un pas și s-a învârtit, iar de data asta și-a ținut cotul lângă el. Tipul și-a blocat genunchii, a sărit înapoi și a țintit o lovitură la capul lui Reacher. Reacher s-a ferit și a simțit briza în părul său în timp ce pumnul uriaș al tipului a trecut pe deasupra capului său.

Vesta îi interzicea lui Reacher un număr de lovituri, așa că s-a concentrat pe fața tipului. Nasul îi era zdrobit și îndoit. Era evident că fusese rupt în trecut. Poate de mai multe ori. Ceea ce dezvăluia o vulnerabilitate. Reacher a sărit în față. A fentat o lovitură de pumn cu brațul stâng. Și și-a înfipt pumnul drept direct în fața tipului. A fost o lovitură frumoasă. Puternică. Precisă. I-a dat capul tipului pe spate, îndoindu-i gâtul și întinzându-i ligamentele. Ar fi pus un om normal pe spate. Poate

că ar fi rămas la pământ acolo. Tipul de la Moscova doar a scuturat din cap și s-a îndreptat. Nu era niciun semn de sânge. Nici un sunet de respirație grea. Așa că Reacher l-a mai lovit de două ori. Cu același pumn. În același loc. Cu fiecare gram de putere pe care o putea aduna. Apoi s-a retras pentru a evalua pagubele pe care le provocase.

Nu era nici un semn de pagubă. Tipul din Moscova sărea pe tălpile picioarelor, zâmbind de parcă se distra de minune. Apoi a sărit în față și a lansat lovituri cu ambii pumni deodată. Reacher a blocat o lovitură. A început să contraatace. Din nou memoria musculară. O reacție la faptul că a văzut fața și corpul celuilalt tip complet neprotejate. Apoi a recunoscut pericolul. S-a adaptat. S-a întors să pareze a doua lovitură. Dar a ajuns târziu. Cu o fracțiune de secundă. Pumnul tipului a trecut fulgerător pe lângă antebrațul ridicat al lui Reacher și s-a înfipt în pieptul lui, chiar în dreptul umărului stâng. Forța l-a învârtit și l-a aruncat într-o parte. A căzut într-un genunchi și abia și-a revenit înainte ca tipul să continue cu o lovitură de picior îndreptată spre burtă. Reacher s-a arcuit în jurul acesteia și și-a izbit pumnul drept în tâmpla tipului. Tipul s-a clătinat spre stânga. Și-a recăpătat echilibrul. A mai făcut patru pași. Apoi a schimbat direcția și a venit spre Reacher. Repede. Vrând să izbească. Să-l doboare. O manevră de curte de școală. Brutal de eficientă împotriva celor neavizați. Dar nu împotriva cuiva cu experiența lui Reacher.

Tipul înainta cu umărul drept în față. Reacher a făcut un pas în stânga lui. Ca să se plaseze în spatele tipului când trecea.

Departe de pericolul unei lovituri de dreapta. Sau de un croșeu de stânga. Sau de o lovitură de antebraț. Doar că tipul nu a trecut. Și-a înfipt piciorul drept în pământ. Și-a blocat genunchiul. A împins înapoi. S-a învârtit în sens invers acelor de ceasornic. Și și-a trântit cotul stâng pe pieptul lui Reacher.

Forța l-a ridicat pe Reacher din picioare și de data asta a căzut pe spate. Capul lui a lovit pământul. Aerul i-a părăsit plămânii. Tipul de la Moscova s-a ridicat deasupra lui. Și-a ridicat piciorul drept. L-a ținut sus, gata să îl lovească în cap pe Reacher. Sau pe gâtul lui Reacher. Sau în stomac. Sau în vintre. Orice ar fi ales, acela ar fi fost sfârșitul. Sau începutul sfârșitului. Numai că tipul a ezitat. Poate că era răsfățat de opțiuni. Poate că voia să-și facă victima să transpire. Dar oricare ar fi fost motivul, i-a dat timp lui Reacher să se întoarcă pe spate. Să împingă în jos cu

mâinile. Să-și tragă genunchii în față. Să-și planteze picioarele pe pământ. Și să sară în sus, blocându-și picioarele și înfigându-și vârful capului la baza maxilarului tipului, chiar acolo unde acesta se îngusta sub bărbie.

Tipul s-a ridicat, s-a dat pe spate și s-a prăbușit la pământ. Cu Reacher deasupra lui. Și Reacher nu a ezitat. Era un luptător de stradă în sufletul lui. Un bătăuș. Știa prima regulă. Când îți pui omul la pământ, îl termini. Chiar acolo. Chiar atunci. Așa că l-a lovit pe tip în cap cât de tare a putut. Apoi l-a lovit din nou. Și din nou. Și apoi a îngenuncheat pe pieptul lui și l-a lovit în gât cu toată greutatea și puterea lui.

Reacher s-a dat la o parte ca să constate pagubele. A avut nevoie de o clipă ca să-și recapete respirația. Apoi a târât trupul tipului până la Town Car. Și-a căutat în buzunare muniție de rezervă pentru SOCOM. Nu a găsit niciuna, așa că a folosit telecomanda pentru a deschide portbagajul. L-a ridicat pe tip. Și l-a rostogolit înăuntru. Apoi a deschis ușa șoferului. S-a aplecat și a smuls oglinda retrovizoare de pe parbriz. I-a trimis un mesaj lui Sands: *Pornește curentul.* Și a pornit înapoi spre trepte. Era pe a treia când i-a sunat telefonul.

Era Wallwork.

— Noutăți, a spus el. De la Oak Ridge. Ai avut dreptate că Klostermann are un copil care lucrează acolo. Dar nu un fiu. O fiică. Diane. Și nu se numește Matusak. E căsătorită. Folosește numele soțului ei. Smith. Cel mai comun nume de familie din America. Un lucru util pentru un spion, nu? Oricum, o urmărim acum. La prima șansă clară, o vom prinde. Ar putea fi o monedă de schimb utilă.

Reacher a încheiat apelul și a continuat să coboare treptele. A recuperat SOCOM-ul, s-a oprit în partea de jos și a împins ușa grea. Și a intrat.

Spațiul era mic. Și scund. Ca o cabină de probă dintr-un magazin de haine. Poate potrivit pentru oameni de mărime normală. Dar foarte strâmt pentru Reacher. Podeaua și pereții erau din beton. Tavanul era căptușit cu grinzi masive de oțel. În față era o altă ușă. Tot gri. Cu o roată uriașă în centru în loc de încuietoare. Reacher a tras și ușa s-a deschis. A intrat într-un alt spațiu, puțin mai mare, dar tot inconfortabil. Grinzi de oțel continuau să susțină tavanul. Pereții erau din beton simplu. Și

exista o trapă înfiptă în podea. Reacher se așteptase la așa ceva. Un fel de puț vertical. Dacă cineva îl aștepta la fund cu o armă, se termina jocul. Dar nu exista nici o cale de a ocoli. Dacă voia să-l găsească pe Fisher, trebuia să coboare.

Reacher a ținut SOCOM-ul în mâna dreaptă și a ridicat trapa cu stânga. A deschis-o până la capăt, apoi a scos oglinda pe care o scosese din Town Car. A ținut-o deasupra deschizăturii și a înclinat-o astfel încât să poată privi în jos. Puțul era cilindric. Era căptușit cu secțiuni de beton curbate. Aliniate cu precizie. Fără goluri. Fără fisuri. Adâncimea de șase metri. Erau capse de metal în formă de D fixate în perete pentru a servi drept trepte. Patru lumini slabe în cuști de sârmă. Și nici un semn că la bază s-ar fi ascuns cineva. Reacher a pus oglinda la loc în buzunar și și-a băgat SOCOM-ul la brâu. S-a gândit că spațiul mai jos va fi îngust. Probabil cu pereți solizi. Un mediu nepotrivit pentru ricoșeuri.

Zona de la baza puțului era de două ori mai lată decât cea de sus. Mai era o altă trapă înfiptă în podea, în dreapta, care probabil că ducea la un nivel inferior. Și o ușă de metal gri în peretele din fața lui. A deschis-o puțin și și-a folosit oglinda pentru a se uita prin ea. Ducea spre un coridor. Acolo erau mai multe suprafețe gri. O mulțime de unghiuri drepte precise. Dar niciun om. Reacher a deschis ușa până la capăt și a intrat.

Fisher se străduia să se concentreze. Își simțea capul ca și cum ar fi fost plin de nisip. Îi era brusc frig. Udă. Conștientă că se afla în picioare, dar nu chiar în picioare. Avea brațele deasupra capului. A încercat să le coboare. Nu a putut. Și-a dat seama că atârna de ele. Umerii au început să protesteze. Avea dureri la încheieturi. Ceva mușca din ele. Ceva metalic. Și picioarele ei erau goale. Doar degetele de la picioare erau pe podea. Suprafața se simțea aspră sub ele.

Ea a dat din cap și un tip a apărut în fața ei. Era bătrân. Avea părul alb. O grămadă, creț și sălbatic. A pus ceva jos. O găleată. A întins mâna pe lângă el. Către o masă de metal. Erau lucruri aliniate pe ea. Unelte. Cu lame. Și clești. A luat una. Ca o foarfecă, dar mai mare. Poate mai ascuțită. A ținut-o în mâna dreaptă, în fața fetei, și a tras tivul cămășii ei spre el, cu stânga.

— Acum, draga mea, a spus el. Hai să te dezbrăcăm de hainele astea umede.

Reacher putea vedea o altă ușă drept înainte, în capătul celălalt al coridorului. Trei uși pe stânga. Și două la dreapta. A deschis prima ușă din stânga. Dădea spre un dormitor. Era mic. Utilitar. Era un dulap de metal pe un perete. Și un pat mic cu ramă de metal. Nici o altă mobilă. Nici un fel de confort. Prima ușă din dreapta dădea spre o baie. Era comună, cu urinare, cabine și chiuvete. Oțel inoxidabil și porțelan alb și simplu. Gresie albă pe podea. A doua ușă din stânga ducea spre un alt dormitor. Era identic cu primul. Un dulap de metal. Un pat mic de metal. Niciun alt mobilier. A doua ușă din dreapta era un dormitor. Erau trei paturi duble suprapuse. Aveau rame metalice și saltele subțiri și dungate, iar lângă ele era aliniat un rând de dulapuri de lemn ieftin. Ultima ușă din stânga dădea spre bucătărie. Erau frigidere și congelatoare. Dulapuri și blaturi. Mese și scaune. Două chiuvete. Și un tablou pe perete, cu o fereastră cu draperii care se deschideau și o priveliște de copaci, flori și iarbă. Ultima ușă ducea spre o cameră pătrată. Era la fel de mare ca toate celelalte la un loc. În dreapta se afla o zonă de luat masa, cu o masă din lemn deschis și opt scaune. Sufrageria în stânga, cu două canapele și două fotolii. Rafturi cu cărți se aliniau pe pereți. Unele erau pline. Unele goale. Unele conținând teancuri de jocuri de societate. Unele cu teancuri de reviste. Dar nu existau oameni. Și nici urmă de Fisher. De asta se temea Reacher. Asta însemna că va trebui să coboare la nivelul inferior.

Ceața din capul lui Fisher începea să se risipească. Încă o durea capul, dar reușea să înțeleagă mai bine împrejurimile. Purta doar lenjerie intimă, își dădu seama. Începuse să tremure. Avea brațele deasupra capului pentru că încheieturile erau încătușate și prinse de un lanț care trecea printr-un inel metalic în centrul tavanului. Camera în care se afla era de aproximativ trei metri pe cincisprezece. Exista o singură ușă, care era întredeschisă. Pereții erau făcuți din blocuri de beton, care fuseseră vopsite. Inițial alb, dar acum îngălbenit, cu excepția multor pete care erau acoperite cu stropi și pete maronii. Podeaua era din beton. Existau cioturi de șuruburi groase care se ridicau din locuri aparent aleatorii. Fisher a presupus că acolo fusese ancorat cândva un fel de utilaj greu.

În afară de ea, în cameră se aflau cinci persoane. Bătrânul cu părul alb, care ținea în mână perechea de foarfece cu care îi tăiase hainele. Cei trei membri rămași din echipajul ei. Și o femeie pe care nu o recunoscuse. Era excepțional de slabă, purta o rochie neagră cu un șorț alb, ca un fel de uniformă, iar părul blond îi era înnodat în vârful capului.

Hainele zdrențuite ale lui Fisher erau pe podea, la picioarele ei. Era o găleată, pe care bănuia că tipul o folosise pentru a aduce apa pe care o aruncase pe ea. Și acum a văzut că masa de metal avea două nivele. Ochii ei au fost atrași de un dispozitiv de pe raftul de jos. Era făcut din lemn lustruit, cu o față înclinată și un cadran, ca un radio de modă veche. Un cablu șerpuia din spatele său până la o priză de pe perete. Și mai avea alte două cabluri. Făcute sul. Unul dintre ele se termina cu o bucată de un fel de metal țepos, ca o perie. Celălalt avea un mâner izolat, cu două vârfuri ascuțite de alamă care ieșeau din capătul cel mai îndepărtat.

— Văd că îmi admiri dispozitivul, a spus bătrânul. Este de epocă. Din Moscova. A aparținut mamei mele. Era o operatoare expertă, după toate mărturiile. Poate că îl vom folosi astăzi. Probabil că tipii ăștia n-au mai văzut așa ceva în acțiune. Tensiune mare, curent mic. Ăsta e secretul. Ca să poată provoca mai multă durere. Pentru mai mult timp. Peria de oțel intră înăuntru... ei bine, probabil că poți ghici. Și sonda merge unde vreau eu.

Reacher s-a întors pe ușa care ducea în hol. A ridicat trapa din podea și și-a folosit oglinda pentru a se uita înăuntru. Puțul cobora încă șase metri. Lui Reacher nu i-a plăcut asta. Era deja prea mult sub pământ. Pielea de pe ceafă a început să îl mănânce. Exista un motiv pentru care străbunii lui spuneau povești despre trolii care pândeau sub poduri și despre dragoni care trăiau în peșteri. Acele locuri erau întunecate. Înghesuite. Nefirești. Oamenii nu trebuiau să intre în ele.

Erau cinci camere la nivelul inferior. Două la stânga. Două la dreapta. Și una la capătul coridorului. Erau semne pe uși. *Purificarea aerului* și *HVAC* pe stânga. *Tabloul electric* și *Generatorul* pe dreapta.

Și *Purificarea apei* pe cont propriu. Reacher nu avea nevoie să cerceteze aceste camere una câte una. Ușile la patru dintre ele

erau închise. Doar una era deschisă. Camera generatorului. Doar o crăpătură. Dar suficient pentru ca Reacher să audă o voce. Cineva pe care l-a recunoscut.

Klostermann își strecura foarfecele între sânii lui Fisher. I-a prins fâșia subțire a sutienului între lame. Le-a centrat pe micul arc decorativ. Și a început să strângă mânerele.

— Asta e în principal pentru amuzamentul meu, pentru că știu deja totul despre tine, Natasha. Sau ar trebui să-ți spun Margaret?, a spus el. Dar am o întrebare. Vagabondul. Cum îl găsesc?

— Întoarce-te, a spus Reacher din ușă.

Cinci persoane s-au întors. Doi s-au dat înapoi spre peretele îndepărtat. Klostermann și menajera lui. Trei și-au scos armele. Agenții ruși. Se aflau în dreapta lui Reacher, la jumătatea camerei. În linie dreaptă. Umerii aproape se atingeau. Bărbații din exterior. Femeia era între ei. Reacher a făcut un pas spre ei. Și-au ridicat armele. Reacher și-a ridicat mâinile. Încet, până când au ajuns la înălțimea feței, cu palmele întinse și degetele depărtate.

— Iată cum văd eu lucrurile, a spus Reacher. Sunteți cu toții profesioniști. Sunteți aici pentru a face o treabă. Nimic personal. Așa că, dacă lăsați armele jos, vă întindeți pe podea și vă puneți mâinile la ceafă, nu vă voi ucide. O să vă predau autorităților. Vă vor pune o grămadă de întrebări stupide. Vă vor da mâncare proastă pentru câteva luni. Și apoi vă vor da la schimb cu următorii americani care vor fi prinși în țara voastră. Probabil că veţi fi acasă până la sfârșitul anului. Ce spuneți?

Niciunul dintre ruși nu a răspuns.

— Aceasta este o ofertă limitată în timp, spuse Reacher. Expiră în trei secunde. Sunteți gata? Trei secunde. Două...

Reacher a aruncat ambele mâini în față, degetele închizându-se în pumn în timp ce se mișcau, și i-a lovit pe ambii bărbați în gât. Aceștia au aruncat armele și au căzut pe spate, strângându-și gâtul și încercând cu disperare să aspire aer prin laringele strivit. Apoi și-a înfipt genunchiul drept în abdomenul femeii. Ea s-a aplecat în față, gâfâind, iar el i-a izbit cotul drept în gât, acolo unde coloana vertebrală se unea cu craniul. Ea s-a prăbușit ca și cum ar fi fost apăsat un întrerupător și a aterizat la picioarele lui Reacher.

Nu-i rău, s-a gândit Reacher. Repede. Eficient. Deși nu chiar simetric. Nici un punct pentru stil.

Menajera a înaintat cu rapiditate. Reacher abia dacă i-a văzut piciorul mișcându-se, dar a simțit partea laterală a piciorului ei când i-a lovit obrazul. S-a năpustit asupra ei, dar ea a pivotat spre colț, răsucindu-se și zbătându-se, prea repede ca să o poată prinde. S-a îndreptat spre ea, înghesuind-o, cu scopul de a o prinde în colț și de a-i anula viteza. Ea s-a ferit lateral, trăgându-și ceva din păr în timp ce se mișca. Un ac. Mai degrabă o lamă. Lungă de 15 centimetri. Subțire. Ascuțită ca o lamă de ras. L-a tăiat pe Reacher când a trecut. Pe piept. I-a tăiat cămașa. Și pielea. Nu prea adânc, dar suficient cât să apară sânge. A tăiat în direcția opusă. A ratat. Și a fugit spre ușă. Reacher a urmat-o. S-a uitat pe coridor. A văzut că era deja la jumătatea drumului spre capăt. A luat SOCOM-ul de la brâu, a țintit și a tras trei focuri. A țintit în centrul corpului. Dar a nimerit peretele din capăt, sus și la stânga. Probabil că amortizorul s-a îndoit când arma a căzut pe scări. Partea lui instinctuală a țipat: *Urmărește-o!* Partea lui rațională a spus: E prea rapidă. Las-o baltă. A scăpat.

Reacher s-a întors în cameră și l-a găsit pe Klostermann chiar lângă ușă. L-a lovit cu piciorul în boașe. Klostermann s-a îndoit și a căzut în patru labe, vomitând, gâfâind și gemând. Reacher a trecut la Fisher. S-a întins și i-a desfăcut cătușele. Fisher s-a sprijinit pentru o clipă cu o mână pe pieptul lui Reacher. Apoi și-a înfășurat brațele în jurul ei.

— Sunt înghețată, a spus ea. Sunt amețită.

Reacher a făcut un pas înapoi spre trupul rusoaicei, a tras-o în poziție șezândă și i-a tras cămașa peste cap. I-a dat-o lui Fisher, apoi s-a apucat de treabă și a scos cizmele, șosetele și pantalonii femeii moarte. A lăsat-o pe Fisher să termine de îmbrăcat, a mers până la Klostermann și l-a ajutat să se așeze în poziție așezată, sprijinit de perete.

— Vreau să-mi spui două lucruri, a spus Reacher. Am văzut cum obții informații de la oameni. Trebuie să te lucrez cu trusa ta de scule? Să te spânzur de tavan? Să-ți pornesc jucăria electrică?

— Nu. Vocea lui Klostermann abia dacă era mai tare decât o șoaptă.

— Bun. Acum, acestea sunt lucruri pe care le știu deja, dar vreau să te aud spunându-le. Mai întâi, Toni Garza. Jurnalista. Tu ai ucis-o?

— Da.

— Și ai torturat-o?

Klostermann a dat din cap.

— Și pe Marty? Tipul care m-a condus?

— E mort.

— L-ai ucis și pe el?

— Nu. I-am pus pe ei să o facă. Klostermann a făcut un gest spre cadavrele rușilor.

— Bine, îți mulțumesc că ai fost sincer. Și dacă tot a venit momentul împărtășirilor, am câteva lucruri de spus. Pentru început, planul tău de a o folosi pe Fisher pentru a furniza informații false FBI-ului? A eșuat.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Tot ceea ce a făcut a fost să îi avertizeze cu privire la agentul real.

Klostermann a înțepenit.

— O vor aresta foarte curând.

— Nu te cred.

— Este adevărat. Altfel, de unde aș fi știut numele ei? Diane Smith. Diane Klostermann, înainte de a se căsători.

Klostermann nu a reacționat. A stat perfect nemișcat. Timp de zece secunde. Cincisprezece. Apoi s-a aplecat spre gleznă. Degetele lui s-au strâns în jurul mânerului unui mic pistol 22 cu mâner de sidef. Dar nu l-a scos niciodată din toc. Pentru că Reacher l-a apucat de părul lui sălbatic. L-a tras de cap înainte. Și l-a zdrobit de perete.

O singură dată.

A fost tot ce a fost nevoie.

Reacher a luat două telefoane din buzunarele lui Klostermann. Unul simplu și unul cu tot felul de butoane și pictograme suplimentare. S-a gândit că cineva de la FBI va fi interesat de acesta, așa că i l-a dat lui Fisher. Apoi a ieșit din cameră, a luat-o pe coridor. Fisher a făcut un pas spre scară, apoi s-a lăsat în jos, ghemuit.

— Nu mă simt bine, a spus ea. Orice ar fi fost drogul ăla pe care l-au folosit, m-a dat peste cap. Nu cred că pot să mă cațăr.

— Nu te las aici jos, a spus Reacher. Asta e al naibii de sigur. A ridicat-o pe umăr, a urcat o treaptă și s-a strecurat prin trapă. Vezi, nicio problemă. Încă puțin și suntem liberi.

Reacher a urcat următoarele cinci trepte. Și s-a oprit. Ceva nu era în regulă sus, în vârful puțului. Era prea întuneric. A continuat până la spațiul din vârf, a coborât-o ușor pe Fisher și a sprijinit-o de perete. A închis ochii. Și a încercat ușa.

Aceasta nu s-a mișcat. Nici măcar o fracțiune de centimetru.

Reacher era prins în capcană. Sub pământ. Într-un spațiu mic. Singurul lucru din copilărie care îi putea provoca coșmaruri. Cea mai mare frică a lui. Singurul lucru cu care nu se putea lupta.

— Nu înțeleg, a spus Fisher. De ce nu există un mâner?

— Este pe partea cealaltă, a spus Reacher. Era concentrat să continue să respire. Este un fel de sas. Cu două uși. A făcut o pauză. Nu ar trebui să fie niciodată deschise în același timp. Așa că mânerele sunt pe aceeași parte. Astfel, un singur om le poate controla pe amândouă.

— Deci cineva a încuiat-o din partea cealaltă? Cine?

— Eu pariez pe menajera lui Klostermann. Reacher s-a lipit cu spatele de ușă și a alunecat până când s-a așezat pe jos. Pielea dintre omoplați începuse să îl mănânce. Începea să transpire.

— Femeia slabă? Care a fugit? Dar ai împușcat-o. Am auzit. Nu. Așteaptă. Fisher a scuturat din cap, încercând să risipească ceața persistentă. Și-a apăsat degetele pe tâmple. Corpul ei nu era pe coridor. A scăpat?

Reacher a ridicat din umeri.

— Felul în care a luptat? a spus Fisher. Felul în care au lăsat-o să ia parte la tortură? Nu e doar o simplă menajeră. Este una dintre ei. Ea va raporta ce s-a întâmplat. Rușii își vor retrage agentul. Trebuie să-l avertizăm pe Wallwork.

— E pe drum, a spus Reacher. Ar trebui să fie. I-am spus că ești aici.

— Nu putem aștepta. Trebuie să-l avertizăm acum.

Reacher și-a scos telefonul. Nu avea semnal. Erau aproape de suprafață, dar în spatele a prea mult beton. Prea mult oțel. Aceleași lucruri care îi țineau înăuntru țineau undele radio afară. Reacher a încercat telefoanele lui Klostermann. Nici acelea nu se puteau conecta.

— OK, a spus Fisher. Atunci trebuie să o oprim.

— Cum?, a spus Reacher. Această ușă este singura cale de ieșire. Este imposibil de deschis.

— Trebuie să existe o altă cale. Pe unde intră utilitățile? Un fel de țeavă? Sau o conductă?

Reacher a clătinat din cap.

— Aceste locuri sunt autonome. Apa este procesată și recirculată. La fel și cu aerul.

— Cum rămâne cu energia? Generatorul. Nu mai există acum, dar trebuie să fi fost unul. Când a fost construit acest loc? În anii '50?

Reacher a dat din cap.

— Ce fel de generatoare aveau pe atunci? a spus Fisher.

— Diesel, probabil, a spus Reacher.

— Iar motoarele diesel au nevoie de aer pentru a funcționa. Care ar trebui să vină din exterior. Haide. Fisher s-a ridicat cu greu în picioare. Înapoi în camera generatorului. Vom începe să căutăm acolo.

Reacher se uită la gura puțului. Era ultimul loc din lume în care ar fi vrut să se ducă. Dar locul în care se afla, prins în spatele acelei uși masive, era ultimul loc din lume în care ar fi vrut să rămână. Și trebuia să se gândească la agentul rus. La fiica lui Klostermann. Poate cu mâinile ei deja pe *Santinelă*. Poate că i se ordonase deja să dispară. Reacher știa că Sands va da alarma când nu va mai avea vești de la el. Wallwork ar trebui să fie și el pe drum. Dar cât timp le-ar lua ajutoarelor să ajungă?

— Mă duc eu. Reacher îi înmânã SOCOM-ul lui Fisher. S-ar putea să vină cineva. S-ar putea să deschidă ușa. Dacă o fac, asigură-te că nu o închid din nou.

Reacher a coborât pe prima scară. Câte o treaptă pe rând. Ușor, încet și calm. Apoi a doua scară. Apoi a mers pe coridor până la camera generatorului. A intrat înăuntru. S-a uitat la cadavrele de pe podea. Și și-a îndreptat atenția spre tavan.

A cercetat fiecare centimetru. Nu era nimic care să pară că ar fi putut fi o gură de aerisire sau o sursă de aer. A coborât privirea spre pereți. Existau două cercuri obturate care ar fi putut fi țevi. În acest caz, erau condamnați. Aveau un diametru de numai 20 cm. Rămâneau două panouri pătrate încastrate în peretele opus. Reacher s-a apropiat și a bătut la unul dintre ele. Părea solid. A încercat și la al doilea.

Era gol.

A încercat să-l smulgă, dar nu a avut de ce să-l agațe. Fusese vopsită de jur împrejur, închizând orice gol, fără să lase suficient spațiu nici măcar pentru a-și înfige unghiile. S-a dus la masa de metal. A verificat nivelul superior. Șirul de unelte îngrozitoare. A găsit o daltă. Și un ciocan. A încercat să nu se gândească la motivul pentru care Klostermann le voia. Sau la ce le-a folosit. Reacher s-a dus înapoi la panou. A început de la colțul din stânga sus și a lovit cu ciocanul vârful dălții între lemn și perete. A lucrat de jur împrejur, apoi a bătut dalta mai adânc. Cinci centimetri. Și a început să îndepărteze mânerul de perete. A simțit că panoul se mișcă. A continuat să împingă până când golul s-a mărit și, în cele din urmă, a reușit să smulgă lemnul cu totul. Acoperise o gaură pătrată în perete, de un metru pe un metru. Spațiul era adânc de un metru, formând un cub. Reacher a pipăit înăuntru. Podeaua era solidă. La fel și pereții. Dar partea de sus nu era. Un puț circular se ridica din gaură, cu un diametru de un metru. A încercat să se uite înăuntru, dar era întuneric beznă.

Reacher s-a târât în spațiul respectiv, apoi și-a întins brațele deasupra capului, și-a încovoiat umerii și s-a ridicat cu mâinile în sus. Nimic nu-l obstrucționa. A pipăit părțile laterale ale puțului. Erau reci și netede. Oțel inoxidabil, s-a gândit el. Și-a mutat mâinile în jos și a găsit o asperitate. De un centimetru grosime. O îmbinare între secțiunile căptușeală de oțel. Nu era mult. Dar era ceva. S-a întins în sus și a găsit o alta, la un metru deasupra primei. Ca niște trepte mici. Care mergeau într-un spațiu îngust și întunecat. Poate spre suprafață. Poate spre uitare.

O singură cale de a afla.

Reacher a început să urce. S-a tras până la următoarea asperitate. A găsit-o pe cea de jos cu picioarele. Și-a apăsat spatele pe suprafața metalică din spatele lui. A tras aer în piept. S-a tras până la următoarea asperitate. A respirat din nou. Încă transpira. S-a tras în sus. Pielea încă îl mânca. Apoi, puțul a început să se îngusteze. Îl înghesuia. Îl strângea. Urma să se blocheze. Era ca găurile negre din spațiu despre care citise. Materia a fost absorbită înăuntru. Strivită. Și nu mai ieșea niciodată înapoi.

Nu. Nu era adevărat. Mintea îi juca feste. S-a forțat să continue. A ajuns până la asperitatea a 18-a. A nouăsprezecea.

S-a întins în sus. Și vârful degetelor sale a atins ceva. Era ceva solid. Aspru. Lemn, s-a gândit el. Era sus, dar ceva acoperea ieșirea.

Reacher și-a apăsat mâinile pe ieșire. Și-a băgat capul în piept și și-a mutat picioarele în sus încă o asperitate. Și-a orientat spatele până când gâtul și umerii au fost în contact cu obstacolul. A început să împingă. Piciorul stâng i-a alunecat. A căzut într-o parte. Capul i s-a lovit de căptușeala metalică a puțului, dezorientându-l în întuneric. Și-a scuturat mâinile. A împins în lateral. S-a stabilizat. S-a orientat. Și-a recăpătat respirația. Și a încercat din nou. S-a aplecat. S-a apăsat cu umerii și gâtul. A crescut încet presiunea. Și a simțit cum obstacolul de deasupra lui se mișcă. Foarte ușor. A împins mai tare. A cedat un pic mai mult. S-a răsucit, s-a răsucit și a împins și a reușit să îl facă să alunece într-o parte. Un centimetru. Doi centimetri. Suficient pentru a vedea lumina. Ca să respire aer curat. A împins mai tare. S-a răsucit mai mult. A continuat până când a făcut un spațiu suficient de larg pentru a se cățăra. Apoi s-a tras afară și s-a prăbușit pe iarba aspră, acoperit de sudoare, uitându-se la cer.

Reacher s-a așezat și și-a scos telefonul din buzunar. Acesta a vibrat în mâna lui și pe ecran au apărut două cuvinte: *Mesaj nou*. A apăsat pe buton pentru a face ca mesajul să fie redat și a ridicat telefonul la ureche. Era de la Wallwork. Cu vești de la Oak Ridge. La fel de laconice ca întotdeauna. Spunea că fiica lui Klostermann încercase să fugă. FBI-ul o oprise. Dar ea nu vorbea. Nu încă.

Reacher a pus telefonul deoparte și s-a ridicat în picioare. A aruncat o privire rapidă în partea de sus a puțului. Un guler de beton pătrat și îngrijit fusese construit în jurul acestuia. Butucii unor șuruburi solide ieșeau în afară, așa că și-a dat seama că, inițial, fusese fixat un fel de deflector peste intrare pentru a se proteja împotriva oricărui fel de resturi nucleare de care se temeau Războinicii Ruși. Probabil că fusese îndepărtat când generatorul fusese scos din uz. Este posibil ca piesele demontate să fi fost chiar transportate prin puț. Ar fi fost mai ușor decât să le cari pe scări. Asta era clar. Iar când proiectul a fost terminat, cineva a aruncat pur și simplu o placă peste gaură. În timp, placa a fost acoperită de pământ. Și pe pământ a crescut iarbă ca și pe restul câmpului.

Acesta este motivul pentru care nu a apărut nimic pe fotografia din satelit.

Reacher s-a repezit spre trepte. A coborât până jos și a văzut pe cineva dincolo de prima ușă, cocoșat, cu urechea la a doua ușă. Era menajera lui Klostermann. Se întorsese după ce dăduse alarma. Fără îndoială că se întreba de soarta camarazilor ei.

— Îți pierzi timpul. Reacher a pășit pe ușă. Sunt toți morți. Agentul vostru a fost prins. Așa că fă un lucru inteligent. Renunță.

Menajera s-a întors. A rămas cu gura căscată. Ochii i s-au holbat. S-a apăsat în spate și, în același timp, și-a tras acul din păr. Reacher s-a apropiat mai mult și ea l-a înțepat, tăind înainte și înapoi. El i-a dat brațul la o parte, smulgând acul din strânsoarea ei. Apoi a apucat-o de gât cu mâna stângă, a întors roata ușii cu dreapta și a deschis ușa. A așteptat ca Fisher să iasă și să ajungă în vârful scărilor. Apoi a împins-o pe menajeră prin ușă.

Poate că a căzut în puț. Poate că nu a căzut. Reacher nu a simțit nevoia să verifice. Doar a închis ușa și a învârtit roata.

Reacher și Fisher s-au așezat pe capota Chevy-ului roșu și au așteptat sosirea lui Sands. A apărut după trei minute, oprindu-se în același loc de mai devreme. A coborât. A îmbrățișat-o pe Fisher. A ajutat-o să urce pe scaunul pasagerului. Apoi s-a întors să vorbească cu Reacher.

— Ar trebui să o duc pe agentul Fisher la spital, a spus ea. Vii?

— Nu, a spus Reacher. Trebuie să fac ceva aici.

— Și după aceea? Te voi mai vedea din nou?

Reacher nu a spus nimic.

— Dacă drumurile noastre nu se vor mai intersecta, îți doresc noroc, Reacher.

— Mult noroc și ție, a spus Reacher. Sper ca *Cerberus* să dea roade pentru tine. Sper să-ți găsești barca.

— Mulțumesc. Și eu sper să primești tot ce ai nevoie. Sands s-a apropiat. S-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat pe obraz. Apoi s-a întors spre mașină.

— Sarah? Reacher și-a scos telefonul din buzunar și i l-a întins. Dă-i asta lui Rusty din partea mea. Nu mai am nevoie de el.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Era calmul dinaintea furtunii, se gândea Reacher. Poarta se închisese cu zgomot în spatele lui Sands și Fisher, lăsând locul liniștit și pașnic. Dar nu avea să rămână așa pentru mult timp. În curând, roiuri de agenți FBI aveau să se năpustească asupra casei pentru a o dezmembra în bucăți. Și o altă echipă va fi trimisă sub pământ. În buncăr. Pentru a aduce cadavrele. Și odată cu ele vor veni și întrebările. De genul celor la care Reacher nu voia să fie prin preajmă pentru a răspunde. Așa că știa că va trebui să se grăbească.

Reacher a scos telefonul de unică folosință al lui Klostermann. Era un model de bază. Un model vechi. Probabil ieftin. Ceea ce avea sens, având în vedere că fusese cumpărat fără a se gândi la un viitor pe termen lung. Asta însemna că nu avea identificare prin amprentă. Nici recunoaștere facială. Doar un PIN de modă veche. Patru cifre. Zece mii de permutări. Nu avea timp să le încerce pe toate. Așa că Reacher a adunat niște pământ. L-a transformat în praf. A presărat puțin peste taste. A suflat excesul. A ținut telefonul într-o parte, spre lumină. Și a constatat că nu se lipise nimic. A încercat din nou cu mai mult praf. Niciuna nu s-a lipit. Tehnica nu l-a ajutat de data aceasta. Dar i-a spus ceva la poartă. Klostermann a folosit 0420. Ziua de naștere a lui Adolf Hitler. O îndoctrinare subtilă pentru oamenii pe care voia să-i convingă că era nazist. Ceea ce nu era. Dar alegerea lui a dezvăluit o posibilă afinitate legată de datele. Deci, ce ar fi ales Klostermann? Opusul unui nazist? Reacher a încercat 0505, pentru Karl Marx. Telefonul a bâzâit furios și a refuzat să se deblocheze. A încercat 0422, pentru Lenin. Telefonul a refuzat să se deblocheze. A încercat 1107, pentru Troțki. Telefonul a refuzat. Apoi Reacher și-a rafinat gândirea. Klostermann se născuse în 1950. A crescut în perioada de vârf a Războiului Rece. Părinții lui erau agenți sovietici. Unchii lui au fost agenți sovietici. Cine, din acea epocă, ar putea inspira loialitate pe viață? Reacher a tastat 1218. Ziua de naștere a lui Iosif Stalin.

Telefonul s-a deblocat.

Reacher a parcurs meniurile telefonului până când a găsit o listă cu apelurile primite. Erau patru numere diferite. Trei dintre ele au apărut o singură dată. Celălalt, de patru ori. Reacher a

început cu acesta. L-a ales din listăși a apăsat butonul de apelare. A răspuns după trei apeluri.

— Da? Era o voce de bărbat. Reacher era destul de sigur că a recunoscut-o. I s-a părut că a auzit și o ușă închizându-se în fundal.

— Un sfat înțelept, a spus Reacher. Henry Klostermann este mort. Agenții FBI sunt pe drum pentru a-i percheziționa casa. Timp estimat de sosire, douăzeci de minute.

Reacher a închis și a început să meargă spre casă. A trecut de verandă. A intrat înăuntru. A trecut peste bucățile de ramă de ușă sfărâmată. S-a îndreptat pe coridor. A trecut pe lângă fotografii. Și a continuat până la capăt. Știa că ultima ușă din dreapta era sufrageria, ceea ce îi dădea trei de unde să aleagă. A încercat-o pe ultima din stânga. Și a găsit imediat ceea ce căuta. Biroul lui Klostermann.

Camera era pătrată, cu ferestre pe două laturi. În fața celei din dreapta era un birou, orientat spre interiorul camerei. Era mare și impresionant, făcut din mahon lustruit, cu o incrustație de piele verde deasupra. În spatele lui se afla un scaun din piele verde, cu un rând de nituri grele de alamă pe margine. Lângă ușă se afla o bibliotecă. Și un rând de dulapuri de arhivă până la brâu, lângă al patrulea perete. Deasupra lor era atârnat un portret înrămat, în ulei. Era al lui Stalin. Purta uniforma sa militară din al Doilea Război Mondial. Reacher l-a dat jos. Pe cealaltă parte era o altă imagine. Adolf Hitler. Reacher a întors imaginea cu liderul nazist cu fața spre perete.

Reacher a verificat sertarele din birou și dulapurile. Toate erau încuiate. S-a gândit să le spargă, dar a decis să nu o facă. Ar fi fost interesat de orice artefacte istorice specifice vieții și vremurilor lui Klostermann, dar FBI-ul era binevenit să se ocupe de treaba de a cerceta hârtii și documente. S-a uitat în spatele cărților de pe raft din pură obișnuință, nu a găsit nimic, apoi s-a instalat lângă bibliotecă pentru a aștepta.

Cinci minute au trecut în tăcere, apoi Reacher a auzit pași pe coridor. Cineva cu greutate medie, s-a gândit el. Purtând pantofi rezistenți. Încercând să fie discret, dar și grăbit. Sunetul s-a apropiat tot mai mult. S-a oprit în fața ușii. Mânerul s-a întors. Ușa a început să se balanseze. Încet. Marginea din față s-a mișcat cam 30 cm, apoi s-a oprit. Botul unui pistol a apărut în gol. O țeavă a apărut la vedere. Aparținea unui revolver. Un

Smith & Wesson model 60. Primul revolver din oțel inoxidabil fabricat oriunde în lume. Conceput pentru a evita pericolul de coroziune atunci când era purtat lângă corp. Nu era destinat poliției. Mâna care îl ținea a devenit vizibilă. Urmată de o încheietură care ieșea din manșeta unei cămăși albe sub mâneca unui costum gri.

Reacher a lovit ușa cu piciorul. Aceasta s-a trântit, strivind încheietura. Tipul a țipat. A scăpat arma, și-a eliberat mâna și a sărit înapoi. Reacher a deschis ușa cu o smucitură până la capăt.

Și l-a văzut pe detectivul Goodyear ghemuindu-se lângă peretele îndepărtat, strângându-și antebrațul. Reacher a pășit pe coridor. L-a apucat pe Goodyear de rever. L-a târât în birou. Și l-a aruncat cu capul înainte în peretele de sub fereastră. Apoi s-a sprijinit de marginea biroului și a așteptat ca tipul să se rostogolească și să se tragă într-o poziție pe jumătate așezată.

— Cred că ai răspuns la o întrebare, a spus Reacher. Cea pe care ți-am pus-o la tribunal când ne-am întâlnit prima dată. Despre motivul pentru care erai atât de disperat să ascunzi sub preș tentativa de răpire a lui Rutherford.

Goodyear nu a răspuns.

— Asta înseamnă că a mai rămas o întrebare, a spus Reacher. De ce îl ajutai pe Klostermann? Pentru bani? Șantaj? Ce motiv aveai?

— Din principiu, a răspuns Goodyear. Domnul Klostermann lucra pentru a ne salva țara. Rasa noastră. Am fost mândru să-l ajut.

— Ridică-te.

Goodyear nu s-a mișcat.

Reacher s-a îndepărtat de birou.

Goodyear s-a ridicat în picioare.

— Scoate-ți jacheta, a spus Reacher.

Goodyear și-a scos brațele din mâneci și a lăsat haina pe jos.

— Deschide-ți cămașa.

Goodyear și-a desfăcut nasturii, unul câte unul, începând de sus, coborând până la talie.

— Până la capăt”, a spus Reacher.

Goodyear a desfăcut încet părțile laterale ale cămășii. Reacher i-a privit pieptul. La partea stângă. Unde era un tatuaj. Cu un vultur. Cu o svastică.

— Poate ai auzit că m-am întâlnit cu unii dintre așa-zișii tăi frați noaptea trecută, a spus Reacher. Toți au demisionat din mica ta trupă. Cu ordinul de a le explica că oricine nu o făcea urma să i se dea foc la casă. Cu ei înăuntru.

— Nu, a spus Goodyear. Nu faceți asta. Vă rog. Voi demisiona.

— O vei face. Dar nu încă. Prietenii tăi mi-au spus că Klostermann plănuia să recreeze Catedrala Luminii a lui Hitler. Erau prea proști ca să înțeleagă ce era asta. Sper că tu ai o mai bună înțelegere a istoriei.

— Ai perfectă dreptate că am. L-am ajutat pe domnul Klostermann în fiecare etapă a planificării.

— Deci știi cum să aduci oameni din toate celelalte state.

— Bineînțeles că da.

— Deci ai contacte. Cu grupuri similare în alte locuri.

— Poți să te oprești aici. Voi merge la închisoare înainte de a-mi trăda frații.

— Refuză, și închisoarea va fi ultima ta grijă. Dar lasă-mă să te întreb un lucru despre cauza ta. Ai împărțit-o cu Klostermann?

— Corect.

— Henry Klostermann era fratele tău?

Goodyear a dat din cap.

— Nu era fratele tău, a spus Reacher. Era un agent rus. Te lua de prost. Se folosea de tine la fiecare pas. Pun pariu că râdea până adormea în fiecare noapte, gândindu-se la cât de prost ești.

— Bună încercare, Reacher. Dar nu voi crede niciodată asta.

— Poza aceea. Reacher a arătat cu degetul spre peretele de deasupra dulapurilor de arhivă. A fost întotdeauna sus când ai venit aici?

Goodyear s-a ridicat în picioare și a aruncat un salut ascuțit. A tresărit când a încercat să-și îndrepte mâna.

— Întotdeauna.

— Dă-l jos. Vezi ce e pe partea cealaltă.''

Goodyear a rămas unde era.

— Să-l atingi ar fi un sacrilegiu.

— Atunci o voi face eu. Reacher a făcut un pas înainte, dar Goodyear a sărit în fața lui.

— Nu, a spus Goodyear. Dacă cineva trebuie să o facă, acela ar trebui să fiu eu.

Goodyear s-a oprit în fața tabloului ca și cum ar fi spus o rugăciune. Apoi s-a întins și l-a apucat. A folosit ambele mâini. Una de fiecare parte a cadrului. L-a lăsat în jos. S-a oprit din nou. Și a întors-o.

— Știi cine este, nu-i așa? a spus Reacher. Adevăratul idol al lui Klostermann. Henry Klostermann și-a dedicat întreaga viață distrugerii a tot ceea ce crezi tu. Și te-a păcălit să îl ajuți. Jurnalista care a fost ucisă? Toni Garza? Klostermann a ucis-o. Pentru că voia să-l dea în vileag. Numai că tu ai îngropat ancheta. Pentru că el ți-a spus să o faci. L-ai ajutat să scape.

Goodyear a clătinat din cap.

— Nu te cred.

— Nu contează dacă mă crezi sau nu, a spus Reacher. FBI-ul îți va explica totul. Nu am mințit când ți-am spus că agenții sunt pe drum. Poți să rămâi și să-i ajuți să adune celelalte grupuri. Ceea ce ar însemna să le faci o favoare fraților tăi, sincer să fiu. Ar împiedica pe oricine cu un IQ de două cifre să îi poată exploata. Sau, dacă nu-ți place ideea asta, putem merge la tine acasă. Reacher a scos o brichetă din buzunar. Putem lua niște benzină pe drum.

Goodyear s-a lăsat din nou pe podea.

— Nu. Voi rămâne.

— Scoate cătușele, a spus Reacher.

Goodyear le-a scos dintr-o pungă de piele de la centură.

— Fixează-te de un dulap de arhivă. De mânerul sertarului.

Goodyear a făcut ceea ce i s-a spus.

— OK, a spus Reacher. Două ultime lucruri înainte de a pleca. Mai întâi a luat tabloul și l-a zdrobit peste capul lui Goodyear, lăsând rama atârnând ca un colier. Apoi Reacher l-a lovit pe Goodyear cu pumnul în față. În mod normal, ar fi folosit mâna stângă. Poate că și-ar fi redus puțin puterea. Dar să facă o excepție i s-a părut un lucru bun.

Reacher a lăsat telefonul de unică folosință al lui Klostermann pe birou. Erau patru numere în jurnalul de apeluri.

Al lui Goodyear, care era acolo. Al lui Marty, care era o fundătură. La propriu. Dar tot mai rămăseseră două pe care FBI-ul trebuia să le urmărească. Încă doi polițiști corupți, poate. Sau încă doi cărăuși de valize. Orice s-ar fi dovedit a fi, trebuiau să fie opriți.

A verificat dacă Goodyear respira. Apoi a ieșit din casă și s-a îndreptat spre Chevy-ul roșu. S-a gândit că va conduce până la stația de camioane. Să lase mașina într-o parcare. Să meargă până la benzinărie. Spre partea cu camioanele. Și să se ducă oriunde se îndrepta primul șofer dispus să-l ia.

A oprit la poartă. A așteptat ca aceasta să alunece în lateral. A trecut cu mașina. Și s-a oprit în loc. O mașină a oprit în fața lui. Aparent de nicăieri. Cu siguranță nu de pe drumul din față. Trebuie să fi fost pe marginea de iarbă, paralel cu zidul.

Reacher a așteptat ca mașina să se miște. Era mică. O Honda Civic de ultimă generație. Conducea o femeie. Era îmbrăcată în civil. Motiv pentru care lui Reacher i-a luat o clipă să o recunoască. Era ofițerul Rule.

Rule l-a recunoscut pe Reacher în același moment. A coborât din Honda și s-a apropiat de portiera lui Reacher. Acesta și-a coborât geamul.

— Reacher? a spus Rule. Ce faci aici?

— Plec, a spus Reacher. De fapt, nu am fost niciodată aici. Tu?

Rule a tăcut o clipă, ca și cum ar fi încercat să se decidă dacă să răspundă sau nu.

— Am urmărit pe cineva până aici.

— Detectivul Goodyear?

Rule a dat din cap.

— De ce? a spus Reacher.

— M-am gândit că se întâmpla ceva ciudat. Ceva în neregulă.

— Chiar se întâmpla. De unde ai știut?

Rule a ridicat din umeri.

— Spune-i instinct de polițist. L-am văzut pe Goodyear răspunzând la un telefon mobil, apoi intrând în grabă în biroul său. Numai că nu era telefonul lui obișnuit. Cu toții am fost nevoiți să ne folosim propriile telefoane cât timp telefoanele departamentului au fost indisponibile și știu că are un iPhone. Cel mai nou tip. Dar de mai multe ori a folosit un alt telefon. E vechi. Și de multe ori a părut cam furișat. Întotdeauna l-am ignorat înainte. Apoi m-am gândit, asta e. Trebuie să știu care e treaba lui.

— Asta a fost la tribunal, când a răspuns la telefon?

— Da.

— Atunci de ce nu ești în uniformă? Și cum se face că folosești mașina personală?

— Am fost la tribunal pentru a înmâna preavizul meu. Am demisionat. M-am săturat de locul ăsta. Adică, gândește-te puțin. Tu ești un străin. Te plimbi prin oraș. Și ți-a păsat mai mult de oprirea crimelor aici decât detectivului nostru. M-ai ajutat deja mai mult decât a făcut-o vreodată cineva din departament. Mi-a fost de ajuns. E timpul pentru un nou început în altă parte.

— Scrisoarea ta. Oare a citit-o cineva deja?

— Mă îndoiesc. De ce?

— S-ar putea să o vrei înapoi.

—De ce aș vrea asta?

— Orașul are un post vacant pentru un nou detectiv.

— Avem un singur post de detectiv. Și este ocupat.

— Nu mai există. Goodyear tocmai a demisionat.

— Vorbești serios? De ce?

— Spune-i că a fost o criză personală. Așa că va trebui să fie înlocuit. Ar putea aduce pe cineva din afară, cred. Dar ar fi mai bine cineva din zonă. Cineva căruia să-i pese de oraș. Cineva care să aibă o serie de arestări recente în palmares. Cunoști pe cineva de genul ăsta?

Rule s-a gândit pentru o clipă.

— E timpul să mă întorc la tribunal. Să fac să dispară acea scrisoare. A ajuns la jumătatea capotei mașinii sale, apoi s-a întors spre Reacher. Dar tu ce ai de spus? Tu unde te duci?

— Nu mă gândesc la un loc anume.

— Ce zici de locul meu? Știi unde este. E vineri seara. Am putea să luăm ceva de mâncare la pachet. Am niște bere. Niște vin.

— Dar vecinii tăi? Ar fi obligat să mă vadă.

— Dă-i naibii. Ce-o să facă? Să se pună cu viitorul singur detectiv al orașului?

TREIZECI

Rusty Rutherford a ieșit din apartamentul său luni dimineață, la exact două săptămâni după ce fusese concediat.

În mod normal, nu era genul de om care să zăbovească în cafeneaua locală. Mergea la aceeași în fiecare zi. Doar pentru cofeină. Nu se ducea în căutare de conversație. Nu era interesat să găsească o nouă companie. Stătea liniștit la coadă. Și-a plasat comanda. Și-a luat băutura imediat ce a fost gata. Și a plecat. Chiar și după săptămâna pe care o petrecuse cu Jack Reacher, s-a dovedit un obicei greu de abandonat.

Procesul de adaptare nu a fost ușurat de răspunsul pe care l-a primit de la ceilalți clienți. Toată lumea era încântată să-l vadă. Se simțea ca un magnet cu polaritatea potrivită. Clienții din jur se înghesuiau mai aproape decât de obicei. Până când a ajuns la tejghea, schimbase cuvinte amabile cu încă o duzină de persoane. Și văzuse cum s-a purtat barmanul cu cei doi bărbați din fața lui când s-au apropiat pentru a comanda. Le trântise cești le pe tejghea. A vărsat cafeaua în farfurii, apoi le-a împins înainte, vărsând și mai multă. Dar i-a zâmbit lui Rusty când i-a venit rândul și l-a întrebat dacă vrea o cafea normală.

— Cafea amestec, medie, fără lapte, nu?, a spus ea.

— Corect, a spus Rusty. La pachet.

— E din partea casei, a spus ea. Ne vedem mâine?

În același timp în care Rusty Rutherford părăsea cafeneaua, Jack Reacher stătea la marginea străzii. Se afla la o jumătate de bloc de singurul semafor din oraș, care funcționa perfect. L-a privit pe Rutherford pornind, îndreptându-se spre est. Fără să se grăbească. Nu zăbovea. Doar plutind în derivă în propria lui bulă mică. Urma un traseu familiar. Se simțea confortabil cu mediul înconjurător. Se îndreapta spre casă. Acolo unde îi era locul.

O mașină s-a oprit lângă Reacher. Era nouă, strălucitoare. O mașină închiriată. Condusă de tipul de la asigurări pe care Reacher îl întâlnise cu o săptămână înainte. Purta încă costumul lui simplu, de culoare închisă. Dar nu mai părea panicat. Mai degrabă părea că era în vârful lumii.

— Ai nevoie de o mașină?, a spus tipul.

— Unde te duci? a spus Reacher.

— Nashville. Mă duc la birou. O să fac o prezentare despre cum am negociat răscumpărarea cu patruzeci la sută mai puțin

și cum am reușit totuși să repun în funcțiune sistemele orașului. Totul în afară de o chestie de arhivă, dar mă rog. Istoria. Cui îi pasă?

Reacher s-a gândit un moment. Tocmai plecase din Nashville și avea o regulă. Să nu se întoarcă niciodată. Rareori se termina cu bine. Dar în ultima vreme făcuse câteva excepții. Toate se rezolvaseră cu bine. Și dacă mai făcea una acum, putea să meargă la un club.

Să prindă o trupă.

Să se asigure că sunt plătiți.

SFÂRŞIT

V.T.3.1